

“พวกเราใกล้จะถึงแล้ว!”

เจ้าหุยนจับหอกในมือของเขาแน่น เตรียมพร้อมที่จะแทงไปที่ร่างของศัตรูที่อยู่ตรงหน้า

บนเวทีสูงไม่ไกลออกไป เฉินกงจ้องมองไปยังกองกำลังทหารม้าชู-ฮั่น ที่ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จากนั้น เขาก็ฉีกยันต์หยุดสงครามในมือของเขา

เกิดเสียง ชั่ว! ยันต์กลายเป็นแสงสีขาว พุ่งไปยังสนามรบ ก่อนที่มันจะปกคลุมไปที่กองทัพทหารองครักษ์ชู-ฮั่นทั้ง 150,000 นาย มันราวกับว่าพวกเขาความเร็วในการพุ่งของพวกเขาถูกหยุดลงในฉับพลัน

มันราวกับเป็นการหยุดเวลา

เจ้าหุยนตื่นตระหนกและสับสน การแสดงออกของเขาแข็งค้างราวกับเป็นรูปปั้น จากนั้น แสงสีขาวที่เจิดจ้าก็หดตัวลง กองทัพชู-ฮั่น 150,000 นาย หายออกไปจากสนามรบ แล้วปรากฏตัวขึ้นในเมืองหลวงเฉิงตู

ภายในระยะเวลา 7 วันนี้ กองทัพทหารองครักษ์เฉิงตู จะไม่สามารถส่งกำลังเสริมไปยังดินแดนจอมยุทธ์ได้

เมื่อได้เห็นฉากที่น่าอัศจรรย์นี้ ไม่ว่าจะเป็นกองทัพพันธมิตรหรือกลุ่มกองทัพมังกร พวกเขาทั้งหมดต่างก็ตกตะลึง และดวงตาของพวกเขาก็เบิกกว้าง

“โ้วพระเจ้า นั่นมันอะไรกัน?”

“การลงทัณฑ์จากสวรรค์ มันเป็นการลงทัณฑ์จากสวรรค์!” ทหารบางนายพึมพำออกมา พร้อมกับที่คุกเข่าลงบนพื้น

“มันน่าอัศจรรย์มาก ต้าเซียมี่เทพเจ้าคอยช่วยเหลือพวกเขาอยู่”

“เทพเจ้าอะไรกัน เห็นได้ชัดว่านั่นเป็นอสูรร้ายจากนรก กลุ่มกองทัพมังกรเป็นกลุ่มอสูรร้าย”

คนที่กล่าวเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

เผชิญหน้ากับฉากที่ไม่สามารถหาคำอธิบายได้ เหล่าทหารทำได้เพียงกล่าวถึงเทพเจ้าและอสูรร้ายเท่านั้น

พร้อมกับข่าวลือต่างๆ ความหวาดกลัวและความไม่มั่นคงแพร่กระจายออกไปอย่างรวดเร็ว ทำให้ขวัญกำลังใจของพวกเขาพังทลายลงในระดับพลัน แม้แต่ทหารที่พุ่งออกมาด้านหน้า ลดความเร็วลงอย่างเห็นได้ชัด

กลุ่มกองทัพนักรแห่งต้าเซี่ยตรงหน้าพวกเขานี้ เป็นดังกลุ่มอสูรร้ายที่แท้จริง ความกดดันที่มองไม่เห็น ได้ปกคลุมไปทั่วจิตใจที่แข็งแกร่งของเหล่าทหาร

มันราวกับสนามรบถูกร่ายเวทย์ให้เวลาวิ่งช้าลง จากความเร็วในช่วงเริ่มต้นในปัจจุบัน ทุกอย่างกลายเป็นล่าช้าอย่างเห็นได้ชัด

บนหอคอยบัญชาการ เมื่อเหลียนผอเห็นการหายตัวไปโดยฉับพลันของกองทัพซู-ฮั่น แม้ว่าเขาจะยังสงบ แต่ใบหน้าของเขาก็เปลี่ยนเป็นซีดขาวแล้ว เขาพิมพ์ออกมาว่า “พวกเราพ่ายแพ้แล้ว ทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นแผนการใหญ่ของพวกเขา”

การหายตัวไปในฉับพลันของกองทัพซู-ฮั่นนั้นแปลกประหลาดเกินไป กองกำลังทหารม้าต้าเซี่ยไม่ได้พุ่งออกมา แสดงว่าพวกเขาได้คาดการณ์สิ่งที่จะเกิดขึ้นเอาไว้แล้ว นี่เองที่ทำให้เหลียนผอได้กลิ่นของแผนการใหญ่

ในฐานะมือขวาของตี้เฉิน เหลียนผอได้เข้าสู่เขตทุรกันดารได้ซึกพักใหญ่แล้ว จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะไม่เชื่อเรื่องผีสารใดๆ เขาคาดเดาว่าต้าเซี่ยคงจะใช้ไอเท็มพิเศษบางอย่าง

นี่ไม่ใช่เวลาสืบสวนว่าพวกเขาใช้ไอเท็มพิเศษอะไร กุญแจสำคัญคือ กองทัพพันธมิตรจะทำอย่างไรต่อจากนี้ ก่อนที่เหลียนผอจะทันได้ตอบสนอง กลุ่มกองทัพนักรที่นิ่งเฉยในตอนแรกก็เริ่มเคลื่อนไหว

ที่ปีกขวา ทหารม้าชั้นสูง 70,000 นาย ที่เคยเจียบเฉย ก็พุ่งออกมาภายใต้การนำของจางเลี้ยว ด้านหน้าของพวกเขาว่างเปล่าอย่างสิ้นเชิง เนื่องจากการหายตัวไปอย่างฉับพลันของกองทัพชู-อัน

กลุ่มกองทัพมังกรที่เพียงเฝ้ารอในตอนแรก ได้เปิดเผยจิตสังหารสังหารที่ไม่อาจหยุดยั้งได้ของพวกเขาออกมา ท้องฟ้าสีครามถูกปกคลุมไปด้วยกลิ่นอายที่หนาแน่นของจิตสังหาร และมันได้แพร่กระจายความหนาวเหน็บไปทั่วกระดูกสันหลังของศัตรู

ภายใต้คำสั่งของจางเลี้ยว หลังจากผ่านแถวปืนแล้ว พวกเขาก็เลี้ยวไปทางซ้าย เข้าสู่ขบวนทัพของกองทัพดินแดนจอมยุทธ์ 60,000 นาย

กองทัพดินแดนจอมยุทธ์ 60,000 นาย ส่วนใหญ่ได้พุ่งออกไปแล้ว ส่วนที่เหลืออยู่ด้านหลังยังมีเพียง 20,000 นายเท่านั้น

กองทัพดินแดนจอมยุทธ์หวาดกลัวกลุ่มกองทัพมังกรเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ตอนนี้มันได้เกิดเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงที่น่าตกตะลึง และจางเลี้ยวก็ได้นำกองกำลังพุ่งเข้าหาพวกเขา มันจึงทำให้พวกเขาหวาดกลัวมากยิ่งขึ้นไปอีก

“ฮ่า!”

ทวนบนหลังม้าถูกยกขึ้น จัดเป็นขบวนทัพทะลวง เพื่อบดขยี้กองทัพดินแดนจอมยุทธ์

มันเป็นเรื่องง่ายที่จะจินตนาการได้ว่า ฉากนองเลือดแบบใดจะเกิดขึ้น

มันคือการล่มสลายโดยสิ้นเชิง!

กองกำลังที่ยังเหลือ 20,000 ของกองทัพดินแดนจอมยุทธ์ไม่สามารถจะป้องกันการโจมตีของกำลังของจางเลี้ยวได้เลย มีผู้บาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก และพวกเขาก็พังทลายลงโดยสิ้นเชิง

ในช่วงระยะเวลาสั้นๆเพียงครึ่งชั่วโมง กองกำลังกลางก็ถูกบดขยี้โดยกองกำลังทหารม้าดำเซีย ทหารนับพันๆของกองทัพดินแดนจอมยุทธ์ถูกเปลี่ยนเป็นเศษเนื้อและกองเลือดผสมปนเปกันไปทั่ว ไม่สามารถจะแยกแยะใดๆได้

มันราวกับเป็นฉากในนรก

กองกำลังกลางได้รับการปกป้องจากปีกทั้ง 2 ข้าง พวกเขาจึงควรจะปลอดภัยที่สุด แต่ในตอนนี้ พวกเขากลับถูกบดขยี้อย่างรวดเร็ว

เมื่อจางเลี้ยวเห็นเช่นนั้น เขาก็หยุดเสียเวลากับกองกำลังกลางและมุ่งหน้าไปทางตะวันตก เพื่อบดขยี้ปีกขวาของศัตรู ซึ่งเป็นกองทัพพันธมิตรหยานหวง 150,000 นาย ที่นำโดยเหลียนผอ

ในฐานะขุนพลที่มีประสบการณ์ ในระหว่างที่เริ่มพุ่งออกไป เหลียนผอส่งกองกำลังออกไปเพียง 80,000 นายเท่านั้น ยังมีกองกำลังเกือบครึ่งอยู่ที่ด้านหลัง เขาเตรียมพร้อมไว้สำหรับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป

ที่โชคร้ายก็คือ คลื่นลูกแรกที่เขาส่งออกไปนั้น ส่วนใหญ่เป็นทหารม้า และแนวหลังที่เหลือ ก็ส่วนใหญ่ก็เป็นทหารราบ เมื่อเผชิญหน้ากับกองกำลังทหารม้าของจางเลี้ยว พวกเขาจึงเสียเปรียบอย่างเห็นได้ชัด

ในระหว่างการจัดขบวนทัพของพวกเขา เหลียนผอไม่ได้เตรียมสำหรับการรับมือกับกองกำลังทหารม้า เขาทำตามแนวคิดปกติและเตรียมการป้องกันไว้ทางตะวันตก และแนวหลังก็มีทหารม้ามากที่สุดเพียง 10,000 นายเท่านั้น

ศัตรูจะรู้ได้อย่างไรว่า ศัตรูจะโจมตีพวกเขาผ่านทางกองกำลังกลาง

ต้องรู้ว่า มันควรจะมียกทัพชู-ฮั่นอยู่อีกฝั่งของกองกำลังกลาง ไม่ว่ากองกำลังทหารม้าจะแข็งแกร่งมากเพียงใด พวกเขาก็ไม่สามารถที่จะทะลวงปีกซ้ายมาได้รวดเร็วขนาดนี้

การหายตัวไปอย่างฉับพลันของกองทัพชู-ฮั่น เปลี่ยนแปลงสถานการณ์การสู้รบในทันที ทำให้การจัดเตรียมทั้งหมดของเหลียนผอไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง

ขณะที่เหลียนผอมีปฏิกิริยาและต้องการจะเตรียมการป้องกันทางตะวันออก เขาไม่ได้คาดหวังเลยว่ากองกำลังกลางจะอ่อนแอเป็นอย่างมาก พวกเขาไม่แม้แต่จะ

สามารถซื้อเวลาได้เลย ด้วยเหตุนี้เอง ก่อนที่แนวป้องกันจะถูกสร้างขึ้น กองกำลังทหารม้าของจางเลี้ยวก็พุ่งเข้ามาถึงแล้ว

กองกำลังของจางเลี้ยว ได้ทำการสังหารหมู่ที่แนวหลังของปึกขวา ทำให้ปึกขวาทั้งหมดกลายเป็นสับสนวุ่นวายในทันที เหลียนผอทำได้เพียงพยายามอย่างดีที่สุดในการบัญชาการแนวหลัง เพื่อตอบโต้กองกำลังของจางเลี้ยว

.....

ขณะที่กองกำลังของจางเลี้ยวก่อวุ่นแนวหลังของกองทัพพันธมิตร แนวหน้าของกองทัพพันธมิตรก็พุ่งเข้าไปปะทะกับกลุ่มกองทัพมังกรในที่สุด

สำหรับแนวหน้าเหล่านี้ กลุ่มกองทัพมังกรได้เตรียมพร้อมรับมือกับพวกเขาอยู่แล้ว

เสี่ยวเซาถูกรับผิดชอบขบวนทัพปืนใหญ่, ลั่วซีสินรับผิดชอบกองกำลังกลาง และหลาฮูเอ้อรับผิดชอบปีกซ้าย แต่ละคนรับผิดชอบหน้าที่ที่ชัดเจน และพวกเขาจิกกัด

เขี้ยวเล็บของพวกเขาใส่กองทัพพันธมิตรอย่างรุนแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลาฮูเอ้อที่เฝ้ารอการสู้รบในวันนี้มาโดยตลอด เขาต้องการจะใช้การสู้รบในครั้งนี้เพื่อล้างความอัปยศของเขา สร้างคุณูปการเพื่อรับเอาความไว้วางใจคืนจากราช และกู้คืนศักดิ์ศรีที่สูญหายไปของเขา

การหายตัวไปอย่างฉับพลันของกองทัพชู-ฮั่น 150,000 นาย ทำให้ความได้เปรียบเชิงปริมาณเปลี่ยนไป จากกองทัพพันธมิตร 360,000 ต่อกลุ่มกองทัพมังกร 220,000 เปลี่ยนเป็น 210,000 ต่อ 220,000 ในตอนนี้ กลุ่มกองทัพมังกรเปลี่ยนเป็นฝ่ายได้เปรียบเชิงปริมาณ แม้ว่าจะไม่มากเกินไปนักก็ตาม

เมื่อพิจารณาถึงขวัญกำลังใจและความแข็งแกร่งของทั้ง 2 ฝ่ายแล้ว กองทัพพันธมิตรกลายเป็นเสียเปรียบอย่างสิ้นเชิง

เดิม การที่กองทัพพันธมิตรเป็นฝ่ายพุ่งโจมตีกลุ่มกองทัพมังกรก่อน มันก็ทำให้เป็นฝ่ายเสียเปรียบกลุ่มกองทัพมังกรอยู่แล้ว หลังจากที่เกิดการเปลี่ยนแปลงใน

ฉับพลัน ขวัญกำลังใจของพวกเขาก็ลดต่ำลง และมันก็ทำให้ทหารของพวกเขาสูญเสีย
จิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ไป

ภายใต้สถานการณ์ที่เลวร้ายเช่นนี้ กองทัพพันธมิตรจะสามารถต่อสู้กับกลุ่ม
กองทัพมังกรที่พร้อมรบได้อย่างไร?

แม้แต่กองกำลังทหารม้าที่ปีกขาวก็ไม่สามารถจะบรรลุเป้าหมายที่พวกเขาวาง
เอาไว้ พวกเขาสูญเสียอย่างหนักภายใต้ดงกระสุนปืนใหญ่และฝนลูกศร หลังจาก
ทะลวงชั้นแรกของกองกำลังทหารโล่ดาบไปได้ พวกเขาก็หมดสิ้นแรงผลักดัน และถูก
ปิดล้อมโดยกลุ่มกองทัพมังกร

หลังจากหยุดคลื่นลูกแรกของกองทัพพันธมิตรได้แล้ว กลุ่มกองทัพมังกรก็เริ่ม
โจมตีพวกเขาภายใต้การนำของขุนพลทั้งสาม บังคับให้กองทัพพันธมิตรต้องถอยหลัง
กลับไปอย่างต่อเนื่อง

.....

มองไปรอบๆสนามรบ เหลียนผอู้สึกเจ็บปวดและขมขื่นอย่างแท้จริง

ไม่ว่าพวกเขาจะต่อสู้ต่อไปอย่างไร พวกเขาก็ไม่มีทางที่จะเอาชนะได้เลย

แม้ว่าพวกเขาต้องการจะหลบหนี แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องง่ายนักที่จะทำเช่นนั้นได้
เพราะกองทัพทั้งสองกำลังพัวพันกันอยู่

มีทางเดียวเท่านั้นที่พอจะเป็นไปได้ ซึ่งนั่นก็คือ กองทัพพันธมิตรจะต้องตั้งมั่นอยู่
กับที่ให้ได้

เหลียนผอ้อย่างคงไม่ละทิ้งความหวัง เพราะตราบเท้าที่กองทัพพันธมิตรสามารถ
อดทนได้จนกระทั่งยามค่ำคืนมาถึง กองทัพทั้ง 2 ฝ่ายก็จะต้องหยุดพัก แล้วเหลียนผอ
ก็จะสามารถนำกองทัพพันธมิตรล่าถอยกลับไปได้

หากพวกเขาสามารถล่าถอยกลับไปได้ แม้ว่าจะไม่สามารถปกป้องเมืองจอมยุทธ์
ได้ พวกเขาก็ยังคงสามารถเทเลพอร์ตไปยังเมืองไช่หยุน และปกป้องพันธมิตรอีกคน
ของพวกเขาได้

ปัญหาก็คือ กองทัพพันธมิตรจะสามารถอดทนได้ถึงยามค่ำคืนหรือไม่?

เหลียนผอยังคงมีความมั่นใจเป็นอย่างมาก กำลังเสริม 150,000 นายนี้ เป็นทหารชั้นสูงทั้งหมด แม้จะเผชิญหน้ากับความฟ่ายแพ้มากมาย พวกเขาก็ยังคงไม่ได้รับผลกระทบมากเกินไปนัก

ภายใต้สถานการณ์ที่กำลังพลของพวกเขาไม่ได้แตกต่างกันมากเกินไปนักเช่น ในตอนนี้ แม้ว่ากลุ่มกองทัพมังกรจะแข็งแกร่งเป็นอย่างมาก พวกเขาก็ยังคงไม่สามารถจะบดขยี้กองกำลังชั้นสูงขนาดใหญ่นี้ได้ในเวลาสั้นๆ

โชคดีที่ต้าเซี่ยยังคงมีไฟลับของพวกเขาอยู่อีก

หลังจากผ่านตอนเที่ยงไปแล้ว เสียงอีกทีก็ดังขึ้นจากภายนอกสนามรบ เมื่อมองไปทางตะวันตกที่เสียงดังออกมา เหลียนผอก็กลายเป็นปิติยินดี และเขาคิดกับตัวเองว่า ‘พันธมิตรส่งกำลังเสริมมาแล้ว?’

ที่เขาคิดเช่นนั้น เพราะเฟิงฉิงหยางกล่าวกับเขาอย่างมั่นใจว่า ต้าเซี่ยมีเพียงกลุ่มกองทัพมังกรในมณฑลเสฉวน หรือหากพวกเขาจะมีกำลังเสริมมา มันก็ไม่ควรจะมาทางตะวันตก

แต่เมื่อกองทัพนั้นปรากฏตัวขึ้น ดวงตาของเหลียนผอก็กลายเป็นแข็งค้าง

เหลียนผอเคยเห็นหลายสิ่งหลายอย่างมากมาแล้ว เขารู้ได้ในทันทีว่ากองทัพที่กำลังเข้ามาก็คือ กองทัพชนเผ่าเฉียน อย่างน่าประหลาด พวกเขาไม่ได้ถือธงใดๆ และไม่มีใครสามารถบอกได้ว่าพวกเขายู่ฝ่ายใด

“พวกเขาเป็นกำลังเสริมที่ลอร์ดเฟิงส่งมาหรือไม่?”

เหลียนผอไม่แน่ใจ แต่เขายังคงมีความมั่นใจถึง 70% เหลียนผอรู้อยู่ดีว่า ช่างๆดินแดนจอมยุทธ์ก็คือ จังหวัดเฉียน ซึ่งมีชาวเฉียนอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก

การที่เฟิงฉิงหยางจะทำการสร้างกองทัพชนเผ่าเฉียนขึ้นมาอย่างเงียบๆ มันไม่ใช่เรื่องที่น่าประหลาดใจใดๆ

เมื่อเขาคิดเช่นนั้นแล้ว เหลียนผอก็รู้สึกตื่นเต้นอย่างแท้จริง

ด้วยกองทัพนี้ เหลียนผอมั่นใจว่าพวกเขาจะสามารถดำเนินการสู้รบต่อไปได้

แม้ว่าเขาจะมีความสุข แต่เขาก็รู้สึกขุ่นเคืองที่เฟิงฉิงหยางไม่นำกองทัพนี้ออกมา
ในก่อนหน้านี้

หากเขานำพวกเขาออกมาในก่อนหน้านี้ กองทัพพันธมิตรก็คงจะไม่ตกอยู่ใน
สถานการณ์ที่ยากลำบากเช่นนี้

เมื่อคิดเกี่ยวกับแผนการและอุบายต่างๆระหว่างเหล่าลอร์ดแล้ว เหลียนผอก็เล็ก
คิดถึงมันอีก ในฐานะขุนพล นี่เป็นสิ่งที่เขาไม่ต้องเก็บมาใส่ใจ และเขาก็ไม่ควรจะเข้าไป
ยุ่งเกี่ยวกับมัน

ในขณะที่เหลียนผอเต็มไปด้วยความหวัง กองกำลังของจางเลียงก็ผล่อออกไปใน
ฉับพลัน และตรงไปที่ด้านหน้าของกองทัพชนเผ่าเฉียง ก่อนที่พวกเขาจะขึ้นมาที่สนาม
รบ ใครจะรู้ว่าพวกเขากำลังพุดคุยอะไรกัน?

หลังจากนั้นชั่วครู่ จางเลียงก็นำกองกำลังของเขากลับมา

เมื่อกองทัพชนเผ่าเฉียงที่เพิ่งมาถึงได้รับคำสั่งแล้ว พวกเขาก็พุ่งตรงไปหากองทัพ
พันธมิตรในทันที พร้อมกับแสงที่สะท้อนคมดาบของพวกเขา

เมื่อเหลียนผอเห็นเช่นนั้น เขาก็หลับตาลงอย่างเจ็บปวดและพึมพำออกมาว่า
“กองทัพพันธมิตรจบสิ้นแล้ว”

แม้เหลียนผอจะมีความสามารถ แต่เขาก็ไม่สามารถจะทำอะไรได้อีก

TWO ตอนที่ 960 กระต่ายเจ้าเล่ห์ยอมมีโพล่งสามรู

ในการสู้รบครั้งสุดท้ายทุกครั้ง เหล่าทหารจะมีขีดจำกัดทางจิตใจอยู่ หากยังคงอยู่เหนือเส้นนั้น พวกเขาจะยังคงปฏิบัติตามคำสั่ง อย่างไรก็ตาม หากมันข้ามเส้นนั้นไปแล้ว เหล่าทหารจะพิจารณาถึงความปลอดภัยของตัวเองพวกเขาเอง และความพ่ายแพ้ก็จะใกล้เข้ามา

กองทัพชนเผ่าเฉิง 60,000 นายนี้ กลายเป็นทางเส้นสุดท้ายที่บดขยี้จิตใจของพวกเขา

กองทัพพันธมิตรที่แทบจะไม่สามารถอดทนได้อยู่แล้ว ก็ล่มสลายลงในที่สุด เมื่อพวกเขาเห็นว่าเป็นกำลังเสริมของต้าเซี่ยที่กำลังพุ่งเข้ามา พวกเขาก็เริ่มวิ่งหนี หรือไม่ก็ทิ้งอาวุธและยอมจำนน

เว่ยหยานที่กำลังต่อสู้อย่างดุเดือดรีบหันหลังกลับทันที และเขาหนีไปทางเหนือภายใต้การคุ้มครองขององครักษ์ส่วนตัวของเขา เดิม เว่ยหยานถูกดินแดนจอมยุทธ์ยึดมาจากราชวงศ์ซู่-ฮั่น ดังนั้น แม้ว่าดินแดนจอมยุทธ์จะถูกทำลายลง เขาก็ยังคงสามารถจะกลับไปยังราชวงศ์ซู่-ฮั่นได้

เมื่อเป็นเช่นนั้น แล้วเหตุใดเขาถึงยังต้องรอความตายที่นี้อีกเล่า?

อย่างไรก็ตาม เว่ยหยานไม่รู้เลยว่า มีบางคนจดจ้องมาที่เขาตั้งแต่การสู้รบเริ่มต้นขึ้น คนผู้นี้ก็คือ คนที่เคยพลาดท่าให้กับกับดักของเขา หลายฮูเอ้อ เมื่อเห็นว่าเว่ยหยานต้องการจะหลบหนี หลายฮูเอ้อก็ไม่ลังเลใดๆและทำการไล่ล่าเขาในทันที

“เว่ยหยาน เจ้าคิดจะไปไหน!”

หลายฮูเอ้อตะโกนออกไปในทันที

เมื่อเว่ยหยานได้ยินเช่นนั้น เขาก็รีบหนีให้เร็วยิ่งขึ้น

จากทั้ง 2 กลุ่ม หนึ่งไล่ล่าและอีกหนึ่งหลบหนี พวกเขาแยกตัวออกไปจากสนามรบอย่างรวดเร็ว โดยใช้ความได้เปรียบของม้าศึก หลายฮูเอ้อไล่ตามเว่ยหยานทันในที่สุด และเขาก็ยิ้มออกมาขณะที่กวัดแกว่งหอกไปทางเว่ยหยาน

เมื่อเห็นว่าไม่สามารถจะหลบหนีได้ เว่ยหยานก็กัดฟันและหันกลับมาเผชิญหน้ากับหลายฮูเอ้อ และพร้อมกันนั้น องค์กรกษัตริย์ส่วนตัวพวกเขาก็เข้าปะทะกัน

ขุนพลทั้งสองเกิดในราชวงศ์ที่แตกต่างกัน และมันยากที่จะบอกว่าใครแข็งแกร่งกว่ากัน อย่างไรก็ตาม หัวใจของเว่ยหยานคิดแต่จะหลบหนี ขณะที่หลายฮูเอ้อคิดแต่การไล่ล่าเพื่อชัยชนะ และเขาก็ยังไล่ล่าเพื่อการแก้แค้นของเขา

อารมณ์ของพวกเขาแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ซึ่งมันก็ส่งผลกระทบต่อการต่อสู้ของพวกเขาโดยตรง

หลังจากที่ต่อสู้กันได้ไม่ถึง 40 กระบวนท่า หลายฮูเอ้อก็ค่อยๆได้เปรียบอย่างช้าๆ เมื่อเห็นเช่นนั้น จิตวิญญาณต่อสู้ของเขาก็ยิ่งเติบโตขึ้น และการควบคุมหอกของเขา ก็ยอดเยี่ยมขึ้น แต่ละการโจมตีของเขาทรงพลังเป็นอย่างมาก และมันก็มุ่งเน้นไปที่การเอาชีวิตรเว่ยหยาน

เมื่อเว่ยหยานเห็นเช่นนั้น เขาก็หลังเหวี่ยงเอ็นออกมาด้วยความกังวล

หลังจากผ่านไป 60 กระบวนท่า ในที่สุด ความแตกต่างระหว่างขุนพลทั้งสองก็แสดงออกมาอย่างเห็นได้ชัด และก็เป็นหลายฮูเอ้อที่กำราบเว่ยหยานได้อย่างสิ้นเชิง

เมื่อพวกเขาต่อสู้กันอีก 10 กระบวนท่า เว่ยหยานก็พลาดท่าและตกลงจากหลังม้า ก่อนที่เขาจะลุกขึ้นมาได้ หอกก็ชี้ไปที่คอของเขาแล้ว

เมื่อเว่ยหยานเห็นเช่นนั้น เขาก็กล่าวออกมาว่า “ความสามารถของข้าด้อยกว่าเจ้า จงสังหารข้าเถิดหากเจ้าต้องการ”

ใครจะคิดว่าหลายฮูเอ้อจะหัวเราะออกมาในฉับพลัน? เขาไม่ได้สนใจเว่ยหยาน กลับกัน เขาหันหันหาองค์กรกษัตริย์ส่วนตัวของเขาและกล่าวว่า “พาคณู๋นี้กลับไป”

“ขอรับท่านขุนพล!”

การต่อสู้ระหว่างกองกำลังรองครักษัตริย์ส่วนตัวของทั้งสองได้สิ้นสุดลงตั้งแต่มานานแล้ว และองค์กรกษัตริย์ส่วนตัวของหลายฮูเอ้อก็ได้รับชัยชนะอย่างท่วมท้น

.....

เมื่อหลายฐเอ้อและคนของเขา กลับมายังสนามรบหลัก การสู้รบก็สิ้นสุดลงไป แล้ว กลุ่มกองทัพนักรกำลังดูแลผู้ได้รับบาดเจ็บ, เก็บกวาดสนามรบ และจัดการกับ เชลยศึกของพวกเขา

ทุกอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยดี

ในการสู้รบครั้งนี้ กลุ่มกองทัพนักร 220,000 นาย และกองทัพนักรเผ่าเฉียง 60,000 นาย สูญเสียชีวิตกัน 20,000 นาย ขณะที่พวกเขาสังหารทหารศัตรูได้ 50,000 นาย, จับเชลยศึกได้ 150,000 คน และมีไม่ถึง 10,000 คนที่หนีไปได้

เสียเขาถูกนำกองกำลังออกไปไล่ล่าคนเหล่านั้นแล้ว

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า นี่เป็นชัยชนะที่พิเศษ

ขณะที่หลายฐเอ้อกลับมาถึงเต็นท์หลัก ลั้วชีสินกำลังคุยกับฟู่หยาง ซึ่งเป็นผู้บัญชาการกองทัพนักรเผ่าเฉียง เมื่อหลายฐเอ้อนำตัวเว่ยหยานกลับมา ลั้วชีสินก็ยิ้มออกมาและกล่าวว่า “ขอบคุณพระเจ้าที่ขุนพลหลายเป็นผู้ที่กล้าหาญอย่างมาก ไม่อย่างนั้น ขุนพลหลักทั้งสองของศัตรูคงจะหลบหนีไปได้ทั้งคู่ แล้วข้าก็คงจะไม่มีหน้าไปพบองค์ราชาอย่างแน่นอน”

หลายฐเอ้อตกตะลึงและถามว่า “เหลียนผหนีไปได้หรือ?”

กล่าวตามหลักเหตุผล เหลียนผอยู่ภายในขบวนทัพ และถูกปิดล้อมโดยกองกำลังของจางเลี้ยว ด้วยเหตุนี้ เขาจึงไม่ควรจะสามารถหลบหนีออกไปได้

จางเลี้ยวรู้สึกอับอายขณะที่กล่าวออกมาว่า “ข้าประมาทมากเกินไป ข้าคิดเพียงว่า เนื่องจากอยู่บนหอคอยเคลื่อนที่ เขาก็ไม่น่าจะสามารถหลบหนีไปได้ ข้าจึงไม่ได้ใส่ใจมากนัก จนกระทั่งเมื่อคนของข้าปีนขึ้นไป พวกเขา กลับพบเพียงทหารที่สวมอุปกรณ์ของเขา”

หลายฐเอ้อกล่าวว่า “คนผู้นี้เจ้าเล่ห์ยิ่งนัก”

แม้ว่าพวกเขาจะจับเหยียนผอได้ แต่พวกเขาก็จะไม่สามารถรับเขาเข้ามาในต้าเซี่ยได้ เหยียนผอยังคงยึดติดกับดินแดนหานตาน ก่อนที่มันจะถูกทำลาย เขาจะไม่เลือกเจ้านายคนใหม่อย่างแน่นอน

“ช่างเป็นชายชราที่ดื้อรั้นยิ่งนัก”

นี่ทำให้ลั่วซีสินและคนอื่นๆ ไม่เกี่ยวกับการจับตัวเขามากเกินไปนัก

และเนื่องจากพวกเขาจับเว่ยหยานได้ พวกเขาจึงมีคำตอบให้กับจอมพลและราชาของพวกเขาแล้ว

ลั่วซีสินมองไปที่หลายฮูเอ้อและกล่าวว่า “ท่านขุนพลกลับมาในเวลาที่เหมาะสมพอดี ข้ามีอีกงานหนึ่งจะมอบให้กับท่าน”

“เชิญกล่าว”

“ท่านขุนพล โปรดนำกองกำลังของท่าน บุ๊กโจมตีและยึดเมืองจอมยุทธ์ด้วย”

เมื่อหลายฮูเอ้อได้ยินเช่นนั้น เขาก็เต็มไปด้วยอารมณ์

กล่าวตามหลักเหตุผล เมืองจอมยุทธ์ไม่ควรจะมีหนทางต่อต้านใดๆหลังจากที่การสู้รบในครั้งนี้นั้นสุดลง อย่างไรก็ตาม ลั่วซีสินขอให้หลายฮูเอ้อกลับมาเป็นพิเศษ ก่อนจะขอให้เขาเป็นผู้โจมตีเมือง เพื่อมอบคุณูปการในการยึดเมืองทั้งหมดให้กับเขา

ด้วยคุณูปการนี้ หลายฮูเอ้ออาจจะได้รับตำแหน่งของเขาคืนก็เป็นได้

แม้ว่ากลุ่มกองทัพมังกรจะกระหายเลือด แต่พวกเขาก็เป็นหนึ่งเดียวและอบอุ่นเหมือนอยู่ในบ้านเดียวกันอย่างแท้จริง

“ขอรับท่านขุนพล!”

หลายฮูเอ้อพยายามอย่างดีที่สุดในการสงบอารมณ์ของเขาลง ในเวลานี้ เขาได้ผสมรวมกับกลุ่มกองทัพมังกรและเข้าสู่ระบบของต้าเซี่ยโดยสมบูรณ์แล้ว

“การได้เข้าสู่กลุ่มกองทัพมังกร ข้าจะไม่มีวันเสียใจกับมันไปตลอดทั้งชีวิตของข้า!”

.....

ณ เมืองจอมยุทธ์

ข่าวความพ่ายแพ้ของกองทัพพันธมิตร ได้มาถึงเมืองจอมยุทธ์แล้ว ซึ่งมันทำให้ใบหน้าของเฟิงฉิงหยางกลายเป็นน้ำเกลียด

นี่คือวันที่ตระกูลเฟิงสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง

พวกเขาไม่เพียงแค่สูญเสียรากฐานของพวกเขาไปเท่านั้น แต่พวกเขายังทำให้พันธมิตรหายนาง่วงุ่นเคืองอีกด้วย

คนเดียวที่พวกเขายังสามารถพึ่งพาได้ก็คือ ราชวงศ์ชู-ฮั่น แม้ว่าการหายไปของกองทัพชู-ฮั่น จะเป็นเหตุผลที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ แต่ตระกูลเฟิงก็ไม่มีทางเลือกอื่นอีกแล้ว

ตระกูลเฟิงไม่แม้แต่จะลังเลใดๆ พวกเขาเร่งเก็บข้าวของและสิ่งทั้งหมดไปที่เมืองหลวงเฉิงตูในทันที

ที่ไปพร้อมกับพวกเขา เป็นสมาชิกนิกายกระบี่ฉิงหยาง ในอนาคต ตระกูลเฟิงจะอยู่รอดในเขตทุรกันดารในฐานะหนึ่งในนิกายหัวหลินเท่านั้น

พวกเขาจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสงครามในเขตทุรกันดารอีก

คนเดียวที่ยังเหลืออยู่ก็คือ เฟิงฉิงเยว่ ดวงตาของเธอแปร่งประกาย ราวกับว่าเธอมีแผนอื่นที่แตกต่างออกไป

.....

เวลา 17.00 น. หลายฮูเอ๋อนำกองกำลังของเขามาถึงเมืองจอมยุทธ์

เนื่องจากลอร์ดของเมืองออกไปแล้ว คนที่ยังเหลืออยู่จึงไม่กล้าต่อต้านใด และพวกเขาก็เปิดประตูเมืองพร้อมกับยอมจำนน

เมื่อแผ่นหินดินแดนถูกหลายอสูรทำลายลงแล้ว ดินแดนจอมยุทธ์ก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ไป มือข้างหนึ่งของพันธมิตรหยานหวงได้ถูกตัดออกไปโดยสมบูรณ์แล้ว

นี่เป็นช่วงเวลาแห่งประวัติศาสตร์

.....

คือนั่น, ณ เมืองหลวงเฉิงตู

ตระกูลเฟิงรีบออกจากเขตทูกันดาร และย้ายมาตั้งรกรากกันที่เมืองหลวงเฉิงตู ตามคำกล่าวที่ว่า กระต่ายเจ้าเล่ห์ย่อมมีโพล่งสามารถ

เนื่องจากพวกเขามีความตั้งใจที่จะทำงานร่วมกับราชวงศ์ซู่-ฮั่น พวกเขาจึงเหลือทางออกไว้ให้กับตัวเองอย่างเห็นได้ชัด

ไม่นานก่อนหน้านี้ พวกเขาได้ซื้อคฤหาสน์หลังใหญ่ในเมืองหลวงเฉิงตู และมันถูกสร้างตามแบบคฤหาสน์ของลอร์ดในเมืองจอมยุทธ์ มันกินพื้นที่หลายร้อยหมุ่ และมีคนจำนวนมากดูแลเป็นอย่างดี

ด้วยเหตุนี้ ตระกูลเฟิงจึงสามารถจะลงหลักปักฐานได้อย่างรวดเร็ว

ผลบออย่างเดียวกันก็คือ พวกเขาจะต้องอยู่ภายใต้คนอื่น และพวกเขาไม่ได้มีอิสระเหมือนอยู่ในดินแดนจอมยุทธ์

เมื่อหลิวเป่ย์ได้รับข่าว เขาก็ได้ส่งคนไปทักทายพวกเขา เขาต้องการจะแสดงให้เห็นว่า ตระกูลเฟิงเป็นส่วนหนึ่งของตระกูลชั้นสูงที่นี่ และพวกเขาจะได้รับการปกป้องจากเมืองหลวง

ในการสู้รบครั้งนี้ กองทัพซู่-ฮั่นไม่แม้แต่จะได้สัมผัสกับเส้นผมของกองทัพต้าเซี่ย จึงเป็นธรรมดาที่หลิวเป่ย์จะรู้สึกอึดอัดกับมันเป็นอย่างมาก เนื่องด้วยความรู้สึกผิด

เขาจึงปฏิบัติต่อตระกูลเฟิงเป็นอย่างดี และแม้ว่าจะมองในมุมของผลประโยชน์ การมีตระกูลผู้เล่นชั้นสูงอย่างตระกูลเฟิงทำงานให้เขา มันก็ยังคงเป็นเรื่องที่ยอดเยียมอย่างมาก

คำกล่าวของหลิวเป่ย์ ยังช่วยเสริมความแข็งแกร่งให้กับตำแหน่งของตระกูลเฟิงในเฉิงตูอีกด้วย

.....

ณ คฤหาสน์ตระกูลเฟิง

เนื่องจากพวกเขาพ่ายแพ้ในสงคราม บรรยากาศที่นี่จึงเหินห่างเป็นอย่างมาก และไม่มีใครยินดีที่จะกล่าวสิ่งใดออกมาในเวลา

ในขณะนั้น เฟิงฉิงเยว่มาหาพ่อของเธอ เฟิงเสี่ยวเทียน ในฉบับลับ

มองไปที่ดวงตาอันโดดเด่นเดี่ยวของลูกสาว เฟิงเสี่ยวเทียนรู้สึกผิดอย่างแท้จริง หากลูกสาวของเขาเป็นคนดูแลดินแดนจอมยุทธ์ตั้งแต่แรก บางที ดินแดนจอมยุทธ์อาจจะยังคงอยู่บนเวที

อย่างไรก็ตาม สิ่งต่างๆได้ผ่านไปแล้ว เขาจึงไม่ต้องการจะคิดถึงมันอีก

“ฉิงเยว่ เจ้ามีแผนอย่างไรบ้าง?” เฟิงเสี่ยวเทียนถาม

ตระกูลเฟิงเป็นตระกูลชั้นสูงศิลปปะการต่อสู้ อย่างไรก็ตาม เฟิงฉิงเยว่ไม่สนใจศิลปปะการต่อสู้ ในเมืองหลวงเฉิงตู สมาชิกคนอื่นๆในตระกูลสามารถจะทำอะไรก็ได้ที่พวกเขาต้องการ อย่างไรก็ตาม สำหรับเธอแล้ว มันราวกับติดอยู่ในคุก

เฟิงฉิงเยว่กล่าวว่า “ท่านพ่อ ข้าอยากจะออกไปข้างนอก”

“ยอดเยี่ยม เจ้าต้องการจะไปไหน?”

“เมืองซานไห่”

“เจ้าว่าอะไรนะ?”

เฟิงเสี่ยวเทียนลุกขึ้นในฉับพลันและจ้องมองไปที่ลูกสาวของเขา

ต้าเซี่ยทำลายดินแดนจอมยุทธ์ ซึ่งมันก็หมายความว่า ทั้ง 2 ฝ่าย เป็นศัตรูกัน เฟิงเสี่ยวเทียนยังได้วางแผนที่จะลอบสังหารโหยางโซวในเวลาที่เหมาะสม เพื่อทำการแก้แค้นอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม ในตอนนี้ เฟิงฉิงเยว่กลับกล่าวว่า เธอต้องการจะไปเมืองซานไห่ เห็นได้ชัดว่าเขารู้สึกโกรธเป็นอย่างมาก

อย่างน่าประหลาด เฟิงฉิงเยว่มุ่งมั่นอย่างแท้จริง มันราวกับว่าเธอไม่หวาดกลัวพ่อของเธอแม้แต่น้อย “ข้าไตร่ตรองเรื่องนี้อย่างถี่ถ้วนแล้ว โปรดอนุญาตให้ข้าไปด้วย”

ในเวลานี้ เฟิงฉิงเยว่ต้องการจะทำทุกอย่างเพื่อตัวเองอย่างแท้จริง ไม่ใช่เพื่อตระกูลของเธออีกต่อไป

การแสดงออกของเฟิงเสี่ยวเทียนเปลี่ยนไป จากความโกรธกลายเป็นประหลาดใจ และเขาก็คิดอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับมัน นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นลูกสาวของเขาแสดงความมุ่งมั่นออกมา เธอยังคงเป็นลูกสาวที่ปฏิบัติตามทุกสิ่งทุกอย่างที่เขากล่าวหรือไม่?

‘บางที ข้าอาจจะไม่เคยเข้าใจนางเลย’ เฟิงเสี่ยวเทียนรู้สึกเจ็บปวดภายในหัวใจของเขา

หลังจากนั้นไม่นาน เขาก็โบกมือและกล่าวว่า “ทำในสิ่งที่เจ้าต้องการ”

เมื่อเฟิงฉิงเยว่ได้ยืนยันเช่นนั้นแล้ว เธอก็โค้งคำนับและออกจากห้องไป

จากนั้น เฟิงเสี่ยวเทียนก็ไปพบพ่อของเขา ซึ่งเป็นผู้นำที่แท้จริงของตระกูลเฟิง

เขาต้องการจะรายงานเรื่องนี้ให้กับพ่อของเขา

เมื่อได้ยินคำกล่าวของเขาแล้ว ผู้เฒ่าเฟิงกลับสงบอย่างแท้จริงและเขากล่าวว่า “เป็นเรื่องที่ดีที่เจ้าไม่หยุดนางไว้ ตระกูลของพวกเราไม่ควรที่จะใส่ไข่ทั้งหมดลงใน ตระกร้าเพียงใดเดียว”

“ความหมายของท่านคือ?”

“ข้ากำลังจะกล่าวว่า โอหยางโซวไม่ใช่คนธรรมดา หากข้าคาดเดาไม่พลาด เฟิง ฉิงเยว่จะได้เป็นใหญ่เป็นโตในต้าเซีย และมันอาจจะเป็นอีกหนทางสำหรับตระกูลของ พวกเรา”

เฟิงเสี่ยวเทียนยังคงไม่เข้าใจ “ท่านพ่อกำลังจะบอกให้พวกเราอ่อนน้อมต่อเด็ก เหลือขอที่เป็นเพียงคนธรรมดาทั่วไปหรือ? นั่นจะไม่ทำให้พวกเราเสียหน้าหรือ หรือ?”

ความผิดหวังปรากฏขึ้นในดวงตาของผู้เฒ่าเฟิง “เสี่ยวเทียน เวลาได้เปลี่ยนไป แล้ว ในโลกที่สับสนวุ่นวายเช่นนี้ วีรบุรุษหลายคนล้มเหลว หากพวกเรายังมองโลก เช่นเดียวกับพวกเขา พวกเราก็จะล่าหลังคนอื่น”

“ขอรับท่านพ่อ” เฟิงเสี่ยวเทียนรู้สึกละอายใจ

ผู้เฒ่าเฟิงพยักหน้าของเขา “พวกเราอยู่ในเฉิงตูแล้ว ไม่ว่าจะยอมอ่อนน้อม หรือไม่ แล้วมันจะแตกต่างอะไรกับในตอนนี้?”

“ลูกชายของท่านคนนี้ช่างไร้ประโยชน์นัก ที่ทำให้ท่านพ่อต้องใช้ชีวิตอย่าง ยากลำบาก” เฟิงเสี่ยวเทียนรู้สึกผิดอย่างแท้จริง

“เจ้ากลับไปได้แล้ว”

ภายในห้อง ผู้เฒ่าเฟิงถอนหายใจยาวออกมา

ยุคใหม่กำลังจะมาถึง ซึ่งมันส่งผลกระทบต่ออุดมคติของเหล่าตระกูลชั้นสูง ดั้งเดิมอย่างมาก

TWO ตอนที่ 961 นักวางกลยุทธ์รู้จักศัตรูของพวกเขาเหมือนกับที่พวกเขา รู้จักพวกเขาเอง

ณ มณฑลชิงตู, เมืองหนานตาน

เหลียนผอทอดทิ้งกองกำลังและหลบหนีกลับมายังเมืองหนานตาน จากนั้น เขาก็
รายงานที่ฉฉิน เกี่ยวกับรายละเอียดเฉพาะทั้งหมดของการสู้รบ

เมื่อตีฉฉินได้ยื่นรายงานของเหลียนผอแล้ว ใบหน้าของเขาก็กลายเป็นมีดมน
อย่างแท้จริง สิ่งที่เขาเป็นกังวลไม่ใช่ดินแดนจอมยุทธ์ แต่เป็นช่วงเวลาที่ยากลำบาก
หลังจากที่กองกำลังเสริม 150,000 นาย ถูกทำลายลงไป

โดยไม่ต้องกล่าวถึงผลกระทบในระยะยาว เพียงแค่ในระยะสั้นนี้ ดินแดนไฉ่หยุน
ก็กำลังจะล่มสลายลงอย่างแน่นอนแล้ว

การพลิกสถานการณ์ของต้าเซี่ย ทำให้ใบหน้าของพันธมิตรหยานหวงกลายเป็น
ซีดขาว

จู่ไตเฟิงฮั่วมองไปที่ตีฉฉิน ด้วยดวงตาที่เต็มไปด้วยความสงสาร มันไม่ใช่ผู้ชาย
หนุ่มผู้นี้ไม่ได้ทำงานหนักหรือไม่ได้มีความสามารถ แต่มันเป็นเพราะเขาต้อง
เผชิญหน้ากับอัจฉริยะที่แท้จริง

ความเปร่งประกายของโอหยางโชวนั้นเจิดจ้าเกินไป จนมันทำให้ฝ่ายตรงข้าม
ของเขาหมองลง มันไม่ได้เป็นโศกนาฏกรรมของตีฉฉินเท่านั้น แต่ยังเป็น
โศกนาฏกรรมของยุคใหม่อีกด้วย

“มันเป็นความผิดของข้าเอง ข้าไม่ควรจะเสนอแผนการนี้เลย” จู่ไตเฟิงฮั่วโทษ
ตัวเอง

ตีฉฉินโบกมือของเขา “มันไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเจ้า ทุกคนล้วนเห็นด้วยกับแผนการ
นี้ ไม่มีใครคิดว่า ต้าเซี่ยจะมีไฟลับในการเอาชนะเช่นนี้ ดินแดนจอมยุทธ์นั้นสมควรจะ
ล่ม

สลายแล้ว พวกเขามีชนเผ่าเฉียงเป็นเพื่อนบ้านมานานแล้ว แต่พวกเขากลับไม่รู้วิธีการใช้คนเหล่านั้น ในทางตรงกันข้าม ต้าเซี่ยกลับใช้งานคนเหล่านั้นได้อย่างเหมาะสม และโจมตีพวกเขาอย่างรุนแรง”

“แล้ว พวกเราควรจะทำอย่างไรต่อไปดี?”

“หากข้าคาดเดาไม่พลาด จิ้งจอกเผ่าจะต้องยังมีแผนการบางอย่างแน่นอน พวกเราทำได้เพียงรอดูต่อไป แล้วค่อยคิดหาหนทาง”

จู่ได้ฟังฮัวหยักหน้า ความไม่สบายใจของเธอเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

.....

ณ เมืองตานหยาง, คฤหาสน์ของลอร์ด

หลังจากที่เขาได้รับรายงาน ชุนเซินจุนก็กลายเป็นกังวลด้วยเช่นกัน

กำลังเสริม 150,000 นาย ถูกทำลายลงแล้ว ซึ่งมันก็หมายความว่า ดินแดนไช่หยุนกำลังตกอยู่ในอันตราย ด้วยเหตุนี้ กองทัพทหารต่อสู้สงครามทั้งสองของดินแดนหานตานที่อยู่ใต้อิทธิพลเสียงหนาน จึงพลอยตกอยู่ในอันตรายตามไปด้วย

“นี่ช่างยากลำบากนัก”

ชุนเซินจุนเดินไปรอบๆห้องอ่านหนังสือของเขา ขณะที่เขากำลังใช้ทักษะพ่อค้าของเขาในการชั่งน้ำหนักข้อดีข้อเสีย ในที่สุด เขาก็ตัดสินใจว่า “เหตุใดไม่เรียกกองทัพกลับมา? มันคงจะดีกว่าการป้อนอาหารให้กับหมาป่าตัวนั้น”

ในขณะนั้น ชุนเซินจุนสามารถทำได้เพียงเคลื่อนไหวไปตามสถานการณ์เท่านั้น

.....

การสู้รบที่เมืองจอมยุทธ์ ถูกบันทึกโดยสื่อต่างๆอย่างรวดเร็ว เมื่อถึงรุ่งเช้าวันถัดไป ชาวต่างๆที่เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นที่นั่น ก็ดึงดูดสายตาของทุกคน

ทันทีที่ข่าวนี้แพร่กระจายออกไป เหล่าผู้เล่นก็กลายเป็นโกลาหลุ่นวาย

ไม่มีใครคาดว่า การสู้รบที่เดิมทั้ง 2 ฝ่าย มีความแข็งแกร่งใกล้เคียงกัน จะจบลงด้วยชัยชนะอย่างเด็ดขาดเช่นนี้

ทันทีที่รายงานการสู้รบนี้ออกมา หัวหน้าคาซิโนใต้ดินหลายคนก็ทำได้เพียงฆ่าตัวตาย

ก่อนการสู้รบ คาซิโนใต้ดินเหล่านี้เปิดพนันอย่างลับๆ และ 90% ของพวกเขาก็เลือกสนับสนุนพันธมิตรหยานหวง เมื่อผลการสู้รบออกมา หัวหน้าคาซิโนเหล่านี้ก็สูญเสียเงินทั้งหมดที่พวกเขามีไป

แผนๆของต้าเชี่ย โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลินซิง ทำไรได้อย่างมหัศาล

.....

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 10 วันที่ 16

ณ เมืองจอมยุทธ์

เวลา 10.00 น. ลั่วซีสินและคนอื่นๆมารวมตัวกันอีกครั้ง จากนั้น เขาก็อ่านราชโองการที่โอหยางโซวส่งมาเมื่อคืนนี้

“กลุ่มกองทัพมังกรทำได้ดี ในการแพร่กระจายอำนาจของกองทัพข้าออกไปอย่างไรก็ตาม สงครามยังไม่สิ้นสุดลง และมณฑลเสฉวนก็ยังไม่สงบ เหล่าขุนพลยังต้องทำงานให้หนัก และพิชิตแผ่นดินที่เหลืออยู่ พวกเจ้าจะต้องไม่ทำให้ราชวงศ์เสื่อมเสียชื่อเสียง สำหรับรางวัล เมื่อสงครามเสฉวนสิ้นสุดลง ข้าจะมองรางวัลให้ทุกคนอย่างงาม”

“พะยะค่ะ องค์ราชา!”

จากนั้น ลั่วซีสินก็นำคำสั่งทางทหารจากไปฉีออกมา

“ท่านผู้บัญชาการมีคำสั่ง พวกเราไม่จำเป็นต้องรอให้เขามาถึงเมืองจอมยุทธ์ พวกเราสามารถจะนำกองกำลังของพวกเราไปกวาดล้างจังหวัดปาตง และโจมตีจังหวัดหานจง เพื่อยึดครองทั้งมณฑลเสฉวนได้โดยตรง”

“ขอรับ!”

หลังจากฟังราชโองการและคำสั่งแล้ว ขุนพลทั้งสี่ก็ปรึกษาฉินกง เกี่ยวกับแผนการในการสู้รบครั้งนี้

มันไม่ใช่เรื่องยากนักในการเข้ายึดจังหวัดปาตง เพราะการล่มสลายของดินแดนจอมยุทธ์ และการหลบหนีไปของเฟิงฉิงหยาง ทำให้จังหวัดปาตงกลายเป็นเพียงตัวหมากรุกที่ถูกทอดทิ้งและไม่มีกองทัพใดๆปกป้อง ดังนั้น การจะเข้ายึดมันจึงเป็นเรื่องที่ง่ายเป็นอย่างมาก

สิ่งเดียวที่พวกเขาจะต้องพิจารณาก็คือ การป้องกันไม่ให้ดินแดนตานหยางหรือดินแดนไบไม้ร่วงปล้นมันไป เหมือนที่เคยเกิดขึ้นกับจังหวัดก๊วยหลิน

ฉินกงกล่าวว่า “การโจมตีจังหวัดปาตงของพวกเรา สามารถอธิบายด้วยคำง่ายๆ ว่า โดดเด่น, รวดเร็ว และเด็ดเดี่ยว”

“ท่านที่ปรึกษา พวกเราเข้าใจคำว่า รวดเร็ว และเด็ดเดี่ยว แต่โดดเด่นคืออะไรหรือ?”

“เพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขาพยายามเล่นตลกใดๆ พวกเราต้องพิสูจน์ให้พวกเขาเห็นว่า พวกเรามีความตั้งใจที่จะยึดจังหวัดปาตง ด้วยเหตุนี้ พวกเราจึง ต้องกล้าเปิดเผยคมดาบของพวกเราและไม่ให้ศัตรูรู้ล้าคิดที่จะโจมตี” ฉินกงอธิบาย

“ไม่ว่าจะเป็นดินแดนไบไม้ร่วงหรือดินแดนตานหยาง พวกเขาล้วนแล้วแต่กำลังเผชิญหน้ากับการคุกคามจากพันธมิตรของพวกเรา และพวกเขาคงจะไม่กล้าเล่นพนัน

อย่างแน่นอน ตราบเท่าที่พวกเราแน่นแน พวกเขาคงจะไม่กล้าเข้ามาย่ำกลายเขตแดนของพวกเรา”

ลั่วซีสินและคนอื่นๆพยักหน้าพร้อมกัน พวกเขาประทับใจในคำกล่าวของเขาอย่างมาก

นี่เป็นสิ่งที่ดีสำหรับการมีนักวางกลยุทธ์ติดตามมา

เมื่อคิดเกี่ยวกับมันแล้ว ลัวซีสินก็มองไปที่จางเลี้ยวและกล่าวว่า “เมื่อเป็นเช่นนั้น ขุนพลจางเลี้ยวก็จะเป็นคนนำกองกำลังไปโจมตีจ้าวหวัดปาตง”

ในกลุ่มกองทัพมังกร กองทัพทหารที่ 3 ที่นำโดยจางเลี้ยว และกองทัพทหารที่ 4 ที่นำโดยลัวซีสิน เป็นกองกำลังที่เหมาะสมที่สุด เนื่องจากพวกเราต้องจบเรื่องนี้ให้เห็นวที่สุด ลัวซีสินจึงตัดสินใจเลือกจางเลี้ยว

ด้วยความฉลาดของจางเลี้ยว เขาสามารถเข้าใจการโจมตีในแบบโดดเด่น

“ข้าเข้าใจแล้ว!”

จางเลี้ยวรู้สึกปิติยินดี และเขามีความประทับใจต่อลัวซีสินมากขึ้นเรื่อยๆ

มันเห็นได้ชัดว่าลัวซีสินให้โอกาสเขาสร้างคุณูปการผ่านงานชิ้นนี้ หลังจากทั้งหมด กองกำลังของลัวซีสินหลักๆแล้วประกอบไปด้วยทหารม้า และความสามารถในการโจมตีจ้าวหวัดปาตงก็อยู่ในระดับเดียวกับกองกำลังของเขา

เนื่องจากเขาเป็นผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้บัญชาการชั่วคราว ลัวซีสินจึงจำเป็นต้องมีความชอบธรรมและไม่ลำเอียงใดๆ ส่วนที่ดีของเรื่องนี้ก็คือ ไม่ว่ากองกำลังใดจะได้รับคุณูปการ ตัวเขาก็ยังคงมีส่วนร่วมกับมันและพลอยได้รับไปด้วยเช่นกัน

นี่คือความแตกต่างระหว่างขุนพลและผู้บัญชาการ

จ้าวหวัดปาตงนั้นเป็นเรื่องง่าย ขณะที่จ้าวหวัดหานจงนั้นเป็นปัญหาอย่างแท้จริง ไม่เพียงแค่มันจะเต็มไปด้วยภูเขายาวและอยู่ทางเหนือของมณฑลเสฉวนเท่านั้น แต่มันยังไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของดินแดนจอมยุทธ์อีกด้วย กลับกัน มันอยู่ภายใต้การควบคุมของดินแดน 3 แห่งที่อยู่ที่นี่

ช่วงเวลาที่ต้าเซี่ยเปิดเผยความตั้งใจที่จะโจมตีจ้าวหวัดหานจง ลอร์ดทั้งสามจะเรียนรู้จากดินแดนจอมยุทธ์ และร้องขอการปกป้องจากราชวงศ์ซู่-ฮั่น

หากมันเกิดขึ้น เรื่องต่างๆจะซับซ้อนเป็นอย่างมาก และเงินกงก็ไม่มีอันต์หยุดสงครามอีกแล้ว

“สำหรับเรื่องนี้?” เนินกงเสนอว่า “ทั้ง 1 กองทัพทหารไว้ปกป้องเมืองจอมยุทธ์ ส่วนอีก 2 กองทัพทหารพร้อมด้วยกองทัพชนเผ่าเฉียง จะลอบเดินทัพขึ้นเหนือผ่าน จังหวัดเฉียงทางตะวันตก เพื่อโจมตีจังหวัดหานจงโดยที่ไม่เขาไม่รู้ตัว”

สำหรับดินแดนจอมยุทธ์และเหล่าลอร์ดในจังหวัดหานจง จังหวัดเฉียงเป็นแผ่น ต้องห้าม และพวกแทบจะไม่มีหุตาใดๆที่นั่นเลย

สำหรับกลุ่มกองทัพมังกร การขึ้นเหนือผ่านจังหวัดเฉียง สามารถเก็บความลับได้ดีกว่าผ่านจังหวัดปาตงมาก

เมื่อลั่วซีสินและคนอื่นๆได้ยินข้อเสนอนี้ พวกเขาไม่ได้คัดค้านใดๆ

ขณะที่ลั่วซีสินกำลังจะจัดเตรียมการส่งกองกำลังออกไป หลายฮูเอ้อก็เลือกที่จะก้าวถอยออกไป เขาปล่อยให้กองทัพทหารทั้งสองมีโอกาสในการสร้างคุณูปการ

แม้ว่าการสู้รบนี้จะยากลำบาก แต่มันก็เป็นโอกาสอันดีในการสร้างคุณูปการครั้งใหญ่ด้วยเช่นกัน

หลายฮูเอ้อเป็นผู้จับกุมเว่ยหยานและเข้ายึดเมืองจอมยุทธ์ จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะไม่โลภมากเกินไป

เมื่อลั่วซีสินเห็นเช่นนั้น เขาก็ตัดสินใจให้เสี่ยวเซากุ้ยและตัวเขาเป็นผู้นำกองกำลังไปที่นั่น ด้วยมีกองทัพชนเผ่าเฉียงนำทาง พวกเขาจะใช้เส้นทางทางตะวันตกเข้าสู่จังหวัดหานจง

เมื่อกำหนดแผนการกันได้แล้ว กองกำลังทั้งสองก็แยกตัวออกไปในบ่ายวันนั้น หลังจากนั้น สงครามเสฉวน กำลังจะเข้าสู่ช่วงของการสู้รบครั้งสุดท้ายแล้ว ใครจะรู้ว่า มันจะมีการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆเกิดขึ้นอีกหรือไม่?

.....

ในขณะที่สงครามเสฉวนกำลังจะเริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง สถานการณ์ในมณฑลเสฉวนก็เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

เมื่อวันก่อน ภายใต้คำแนะนำของพันธมิตรหยานหวง ดินแดนไช่หยุนได้ถอน กองทัพทหารที่ 1 ของพวกเขา กลับมาจากจังหวัดเปาฉิง เพื่อปกป้องเมืองไช่หยุน

การล่าถอยในครั้งนี้ ทำให้เหล่าลอร์ดในจังหวัดเปาฉิงสามารถที่จะหายใจได้อีก ครั้ง พวกเขาทั้งหมดส่งจดหมายไปถึงต้าเซี่ยและหลี่มู่ เพื่อขอให้พวกเขารับเข้ามา จัดการกับจังหวัดเปาฉิงอย่างรวดเร็วที่สุด

สำหรับจังหวัดฉางเต๋อ มันได้ถูกยึดโดยกองกำลังของหลี่มู่แล้ว

ในเวลาเดียวกัน กลุ่มกองทัพเสือดาวของหานสิน ก็มาถึงนอกเมืองไช่หยุนแล้ว เมื่อเห็นว่ากองทัพดินแดนไช่หยุนกลับมาปกป้องเมืองหลักของพวกเขา หานสินก็ เลือกที่จะไม่โจมตีในทันที

เขาสั่งให้จางหานนำกองทัพทหารที่ 2 ไปตั้งค่ายห่างจากเมือง 20 กิโลเมตร เพื่อ ตรวจสอบความเคลื่อนไหวทั้งหมดของพวกเขา

กองทัพทหารที่เหลือทั้งสอง ไม่ได้กวาดล้างดินแดนที่ยังเหลือในจังหวัดหยงเหริน หรือโจมตีจังหวัดกู่หยางที่อยู่ภายใต้ดินแดนไช่หยุน พวกเขากลับมุ่งหน้าตรงไปยัง จังหวัดเปาฉิงแทน

สิ่งนี้ทำให้ดินแดนไช่หยุนตกอยู่ในสถานการณ์ที่สิ้นหวัง

กองทัพทหารที่ 1 ที่ประจำการอยู่เมืองไช่หยุน ไม่สามารถจะเคลื่อนไปไหนใดๆ ได้เลย หากพวกเขาไม่ออกไปช่วยเหลือ กองทัพทหารที่ 2 ในจังหวัดเปาฉิงก็จะถูก กลืนกิน อย่างไรก็ตาม หากพวกเขาทำเช่นนั้น เมืองหลักของพวกเขาจะถูกกองกำลัง ของจางหานโจมตี

ในฐานะขุนพลผู้มีชื่อเสียงในช่วงสิ้นสุดราชวงศ์ฉิน จางหานมีความสามารถมาก พอที่จะทำเช่นนั้นได้ไม่ยาก

เพียงกองทัพทหารที่ 1 มันไม่เพียงพอที่พวกเขาจะหลุดพ้นจากกับดักของเขาได้

ความหวังเดียวของพวกเขาก็คือ กำลังเสริม 150,000 นาย ของพันธมิตรหยานหวง หากกำลังเสริมนี้มาถึง พวกเขาจะสามารถฝ่ากองกำลังของจางหาน และขึ้นไปช่วยทางเหนือได้

อย่างไรก็ตาม ความหวังนั้นได้ถูกฝังอยู่ที่ซานเมืองจอมยุทธ์แล้ว

ในช่วงบ่ายของวันที่ 16 ตีฉินส่งได้จดหมายถึงไช่หยุนจื่อหนาน เพื่อบอกไช่หยุนจื่อหนานว่า พันธมิตรหยานหวงได้ใช้กำลังเสริมทั้งหมดที่พวกเขาสามารถจะส่งได้ไปแล้ว

ซึ่งมันก็หมายความว่า จะไม่มีกำลังเสริมใดๆอีก

สิ่งนี้ทำให้ไช่หยุนจื่อหนานสิ้นหวัง เพราะเขาได้กลายเป็นอีกตัวหมากที่ถูกทอดทิ้งโดยพันธมิตรหยานหวงแล้ว ข้อแตกต่างเพียงอย่างเดียวก็คือ เขาไม่ใช่ตัวหมากที่พวกเขาทอดทิ้งอย่างเต็มใจนัก

ไม่ว่าจะเป็นไช่หยุนจื่อหนานหรือตีฉิน พวกเขาล้วนแล้วแต่รู้สึกขมขื่นอย่างแท้จริง

โลกใบนี้โหดร้ายอย่างแท้จริง มันนำช่วงเวลาที่ยากลำบากมาให้พวกเขานับครั้งไม่ถ้วนและยังบังคับให้พวกเขาต้องตัดสินใจอย่างเจ็บปวด

ในขณะนั้น จางเหลียงซึ่งไม่ได้รับความไว้วางใจจากไช่หยุนจื่อหนานในช่วงนี้ได้ก้าวออกมา เขากล่าวว่า “ท่านลอร์ด ทางเลือกที่ดีที่สุดคือการยอมจำนนต่อต้าเซี่ย และพยายามทำสัญญาบางอย่างกับพวกเขา”

ไช่หยุนจื่อหนานโอดออกมาและตอบว่า “แค่กแค่ก มาถึงขั้นนี้แล้ว พวกเขายังจะยอมรับการยอมจำนนของข้าอีกหรือ?”

“พวกเขาจะยอมรับมันอย่างแน่นอน กองทัพทหารทั้งสองของพวกเขาจะไม่ถูกบดขยี้ และดินแดนไช่หยุนก็จะไม่ถูกทำลาย พวกเขาจะต้องสูญเสียอย่างหนักอย่างแน่นอนหากต้องการจะใช้กำลังกับพวกเรา หากพวกเขาสามารถจะทำมันได้โดยไม่ต้อง

ต้องสูญเสียอะไรเลย ด้วยความใจกว้างของราชาเซีย เขาอาจจะมอบตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดให้กับท่านเป็นอย่างน้อย”

ตามที่คาดหวังไว้จากบุญกฤษณ์ จางเหลียงมีเข้าใจในมนุษย์เป็นอย่างดี

นักวางกลยุทธ์ระดับนักบุญผู้นี้ รู้จักคนอื่นๆเช่นเดียวกับที่รู้จักตัวเขาเอง

ที่จางเหลียงยกแผนการดังกล่าวขึ้นมา มันไม่ใช่เพื่อเสนอทางออกให้กับไช่หยุนจื่อหนาน แต่เป็นเพราะเขาไม่ต้องการจะถูกฝังไปพร้อมกับไช่หยุนจื่อหนาน และไม่มีใครในเขตทุรกัณฑ์สามารถจดจำเขาได้อีก

บนโลกในปัจจุบัน มีเพียงต้าเซียเท่านั้นที่จะช่วยให้จางเหลียงสามารถจะแสดงความสามารถของเขาออกมาได้อย่างเต็มที่

ไช่หยุนจื่อหนานไม่ใช่คนแน่วแน่ เขาเป็นเพียงคนอ่อนแอคนหนึ่งเท่านั้น และจางเหลียงก็หมดหวังกับเขาแล้ว เขาจึงถูกจางเหลียงใช้เป็นเหยื่อให้กับต้าเซียในทันที

ตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัด เพียงพอจะล่อลวงไช่หยุนจื่อหนานที่อยู่ในสถานการณ์ปัจจุบันแล้ว

TWO ตอนที่ 962 รวมภาคตะวันตกเฉียงใต้เป็นหนึ่ง

หลังจากจางเหลียงออกไปแล้ว ไช้หยุนจื่อหนานก็เขียนจดหมายขึ้นมา 2 ฉบับ

ฉบับแรกจะส่งให้โอหยางโซว เกี่ยวกับการยอมจำนนของเขา ฉบับที่สองจะส่งให้ซุนเฉินจุน เพื่อบอกให้รู้ว่าเขาตัดสินใจยอมจำนนแล้ว ไช้หยุนจื่อหนานต้องการจะจับและเดิมพันทั้ง 2 ด้าน ช่างเป็นคนที่เจ้าเล่ห์ยิ่งนัก

.....

ณ เมืองซานไห่, พระราชวังเซีย

เมื่อโอหยางโซวได้รับจดหมายยอมจำนนของไช้หยุนจื่อหนาน เขาก็ยิ้มและพิมพ์้าออกมาว่า “อย่างน้อย เขาก็รู้ว่าเมื่อไหร่ควรจะยอมแพ้”

เป็นเช่นเดียวกับที่จางเหลียงคาดการณ์เอาไว้ เนื่องจากไช้หยุนจื่อหนานเป็นฝ่ายริเริ่มการยอมจำนน โอหยางโซวจึงไม่ปฏิบัติไม่ดีต่อเขา และปัญหามากมายก็ได้รับการแก้ไข

พร้อมกับการยอมจำนนของดินแดนไช้หยุน สถานการณ์ในมณฑลฉวนเป่ยกี้ก็สงบนิ่งไปด้วยดี ภายใต้การโจมตีของกองทัพทหารที่ 2 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ และกลุ่มกองทัพทหารที่ 5 แห่งกลุ่มกองทัพเสือดาว มันขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้นที่พวกเขาจะกลืนกินทั้งหมด

หลังจากที่มณฑลเสฉวนตกอยู่ภายใต้ต้าเซียแล้ว ภาคตะวันตกเฉียงใต้ทั้งหมดก็จะตกเป็นของพวกเขา

สำหรับมณฑลเจียงฉวน อีกไม่นานมันก็จะตกเป็นของพวกเขาด้วยเช่นกัน

แน่นอนว่า พวกเขาจะต้องใช้เวลาระยะหนึ่งในการย่อยสลายมณฑลใหม่เหล่านี้

เนื่องจากสถานการณ์ในภาคตะวันตกเฉียงใต้ได้รับการแก้ไขแล้ว โอหยางโซวจึงสามารถที่จะเริ่มแผนการอื่นๆของเขาได้แล้ว

“ทหาร!”

“องค์ราชา!”

“ถ่ายทอดคำสั่งของข้า สั่งให้กองทัพทหารที่ 3 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ เทเลพอร์ตไปยังเมืองหิน ทำงานร่วมกับกองทัพทหารที่ 4 แห่งกลุ่มกองทัพเสือดาว เข้ายึดจังหวัดจางหวู่ทั้งหมดให้ได้”

“พะยะค่ะ องค์ราชา!”

ก่อนจะออกทะเล ปัจจัยที่โอหยางโซวเป็นกังวลมากที่สุดก็คือ ดินแดนหิน

เนื่องจากดินแดนหินอยู่ภายใต้เขาแล้ว เขาจึงต้องทำให้มั่นใจว่า มันจะปลอดภัยอย่างแท้จริง นอกเหนือจากการจัดตั้งกองเรือบินให้แล้ว เขายังต้องการจะให้บนแผ่นดินมีความได้เปรียบเชิงกลยุทธ์ที่ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น

จังหวัดจางหวู่ในปัจจุบัน ถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ระหว่างดินแดนหินและดินแดนหानตาน ด้วยเหตุนี้ กองทัพดินแดนหานตานจึงสามารถที่จะคุกคามดินแดนหินได้ทุกเมื่อ และนี่เป็นสิ่งที่โอหยางโซวไม่สามารถจะทนได้

ขณะที่พวกเขาสามารถยึดได้ทั้งจังหวัด ไม่เพียงแค่มันจะทำให้ดินแดนหินมีแผ่นดิน 2 จังหวัด ซึ่งจะช่วยเร่งการพัฒนาดินแดนได้อย่างมากเท่านั้น มันยังจะทำให้ชายแดนที่เชื่อมต่อกับแดนหานตานลดลงเหลือ 1 ใน 5 จากปัจจุบันอีกด้วย

ด้วยชายแดนที่แคบลงนี้ トラบเท่าที่พวกเขาจัดเตรียมการป้องกันที่เหมาะสม และประจำการกำลังพลซัก 1-2 กองทัพทหารที่นั่น มันก็เพียงพอที่จะรับรองความปลอดภัยได้แล้ว

ระหว่างการสู้รบที่เมืองจอมยุทธ์ กำลังพลชั้นสูง 50,000 นาย ของดินแดนหานตาน ได้ถูกกวาดล้างไปแล้ว

ในปัจจุบันดินแดนหานตานยังต้องเผชิญหน้ากับดินแดนหงส์สาบสูญทางตะวันตก และแคว้นฉู่ตะวันตกทางใต้ อีก ไม่ว่าจะเป็นอะไรขึ้น พวกเขาก็จะไม่สามารถป้องกันการโจมตีนี้ของต้าเซี่ยได้

หากตีเงินฉลาดพอ เขาจะยอมแพ้ในจังหวัดจางหู่ และแยกตัวออกมาจาก
ดินแดนหิน

.....
โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 10 วันที่ 17

ณ เมืองหิน

เวลา 10.00 น. หลู่ปู้นำกองกำลังของเขามาถึงเมืองหิน เขาไม่ได้หยุดพักใดๆ
และเคลื่อนทัพไปยังจังหวัดจางหู่ในทันที

ทุกการเคลื่อนไหวของกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์แห่งต้าเซี่ย อยู่ในสายตาของ
พันธมิตรหยานหวง ช่วงเวลาที่กองทัพปรากฏตัวขึ้นที่นี่ ตีเฟิงก็ค้นพบมันและรีบ
รายงานเรื่องนี้ให้ตีเงินทราบ

เมื่อตีเงินได้รับข่าวนี้ ใบหน้าของเขาก็กลายเป็นเคร่งขรึม “สุดท้ายแล้ว
เป้าหมายของจิ้งจอกเผ่าก็คือพวกเราเอง”

ช่วงเวลาที่เหลียนผอหนีกลับมายังเมืองหนานตาน ตีเงินมีกลางสังหรณ์ที่ไม่ดี และ
ยิ่งเขาพูดคุยกับจู่ไต่เฟิงฮั่ว เขาก็ยิ่งเป็นกังวลมากขึ้น

อย่างไรก็ตาม ในตอนนั้น ตีเงินยังไม่รู้ว่าพันธมิตรซานไห่จะเริ่มโจมตีจากฝั่งไหน
มันจะเป็นดินแดนหิน, ดินแดนหงส์สาบสูญ หรือแคว้นฉู่ตะวันตก? แต่ละฝั่งดูเป็นไปได้
ทั้งหมด

เมื่อกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์เทเลพอร์ตไปยังเมืองหิน สถานการณ์ก็ชัดเจน

“เจ้าคิดว่าจิ้งจอกเผ่าต้องการเพียงครึ่งหนึ่งของจังหวัดจางหู่ หรือต้องการจะ
ทำลายพวกเราทั้งหมด?”

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ ตีเงินก็แข็งค้างและความหวาดกลัวปรากฏขึ้นในหัวใจของเขา
การทำลายดินแดนจอมยุทธ์ เป็นเหมือนการฉีกหลุมในพันธมิตรหยานหวง เปิดเผยให้
คนอื่นๆเห็นถึงความจริงที่เย็นชาและการนองเลือด

สงครามเขตทรกัณดารในปัจจุบันนี้ แม้แต่สมาชิกพันธมิตรหยานหวงก็อาจจะถูกลากลงมาได้

ก่อนหน้านี้ พันมิตรหยานหวงไม่จำเป็นต้องกังวลกับการต่อสู้เผชิญหน้าโดยตรงระหว่างพวกเขาและราชวงศ์เซี่ยอันยิ่งใหญ่มากนัก แต่เนื่องจากเหล่าลอร์ดที่ยังเหลืออยู่ในเขตทรกัณดารถูกกวาดล้างออกไปแล้ว พันมิตรหยานหวงจึงไม่ได้รับการปกป้องอีกต่อไป

โล่ที่มองไม่เห็นได้ถูกทำลายลงไปแล้ว

นี่เป็นสาเหตุที่ความหวาดกลัวปรากฏขึ้นในหัวใจของตีเฉิน และแรงกดดันที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน ก็ทำให้เขาตื่นตระหนกอย่างเห็นได้ชัด

จู่ไตเฟิงฮัวไม่มั่นใจ “จากแหล่งข่าวของพวกเราไม่ว่าจะเป็นดินแดนหงส์สาบสูญหรือแคว้นฉู่ตะวันตก พวกเขาต่างก็ไม่แสดงสัญญาณใดๆว่าจะเคลื่อนทัพออกมา แต่ต้าเซี่ยมักจะสร้างความประหลาดใจ มันจึงดีกว่าหากพวกเราเตรียมพร้อมไว้ก่อน”

“ในความเห็นของเจ้า พวกเราควรจะทำเช่นไร?”

“กองทัพทหารทั้งสองเป็นเสาหลักของดินแดนพวกเรา หากพวกเขาพ่ายแพ้ในการสู้รบกับต้าเซี่ย พวกเราจะกลายเป็นอ่อนแออย่างแท้จริง หากมันเกิดขึ้น แม้ว่าดินแดนหงส์

สาบสูญและแคว้นฉู่ตะวันตกจะไม่ต้องการรุกรานพวกเรา แต่พวกเขาก็คงจะไม่อยากพลาดโอกาสในการโจมตีและเข้ายึดแผ่นดินของพวกเรา”

ดวงตาของตีเฉินสั่นระเรื่อ “แล้ว เจ้าคิดว่าพวกเราควรจะยอมแพ้ในจังหวัดจางหู่?”

จู่ไตเฟิงฮัวพยักหน้า “พวกเราจะได้รับบางอย่างหากพวกเรายอมแพ้บางอย่าง การล่าถอยกลับมา มันจะทำให้มั่นใจได้ว่ากองทัพทหารทั้งสองของพวกเราจะรอด และพวกเรายังสามารถจะทำให้สถานการณ์ทางตะวันออกมีเสถียรภาพมากขึ้น ซึ่งจะ

ช่วยให้ดินแดนหินไม่กล้าจะรุกคืบเข้ามาอีก นอกจากนี้ การทำเช่นนั้นยังสามารถจะ
ข่มขู่ดินแดนหงส์สาบสูญและแคว้นฉู่ตะวันตก ทำให้พวกเขาไม่กล้าที่คิดเกี่ยวกับการ
โจมตีพวกเรา”

เห็นได้ชัดว่าตีฉฉินไม่ยินดีที่จะทำเช่นนั้น

ช่วงเวลาที่พวกเขายอมแพ้ส่วนที่เหลือของจังหวัดจางหวู่ ดินแดนห่านตานจะ
เหลือแผ่นดินเพียง 3 จังหวัด ขณะที่ดินแดนหินที่เคยถูกพวกเขาสะกดขี่จะมีแผ่นดิน
2 จังหวัด

นี่ทำให้ตีฉฉินรู้สึกไม่พอใจเป็นอย่างมาก ตั้งแต่เมื่อไหร่กันที่คนไร้ประโยชน์
อย่างหวู่ฝู สามารถจะนั่งอยู่ในระดับเดียวกับเขาได้? นี่เป็นความอัปยศที่ตีฉฉินยากจะ
ยอมรับได้

จู่ไต่เฟิงฮั่วพลอบใจเขา “การก้าวถอยหลังในครั้งนี้ ก็เพื่อการก้าวไปข้างหน้าใน
อนาคต พวกเราก้าวถอยหลังเพื่อสะสมความแข็งแกร่ง ก่อนที่จะระเบิดออกไปอย่าง
รุนแรง”

“สิ่งที่สำคัญที่สุดในตอนนี้ก็คือ แผนการ Z หากมันประสบผลสำเร็จ พวกเราจะ
ไม่ใช่ผู้แพ้อีกต่อไป มันจะดีที่สุดที่จะไม่ต้อรู้ในตอนนี้ ท่านจะต้องคิดถึงอนาคตเข้า
ไว้”

ตีฉฉินถอนหายใจยาว “ทำตามที่เจ้าว่าเถิด!”

.....

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 10 วันที่ 18

รุ่งเช้า ก่อนที่กองทัพทหารของหลู่ปู้จะไปถึงแนวหน้า ข่าวดินแดนห่านตาน
ถอนทหารออกไปจากจังหวัดจางหวู่ก็แพร่กระจายออกมา ซึ่งมันทำให้ทุกคนตกตะลึง
เป็นอย่างมาก

เมื่อข่าวนี้แพร่กระจายออกไป โลกภายนอกก็เฝ้าติดตามด้วยความสนใจ พวกเขากล่าวว่า “ถ้าเซี่ยเฟิงจะส่งมาเพียงทหารม้าเกราะเบา แต่ตีฉินกลับฉีรุดทางเก่งและรีบวิ่งหนีไป”

เมื่อคำกล่าวนี้มาถึงหูของตีฉิน เป็นธรรมดาที่เขาจะโกรธเป็นอย่างมาก

“ทหาร สังหารคนที่กล่าวคำเหล่านั้นทั้งหมดซะ”

ไม่มีสิ่งใดที่ตีฉินทำได้เกี่ยวกับต้าเซี่ย แต่มันไม่ได้หมายความว่า เขาจะไม่สามารถทำอะไรกับผู้เล่นทั่วไปเหล่านี้ได้ อย่างไรก็ตาม การกระทำดังกล่าวเป็นเพียงการเพิ่มปัญหาให้กับตัวเอง และโดยปกติแล้ว เขาจะไม่ทำเช่นนั้น

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากความอับอายและความโกรธในปัจจุบันของเขา ตีฉินจึงไม่สนใจใดๆ

ในวันนั้น ทุกคนที่กล้าเยาะเย้ยเขาจะถูกลอบสังหารโดยตีเฟิง การตายของพวกเขา ได้จุดประกายบางสิ่งบางอย่างขึ้นมา และมันจะทำให้เกิดความวุ่นวาย

ใครจะรู้ว่า ตีฉินจะกล้าใช้วิธีเช่นนั้นอย่างแท้จริง?

หลังจากเหตุการณ์นี้ เหล่าผู้เล่นทั่วไปไม่กล้าจะดูถูกดินแดนห่านตานอย่างเปิดเผยอีก เพราะไม่มีใครอยากจะถูกกำหนดเป็นเป้าหมายด้วยคำกล่าวเพียงไม่กี่คำ

การกระทำของตีฉินช่างน่าหวาดกลัวอย่างแท้จริง

เมื่อโอหยางໂ໊วได้รับข่าวนี้ เขาก็หัวเราะและกล่าวอย่างเย็นชาออกมาว่า “เขากำลังชุดหลุมฝังตัวเอง”

อย่างไรก็ตาม การถอยกลับไปของตีฉิน ก็ยังคงทำให้โอหยางໂ໊วประหลาดใจเป็นอย่างมาก และมันก็ยังทำให้แผนการต่อไปของโอหยางໂ໊วไม่สามารถจะดำเนินการได้

สงครามทางเหนือจึงสิ้นสุดลงเพียงเท่านั้น

“ใครจะรู้ว่าใครเป็นคนแนะนำตีเงิน? เป็นอัจฉริยะคนใดกัน” โอหยางโซวรู้สึกเสียใจ แต่เขาก็รู้สึกประทับใจในเวลาเดียวกันนั้นด้วยเช่นกัน

ในปัจจุบัน โอหยางโซวเรียกคณะรัฐมนตรีและสำนักงานกงมนตรีมาพบ เพื่อหารือเกี่ยวกับการจัดเตรียมดินแดนหิน

เลขาธิการใหญ่คณะรัฐมนตรี เจียงซาง กล่าวว่า “องค์ราชา หลังจากยึดจังหวัดจางหวู่ได้แล้ว ดินแดนหินจะต้อนรับช่วงเวลาของการพัฒนาที่มั่นคง แต่พวกเขาก็ยังคงมีโครงสร้างที่ไม่เหมาะสมนัก เนื่องจากพวกเขาอยู่ภายใต้พวกเราแล้วในตอนนี้ ข้าจึงขอเสนอให้พวกเราใช้โอกาสนี้ ปรับปรุงระบบการปกครองของพวกเราและทำให้ประชาชนสงบลง”

โครงสร้างที่ไม่เหมาะสมที่เจียงซางกล่าวถึงก็คือ แม้ว่าหวู่ฟู่จะอยู่ภายใต้ต้าเซี่ย แต่เขายังคงมีสิทธิ์ในฐานะลอร์ด สามารถจะตัดสินใจเรื่องทั้งหมดในดินแดนหินได้

เมื่อครั้งที่ดินแดนหินเข้ามาอยู่ภายใต้พวกเขาในครั้งแรก เพื่อป้องกันไม่ให้ความเชื่อมั่นของผู้คนไม่มั่นคง โอหยางโซวจึงไม่ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมืองภายในของพวกเขາ และเขาเพียงแค่อับผิตชอบเรื่องการทูตต่างๆกับพวกเขาเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ในขณะที่เจียงซางกล่าวออกมา มันแตกต่างออกไปและสถานการณ์ในเขตทุรกัณดาร์ก็เปลี่ยนไปแล้ว ดินแดนหินสามารถยืนอย่างมั่นคงที่ภาคเหนือได้ในที่สุด และถึงเวลาที่พวกเขาจะรวมเข้ากับระบบของต้าเซี่ยแล้ว

“ท่านคิดว่าพวกเราควรจะจัดการอย่างไร? หวู่ฟู่ช่วยพวกเราไว้มาก พวกเราจึงต้องปฏิบัติต่อเขาเป็นอย่างดี”

โดยหลักๆแล้ว การกระทำก่อนหน้านี้ของหวู่ฟู่ มันเป็นเพราะดินแดนหินอยู่โดดเดี่ยวในภาคเหนือและต้องการการสนับสนุน แล้วเขาก็ถูกบังคับโดยทัศนคติที่ดินแดนหานตานมีต่อดินแดนหิน

แม้จะเป็นเช่นนั้น โอหยางโซวก็ไม่ต้องการจะตัดหวู่ฟู่ออกไป

เจียงซางยืมและกล่าวว่า “ข้าเข้าใจจุดยืนขององค์ราชา ข้าเสนอให้พวกเราจัดตั้งมณฑลขึ้นที่ภาคเหนือ โดยจังหวัดเฟิงเทียนและจังหวัดจางหวู่จะอยู่ภายใต้มณฑลนั้น และแต่งตั้งเขาเป็นผู้ว่าราชการมณฑล”

“นั่นน่าสนใจ”

การจัดตั้งมณฑลที่มีเพียง 2 จังหวัดนั้น มันไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

เจียงซางอธิบายว่า “แม้ว่าพวกเขาจะมีจังหวัดในภาคเหนือเพียง 2 แห่งเท่านั้น แต่มันก็ตั้งอยู่ในตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ที่โดดเด่น โดยที่ไม่ต้องกล่าวถึงภายในอย่างดินแดนหนานตาน แม้แต่สถานการณ์ภายนอกก็ซับซ้อนเป็นอย่างมาก ทั้งเผ่าหนูเจิน และเผ่ามองโกล ซึ่งจะเป็นศัตรูที่แข็งแกร่งของราชวงศ์ในอนาคต นอกจากนี้ ข้างนอกนั้นยังมีเพื่อนบ้านอย่างเกาหลีอีกด้วย”

“ด้วยการพิจารณายุทธศาสตร์เหล่านี้แล้ว อาจว่ามันเป็นมณฑลที่พิเศษ”

ดวงตาของโอหยางโซวแปร่งประกาย

ภาคเหนือจะเป็นสถานที่ที่ราชวงศ์จะต้องให้ความสำคัญทั้งด้านการขยายอำนาจ และการพัฒนาในอนาคต การให้ความสำคัญกับดินแดนหินมากขึ้น จะเป็นจุดเริ่มต้นที่สูงขึ้นสำหรับอนาคตของภาคเหนือทั้งหมด

เมื่อคิดเกี่ยวกับมันแล้ว โอหยางโซวก็ตัดสินใจว่า “พวกเราจะทำเช่นนั้น จัดตั้งมณฑลเป่ยเจียงและแต่งตั้งหวู่ฟูเป็นผู้ว่าราชการมณฑล”

“องค์ราชาทรงสติปัญญายิ่งนัก!”

เจียงซางยืมและไค้งค่านับ เขาพอใจกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้น

TWO ตอนที่ 963 เซลยศึกกลุ่มใหญ่เป็นเรื่องเร่งด่วน

โอหยางโซวกล่าวกับเจียงซางว่า “มณฑลเป่ยเจียงมีค่าทางยุทธศาสตร์อย่างแท้จริง คณะรัฐมนตรีจึงต้องเลือกผู้ว่าราชการจังหวัดที่นั่นอย่างดีที่สุด”

“พะยะค่ะ องค์ราชา!”

เจียงซางเข้าใจดีว่า แม้ราชาจะแต่งตั้งหวู่ฟูเป็นผู้ว่าราชการมณฑล แต่เขาก็ยังคงไม่ยอมให้หวู่ฟูดำเนินมณฑลเป่ยเจียงเพียงลำพัง จึงเป็นธรรมดาที่ราชาจำเป็นจะต้องส่งคนที่เขาไว้วางใจไปที่นั่น

นี่ก็เพื่อความสมดุลของอำนาจการปกครอง เห็นได้ชัดว่าเจียงซางเข้าใจสิ่งนี้

หากเจียงซางไม่เข้าใจมัน ไม่ได้ทำตามความคาดหวังของราชาและเลือกคนพลาดจนก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่เลวร้าย มันคงจะดีที่สุดหากเขาเพียงแค่ลาออกจากตำแหน่งไป

ในการจัดตั้งมณฑลเป่ยเจียง กองกำลังต่างๆในจังหวัดจำเป็นจะต้องได้รับการจัดระเบียบ โอหยางโซวจึงหันไปหาเสนาบดีสำนักกิจการทหาร ตู่หฺรู่ฮู่ แล้วกล่าวว่า “สำนักกองคมนตีมีความเห็นเกี่ยวกับการจัดการกองกำลังในมณฑลเป่ยเจียงอย่างไร?”

ก่อนการประชุม เจียงซางในฐานะเลขาธิการใหญ่ได้แจ้งให้ตู่หฺรู่ฮู่ทราบเรื่องนี้อย่างล่วงหน้าแล้ว เขาทำเช่นนั้นก็เพื่อให้ตู่หฺรู่ฮู่มีเวลาเตรียมตัวเขาให้พร้อม

นี่คือบทบาทของคณะรัฐมนตรี แม้ว่าโอหยางโซวจะรู้เกี่ยวกับมัน เขาก็ไม่ได้เข้าไปแทรกแซงใดๆ ดังนั้น ตู่หฺรู่ฮู่จึงมีความคิดบางอย่างบ้างแล้ว “สำนักกองคมนตีคิดว่า พวกเราควรจะทำตามอย่างมณฑลโม้อ็อกโกและมณฑลโซมาเลีย โดยการจัดตั้งขบวนทัพทหารเป่ยเจียงขึ้นมา”

โอหยางโซวขมวดคิ้ว “ขบวนทัพทหารทั่วไปมีกำลังพลเพียง 100,000 นายเท่านั้น มันยังไม่เพียงพอที่จะปกป้องมณฑลเป่ยเจียงได้อย่างสมบูรณ์”

“ขบวนทัพทหารนี้จะแตกต่างจากขบวนทัพทหารทั่วไป ข้าเสนอให้พวกเรานำกองทัพทหารดินแดนหิน, กองทัพทหารที่ 4 แห่งกลุ่มกองทัพเสือดาว และกองเรือปืน

ให้ รวมกำลังกันก่อตัวขึ้นเป็นขบวนการขนาดใหญ่ แน่แน่นอนว่า กองเรือปืนให้จะ อยู่ภายใต้พวกเขาในช่วงเวลาสงคราม สำหรับการฝึกอบรมประจำวัน มันจะยังคงต้อง ปฏิบัติตามสำนักงานใหญ่กองทัพเรือ”

โอหยางโซวพยักหน้าอย่างชื่นชม ความคิดของตุ๋นหู่ฮู่คล้ายกับวิธีในสมัยใหม่ มันดูเหมือนว่า เสนาบดีสำนักกิจการทหารผู้นี้จะได้ศึกษาเรื่องการทหารสมัยใหม่ไป เป็นจำนวนมากแล้ว ต้าเซียต้องการคนอย่างตุ๋นหู่ฮู่ ที่รู้ว่าตัวเองจำเป็นจะต้องเรียนรู้ อย่างต่อเนื่องและพัฒนาตัวเองตลอดเวลา พวกเขาไม่ต้องการเสนาบดีที่ชอบโกงกิน บ้านเมือง

ผลของมันก็คือ ราชวงศ์เซี่ยอันยิ่งใหญ่แตกต่างจากราชวงศ์อื่นๆ ไม่เพียงแค่ราช วงส์จะรุ่งเรืองอย่างแท้จริงเท่านั้น แต่มันยังสามารถปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงไปตาม กาลเวลาได้อีกด้วย มันเป็นราชวงศ์ที่พิเศษอย่างแท้จริง

ตั้งแต่ที่เริ่มก่อตั้งดินแดนจนกลายเป็นต้าเซียในปัจจุบัน เป้าหมายของโอหยาง โซวไม่เคยเปลี่ยนแปลงไปเลย ซึ่งนั่นก็คือ ‘ยอมรับทุกคนและเปิดกว้างสำหรับความ แตกต่างที่หลากหลาย’

สิ่งนี้ถูกปลูกฝังลงไปในหัวใจของทุกคนผ่านทางมหาวิทยาลัยสอนนาน จน กลายเป็นจิตวิญญาณและคติประจำราชวงศ์

ด้วยคุณสมบัติพิเศษเช่นนี้เท่านั้น ที่จะทำให้สัตว์ประหลาดอย่างต้าเซียอยู่อย่าง ยั่งยืนได้

เพื่อให้คุณสมบัติพิเศษนี้ซึมซับเข้าไปในราชวงศ์และปรับปรุงมัน ตัวเขาก็จะต้อง พัฒนาและปรับปรุงตัวเองอยู่ตลอดด้วยเช่นกัน นี่เป็นความลับที่นำโอหยางโซวไปสู่ ความสำเร็จ

โอหยางโซวเรียกมันว่า เส้นทางแห่งจักรพรรดิ และมันได้รับการพิสูจน์มาแล้ว หลายครั้งในประวัติศาสตร์

หากใครไม่เข้าใจจุดนี้ พวกเขาก็จะไม่สามารถเข้าใจได้ว่าเพราะเหตุใด
ราชวงศ์เซียอันยิ่งใหญ่ถึงสามารถจะเติบโตขึ้นในเขตทุรกันดารได้ในอัตราที่รวดเร็ว
เช่นนี้

.....

“กองทัพทหารที่ 4 แห่งกลุ่มกองทัพเสือดาวเดิม จะกลายเป็นกองทัพทหารที่ 1
แห่งขบวนทัพทหารเป่ยเจียง และกองทัพทหารดินแดนหินเดิม จะกลายเป็นกองทัพ
ทหารที่ 2”

“ขุนพลของกองทัพทหารที่ 4 แห่งกลุ่มกองทัพเสือดาวเดิม เฉินหยูเฉง จะได้รับ
การเลื่อนขั้นเป็นขุนพลเอกแห่งขบวนทัพทหารเป่ยเจียง นายพลแห่งกองทัพทหารที่ 1
เดิม จางเหอ จะได้เลื่อนขั้นเป็นขุนพลแห่งกองทัพทหารที่ 1 และขุนพลแห่งกองทัพ
ทหารดินแดนหินเดิม ก็จะถูกเปลี่ยนเป็นขุนพลแห่งกองทัพทหารที่ 2”

โอหยางโซ่วยังได้จัดการกับกองเรือปืนไห่ที่กำลังก่อตัวขึ้นด้วย “นายพลแห่งกอง
เรือหย่าซานเดิม ไช้เหมา จะได้เลื่อนขั้นเป็นรองขุนพลเรือแห่งกองเรือปืนไห่”

การจัดตั้งกองเรือปืนไห่ เป็นสิ่งที่ไช้เหมาเป็นผู้รับผิดชอบอยู่แล้ว โอหยางโซ่วจึง
ใช้โอกาสนี้ในการเลื่อนตำแหน่งให้กับเขา สำหรับว่า เขาจะสามารถเป็นขุนพลเรือได้
หรือไม่ นั่น มันยังจำเป็นต้องได้รับการสังเกตการณ์ต่อไปก่อน

หลังจากแต่งตั้งโยกย้ายขุนพลทีละคนทีละคนแล้ว ตู่หฺรูฮู่ก็ถามขึ้นว่า “องค์
ราชา สำหรับกลุ่มกองทัพเสือดาว?”

“นายพลของกองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพเสือดาว โจหอง จะได้เลื่อนเป็น
ขุนพลแห่งกองทัพทหารที่ 4 สำหรับกำลังพลของกองทัพทหารที่ 4 มันจะถูกจัดการ
หลังจากสงครามภาคตะวันตกเฉียงใต้สิ้นสุดลงทั้งหมดแล้ว”

จางเหอและโจหอง ขุนพลทั้งสองที่ได้รับการเลื่อนตำแหน่ง เป็นขุนพลขุนพล
จากยุคสามก๊ก

ในยุคสามก๊ก มันไม่ได้มีขุนพลระดับสูงอย่างแท้จริงมากนัก โดยเฉพาะขุนพลที่เก่งในการบังคับบัญชา อย่างไรก็ตาม โชคดีที่มันมีขุนพลระดับต่ำกว่านั้นเล็กน้อยเป็นจำนวนมาก และนั่นก็คือสิ่งที่ต้าเซี่ยต้องการในปัจจุบัน

ทุกคนที่มองการณ์ไกลจะสังเกตได้ว่า ขุนพลจากยุคสามก๊กเริ่มจะดำรงตำแหน่งสำคัญในกองทัพต้าเซี่ยแล้ว และมันจะยิ่งปรากฏชัดเจขึ้นเรื่อยๆเมื่อกองทัพขยายตัวออกไปอีก

รับฟังการเตรียมการขององค์ราชา ใบหน้าของตู๋หฺงฮฺยู่เคร่งเครียดอย่างแท้จริง เขาทำการคำนวณคร่าวๆและพบว่า ต้าเซี่ยจะได้รับกำลังพลเพิ่มอีกหลายแสน

จากการสู้รบที่จังหวัดตงฉวน พวกเขาจับเชลยศึกได้ 70,000 คน

พวกเขามีเชลยศึกอีก 150,000 คนในมณฑลเสฉวน ซึ่งหลังจากที่พวกเขาจัดการกับจังหวัดหนานจิงแล้ว มันก็จะยิ่งเพิ่มมากขึ้นไปอีก

ในมณฑลฉวนเป่ย์ นอกเหนือจาก กองทัพดินแดนต่างๆที่ปฏิญาณว่าจะจงรักภักดีต่อต้าเซี่ยแล้ว ยังมีเชลยศึกจากดินแดนอื่นๆอีก ซึ่งประเมินคร่าวๆแล้วจะมีจำนวนรวมทั้งหมดราว 180,000 คน

สำหรับมณฑลเสียงหนาน นอกเหนือจากกองทัพทหารต่อสู้สงครามทั้งสองของเมืองไช่หยุนแล้ว ยังมีกองกำลังของหลี่มู่อีก 110,000 นาย เมื่อรวมกับเชลยศึกและกองทัพดินแดนอื่นๆแล้ว จะมีมากกว่า 300,000 คน นอกจากนี้ ยังมีกองทัพชนเผ่าเฉียงอีก 60,000 นาย ซึ่งจะถูกผสมผสานเข้ากับระบบต้าเซี่ย

หลังจากนับรวมทั้งหมดแล้ว พวกเขามีกำลังพลใหม่มากถึง 700,000 นาย ซึ่งมากพอที่จะจัดตั้งกลุ่มกองทัพทหารใหม่ได้ถึง 2 กลุ่มกองทัพทหาร มันเป็นจำนวนที่น่า

กลัวเป็นอย่างมาก แม้ว่าศัตรูที่ได้รับบาดเจ็บและไม่ผ่านมาตรฐานออกไปแล้ว จำนวนของมันก็ยังคงสูงเกินไปอยู่ดี

การจัดการกับจำนวนกำลังพลที่น่าตกใจนี้ กลายเป็นภารกิจหลักของสำนัก
องคมนตรีไปแล้ว

เมื่อคิดเกี่ยวกับมันแล้ว จะให้คู่หูอยู่สบายใจได้อย่างไร?

แน่นอนว่า คณะรัฐมนตรีที่นำโดยเจียงชางก็พบว่ามันเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบาก
สำหรับพวกเขาเช่นกัน ต้าเซียครอบครอง 3 มณฑลในครั้งเดียว ไม่จำเป็นต้อง
กล่าวถึงความต้องการข้าราชการจำนวนมากเท่านั้น เพียงแค่ผู้ว่าราชการมณฑลทั้ง
สาม, ผู้ว่าราชการจังหวัดทั้งสิบห้า, ผู้ว่าราชการอำเภอจำนวนมาก, ผู้ว่าราชการ
เมืองอีกมหาศาล และตำแหน่งอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้อีกมาก

ในเวลานี้ พวกเขาถึงกับต้องล้างข้าราชการที่ต้าเซียสำรองเอาไว้ทั้งหมดจนไม่
เหลือเหลือ

นอกเหนือจากนั้น คณะรัฐมนตรียังจำเป็นต้องทำหน้าที่ผู้นำการประเมินการ
ทำงานของเหล่าข้าราชการและองค์กรการปกครองของมณฑลทั้งสาม พวกเขายัง
จำเป็นต้องเลือกเมืองที่จะทำหน้าที่เขตการปกครอง ทั้งระดับจังหวัด, อำเภอ และ
อื่นๆ พร้อมกับการคัดเลือกเหล่าข้าราชการท้องถิ่น พวกเขายังจะต้องทำการแต่งตั้ง
คนเหล่านั้นใหม่ และสิ่งอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้อีกมาก พวกเขามีงานล้นมืออย่างแท้จริง

ในปัจจุบัน ทั้งคณะรัฐมนตรีและสำนักหลักทั้งสี่ ต่างก็ยุ่งวุ่นวายตลอดทั้งวัน และ
ในแต่ละวันพวกเขาก็ทำงานจนดึกดื่น

แม้ว่าการเข้ายึด 3 มณฑลเหล่านี้ จะไม่ใช่ข้อพิพาทก่อกวนกันคนซื่อ แต่เมื่อ
พิจารณาจากรากฐานผู้มีความสามารถพิเศษของต้าเซียแล้ว พวกเขาไม่มีทางเลือกอื่น
นอกจากหยุดเคลื่อนไหวชั่วคราว เพื่อย่อยสลายทั้งหมดนี้

ไม่ต้องกล่าวถึงเรื่องอื่นๆ เพียงแค่สายลับพันธมิตรหยานหวงที่ซ่อนตัวอยู่ใน
มณฑลทั้งสามก็เป็นปัญหาใหญ่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งมณฑลเสฉวน ซึ่งส่วนหนึ่งของ
มันเคยอยู่ภายใต้การปกครองของตระกูลเฟิงมานาน และพวกเขามีความสัมพันธ์ที่
หยั่งรากลึกที่นั่น

แม้ตระกูลเฟิงจะจากไปแล้ว แต่อิทธิพลของพวกเขาก็ยังคงอยู่

เมื่อวานนี้ มีรายงานจากแนวหน้ามาว่า กองกำลังของจางเลี้ยวเผชิญกับการต่อต้านอย่างหนักในจังหวัดปาตง พวกเขาเคลื่อนไหวทั้งในที่สว่างและในที่มืด ใช้วิธีการอย่างหลากหลายในการทำสิ่งต่างๆ ด้วยเหตุนี้ การจัดการกับมณฑลเสฉวนจึงไม่ใช่เรื่องง่ายๆเลย

มณฑลฉวนเป่ย์และมณฑลเสฉวนหนานเองก็ไม่ง่ายเช่นกัน เนื่องจากมณฑลทั้งสองใช้ระบบนครรัฐ มณฑลทั้งสองจึงถูกแทรกแซงจากทั้งพันธมิตรหยานหวงและต้าเซี่ยอย่างกว้างขวาง

สิ่งกีดขวางผิวเผินถูกกำจัดออกไปแล้ว แต่ผู้ที่อยู่ในเงามืด ไม่สามารถจะกำจัดออกไปได้ง่ายดายนัก

นอกเหนือจากอิทธิพลของเหล่าลอร์ดในนครรัฐไม่กี่คนแล้ว ยังมีกระแสน้ำที่ซ่อนอยู่อีกมากมายในมณฑลทั้งสองนี้

หากพวกเขาไม่ทำการกำจัดมะเร็งเหล่านี้ทั้งหมดออกไป ต้าเซี่ยก็จะไม่สามารถปกครองมณฑลใหม่ทั้งสามนี้ได้อย่างมั่นคง

อย่างไม่ต้องสงสัย นี่เป็นระบบที่ใหญ่มาก และมันจำเป็นต้องใช้องค์กรรักษาดำเนินงานในเงามืด เหล่าผู้ว่าราชการมณฑล, ผู้ว่าราชการจังหวัด, ผู้ว่าราชการอำเภอ และตำแหน่งอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ พวกเขาจำเป็นจะต้องทำงานร่วมกันในการสร้าง

ประโยชน์ให้กับประชาชน พวกเขาจะต้องปฏิบัติต่อประชาชนเป็นอย่างดีและเอาชนะใจประชาชนให้ได้

ด้วยการทำให้ความเชื่อมั่นของประชาชนมั่นคงแล้วเท่านั้น ราชสำนักถึงจะสามารถผลักดันแผนการต่างๆของพวกเขาออกไปได้

ในระหว่างนี้ ต้าเซี่ยจะมุ่งเน้นไปที่การรักษาเสถียรภาพการปกครอง พวกเขาจะไม่ต่อสู้ในสงครามใดๆ พวกเขาจะต้องหยุดพักชั่วคราวระยะเวลาหนึ่ง เพื่อจัดระเบียบภายในใหม่

จากการพิจารณาดังกล่าว โอหยางโซวจึงไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอของหานสินในการโจมตีดินแดนตานหยางตอนนี้

วันที่ 18 ของเดือนที่ 10 ซึ่งเป็นวันเดียวกับที่กองทัพดินแดนหानตานถอนกำลังออกจากจังหวัดจางหวู่ กองทัพทหารทั้งสองของดินแดนตานหยางก็ล่าถอยออกมาจากมณฑลเสียงหนาน และกลับสู่ดินแดนของพวกเขา

มันราวกับจะบอกว่า ชุนเฉินจุนได้ยอมแพ้ในมณฑลเสียงหนานแล้ว และจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวอีก

การกระทำที่แปลกประหลาดของชุนเฉินจุนดึงดูดความสนใจของโอหยางโซว การล่าถอยอย่างเด็ดขาดเช่นนี้ไม่ใช่สไตล์ของชุนเฉินจุนเลย

ในก่อนหน้านี้ โอหยางโซวกำลังจะบอกให้หานสินเคลื่อนทัพผ่านจังหวัดเปาฉิงเข้าสู่จังหวัดฉางซา เพื่อโจมตีกองทัพทหารทั้งสองของดินแดนตานหยางพร้อมกับกองกำลังของหลี่มู่

ดินแดนตานหยางมีกำลังพลทั้งสิ้น 4 กองทัพทหาร และหากพวกเขาสูญเสียไป 2 กองทัพทหารแล้ว โอหยางโซวก็มั่นใจว่า กลุ่มกองทัพเสือดาวจะสามารถเดินทัพขึ้นเหนือเพื่อกวาดล้างดินแดนตานหยางได้

ใครจะรู้ว่า ก่อนที่เขาจะสามารถดำเนินแผนการนั้นได้ กองทัพตานหยางจะถอนกำลังกลับไปอย่างรวดเร็วเช่นนี้?

สิ่งนี้ทำให้โอหยางโซวสงสัยเป็นอย่างมาก

สิ่งแรกที่เขาสงสัยก็คือ การลอบส่งคำเตือนออกไปโดยใช้หยุนจื่อหนาน เนื่องจากการยอมจำนนของดินแดนไ้หยุนเป็นความลับ ไม่ว่าชุนเฉินจุนจะมีความสามารถมากเพียงใด เขาก็ไม่ควรจะค้นพบมันได้รวดเร็วเช่นนี้

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากโอหยางโซวไม่มีหลักฐานใดๆ เขาจึงไม่สามารถทำอะไรได้ ไม่อย่างนั้น ซีเหมินต้ากวนเหรินและกู่เหิงเสี่ยวอาจจะเข้าใจผิดได้

แน่นอนว่า เขาจะระมัดระวังใช้หยุนจื่อหนานเป็นพิเศษ โดยเขาเตรียมจะย้ายใช้
หยุนจื่อหนานไปยังจังหวัดที่ไม่มีความสำคัญและจะจัดให้องค์กรรักษานานให้คอย
ตรวจสอบเขาอย่างละเอียดถี่ถ้วน

หากเขาค้นพบว่า ความจริงเป็นไปตามที่เขาสงสัย ใช้หยุนจื่อหนานจะต้องถูก
ลงโทษอย่างรุนแรง โอหยางโซวไม่สามารถจะปล่อยให้ราชวงศ์ของเขามีคนทรยศอยู่
ได้

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 10 วันที่ 20

ราชวงศ์เซี่ยอันยิ่งใหญ่ประกาศแผนการโดยรวมของมณฑลเป่ย์เจียงต่อ
สาธารณะ

เมื่อข่าวนี้แพร่กระจายออกไป มันทำให้เกิดการคาดเดามากมาย

ต้าเซี่ยจัดตั้งมณฑลและสร้างขบวนทัพทหารเต็มรูปแบบขึ้นมา ความตั้งใจที่จะ
สร้างรากฐานในภาคเหนือของพวกเขาถูกเปิดเผยต่อสาธารณะ คิวย้อนกลับไปถึงการ
ถอนกำลังออกจากจังหวัดจางหวู่ของดินแดนหนานตานแล้ว มันทำให้ผู้คนจินตนาการ
สิ่งต่างๆได้มากมาย

“ต้าเซี่ยกำลังจะเริ่มดำเนินแผนการการทำลายรากฐานของพันธมิตรหยานหวง
ใช่หรือไม่?” เพียงแค่คิดเกี่ยวกับมัน เหล่าผู้เล่นก็เต็มไปด้วยความตื่นเต้นแล้ว

บางคนถึงกับคาดการณ์อย่างกล้าหาญว่า “บางที จินอาจจะให้กำเนิดจักรวรรดิ
เพียงหนึ่งเดียวขึ้นมา”

ไม่ว่าต้าเซี่ยจะทำเหมือนต้าฉิน ที่กำจัดแคว้นทั้งหมดและรวมประเทศให้เห็น
หนึ่งเดียว ได้หรือไม่ก็ตาม ก็ยังคงมีคนที่ต้องการจะเห็นมัน

อย่างไรก็ตาม มันมีสิ่งหนึ่งที่แน่นอน ซึ่งก็คือ ความแข็งแกร่งของต้าเซี่ย ใน
ฉับพลัน เหล่าผู้เล่นจำนวนมากสมัครเข้าสู่ต้าเซี่ย และมันเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เล่นจากเมืองหลวงต้าหลี่, ฉวนโจว และเฉิงตู

ประชากรต้าเซี่ยขยายขึ้นไปสู่ระดับใหม่ จากการประมาณการเบื้องต้น มีผู้เล่น
นักผจญภัยอพยพย้ายเข้ามาแล้วราว 3-4 ล้านคน

.....

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 10 วันที่ 22

พร้อมกับการยอมจำนนของดินแดนไชน่ฮุนและการล่าถอยไปของกองทัพ
ดินแดนตานหยาง สถานการณ์ในมณฑลเสียงหนานก็สงบลง และหานสินก็นำกลุ่ม
กองทัพเสื้อดาวของเขาไปสมทบกับหลี่มู่ในจังหวัดฉางซา

ขุนพลระดับพระเจ้าทั้งสองเคยเผชิญหน้ากันที่ด่านกุ้ยผิงใหม่ เมื่อได้พบกันและ
กันอีกครั้ง พวกเขาจึงรู้สึกซบซ้อน

โดยเฉพาะหลี่มู่ เขารู้สึกปิติยินดีที่เขาจะได้รับการแต่งตั้งตำแหน่งใหญ่ในต้าเซี่ย
ในเวลาเดียวกัน เขาก็กังวลว่ากองทัพจะยอมรับเขาหรือไม่ อย่างน้อยที่สุด ทหารคน
เถื่อนภูเขาก็รู้สึกแยะกับเขา

ในระหว่างการสู้รบที่ด่านกุ้ยผิงครั้งแรก ทหารคนเถื่อนภูเขาสูญเสียอย่างหนัก
ใครจะรู้ว่ามิกี้คนที่สละชีวิตในการสู้รบครั้งนั้น? อย่างไรก็ตาม ในตอนนั้น เขาทำงาน
ให้กับลอร์ดคนอื่น พวกเขาจึงไม่สามารถจะตำหนิหลี่มู่ได้

ในฐานะจอมพลแห่งกลุ่มกองทัพเสื้อดาว ความใจกว้างและประสบการณ์ของ
เขาแตกต่างออกไปจากทหารคนเถื่อนภูเขา เป็นธรรมดาที่เขาจะรู้ว่า ราชากำลังจะ
ผลักดันหลี่มู่ในตำแหน่งสูง เขาจึงช่วยขจัดปัญหานี้ และช่วยให้หลี่มู่ผสานรวมเข้ากับ
ระบบกองทัพต้าเซี่ย

ในระหว่างการพบปะกันของขุนพลระดับพระเจ้าทั้งสอง บรรยากาศค่อนข้างจะ
เป็นกันเอง

.....

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 10 วันที่ 25

มณฑลฉวนเป่ยสงบลงแล้ว

กองทัพทหารของหม่าเฉาและจางสู่ถั่วแยกกันไป 2 เส้นทาง ด้วยการนำทางของ
ตระกูลซีเหมิน และด้วยการสนับสนุนจากดินแดนต่างๆที่อยู่ภายใต้ต้าเซี่ย พวกเขา
เข้ายึดเมืองแล้วเมืองเล่าได้อย่างรวดเร็ว

สำหรับคนที่ไม่ได้เลือกฝั่งของต้าเซี่ย ทุกๆที่ที่กองทัพต้าเซี่ยปรากฏขึ้น มันค่อยๆทำลายความหวังของพวกเขาไปช้าๆ

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังจากที่ดินแดนไช่หยุนยอมจำนนและกองทัพดินแดนตานหยางล่าถอยกลับไป นั่นทำให้เหล่าลอร์ดที่ยังดี้อันไม่ก็คนเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง พวกเขาารู้แล้วว่าพันธมิตรหยานหวงไม่สามารถจะช่วยอะไรพวกเขาได้อีกแล้ว

ดังนั้น พวกเขาจึงเริ่มตัดสินใจยอมจำนนกันมากขึ้นเรื่อยๆ

ในเวลาไม่ถึงครึ่งเดือน เกือบทั้งมณฑลฉวนเป่ยกี้เข้าไปอยู่ภายใต้การปกครองของต้าเซี่ย

เนื่องจากการสู้รบดำเนินไปอย่างราบรื่น กองทัพต้าเซี่ยจึงไม่สามารถจะกวาดล้างทางทหารทั้งมณฑลได้ มีคนไม่พอใจจำนวนมากในหมู่ผู้ที่ยอมจำนน และพวกเขาจะสร้างปัญหาใหญ่ในอนาคต

ไม่ว่ามันจะเป็นประโยชน์หรือหาประโยชน์ มีเพียงเวลาเท่านั้นที่จะบอกได้

.....

ในวันเดียวกันนั้น กองทัพทหารของลั่วซีสินและเสี่ยวเซากู่ยี้ พร้อมด้วยกองทัพชนเผ่าเฉียน 60,000 นาย ปรากฏตัวขึ้นทางตะวันตกของจังหวัดหนานจงในฉับปล้น และไม่มีใครคาดคิดมา

ทางตะวันตกของจังหวัดก็คือ เมืองหงหยวน

บ่ายวันนั้น 1 ใน 3 ดินแดนที่ยังเหลือรอดในจังหวัดหนานจงล่มสลายลง

ในวันที่ 27 เมืองหมินที่อยู่ตอนกลางก็ล่มสลายลงเช่นกัน เมื่อได้รับข่าวนั้นแล้ว ลอร์ดของดินแดนที่ยังเหลือทางตะวันออก ฉิงฉิงเสี่ยวเฟิงก็ไม่ได้พยายามต่อต้านอย่างไรประโยชน์ และเลือกที่จะยอมจำนน

ในเวลานี้ แม้ว่าพวกเขาจะร้องขอการปกป้องจากราชวงศ์ซู่-ฮั่น พวกเขาก็ยังคงมาไม่ทันเวลาอยู่ดี เพราะมันต้องใช้เวลา 2-3 วัน จากเมืองหลวงเฉิงตูมาถึงที่นี่

ในระหว่างการสู้รบครั้งนี้ ดินแดนใบไม้ร่วงที่อยู่ใกล้เคียงไม่ได้ทำการรบกวนใดๆ

นั่นเป็นเพราะต้าเซี่ยแสดงความแข็งแกร่งที่น่าหวาดกลัวออกมาจากการเข้ายึดมณฑลใหม่ 3 แห่งในครั้งเดียว มันเห็นได้ชัดว่าเพียงหลังฮวนไม่กล้าคิดที่จะทำอะไร เพราะเขากลัวว่า ต้าเซี่ยจะใช้มันเป็นข้ออ้างในการโจมตีดินแดนใบไม้ร่วงของเขา

หากสิ่งนั้นเกิดขึ้น เขาจะสูญเสียทั้งหมดโดยที่ไม่ได้รับอะไรกลับมาเลย

ความพ่ายแพ้อย่างต่อเนื่อง ทำให้พันธมิตรหยานหวงตกอยู่ในสถานการณ์ที่หม่นหมอง

.....

หลังจากยึดจังหวัดหนานจงได้แล้ว สนามรบภาคตะวันตกเฉียงใต้ทั้งหมดก็สงบลงพร้อมกันนั้น ก็มีอีกข่าวแพร่กระจายออกไปว่า กองทัพดินแดนหงส์สาบสูญและแคว้นฉู่ตะวันตก หยุ่ฉิงอยู่ที่ชายแดนของพวกเขา

และกองทัพทหารของหลู่ปู้ที่ถูกส่งมาดินแดนหินก่อนหน้านี้ ก็กลับเมืองซานไห่ตั้งแต่มิ่ววันก่อนแล้ว

เมื่อถึงตอนนี้ หลังจากผ่านไป 2 เดือน สงครามที่ส่งผลกระทบต่อประวัติศาสตร์เขตทงกัันดาร์ทั้งหมดก็สิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการ

ทันทีที่สงครามนี้สิ้นสุดลง สื่อต่างๆก็สรุปผลของสงครามทั้งหมด

อย่างไม่ต้องสงสัย ผลลัพธ์ก็คือ ความพ่ายแพ้ครั้งใหญ่ของพันธมิตรหยานหวง ไม่เพียงแต่พวกเขาจะล้มเหลวในการช่วยเหลือดินแดนจอมยุทธ์เท่านั้น แต่พวกเขายังสูญเสียกำลังพลชั้นสูง 150,000 นาย ไปในกระบวนการนั้นอีกด้วย

ดินแดนหนานตานไม่เพียงแต่เสียอีกครั้งของจังหวัดจางหวู่ไปเท่านั้น เพื่อนบ้านของพวกเขายังแข็งแกร่งขึ้นอย่างมากอีกด้วย

ดังคำกล่าวที่ว่า ‘พวกเราจะนอนหลับสนิทข้างกำแพงที่พร้อมจะพังทลายลงมาทุกเมื่อได้อย่างไร?’ ด้วยการจัดการของต้าเซี่ยในมณฑลเป่ย์เจียง ดินแดนหนานตานไม่

สามารถจะทำอะไรกับตัวหมากนี้ได้เลย แม้ว่าเขาจะรู้สึกไม่สบายใจอย่างแท้จริง แต่เขาก็ไม่มีทางเลือกใดๆ

มีข่าวลือแพร่กระจายออกมาว่า ขณะที่ต้าเซียประกาศแผนการสำหรับมณฑลเป่ยเจียงออกมา ที่เดินถึงกับขังตัวเองอยู่แต่ในห้องของเขา และใช้เวลาตลอดทั้งวันคิดไตร่ตรองเกี่ยวกับมัน

เช้าวันรุ่งขึ้น เขารวบรวมเหล่าข้าราชการและขุนพล เพื่อประกาศแผนการการขยายกองทัพ เขาทำเช่นนี้เพื่อเติมเต็มกำลังพลส่วนที่ยังขาดอยู่ในปัจจุบัน

การโจมตีมณฑลเสี้ยงหนานของดินแดนตานหยาง ไม่เพียงแค่พวกเขาจะไม่ได้รับอะไรเท่านั้น มันยังเป็นการเปิดเผยความอ่อนแอของพวกเขาอีกด้วย

มันดูดี แต่กลับไม่สามารถจะใช้งานได้สัก

ในเวลาเดียวกับที่ดินแดนหนานตานประกาศแผนการขยายกองทัพของพวกเขา ดินแดนตานหยาง, ดินแดนราชา, ดินแดนโลहितสีชาต, ดินแดนใบไม้ร่วง และดินแดนอาซูรา ทั้งหมดประกาศแผนการขยายกองทัพของพวกเขา

สมาชิกพันธมิตรหยานหวงตระหนักได้ว่า หากพวกเขาไม่ใช้โอกาสที่ต้าเซียกำลังย่อยสลายมณฑลทั้งสามอยู่ ขยายกองทัพของพวกเขา พันมิตรหยานหวงจะต้องเผชิญหน้ากับศัตรูร้ายที่หิวกระหายนี้อีกครั้งอย่างยากลำบากหลังจากนี้

ด้วยเหตุนี้ ตระกูลทั้งห้าจึงใช้ความแข็งแกร่งและความสัมพันธ์ของพวกเขา รับสมัครเหล่าผู้เล่นเข้ามาในดินแดนของพวกเขา เพื่อชดเชยประชากรส่วนที่ยังขาดไป

ในจุดนี้ เพียวหลิงฮวนตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก

ดินแดนใบไม้ร่วงกำลังเผชิญกับภัยคุกคามจากต้าเซียโดยตรง แล้วพวกเขาก็ไม่มีความสามารถในการรับสมัครผู้เล่นจำนวนมากอีกด้วย แม้ว่าพวกเขาจะทำเช่นนั้นได้ เพียวหลิงฮวนและทีมของเขาก็ไม่สามารถจะจัดการกับคนเหล่านั้นได้อยู่ดี

สุดท้ายแล้ว เพียวหลังฮวนก็ทำได้เพียงเกณฑ์ทหารจากประชาชนของเขา ลดอัตราส่วนของทหารต่อประชาชนเป็น 1 : 9, ซึ่งมันได้สร้างปัญหาใหญ่ให้กับการพัฒนาดินแดนในอนาคต

ที่ดินและคนอื่นๆมีไอเดียที่ชัดเจน เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถจะขยายดินแดนออกไปได้ พวกเขาจึงจำเป็นต้องขยายกองทัพของพวกเขาโดยไม่ให้กระทบต่อการดำเนินดินแดน แม้ว่าพวกเขาจะต้องขยายกองทัพ พวกเขาก็จะกลืนกินประชากรที่สามารถใช้ในปัจจุบันเท่านั้น

เขตทุรกันดารในปัจจุบัน มีพื้นที่เพียงพอ และแต่ละส่วนของแผ่นดินก็มีศักยภาพมหาศาล รอให้ทำการปลดปล่อย

พันธมิตรหยานหวงจำเป็นต้องขุดศักยภาพทั้งหมดนี้ออกมา เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถจะเอาชนะต้าเซี่ยในด้านขนาดได้ พวกเขาก็จำเป็นต้องเอาชนะในด้านคุณภาพ

นี่เป็นหนึ่งในผลลัพธ์ของสงคราม สงครามสั้นสะเทือนแผ่นดินไม่ได้สิ้นสุดลงอย่างแท้จริง เพียงเพราะทั้ง 2 ฝ่าย หยุดทำสงครามกัน และผลพวงที่ตาม จะส่งผลกระทบอย่างลึกซึ้งต่อสถานการณ์ของจีน

.....

ในสงครามครั้งนี้ พันมิตรหยานหวงไม่ใช่คนเดียวที่โชคร้าย

นครรัฐฉวนเป่ย์และนครรัฐเสียงหนานที่เคยร่วมมือกับพันธมิตรหยานหวง กลับถูกพวกเขาจุดเปลวเพลิงแห่งสงครามขึ้นมา ก่อนที่มันจะจบลงด้วยผู้นำของนครรัฐทั้งสองยอมจำนนต่อต้าเซี่ย

ยุครุ่งเรืองของนครรัฐได้สิ้นสุดลงไปแล้ว

ใช้หยุนจื่อหนานที่เพิ่งจะเข้าร่วมฝ่ายพันธมิตรหยานหวง ได้ยอมจำนนต่อต้าเซี่ย เขาถูกมองว่าเป็นลอร์ดที่ไร้ศักดิ์ศรี และกลายเป็นคนที่น่าอัยอายในประวัติศาสตร์

ลอร์ดทั้งสี่ในจังหวัดต้าหลี่ รับเงินจากพันธมิตรหยานหวง แต่ไม่สามารถจะทำงานให้สำเร็จลุล่วงได้ จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะจบลงด้วยความตาย และดินแดนของพวกเขา ก็ถูกทำลายลง

พันธมิตรเสี้ยวเปลี่ยนฝ่าย และมีมามีติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดอย่างตระกูลเสี้ยว ก็แยกตัวออกไปอยู่อย่างสันโดษอีกครั้งหลังจากเหตุการณ์ครั้งนั้น พวกเขากลับไปรักษาบาดแผลของพวกเขาอย่างเงียบๆ

ราชวงศ์ซู่-ฮั่นเข้าไปแทรกแซงสงคราม แต่พวกเขากลับไม่ได้ทำอะไรเลย เพื่อให้สถานการณ์ยิ่งเลวร้ายลงไปอีก จังหวัดทั้งสี่ในมณฑลเสฉวนได้ถูกต้าเซี่ยยึดครองไปแล้ว ซึ่งมันก็ทำให้เมืองหลวงเฉิงตูถูกปิดล้อมจากทุกด้าน

ราชวงศ์ซู่-ฮั่นในปัจจุบัน จึงกลายเป็นนกที่ติดกับดัก ด้วยความแข็งแกร่งของต้าเซี่ยและความเป็นศัตรูระหว่างพวกเขาทั้งสอง ทุกคนสามารถมองเห็นการล่มสลายของราชวงศ์ซู่-ฮั่นได้ในอนาคต

ไม่ว่าจะเป็นผู้เล่นหรือชนพื้นเมือง พวกเขาเริ่มที่จะอพยพออกจากเมืองหลวงเฉิงตูแล้ว ไม่เพียงหลิวเป่ย์จะไม่สามารถรวบรวมมณฑลเสฉวนเป็นหนึ่งได้เท่านั้น แต่เขากลับยังตกอยู่ในสถานการณ์ที่เลวร้ายอีกด้วย

ราชสำนักต้าหลี่เองก็ถูกยุยงให้เข้าไปแทรกแซงสงครามกับต้าเซี่ย และพวกเขาก็ถูกแก้แค้นในทันที จังหวัดต้าหลี่ทั้งหมดในตอนนี้ กลายเป็นเพียงเขตทุรกันดารที่ว่างเปล่า รากฐานของต้าหลี่ได้ถูกทำลายลงอย่างย่อยยับ

เมื่อมีคนที่พักพิงแล้ว ก็ย่อมมีคนที่จะชนะ

ไม่ต้องกล่าวถึงต้าเซี่ยที่ได้รับชัยชนะอย่างยอดเยี่ยม พวกเขาไม่เพียงแค่ว่ารวบรวมภาคตะวันตกของจีนเป็นหนึ่งเดียวได้เท่านั้น แต่พวกเขายังเริ่มที่จะเข้าสู่ภาคกลางแล้วด้วย

ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงเชื่อมต่อกับพันธมิตรหยานหวงโดยสมบูรณ์แล้ว

เหล่าผู้เล่นคาดการณ์ได้ว่า ยักษ์ใหญ่ทั้งสองนี้จะยังมีความขัดแย้งกันรุนแรงมากยิ่งขึ้น 80% ของเหล่าผู้เล่นยืนฝั่งต้าเซีย และพวกเขาได้สูญเสียความมั่นใจในพันธมิตรหยานหวงที่อ่อนแอลงในทุกวัน

นอกเหนือจากต้าเซียแล้ว ซีเหมินต้ากวนเหรินและตระกูลของเขาก็ได้รับผลประโยชน์อันยิ่งใหญ่

เขาเลือกฝ่ายในช่วงเวลาที่สำคัญ ซึ่งมันเปลี่ยนสงครามภาคตะวันตกไปโดยสิ้นเชิง และมันก็ทำให้ต้าเซียสามารถยึดครองมณฑลทั้งสองได้

แม้ว่าโลกภายนอกจะอิจฉาพวกเขา แต่ก็ยังคงมีอีกหลายคนที่ประทับใจในการตัดสินใจอย่างเด็ดขาดของซีเหมินต้ากวนเหริน

บางคนกล่าวว่า ซีเหมินต้ากวนเหรินเป็นนักพนัน เขาเดิมพันถูกต้องในช่วงเวลาที่สำคัญ และได้รับชัยชนะสำคัญ ซึ่งมันส่งผลต่อตระกูลของเขาอย่างมหาศาล

TWO ตอนที่ 965 กำเนิดกลุ่มกองทัพอินทรี

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 10 วันที่ 30

ณ เมืองซานไห่

พร้อมกับการสิ้นสุดลงของสงคราม ผลการคำนวณจำนวนผู้บาดเจ็บล้มตายและเชลยศึกจากพื้นที่ต่างๆก็ได้รับข้อสรุป จากนั้น มันก็ถูกส่งไปยังสำนักกองมนตรี ก่อนจะส่งผ่านให้กับโอหยางโซว

จำนวนสุดท้ายหลังเติมเต็มความสูญเสีย, แทนที่ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บสาหัส และจัดตั้งกองพลทหารรักษาการณ์มณฑลทั้งสามแล้ว ยังมีกำลังพลอีก 680,000 นาย

กำลังพล 680,000 นาย มากพอที่จะจัดตั้ง 9 กองทัพทหาร พร้อมยังเหลือเศษอีก 50,000 นาย

หลังจากพูดคุยกับตู๋หฺรูฮฺยฺแล้ว โอหยางโซวก็ตัดสินใจว่า นอกเหนือจากเติมเต็ม 1 กองทัพทหาร ของกลุ่มกองทัพเสือดาว และ 3 กองทัพทหาร ของกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองแล้ว เขาจะจัดตั้งกลุ่มกองทัพทหารใหม่ขึ้นมา ซึ่งก็คือ กลุ่มกองทัพอินทรี

สำหรับส่วนที่ยังเหลืออีก 50,000 นาย โอหยางโซวไม่ได้นำมาจัดตั้งกองทัพทหารใหม่ แต่เขาส่งพวกเขาไปยังดินแดนหงส์สาบสูญ

ข่าวที่สมาชิกพันธมิตรหยานหวงขยายกองทัพของพวกเขา ได้มาถึงหูของโอหยางโซวแล้ว ดินแดนหงส์สาบสูญถูกล้อมจากดินแดนห่านตานและดินแดนอาซูร่า มันจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องขยายกองทัพเช่นเดียวกัน

โชคดีที่ตระกูลเฟิงก็เป็นตระกูลที่ทรงอำนาจ หลังจากที่เฟิงฉิวฮวงขึ้นเป็นผู้นำตระกูลแล้ว เธอก็เข้าถึงทรัพยากรและเส้นสายต่างๆของตระกูล การรับสมัครผู้เล่นกลุ่มใหญ่จึงไม่ได้เรื่องยากอะไร

มีเพียงสิ่งเดียวที่เป็นปัญหาสำหรับดินแดนหงส์สาบสูญที่แทบจะไร้สงครามในช่วงนี้เลย สำหรับพวกเขา การขยายกองทัพต้องใช้เงินทุนมหาศาลในการฝึกอบรม

ทหารใหม่ และทหารใหม่ก็ยังมีประสิทธิภาพต่ำกว่าเชลยศึกที่เคยผ่านการสู้รบมาแล้ว
อีกด้วย

แน่นอนว่าสมาชิกพันธมิตรหยานหวงก็ประสบปัญหาที่คล้ายๆกันนี้เช่นกัน

กำลังพล 50,000 นาย ที่โอหยางโซวไปให้นั้น จึงมีค่ามหาศาลสำหรับดินแดน
หงส์สาบสูญ และมันจะทำให้พวกเขาสามารถจัดตั้ง 1 กองทัพทหารใหม่ขึ้นมาได้
อย่างง่ายดาย อาจกล่าวได้ว่าเป็นการขอบคุณของเขาสำหรับความช่วยเหลือของเธอ
ในครั้งนี้

แม้ว่าดินแดนหงส์สาบสูญจะไม่ได้ทำอะไรมากเท่าใดนัก แต่พวกเขาก็สมควรจะ
ได้รับการตอบแทน

แม้ว่าพวกเขาจะเป็นพันธมิตรกัน และเขาก็เป็นเพื่อนที่ดีกับเธอ แต่เขาก็ไม่
ต้องการจะใช้ประโยชน์จากเธอ ไม่อย่างนั้น มันอาจจะเป็นการทำลายความสัมพันธ์
ระหว่างพวกเขาได้

.....

นอกเหนือจากเชลยศึกกลุ่มใหญ่แล้ว พวกเขายังจับปลาตัวใหญ่ได้จากสงคราม
ในครั้งนี้อีกด้วย ซึ่งมีทั้งเหล่าข้าราชการพลเรือนและขุนพลที่มีความสามารถ

โดยไม่ต้องกล่าวถึงนักบุญกลยุทธ์ จางเหลียง และขุนพลระดับพระเจ้า หลี่มู่ ซึ่ง
เป็นปลาตัวใหญ่ที่สุด นอกเหนือจากพวกเขาแล้ว ยังมีเว่ยหยาน, หวังหลี่ของไช่หยู
นจื่อหนาน และหลี่กงของฉิงเจียวหว่อฮู่อยู่ไต่กลาง

นอกเหนือจากบุคคลที่มีชื่อเสียงเหล่านี้แล้ว ยังมีบุคคลทางประวัติศาสตร์ ที่เป็น
ขุนพล 8 คน และข้าราชการพลเรือนอีก 10 คน แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้มีชื่อเสียงมาก
นัก และอยู่ในจุดต่ำสุดของระดับกษัตริย์ แต่พวกเขาก็สามารถช่วยปัญหาที่ต้าเซี่ย
กำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบันได้

มันไม่ใช่ปัญหาสำหรับขุนพลทั้งแปด ที่จะกลายเป็นนายพล และข้าราชการพลเรือนทั้งสิบ ที่จะกลายเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด ขณะที่คนที่ด้อยกว่าพวกเขา จะกลายเป็นผู้ว่าราชการอำเภอหรือทำงานในสำนักงานมณฑล

.....

ไม่กี่วันต่อมา โอหยางโซวประชุมกับคณะรัฐมนตรี, สำนักองคมนตรี และสภาใหญ่ เพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับการแต่งตั้งบุคลากร

สิ่งแรกที่จะประกาศก็คือ การจัดเตรียมขุนพล กองทัพทหารต่อสู้สงครามใหม่ทั้งเก้า เป็นภาระใหญ่สำหรับการเงินของดินแดน และมันต้องใช้เงินจำนวนมหาศาลในการจัดเตรียม

แม้ว่าพวกเขาจะไม่ต้องดำเนินการย่อมนพลทั้งสาม ตอนนี้ ต้าเซี่ยก็ยังคงไม่มีความสามารถในการต่อสู้ ดังนั้น พวกเขาจึงทำได้เพียงเลื่อนแผนการสำหรับสงครามครั้งต่อไปออกไปก่อน

สงครามครั้งนี้กินเวลา 2 เดือน ใช้ทรัพยากรและเงินไปมหาศาล จากการคำนวณคร่าวๆ มันมีมูลค่ารวมเกือบ 3 ล้านเหรียญทอง

นี่เป็นเพียงค่าใช้จ่ายสำหรับสงคราม หลังจากสงคราม พวกเขา仍需จัดเตรียมอุปกรณ์ใหม่สำหรับกองทัพทหารต่างๆ, สร้างค่าย, ฐานโลจิสติกส์ และค่าชดเชย รวมทั้งหมดแล้วเกือบ 5 ล้านเหรียญทอง

ระบบการทหารของต้าเซี่ยสมบูรณ์แบบอย่างแท้จริง กล้ามตามหลักเหตุผล การเปลี่ยนอุปกรณ์ไม่ใช่เรื่องที่ยากลำบาก ส่วนที่ยากลำบากก็คือ การเปลี่ยนอุปกรณ์ปริมาณมาก จำเป็นจะต้องใช้แร่เหล็กกรวยกับทองทะเล

หากพวกเขายังใช้แร่เหล็กในอัตราเช่นนี้ แร่เหล็กสำรองในดินแดนอาจจะหมดลงในอีกไม่ถึง 3 ปี

หลังจากการจัดระเบียบกองทัพรอบนี้เสร็จสิ้น ต้าเซียจะมี 6 กลุ่มกองทัพทหารเต็มอัตราศึก, 3 ขบวนทัพทหารอิสระ, 6 กองเรือเต็มอัตราศึก, 1 กองเรือจักรพรรดิ และ 14 กองพลทหารรักษาการณ์

พิจารณาทุกอย่างแล้ว พวกเขามีกำลังพลเกือบ 3.33 ล้านนาย มันดูน่ากลัวอย่างแท้จริง แต่ต้าเซียก็มีแผ่นดินขนาดใหญ่ให้ต้องปกป้องเช่นกัน

นอกจากนี้ กองทัพขนาดใหญ่เช่นนี้ ยังเป็นภาระทางการเงินอย่างมหาศาล เพียงแค่เงินเดือนในแต่ละเดือนของพวกเขา มันก็สูงกว่า 1.5 ล้านเหรียญทองแล้ว หากพิจารณาถึงเสบียง, อุปกรณ์ และทรัพยากรอื่นๆที่จำเป็นต้องใช้ด้วยแล้ว มันก็มากกว่า 3 ล้านเหรียญทอง

หากไม่ใช่เพราะความรู้เรื่องทางการค้าและภาษีจำนวนมหาศาลที่พวกเขาได้รับ พวกเขาคงไม่สามารถที่จะรักษากองทัพขนาดใหญ่เช่นนี้ไว้ได้อย่างแน่นอน

มันเป็นไปตามคำกล่าวที่ว่า หากปราศจากการสนับสนุนทางการเงินที่แข็งแกร่ง กองทัพที่แข็งแกร่งก็คงเป็นเพียงแค่ความฝัน

.....

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 11 วันที่ 2

ต้าเซียประกาศแต่งตั้งเหล่าขุนพล

เป็นไปตามที่คาด ขุนพลระดับพระเจ้า หลี่มู่ ได้รับการแต่งตั้งเป็นจอมพลแห่งกลุ่มกองทัพอินทรี ในเวลาเดียวกัน เขาก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของสภาใหญ่ และเข้าสู่แกนหลักของต้าเซีย

ชื่อ : หลี่มู่(ระดับพระเจ้า)

ฉายา : ขุนพล 10 อันดับแรกแห่งจินโบราณ

ราชวงศ์ : เลียดก๊ก(แคว้นเจ้า)

อัตลักษณ์ : จอมพลแห่งกลุ่มกองทัพอินทรี

อาชีพ : ชุนพลชั้นพิเศษ

ความจงรักภักดี : 78

ความเป็นผู้นำ : 97

กำลัง : 80

สติปัญญา : 85

การเมือง : 40

ลักษณะพิเศษ : ชุนพลผู้โดดเด่น(ขวัญกำลังใจของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 30%, ความเร็วของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 35%, ความแข็งแกร่งในการสังหารของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 30%, ความทรหดอดทนของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 30%)

ฝึกฝน : -

อุปกรณ์ : -

การประเมิน : หลี่มู่เป็นชุนพลผู้โดดเด่น ซึ่งช่วยให้แคว้นเจ้าปกป้องเขตแดนของพวกเขา เขาเป็นคนที่ระมัดระวังอย่างแท้จริง และมีทักษะการขี่ม้าและการยิงธนูที่ยอดเยี่ยม เขาใช้กลยุทธ์การป้องกันที่ยอดเยี่ยม เขาถนัดในการใช้กลยุทธ์การป้องกัน เขาเคยถูกกล่าวหาว่าเป็นคนขี้ขลาดและถูกแทนที่โดยชุนพลผู้บ้าคลั่ง ซึ่งหลังจากนั้น แคว้นเจ้าได้พ่ายแพ้การสู้รบกับเผ่าซงหนูในหลายๆครั้ง หลี่มู่ได้รับตำแหน่งคืนและเขาได้รับกองทัพที่ใหญ่กว่าเดิม เขาปกป้องกองกำลังของเขาและเล่นเป็นคนขี้ขลาด เมื่อกองทัพขนาดใหญ่ของศัตรูข้ามชายแดนมา หลี่มู่ก็ทำการล้อมและบดขยี้มัน

ในช่วงสิ้นสุดยุคเลียดก๊ก หลี่มู่ช่วยให้แคว้นเจ้าผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากมาได้หลายครั้ง, บดขยี้ชนเผ่าซงหนู และหยุดยั้งการรุกรานของแคว้นฉิน จนมีคำกล่าวที่ว่า ‘หากหลี่มู่ตาย แคว้นเจ้าก็จบสิ้น’

ชีวิตของหลี่มู่ถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกก็คือ ขณะที่สู้รบกับชนเผ่าซงหนูทางเหนือ อีกส่วนก็คือ การป้องกันการรุกรานของแคว้นฉิน ในระหว่างสงครามยี่อ้าน เขาได้บาดเจ็บที่กองทัพฉินจนสูญเสียอย่างหนัก และได้รับฉายาเจ้าเมืองหวู่อ้านมา

สงครามเจ้าทำลายซงหนู และสงครามเพย เป็นสงครามที่เป็นดังผลงานเอกของเขา สงครามแรกเป็นสงครามคราสลิกของฉิน ที่ใช้กองทัพทหารราบ ทำลายกองทัพทหารม้า สงครามที่สอง เป็นสงครามปิดล้อมศัตรูจากทุกด้าน

ในปี 229 ก่อนคริสตกาล อ๋องเจ้ตกหลุมพรางแคว้นฉิน แล้วยึดอำนาจไปจากหลี่มู่ ไม่นานหลังจากนั้น หลี่มู่ก็ถูกลอบสังหาร ความตายที่น่าเศร้าของหลี่มู่ เป็นจุดเริ่มต้นการล่มสลายของแคว้นเจ้า

การเข้าควบคุมกลุ่มกองทัพอินทรี ทำให้หลี่มู่มีโอกาที่จะแสดงความสามารถที่แท้จริงของเขาอีกครั้ง

.....

นอกเหนือจากจอมพลแห่งกลุ่มกองทัพอินทรีแล้ว ขุนพลแห่งกองทัพทหารทั้งห้าก็ได้รับการแต่งตั้งด้วยเช่นกัน

รองขุนพลของกองทัพทหารที่ 2 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ โจซุน ถูกเลื่อนเป็นขุนพลแห่งกองทัพทหารที่ 1, รองขุนพลแห่งกองทัพทหารที่ 4 แห่งกลุ่มกองทัพมังกร เสียวโหวหยวน ถูกเลื่อนเป็นขุนพลแห่งกองทัพทหารที่ 2

หลี่กวงจะกลายเป็นขุนพลแห่งกองทัพทหารที่ 3

ชื่อ : หลี่กวง(ระดับกษัตริย์)

ราชวงศ์ : ราชวงศ์ฮั่นตะวันตก

อัตลักษณ์ : ขุนพลของกองทัพทหารที่ 3 แห่งกลุ่มกองทัพอินทรี

อาชีพ : ขุนพลชั้นสูง

ความจงรักภักดี : 70

ความเป็นผู้นำ : 68

กำลัง : 78

สติปัญญา : 50

การเมือง : 55

ลักษณะพิเศษ : ขุนพลทะยาน(พลังต่อสู้ของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 10%, ความเร็ว
กองกำลัง เพิ่มขึ้น 25%)

ฝึกฝน : -

อุปกรณ์ : -

การประเมิน : ในการสู้รบกับชนเผ่าซงหนู 70 ครั้ง เขามีผลลัพธ์ที่ไม่สู้ดีนัก และ
ก็มีหลายครั้งที่เขาพ่ายแพ้การสู้รบที่เขามีกำลังพลมากกว่าศัตรู

ในสงครามม่อเป่ย ลอร์ดที่ชื่อว่า ฉิงเจียวหว่ออยู่ไต้หวัน สามารถทำภารกิจ
เส้นทางของเขาได้สำเร็จและรับสมัครหลักวงมาได้ ดินแดนของเขาอยู่ในมณฑลฉวน
เป่ย และเขาได้บัญญัติว่าจะจงรักภักดีต่อต้าเซี่ย

ชื่อหมากรุกเคยกล่าวว่า หลักวงไม่ใช่กฎในการนำคนของเขา และเขาก็ไม่ได้บ้า
คลั่งใส่คนอื่น ๆ หลักวงเป็นคนสบายๆอย่างแท้จริง ขณะที่เขาบัญชาการกองกำลัง เขา
จะปล่อยให้คนของเขาทำในสิ่งที่พวกเขาต้องการ

ในด้านการนำกองกำลังเข้าสู่ต่อสู้ในสงคราม หลักวงเพียงพอใช้ได้เท่านั้น เขาไม่
สามารถจะเปรียบเทียบกับฮั่วฉูปิงได้

เขามีชื่อเสียงอย่างมากเพราะความลำเอียงของชื่อหมาฉีเยน

แม้ว่าจะเป็นเช่นนั้น เขาก็ยังคงเป็นขุนพลที่มีประสบการณ์อย่างแท้จริง และเขา
ก็มีเป้าหมายในการสร้างชื่อให้กับตัวเอง เมื่อคิดเกี่ยวกับมันแล้ว โอหยางโซวจึง
ตัดสินใจมอบตำแหน่งขุนพลแห่งกองทัพทหารให้กับเขา

กล่าวถึงหลีกวง เขามีความเกลียดชังต่อฮั่วฉูปิง เพราะลูกชายคนเล็กของหลีกวง หลีก้าน ถูกยิงโดยฮั่วฉูปิง

ขณะที่เขาปรากฏตัวขึ้นในเขตทงกันดาร ลูกชายของเขาและหลานชายของเขา หลีหลิง ก็ได้ติดตามเขามาเช่นกัน

เดิม โอหยางโซวต้องการจะย้ายเข้าไปยังกลุ่มกองทัพบกทหารป้องกันเมือง อย่างไรก็ตาม เมื่อคิดถึงความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาแล้ว โอหยางโซวจึงตัดสินใจย้ายเขาออกไปให้ห่างจากกัน และกลุ่มกองทัพอินทรีย์ก็เหมาะสมที่สุดแล้ว

หลีก้านจะย้ายเข้าไปในกองทัพบกที่ 2 แห่งกลุ่มกองทัพอินทรีย์ และได้รับการแต่งตั้งเป็นนายพล

หลีหลิงเป็นหลานชายคนโตของหลีกวง และเขาเก่งในการยิงธนูขณะขี่ม้า ในประวัติศาสตร์ เขาเคยได้รับคำสั่งให้โจมตีชนเผ่าซงหนู โดยเขานำกองกำลังทหารราบ 5,000 นาย เผชิญหน้ากับกองกำลังทหารม้าชนเผ่าซงหนู 80,000 นาย สุดท้ายแล้ว เขาก็เลือกที่จะยอมจำนน เพราะศัตรูมีกำลังพลมากกว่ามากเกินไป

เมื่อจักรพรรดิฮั่นหวู่ได้รับข่าวลือที่ผิดพลาดมา เขาก็คิดว่าหลีหลิงฝักใฝ่กบฏกำลังพลให้กับชนเผ่าซงหนูและทรยศชนชาติของตนเอง ชายหุยมอบเจ้าหญิงให้แต่งงานกับหลีหลิง และยอมอำนาจในการควบคุมเผ่าเจี้ยน คุณให้กับเขา

หลังจากที่จักรพรรดิฮั่นหวู่สิ้นพระชนม์ ชนเผ่าซงหนูและญาติของเขาก็พยายามโน้มน้าวให้เขากลับไปราชวงศ์ฮั่น อย่างไรก็ตาม หลีหลิงเกลงว่าจะถูกทำให้ฮับอายอีกครั้ง เขาปฏิเสธมันและเลือกที่จะตายในชนเผ่าซงหนู

ขณะที่เขาปรากฏตัวในเขตทงกันดาร เขาอายุเพียง 12 ขวบเท่านั้น โอหยางโซวจึงส่งเขาไปยังสถานศึกษาทางทหาร เพื่อเรียนรู้เรื่องการทหารจากที่นั่น

TWO ตอนที่ 966 ความสำคัญของอำวรูป็นชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ขุนพลผู้ฟ่ายแพ้ หวังหลี่ ได้รับการแต่งตั้งเป็นขุนพลแห่งกองทัพทหารที่ 4

ชื่อ : หวังหลี่(ระดับกษัตริย์)

ราชวงศ์ : ราชวงศ์ฉิน

อัตลักษณ์ : ขุนพลของกองทัพทหารที่ 4 แห่งกลุ่มกองทัพอินทรี

อาชีพ : ขุนพลชั้นสูง

ความจงรักภักดี : 75

ความเป็นผู้นำ : 70

กำลัง : 72

สติปัญญา : 55

การเมือง : 55

ลักษณะพิเศษ : กล้าหาญ(พลังต่อสู้ของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 20%, ความเร็วกองกำลัง เพิ่มขึ้น 15%)

ฝึกฝน : -

อุปกรณ์ : กระบี่ฉิน

การประเมิน : หวังหลี่ ขุนพลแห่งราชวงศ์ฉิน

หวังหลี่เป็นหลานชายของขุนพลที่มีชื่อเสียงแห่งราชวงศ์ฉิน หวังเจี้ยน หลังจากสงครามฉู่หลี่สิ้นสุดลง เขาก็ถูกรับสมัครโดยใช้หยุนจื่อหนาน

หลังจากที่ดินแดนใช้หยุนยอมจำนน ไม่เพียงแค่ว่าพวกเขาจะได้รับรางวัลเท่านั้น แต่ยังได้รับหวังหลี่ด้วย สำหรับสิ่งเหล่านี้ ตราบเท่าที่ใช้หยุนจื่อหนานไม่สร้างปัญหาในอนาคต โอหยางโชวอาจจะพิจารณาปล่อยเขาไปซักครั้ง

.....
ขุนพลผู้ฟ่ายแพ้ว เว่ยหยาน ได้รับการแต่งตั้งเป็นขุนพลแห่งกองทัพทหารที่ 5

ชื่อ : เว่ยหยาน(ระดับกษัตริย์)

ราชวงศ์ : สามก๊ก(แคว้นซู่-ฮั่น)

อัตลักษณ์ : ขุนพลของกองทัพทหารที่ 5 แห่งกลุ่มกองทัพอินทรี

อาชีพ : ขุนพลชั้นสูง

ความจงรักภักดี : 68

ความเป็นผู้นำ : 70

กำลัง : 75

สติปัญญา : 45

การเมือง : 35

ลักษณะพิเศษ : ขุนพลทะยาน(พลังต่อสู้ของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 20%, ความเร็ว
กองกำลัง เพิ่มขึ้น 15%)

ฝึกฝน : -

อุปกรณ์ : ดาบยาว

การประเมิน : เว่ยหยานเก่งในการพัฒนาทหาร และมีความกล้าหาญมากกว่า
คนอื่น ๆ ด้วยลักษณะนิสัยของเขา เขาจึงได้รับการยกย่องในระดับสูง แต่เขาก็มักจะ
สร้างปัญหาด้วยเช่นกัน

ในประวัติศาสตร์ เว่ยหยานเป็นคนหยิ่งผยองและเป็นคนที่ถูกคนอื่น ๆ เกลียดชัง
เป็นอย่างมาก ซึ่งมันก็ส่งผลให้ชีวิตเขาจบลงด้วยการถูกลอบสังหาร ในปัจจุบัน เขา
ยังคงไม่มีไม่พอใจที่ฟ่ายแพ้วต่อหลายซูเอ้อ และกลายเป็นเชลยศึก

นี่เองที่ทำให้ค่าสถานะความจงรักภักดีของเขาต่ำกว่าขุนพลคนอื่นๆ

.....

กลุ่มกองทัพอินทรีใช้ขุนพลหน้าใหม่เป็นหลัก ขณะที่กลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมือง ใช้ขุนพลดั้งเดิมเป็นหลัก

นายพลของกองพลทหารที่ 1 ของกองทัพทหารที่ 3 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ หม่าแท้ง ถูกเลื่อนเป็นขุนพลแห่งกองทัพทหารที่ 3, นายพลของกองพลทหารที่ 1 ของกองทัพทหารที่ 5 แห่งกลุ่มกองทัพพยัคฆ์ ไปหลี่ซี ถูกเลื่อนเป็นขุนพลแห่งกองทัพทหารที่ 4

การเลื่อนชั้นของหม่าแท้ง เป็นสัญญาณว่า เหล่าขุนพลจากยุคสามก๊ก กำลังขึ้นมา มีบทบาทในกองทัพอย่างเต็มที่แล้ว เพียงแค่ตำแหน่งขุนพลแห่งกองทัพทหาร ก็มีทั้ง หม่าเฉา, หลู่ปู้, หม่าแท้ง, จางเลี้ยว, โจ๋หอง, โจ๋ซุน, เสี่ยวโหว่หยวน, เว่ยหยาน และจางเหอ

หากพิจารณาถึงโจวหยูและกานหนิงที่เป็นขุนพลเรือแห่งกองเรือด้วยแล้ว รวมทั้งหมดจะมีถึง 11 คน

พร้อมกับการแต่งตั้งโยกย้ายขุนพลในครั้งนี้ ขุนพลทางประวัติศาสตร์ทั้งหมดในกองทัพ ได้ถูกเลื่อนเป็นขุนพลแห่งกองทัพทหารแล้ว นี่ทำให้ขุนพลสนับสนุนถูกเบียดออกไปโดยสิ้นเชิง

ด้วยเหตุนี้เอง ขุนพลของกองทัพทหารสุดท้ายแห่งกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองจึงมีความพิเศษเล็กน้อย

นายพลของกองพลทหารที่ 2 ของกองทัพทหารที่ 2 แห่งกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมือง หลินยี่ ถูกเลื่อนเป็นนายพลแห่งกองทัพทหารที่ 5 เขากลายเป็นขุนพลชาวพื้นเมืองคนแรกที่ถูกเลื่อนเป็นขุนพลแห่งกองทัพทหาร

โชคดีที่เขาเลื่อนเป็นขุนพลระดับกษัตริย์ในก่อนหน้านี้แล้ว ไม่อย่างนั้น คงจะมีหลายคนที่ไม่เห็นด้วยกับการเลื่อนตำแหน่งในครั้งนี้

เช่นเดียวกับหลินยี่ เจ้าซีฮู, เล่ยจิงเทียน, ซีฮู, ซานจู, กั๋วเหลียง, เลี่ยวไค่, ไตฉิน, ซุนเถิงเจียว, ซุนชวนหลิน, เจียงไค่, เฮ่ยฉี, เซ้าปู้ และซุนพลชาวพื้นเมืองคนอื่นๆที่ คล้ายๆกันนี้ ได้เลื่อนเป็นระดับกษัตริย์แล้ว

ซุนพลกลุ่มนี้เติบโตขึ้นมาพร้อมกับดินแดน และพวกเขาเป็นซุนพลสนับสนุนที่ จงรักภักดีและเชื่อถือได้มากที่สุดของต้าเซี่ย

.....

เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงเขตแดนครั้งใหญ่ของราชวงศ์ โดยใช้โอกาสจากการ จัดระเบียบกองทัพใหม่นี้ โอหยางໂໜ်ตัดสินใจปรับเขตสงครามของกลุ่มกองทัพทหาร ต่างๆ

ทางตะวันออก ภัยคุกคามหลักของราชวงศ์ก็คือ ดินแดนราชา กลุ่มกองทัพ พยัคฆ์ที่นำโดยซุนปินจะยังคงเป็นผู้รับผิดชอบตามเดิม ที่แตกต่างออกไปมีเพียง หลังจากเข้ายึดครองมณฑลเสี๋ยหนานแล้ว ภัยคุกคามทางเหนือของมณฑลหลิง หนานก็ถูกกำจัด

ออกไป ด้วยเหตุนี้ กลุ่มกองทัพพยัคฆ์จึงจะย้ายออกจากมณฑลหลิงหนาน และ เข้าสู่มณฑลหมินหนานอย่างเต็มรูปแบบ

ด้วยสิ่งนี้ มันจะเพิ่มแรงกดดันให้กับดินแดนราชาเป็นอย่างมาก

นอกเหนือจากนั้นแล้ว กลุ่มกองทัพพยัคฆ์ยังรับผิดชอบการตรวจสอบความ เคลื่อนไหวของราชวงศ์ส่วยอันยิ่งใหญ่ แม้ว่าต้าส่วยในปัจจุบันจะดูเหมือนแมวที่อ่อนแอ แต่ในความเป็นจริงแล้ว พวกเขาก็คงยังเป็นพยัคฆ์ที่มีกำลังพลถึง 1 ล้านนาย และไม่สามารถจะประมาทได้

ทางเหนือ หานสินจะนำกลุ่มกองทัพเสือดาว ย้ายออกจากมณฑลฉวนหนาน แล้วเข้าสู่มณฑลเสี๋ยหนาน คอยติดตามความเคลื่อนไหวของดินแดนตานหยาง

ทางตะวันตก หลี่มู่จะนำกลุ่มกองทัพอินทรีเข้าสู่มณฑลเสฉวน เพื่อคอยติดตามความเคลื่อนไหวของราชวงศ์ซู่-ฮั่น สำหรับกลุ่มกองทัพมังกรที่อยู่ที่นี่ พวกเขาจะถูกย้ายกลับไปยังมณฑลหยุนหนาน

คล้ายกับกลุ่มกองทัพพยัคฆ์ กลุ่มกองทัพมังกรมีหน้าที่รับผิดชอบความเคลื่อนไหวของราชสำนักต้าหลี่

มีเหตุผลที่ในการจัดการเช่นนั้น

ราชวงศ์ซู่-ฮั่นและดินแดนใบไม้ร่วง เป็นภัยคุกคามของมณฑลเสฉวนในระยะสั้น ปัญหาที่แท้จริงก็คือ ซีเซียจากทางเหนือ, ทิเบตจากทางตะวันตก และแม้แต่มองโกลจากภาคเหนือ

การให้ไปฉีนำกลุ่มกองทัพมังกรกลับมามณฑลหยุนหนาน มันดูเหมือนไม่ให้พวกเขาทำอะไรเลย อย่างไรก็ตาม ทางใต้ของมณฑลหยุนหนานเป็นชายแดนที่ติดกับประเทศของอาเซียน

โอหยางโซวกำลังวางแผนการบางอย่าง เขาต้องการให้ไปฉีนำกลุ่มกองทัพมังกรไปยังประเทศต่างๆของอาเซียนในอนาคต เพื่อแพร่กระจายฉายาอสูรร้ายของเขา ไปทั่วทะเลทั้งสี่

นอกเหนือจากกลุ่มกองทัพทั้งสี่แล้ว กลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงเช่นกัน

เนื่องจากกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองมีกำลังพลเต็มกำลังแล้ว พวกเขาจึงไม่สามารถจะอยู่ในแอ่งเหลียนโจวได้อีกต่อไป ไม่อย่างนั้น มันจะเป็นการเสียเปล่าอย่างมาก กองทัพทหารทั้งห้า จะมีพื้นที่รับผิดชอบของตัวเอง

กองทัพทหารที่ 1 จะตั้งค่ายอยู่ทางตะวันตกของเมือง, กองทัพทหารที่ 2 ที่นำโดยมู่กุ้ยหยิง จะยังคงอยู่ที่ฐานที่มั่นมู่หลาน เพื่อทำหน้าที่ป้องกันด้านทางเหนือของเมืองหลวง

กองทัพทหารที่ 3 ที่นำโดยหมาแท้ง จะรับช่วงการป้องกันต่อจากกองทัพทหารที่ 5 แห่งกลุ่มกองทัพเสือดาว และย้ายเข้าสู่เมืองเทียนจิง เพื่อปกป้องเมืองย่อย

กองทัพทหารที่ 4 ที่นำโดยไปหลี่ซี จะย้ายเข้าสู่เมืองเป่ย์ไห่ เพื่อปกป้องทางใต้ของเมืองหลวง ขณะที่กองทัพทหารที่ 5 ที่นำโดยหลินยี่ จะตั้งค่ายอยู่นอกเมืองซานไห่ทางตะวันออก

ด้วยวิธีนี้ กลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองจะสมชื่อของพวกเขา เนื่องจากพวกเขาได้ทำการปกป้องเมืองซานไห่อย่างเต็มที่จากทั่วทุกด้านแล้ว

.....

หลังจากที่กองทัพปรับเขตสงครามและการป้องกันใหม่แล้ว พวกเขาก็จำเป็นต้องสร้างฐานที่มั่น, ประสาท, ป้อมเฝ้าระวัง และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ขึ้นใหม่เป็นจำนวนมาก

แตกต่างจากก่อนหน้านี้ เทคโนโลยีการป้องกันของพวกเขาเพิ่มสูงขึ้นอย่างมากแล้วในตอนนี้ นอกเหนือจากการก่อสร้างตามปกติแล้ว พวกเขายังจำเป็นต้องสร้างป้อมสำหรับปืนใหญ่ประเภท P1 ด้วย

แนวป้องกันเช่นนี้มีราคาที่สูงเป็นอย่างมาก หลักๆแล้ว พวกเขากำลังสร้างมันขึ้นที่ชายแดนแคบๆระหว่างมณฑลเป่ย์เจียงและดินแดนหนานตาน

สำหรับชายแดนทางเหนือ, ตะวันออก และตะวันตก ต้าเซี่ยยังไม่มีเริ่มที่จะทำมันในตอนนี้ เนื่องจากชายแดนเหล่านี้กว้างเกินไปและมันก็ไม่ได้ยุ่งเหยิงมากเกินไปนัก พวกเขายังไม่สร้างมันเพื่อสร้างภาระทางการเงินอย่างมหาศาล

ยกเว้นเพียงอย่างเดียว กรมโลหิตศึกทางทหารกำลังจะสร้างแนวป้องกันพิเศษที่พุ่งเป้าไปยังราชวงศ์ซู่-ฮั่น

ราชวงศ์ซู่-ฮั่น ถูกทิ้งให้อยู่โดดเดี่ยวโดยไม่มีใครให้พึ่งพา โอหยางโซวต้องการให้แน่ใจว่า มันจะเป็นเช่นนั้นต่อไป เขาวางแผนที่จะสร้างปราสาทบนภูเขารอบๆ

จังหวัดเฉิงตู เพื่อปิดกั้นจังหวัดเฉิงตูทั้งหมด ผลของมันก็คือ กองทัพทหารองครักษ์ชูฮั่น จะไม่สามารถก้าวออกจากแอ่งซึ่งเป็นที่ตั้งของจังหวัดเฉิงตูได้

แม้ว่าแผนการนี้จะต้องใช้ทรัพยากรจำนวนมหาศาลและใช้เวลายาวนาน แต่โอหยางโชวกี้รู้สึกว่ามันคุ้มค่า

หากต้องการเข้ายึดเมืองหลวงที่มีกำลังพลถึง 1 ล้านนาย การใช้กำลังโจมตีไม่ใช่ความคิดที่ดีเลย การปิดกั้นให้พวกเขาตายอย่างช้าๆ และบังคับให้พวกเขายอมจำนนเป็นทางออกที่ดีที่สุด

ทั้งมณฑลเฉิงตูเป็นแอ่งขนาดใหญ่ และนี่ก็เป็นภูมิประเทศที่ดีที่สุดในการสร้างกับดักเพื่อปิดกั้นพวกเขา สำหรับจังหวัดต้าหลี่และจังหวัดฉวนโจว พวกมันตั้งอยู่บนพื้นที่ที่กว้างและโล่ง แผนการนี้จึงไม่สามารถจะใช้กับพวกมันได้

โอหยางโชวยังสั่งให้กรมโกลจิสดิกส์ทางทหารทำงานร่วมกับกลุ่มกองทัพมังกรและกลุ่มกองทัพพยัคฆ์ เพื่อจัดเตรียมการป้องกันลับบางอย่าง และตรวจสอบความเคลื่อนไหวทั่วทั้งจังหวัดต้าหลี่และจังหวัดฉวนโจว

มันไม่เพียงแค่ว่าจะเป็นการปิดกั้นกองทัพทหารองครักษ์ของพวกเขาเท่านั้น แต่มันยังเป็นการส่งคำเตือนไปให้พวกเขาด้วย

.....

การโยกย้ายแต่งตั้งขุนพล, การปรับเขตสงคราม และการวางแผนแนวป้องกัน เป็นส่วนสำคัญสำหรับการจัดระเบียบกองทัพใหม่ในครั้งนี้นอกจากนี้ โอหยางโชวยังต้องการจะใช้โอกาสนี้ ปรับปรุงกองทัพใหม่อีกด้วย

ส่วนสำคัญก็คือ อาวุธปืน

หลังจากสงครามขนาดใหญ่ไม่กี่ครั้ง การใช้อาวุธปืนในสนามรบได้กลายเป็นส่วนสำคัญอย่างเห็นได้ชัด ตอนนี้ อาวุธปืนกลายเป็นดาวเด่นของกองทัพไปแล้ว นอกจากนี้ การพัฒนาอุตสาหกรรมของราชวงศ์ก็ดำเนินไปในทิศทางที่ถูกต้องแล้ว ซึ่งมันทำให้ความสามารถในการผลิตอาวุธปืนของพวกเขามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ด้วยเงื่อนไขดังกล่าว โอหยางโซจึงสั่งให้องคมนตรี จัดสรรให้แต่ละกองทัพ ทหารต่อสู้สงคราม มีกองกำลังอาวุธปืนให้บังคับบัญชาและกองกำลังอาวุธปืนใหญ่

ในเวลาเดียวกัน ในระดับกลุ่มกองทัพ พวกเขาวางแผนที่จะจัดตั้งหากองกำลัง การบินสำหรับแต่ละกองทัพทหาร เพื่อให้ใช้สำหรับการลาดตระเวนและทิ้งระเบิด ตามยุทธศาสตร์ได้

มีเหตุผล 2 ประการ ที่พวกเขาทำเช่นนั้น

ประการแรก ต้องเปิดตาเหล่าขุนพลของต้าเซี่ย และทำให้พวกเขาคุ้นชินกับการ ใช้อาวุธปืนจนกลายเป็นเรื่องปกติ เขาต้องการให้เหล่าขุนพล หรืออย่างน้อยที่สุดก็ ขุนพลแห่งกองทัพทหาร ตระหนักถึงความสำคัญของอาวุธปืนในกองทัพอย่างแท้จริง

โอหยางโซได้ปรึกษาขุนหัว เกี่ยวกับการใช้เงินเพื่อจ้างวานผู้เชี่ยวชาญจากโลก จริง สำหรับการฝึกสอนบทเรียนที่เกี่ยวข้องกับสงครามยุคอาวุธร้อน

นี่ก็เพื่อให้เหล่าขุนพลของราชวงศ์ ก้าวไปข้างหน้าตามการเวลาที่เปลี่ยนไป และ มองไปยังอนาคต

ในอนาคต ไม่ว่าจะเป็นในเกมส์หรือบนดาวเคราะห์ความหวัง อาวุธเย็นจะไม่ใช่อาวุธหลัก อาวุธที่จะตัดสินสงครามจะกลายเป็นอาวุธร้อน หรือแม้แต่อาวุธพลังงาน สูงที่ก้าวหน้ายิ่งกว่า

แม้ว่าอาวุธปืนในปัจจุบัน ยังไม่สามารถจะแทนที่อาวุธเย็นได้ แต่โอหยางโซก็ จำเป็นจะต้องเตรียมการสำหรับอนาคตล่วงหน้า

แน่นอนว่า แม้จะเข้าสู่ยุคอาวุธร้อนแล้ว แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่าเหล่าขุนพล จะไร้ประโยชน์

ไม่ว่าจะเป็นยุคใด ทักษะการต่อสู้ของแต่ละบุคคล ก็ไม่สามารถจะแทนที่ด้วย อาวุธได้ทั้งหมด

ประการที่สอง มันเป็นการให้โอกาสกองทัพต้าเซี่ยฝึกอบรมกองทัพของพวกเขา

ในการออกคำสั่งกองกำลังอาวุธปืน นอกเหนือจากที่พวกเขาเรียนรู้ในสถานศึกษาทางทหารแล้ว พวกเขายังจำเป็นต้องมีประสบการณ์จริง นอกจากนี้ประสบการณ์ยังต้องมีการสั่งสมอย่างต่อเนื่องอีกด้วย

ต้าเซียจะมีกองกำลังอาวุธปืนและกองกำลังปืนใหญ่ ในระดับกองทัพบทหาร นี่ก็เพื่อให้ขุนพลแห่งกองทัพบทหารมีโอกาสในการเรียนรู้และฝึกอบรม

เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมแล้ว พวกเขาจะขยายสิ่งนี้ไปยังระดับกองพลทหาร และแม้แต่ระดับกรมและระดับกองพัน

TWO ตอนที่ 967 สามวีรบุรุษแห่งช่วงเริ่มต้นราชวงศ์ฮั่น

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 11 วันที่ 3

จางเหลียง, ซีเหมินต้ากวนเหริน และคนอื่นๆ มารวมตัวกันที่เมืองซานไห่ เพื่อรับการแต่งตั้งเป็นข้าราชการพลเรือน

พร้อมกับพวกเขา หลี่มู่, ไป๋หลี่ซี, หม่าเท้ง และขุนพลที่ได้รับการแต่งตั้งใหม่คนอื่นๆ ก็มาที่เมืองซานไห่ด้วยเช่นกัน ก่อนที่การจัดระเบียบกองทัพจะเสร็จสิ้น เหล่าขุนพลจะไม่สามารถติดต่อกับกองกำลังของพวกเขาล่วงหน้าได้ พวกเขาจำเป็นต้องใช้เวลาช่วงนี้ ศึกษาเพิ่มเติมในสถานศึกษาทางทหาร หลังจากสำนักองคมนตรีทำงานเสร็จสิ้นแล้ว พวกเขาก็จะได้รับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการ และเดินทางไปสมทบกับกองกำลังของพวกเขา

โดยใช้โอกาสนี้ หม่าเท้งและขุนพลคนอื่นๆ สามารถเรียนรู้เกี่ยวกับสงครามยุคอาวุธร้อนได้ หลี่มู่และขุนพลคนอื่นๆ ยังได้เรียนรู้เกี่ยวกับระบบของกองทัพต้าเซี่ย ในขณะเดียวกันนั้น พวกเขาก็ได้รับบทเรียน เกี่ยวกับความจงรักภักดีต่อราชา

ช่วงเวลาที่จางเหลียงมาถึงเมืองซานไห่ ประกาศจากระบบก็ดังขึ้น

“ประกาศระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ สำหรับการรวมสามวีรบุรุษแห่งช่วงเริ่มต้นราชวงศ์ฮั่น เสี่ยวเหอ, หานสิน และจางเหลียง} รางวัลพิเศษ : ยันต์อัญมณีระดับจักรพรรดิ, คะแนนชื่อเสียง 100,000 แต้ม!”

ขณะที่ประกาศจากระบบดังออกไป คนอื่นๆ ไม่ได้ที่จะรู้สึกอิจฉาเขา แม้แต่โอหยางโซวเองก็รู้สึกประหลาดใจเช่นกัน

สำหรับยันต์อัญมณีระดับจักรพรรดิที่เขาได้รับมานี้ โอหยางโซวไม่รับแรงที่จะใช้มัน

จางเหลียง, หลี่มู่ และคนอื่นๆ เดินทางมาถึงเมืองซานไห่ทีละคนทีละคน ในฐานะผู้ปกครอง เป็นธรรมดาที่เขาจะต้อนรับพวกเขาทุกคน เพื่อสานสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและข้าราชการ และมันก็ยังทำให้พวกเขาสบายใจขึ้นด้วย

แม้แต่คนดีร้นอย่างเว่ยหยาน โอหยางโซวก็ย้งต้องทุกอย่างให้เขาสงบลง เพื่อยกระดับความจงรักภักดีของเขา

เช้าวันถัดมา ราชวงศ์เซี่ยอันยิ่งใหญ่ประกาศชุดการแต่งตั้งบุคลากรครั้งใหญ่

จางเหลียงได้รับการแต่งตั้งเป็นประธานราชเลขาสำนักที่ปรึกษาการปกครองตำแหน่งของเขาสูงยิ่งกว่าเจียสู่เสียอีก

ชื่อ : จางเหลียง(ระดับนักบุญ)

ราชวงศ์ : ช่วงสิ้นสุดราชวงศ์ฉิน, ช่วงเริ่มต้นราชวงศ์ฮั่น

อัตลักษณ์ : ประธานราชเลขาสำนักที่ปรึกษาการปกครองแห่งต้าเซี่ย

อาชีพ : นักวางกลยุทธ์ชั้นพิเศษ

ความจงรักภักดี : 80

ความเป็นผู้นำ : 80

กำลัง : 50

สติปัญญา : 100

การเมือง : 80

ลักษณะพิเศษ : การวางกลยุทธ์(ดัชนีทหารของราชวงศ์ เพิ่มขึ้น 5%, โอกาสที่กลยุทธ์จะประสบความสำเร็จ เพิ่มขึ้น 55%, ความสามารถในการฉกฉวยโอกาสในการสู้รบ เพิ่มขึ้น 50%, อัตราความสำเร็จในการทะลวงคอขวดของเหล่านักวางกลยุทธ์ เพิ่มขึ้น 25%)

การประเมิน : จางเหลียงมีคุณูปการอย่างมากต่อการก่อตั้งราชวงศ์ฮั่น หลังจากที่เขาเสียชีวิต เขาก็ได้รับฉายาข้าราชการ ‘มาร์ควิสแห่งเหวินเฉิง’ จากจักรพรรดิเกาจู

จางเหลียงไม่ใช่ผู้บัญชาการที่มีความสามารถในการบัญชาการกองทัพ และเขาก็ไม่ได้มีชื่อเสียงขึ้นมาจากสงครามใดๆ และเขาก็ไม่ได้เป็นอัจฉริยะด้านการปกครองที่ประสบความสำเร็จเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม เขาเป็นบุคคลที่เหล่าราชาและจักรพรรดิต่างก็ฝืนถึง นั่นเป็นเพราะเขาเป็นนักวางกลยุทธ์ที่ชาญฉลาด ที่สามารถฉกฉวยโอกาสได้อย่างแม่นยำเสมอ และเขาก็มองเห็นหมอกที่ปกคลุมเหนือสิ่งต่างๆ ด้วยเหตุนี้ เขาจึงสามารถค้นหาสาเหตุของปัญหาได้โดยตรง และสามารถหาทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับแก้ไขมันได้อย่างถูกต้อง

สำนักที่ปรึกษาการปกครองที่เขาเป็นผู้นำ จะเป็นสมองที่อยู่เคียงข้างโอหยางโชว และมันจะมีบทบาทสำคัญต่อการตัดสินใจเกี่ยวกับนโยบายและทิศทางของราชวงศ์

.....

ผู้ว่าราชการจังหวัดมิ่งติงเดิม เทียนเหวินจิง จะถูกเลื่อนเป็นผู้ว่าราชการมณฑลเสฉวน

เทียนเหวินจิงเคยดำรงตำแหน่งเจ้ากรมคลังวัสดุ, ผู้ว่าราชการจังหวัดฉีฉางโจว และผู้ว่าราชการจังหวัดมิ่งติง เช่นเดียวกับผู้ว่าราชการมณฑลฉวนหนาน ฟ่านจงหยาน เขาเป็นหนึ่งในข้าราชการพลเรือนที่เก่าแก่ที่สุดของดินแดน

ไม่เพียงแค่ว่าเขาจะเก่งเรื่องกิจการภายในเท่านั้น แต่เขายังเป็นผู้เชี่ยวชาญชาติพันธุ์ที่หาได้ยาก เขายังเป็นผู้เริ่มต้นการดำเนินการค้าทางเรือที่จังหวัดฉีฉางโจว และขอบเขตความสามารถของเขาก็ขยายออกไปอย่างมากแล้ว นี่ทำให้เขาเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมที่สุดสำหรับมณฑลเสฉวน

ซีเหมินต้ากวนเหรินได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้ว่าราชการมณฑลเสฉวน และได้รับฉายา มาควิสชั้น 3

ในระหว่างที่เข้ามาในเมือง ซีเหมินต้ากวนเหรินรู้สถานที่ของเขา เขาไม่ได้รอให้โอหยางโชวถาม และขอย้ายตระกูลซีเหมินเข้าสู่เมืองซานไห่ด้วยตัวเอง

การได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้ว่าราชการมณฑลของเขา ส่งผลกระทบต่อโชคชะตาของทั้งตระกูลของเขา แล้วโอหยางโชวก็ยังปฏิบัติต่อผู้มีความสามารถคนอื่นๆในตระกูลของเขาอย่างเขาเป็นอย่างดีอีกด้วย

จากมณฑลทั้งสาม มีเพียงมณฑลฉวนเป่ย์เท่านั้น ที่ยังไม่มีผู้ว่าราชการมณฑลนั้นเป็นเพราะโอหยางโชวไม่สามารถที่จะหาคนที่เหมาะสมได้

โชคดีที่มันใกล้ปีที่ 5 ของโกอาแล้ว อาคารรับสมัครงาน, เวทีแต่งตั้งขุนพล, เจดีย์จินหวานหมิง และเวทีทองคำ สิ่งก่อสร้างชั้นซ้อนเร้นเหล่านี้ สามารถจะทำให้เขารับสมัครผู้มีความสามารถทางประวัติศาสตร์ได้

โอหยางโชวไม่เชื่อว่าเขาจะไม่สามารถรับสมัครผู้ว่าราชการมณฑลที่เหมาะสมจากพวกมันได้

นอกเหนือจากผู้ว่าราชการมณฑลทั้งสองแล้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดทั้งสิบห้าก็ได้รับการแต่งตั้งในทันที

ตัวอย่างเช่น ผู้นำชนเผ่าเฉียน ฟู่เจี้ยน จะกลายเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดเฉียน, ไซหยุนจื่อหนานกลายเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดสิงอี้ในมณฑลฉวนเป่ย์ และกู่เหิงเสี่ยวจะกลายเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดหยงโจวในมณฑลเสี่ยวหนาน

ฟู่เจี้ยนมีอายุมากกว่า 40 ปีแล้ว และเขาก็ไม่ได้มาจากกองทัพ ที่เขาได้เป็นผู้บัญชาการกองทัพชนเผ่าเฉียน เพราะเขาเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงที่สุดในชนเผ่าเฉียนด้วยเหตุนี้ เขาจึงเป็นคนที่เหมาะสมที่สุดสำหรับตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดเฉียน

ในจังหวัดเฉียน ตำแหน่งกุนซือญาติให้ชนเผ่าของพวกเขาปกครองตนเองเช่นเดียวกับชนเผ่าอื่นในจังหวัดอื่นๆ

กองทัพชนเผ่าเฉียนจะถูกย้ายเข้าสู่กองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพอินทรีเพื่อสงบชนเผ่าเฉียน โอหยางโชวได้ย้ายลูกชายของฟู่เจี้ยน ฟู่เจ้อ เข้าสู่กองพลทหารที่

ฟูเจ้ออายุเพียง 20 ปี และเขาเป็นขุนพลหนุ่มที่มีชื่อเสียงที่สุดในชนเผ่าเฉิง โอ
หยางໂ໊ວตั้งตารอให้เขาเป็นอย่างซื่อและซ่านจู เขาหวังว่า ฟูเจ้อจะกลายเป็นแกน
หลักของกองทัพในอนาคตได้

สำหรับตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดส่วนที่เหลือ จะเป็นของข้าราชการพลเรือน
บางคนที่ยับกุมได้ หรือไม่ก็ผู้ว่าราชการอำเภอเดิมที่ถูกเลื่อนตำแหน่งขึ้นไป

.....

พร้อมกับเหล่าข้าราชการพลเรือนและขุนพลทั้งหมดได้รับการแต่งตั้ง ส่วนที่
เหลือที่ต้านทานถูกประหารทั้งหมด สถาใหญ่และคณะรัฐมนตรีจะเป็นผู้ดำเนินการ
แต่งตั้งเหล่านี้

หลังจากจัดการปัญหาต่างๆในมือแล้ว มันก็ถึงเวลาที่โหหยางໂ໊ວจะเริ่มต้นการ
เดินทางทางเรือครั้งที่สองของเขา ในขณะนั้นเอง ได้บุคคลพิเศษ 2 คน เดินทางมายัง
เมืองซานไห่

หนึ่งในพวกเขาก็คือ ที่ปรึกษาราชวงศ์ซู่-ฮั่น ผางถง

หลังจากการสู้รบที่เมืองจอมยุทธ์สิ้นสุดลง แม้ว่ากองทัพซู่-ฮั่นที่นำโดยเจ้าหยุน
จะกลายเป็นเพียงฝูงชนที่ผ่านไป แต่เหตุการณ์นั้นก็ทำให้ผางถงตระหนักได้ถึงความ
แข็งแกร่งของต้าเซี่ย

นอกจากนี้ จังหวัดทั้งสี่ของมณฑลเสฉวนก็ถูกยึดครองโดยต้าเซี่ยแล้ว มันทำให้
สถานะของราชวงศ์ซู่-ฮั่นกลายเป็นไม่มั่นคง ใครก็ตามที่มีสมองจะเห็นได้อย่างชัดเจน
ว่า พวกเขากลายเป็นดั่งสัตว์ร้ายที่ติดอยู่ในกับดัก หรือนกในกรง

ยิ่งไปกว่านั้น เขาก็ไม่พอใจกับการอยู่ที่นั่น และพร้อมกับการโน้มน้าวจากโจวหยู
ในที่สุด ผางถงก็ตัดสินใจออกจากเมืองหลวงเฉิงตู

เมื่อรู้ว่าผางถงออกไปแล้ว หลิวเป่ย์ก็โกรธเป็นอย่างมาก ขณะที่จูเก๋อเหลียงกลับ
รู้สึกปิติยินดี หากหลิวเป่ย์รู้ว่า ที่ปรึกษาของเขาย้ายไปอยู่กับศัตรูของเขา ใครจะรู้ว่า
เขาจะเกรี้ยวกราดเพียงใด?

หลังจากที่ผางถงมาถึง เป็นธรรมดาที่โอหยางโซวจะต้อนรับเขา โอหยางโซว
ไม่ได้พิจารณาอะไรมากนัก ขณะที่เขาแต่งตั้งผางถงเป็นที่ปรึกษาสำนักที่ปรึกษาการ
ปกครอง สถานะของเขาต่ำกว่าเจี๋ยสู่ แต่ก็สูงกว่าฉินกง

ชื่อ : ผางถง(ระดับจักรพรรดิ)

ราชวงศ์ : ช่วงสิ้นสุดราชวงศ์ฮั่น

อัตลักษณ์ : ที่ปรึกษาสำนักที่ปรึกษาการปกครองแห่งต้าเซี่ย

อาชีพ : นักวางกลยุทธ์ชั้นพิเศษ

ความจงรักภักดี : 75

ความเป็นผู้นำ : 75

กำลัง : 45

สติปัญญา : 90

การเมือง : 75

ลักษณะพิเศษ : สงครามยุทธศาสตร์(โอกาสที่กลยุทธ์จะประสบความสำเร็จ
เพิ่มขึ้น 35%, ขวัญกำลังใจกองกำลัง เพิ่มขึ้น 25%, ความสามารถในการฉกฉวย
โอกาสในการสู้รบ เพิ่มขึ้น 30%, ขวัญกำลังใจของศัตรู ลดลง 15%)

การประเมิน : เดิม เป็นเพียงพนักงานราชการในมณฑลจิงโจวใต้ ผางถงเข้า
ร่วมกับหลิวเป่ย์ในปี 209 หลังจากนั้น เขาก็กลายเป็นผู้ว่าราชการมณฑล ต้นปี 210
เขาเดินทางไปพร้อมกับเล่าปี่ ในการเข้าโจมตีและเข้ายึดครองมณฑลยี่โจวจากหลิว
จาง เขาถูกสังหารโดยลูกศรที่ทะลวงการป้องกันเข้ามาได้เพียงดอกเดียวในระหว่าง
การสู้รบที่เมืองลั่ว

พร้อมกับการเข้าร่วมของผางถง สำนักที่ปรึกษาการปกครองมีนักวางกลยุทธ์
ระดับสูงสุด 4 คนแล้ว

มันดูเหมือนจะเปล่าประโยชน์มากเกินไป ด้วยเหตุนี้ โอหยางໂໜจึงตั้งกฎว่า นอกเหนือจากจางเหลียงแล้ว เจียสู, ผางถง และฉินกง สามารถจะมุ่งหน้าไปยังแนวหน้าในช่วงเวลาสงครามและติดตามกองทัพไปในฐานะที่ปรึกษาได้

ด้วยวิธีนี้ พวกเขาจะสามารถแสดงความสามารถของพวกเขาได้อย่างเต็มที่

.....

แขกอีกคนพิเศษยิ่งกว่า เธอคือคนที่ออกมาจากบ้านของเธอด้วยตัวเอง เฟิงฉิงเยว่

แม้แต่โอหยางໂໜที่มักจะสงบอยู่เสมอก็ยังประหลาดใจเมื่อรู้ว่าเฟิงฉิงเยว่มาที่นี่ ณ พระราชวังเซี่ย, ห้องอ่านหนังสือหลวง

กล่าวตามจริง นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้พบกับเธอ ความประทับใจแรกที่เธอมอบให้กับเขาก็คือ เธอเป็นหญิงสาวที่บริสุทธิ์และงดงาม ในความบริสุทธิ์นั้น มีร่องรอยของความหยิ่งเล็กน้อย ราวกับพระจันทร์ที่แขวนอยู่บนท้องฟ้ายามค่ำคืน

เหมือนกับชื่อของเธอ

แตกต่างจากเฟิงฉิวฮวง ที่มีกลิ่นอายของผู้ยิ่งใหญ่ เฟิงฉิงเยว่ให้ความรู้สึกเหมือนหยกจากตระกูลเล็กๆ กลิ่นอายของเธอเข้ากันได้อย่างสมบูรณ์แบบกับฉากโบราณของเกมส์

หากใครมองไปที่เธอ มันจะเป็นเรื่องง่ายที่คนผู้นั้นจะถูกดึงดูดโดยกลิ่นอายของเธอ และไม่มองไปที่รูปร่างหน้าตาของเธอ หากใครมองเธออย่างใกล้ชิด จะพบว่าเธอเป็นหนึ่งในหญิงสาวที่งดงามที่สุด เธอมีคิ้วที่โค้ง, ยาวและเนียนคม และดวงตาคู่งามของเธอ ที่ทำให้ทุกคนตกหลุมรัก

สิ่งเดียวที่น่าเสียดายก็คือ เธอตัวเล็กยิ่งกว่าทชิ่งยี่เสียอีก

โอหยางໂໜกล่าวว่า “ข้าไม่คาดหวังเลยว่าเจ้าจะมาที่นี่”

เมื่อเธอได้ยินเช่นนั้น เธอก็หันตามองโอหยางโซวและกล่าวว่า “ต้าเซียกล่าวว่า จะยอมรับทุกคน ท่านจะไม่ยอมรับข้าเข้าร่วมด้วยหรือ?”

“ต้าเซียยินดีต้อนรับทุกคน ปัญหาก็คือ วัตถุประสงค์ในการมาของเจ้า มาเพื่อเป็นสายลับ หรือเพื่อสังหารใครซักคน? ข้าได้ยินมาว่า ตระกูลของเขากำลังจัดเตรียมคนมาลอบสังหารข้า เพื่อทำการแก้แค้น” ในการพูดคุยกับคนฉลาด โอหยางโซวไม่สนใจสิ่งใดมากนักและกล่าวโดยตรง

เมื่อเฟิงฉิงเยว้ได้ยินเช่นนั้น เธอก็ประหลาดใจ เธอไม่คาดหวังเลยว่า องค์กรข่าวกรองของต้าเซียจะทรงความสามารถเช่นนี้ ไม่มีอะไรสามารถจะหลุดไปจากรอดสายตาของพวกเขาได้เลย

เธอก็ตรึมฝีปากและถามว่า “ข้าจะพิสูจน์ตัวเองให้ท่านเห็นได้อย่างไร?”

ก่อนที่เธอจะมา เธอคาดการณ์ไว้แล้วว่าทุกอย่างจะไม่ราบรื่น ไม่ว่าโอหยางโซวจะมีความมั่นใจมากเพียงใด เขาก็จะไม่มีทางยอมรับลูกสาวของศัตรูอย่างง่ายดายแน่นอน

เมื่อเห็นเช่นนั้น โอหยางโซวก็คิดความคิดหนึ่งขึ้นได้ “พวกเราเพียงจะยึดมณฑลเสฉวนได้ไม่นาน และมันมีกระแสที่ซ่อนอยู่มากมาย หากเจ้าช่วยผู้ว่าราชการมณฑลเทียนเหวินจิง สงบพวกเขาได้ ข้าจะเชื่อในตัวเจ้า”

มณฑลเสฉวนยังคงสับสนวุ่นวาย ซึ่งมันก็เกิดจากการกระทำของตระกูลเฟิง

ในฐานะสมาชิกแกนหลักของตระกูลเฟิง หากเธอตกลงที่จะปรากฏตัวในมณฑลเสฉวน ในฐานะข้าราชการของต้าเซีย ไม่ว่าเธอจะมีความตั้งใจหรือไม่ก็ตาม เธอก็ยังสามารถจะสงบสถานการณ์ลงได้

ด้วยวิธีนี้ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น โอหยางโซวก็ยังคงเป็นฝ่ายที่ชนะอยู่ดี

เมื่อเฟิงฉิงเยว้ได้ยินเช่นนั้น เธอก็มองไปที่โอหยางโซวอย่างลึกซึ้ง และกล่าวว่า “ตกลง ข้าจะทำมัน”

เฟิงฉิงเยว่ออกไปและปรากฏตัวขึ้นในมณฑลเสฉวน ในฐานะผู้ว่าราชการมณฑล

ผางถงยังคงอยู่ในเมืองซานไห่ เขาทำงานร่วมกับเจียสู่, เฉินกง และคนอื่นๆ ที่คล้ายกันนี้ เพื่อช่วยจางเหลียงวางแผนการสำหรับปีที่ 5 ของโกอา

นี่เป็นงานชิ้นใหญ่ที่โอหยางໂ໊วมอบให้กับสำนักที่ปรึกษาการปกครอง หลังจากที่เขาพบกับจางเหลียงแล้ว

จากกำหนดการ ช่วงเวลาที่โอหยางໂ໊วกลับมาจากการเดินทางทางเรือครั้งที่ 2 ของเขา มันจะเป็นปีที่ 5 ของโกอาแล้ว ต้าเซี่ยจะเล่นเรือระรอกใหม่ในปีใหม่อย่างไร? โอหยางໂ໊วต้องการให้ผู้ทรงสติปัญญากลุ่มนี้ ใช้ความคิดของพวกเขา

โอหยางໂ໊วกำลังเฝ้ารอ ความคิดที่น่าตกตะลึงของจางเหลียงและคนอื่นๆ

หลังจากส่งเฟิงฉิงเยว่ออกไปแล้ว โอหยางໂ໊วก็ฉีกยันต์อัญเชิญระดับจักรพรรดิที่เขาได้รับมาจากโกอา แสงสีขาวเปร่งออกมา ก่อนที่ชายผิวแดงที่มีหนวดสีขาวจะปรากฏตัวขึ้นในห้องอ่านหนังสือ

“ค่านับองค์ราชา!” เขาโค้งคำนับลง

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่ห่วยี่ สำหรับความสำเร็จในการอัญเชิญบุคคลทางประวัติศาสตร์ระดับจักรพรรดิ หลี่หงจาง!” โอหยางໂ໊วตกตะลึง เขาไม่คาดหวังเลยว่า เขาจะรับสมัครบุคคลพิเศษผู้นี้ได้

ชื่อ : หลี่หงจาง(ระดับจักรพรรดิ)

ราชวงศ์ : สุตราชนวงศ์ชิง

อัตลักษณ์ : ข้าราชการพลเรือนแห่งต้าเซี่ย

อาชีพ : ข้าราชการพลเรือน

ความจงรักภักดี : 80

ความเป็นผู้นำ : 85

กำลัง : 50

สติปัญญา : 75

การเมือง : 88

ลักษณะพิเศษ : รอบด้าน(ประสิทธิภาพการอุตสาหกรรมของราชวงศ์ เพิ่มขึ้น 15%, ประสิทธิภาพการปกครองของราชวงศ์ เพิ่มขึ้น 25%, พลัสต่อสู้ของกองทัพเรือ ราชวงศ์ เพิ่มขึ้น 20%)

การประเมิน : เสนาบดีผู้มีชื่อเสียงในช่วงสิ้นสุทธราชวงศ์ชิง ผู้ก่อตั้งกองทัพเรือ เป่ย์หยาง เขาเป็นหนึ่งในผู้สนับสนุนหลักสำหรับขบวนการเสริมสร้างความแข็งแกร่ง ด้วยตัวเอง เขาได้ชื่อว่าเป็น 1 ใน 4 เสนาบดีที่มีชื่อเสียงแห่งจงลิน ร่วมกับเฉิงกั๋วฟาน, จางจีตง และจ้าวจงถิง

มหาเสนาบดีญี่ปุ่น อิโตะ อิโรบุมิ ถึงกับกล่าวว่า เขาเป็นคนเดียวในราชวงศ์ชิง ที่สามารถจะแข่งขันเป็นบุคคลที่เก่งที่สุดในโลกได้ โดยทางตะวันตกได้ระบุว่า เขาเป็น 1 ใน 3 อันแรกของโลกในศตวรรษที่ 19

อย่างไรก็ตาม ในประวัติศาสตร์จีน เขากลับถูกมองว่าเป็นคนน่าอับอายที่ทรยศ ต่อประเทศชาติ ข้อตกลงทางการค้าที่ไม่เป็นธรรมไม่ก็อย่างที่จีนลงนามใน ประวัติศาสตร์ ล้วนแล้วแต่เป็นฝีมือของเขา มีหลายคนต้องการจะทำร้ายหลี่หงจาง พวกเขาต้องการจะส่งเขาไปยังนรก และสาบแช่งไม่ให้เขากลับมาเกิดใหม่อีก

จักรพรรดินีซีสือ กล่าวว่า เขาเป็นบุคคลที่น่าชื่อเสียงและความรุ่งเรืองกลับคืน มาสู่จีน หลี่หงจางรู้สึกว่าเขาเพียงช่างฝีมือธรรมดาของบ้านฟางที่เป็นตัวแทนของต้า ชิง เมื่อเกิดพายุใหญ่ แม้แต่ช่างฝีมือที่ยอดเยี่ยมที่สุด ก็ไม่สามารถจะปกป้องมันได้ มากนัก

เรื่องเล็กๆเรื่องหนึ่ง ทำให้ทุกคนมองข้ามคุณูปการของเขาไป

มีการกล่าวกันว่า ในระหว่างการแข่งขันกีฬา ทุกประเทศมีธงและเพลงชาติของพวกเขา เมื่อถึงคราวจีน กลับมีเพียงธงมังกรเหลืองโบกสะบัดเท่านั้น ไม่มีบทเพลงใดๆ

จักรวรรดิชิงอันยิ่งใหญ่ กลับไม่มีเพลงชาติของตัวเอง นี่ทำให้พวกเขาถูกชาวตะวันตกล้อเลียน

ในขณะนั้นเอง หลี่หงจางที่อายุมากกว่า 70 ปี ได้ก้าวออกมา แม้ว่าจะย่างก้าวของเข่าจะไม่มั่นคงนัก แต่เขาก็เต็มไปด้วยพลังงาน เขาเดินภายใต้ธงมังกรเหลือง โดยที่เขาพยายามเดินให้ตรงที่สุดเท่าที่จะทำได้ จากนั้น เขาก็เปิดคอและเริ่มร้องเพลงที่เขาเคยร้องตั้งแต่ยังเด็กออกมา เพลงดอกมะลิแห่งอำนาจ

ทันทีที่เขาเริ่มร้องออกมา รอบๆ ก็กลายเป็นเงียบในฉับพลัน เมื่อเขาเริ่มจบ เสียงปรบมือก็ดังสนั่นออกมาจากคนที่อยู่รอบๆ ตัวเขา เพื่อชื่นชมสหายผู้หนึ่งที่ปกป้องความภาคภูมิใจและเกียรติยศของประเทศ

หลังจากที่รับสมัครจากถึงหยูและเทียนเหวินจิง ข้าราชการทั้งสองจากราชวงศ์ชิงแล้ว โหหยางโชวกั้ตั้งตารอเสนาบดีที่มีชื่อเสียงทั้งสี่แห่งราชวงศ์ชิง หากเขาสามารถรวบรวมทั้งสี่ได้ มันจะเป็นดังการรวบรวมรดกของชาติอย่างไม่ต้องสงสัย

หลังจากคำนับหลี่หงจางแล้ว โหหยางโชวกั้คือเกี่ยวกับการแต่งตั้งเขา เขาเป็นคนที่มีความสามารถรอบด้าน ทั้งการทหาร, การปกครอง, การทูต และอื่นๆ นอกจากนี้ เขายังมองการณ์ไกลและมีความคิดที่ทันสมัยอย่างแท้จริง

พร้อมกับที่การอุตสาหกรรมของราชวงศ์ดำเนินไปในเส้นทางที่ถูกต้อง และการค้าทางเรือกลายเป็นรุ่งเรืองขึ้นอย่างต่อเนื่อง ท่ามกลางข้าราชการและขุนพลของราชวงศ์ มันยังคงมีความคิดแบบดั้งเดิมหลงเหลืออยู่มาก

การมาถึงของหลี่หงจาง จะช่วยนำทางให้กับคลื่นความคิดใหม่ๆ แม้แต่โหหยางโชวกั้ไม่สามารถจะบังคับพวกเขาได้ เขาไม่สามารถเปลี่ยนแปลงความคิดดั้งเดิมของพวกเขาในครั้งเดียวได้

แนวคิดและอุดมคติของกระบวนการเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้ตนเองของ
ราชวงศ์ชิง เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ดีที่สุด

คิดเกี่ยวกับมันแล้ว โอหยางโซวตัดสินใจแต่งตั้งเขาเป็นเสนาบดีกองทัพเรือ
หน้าที่หลักของเขาคือการสร้างสถานศึกษากองทัพเรือต้าเฉียในเมืองเป่ย์ไห่

ตั้งแต่ที่กองทัพเรือก่อตั้งขึ้น พวกเขายังไม่ได้รับการศึกษาที่เหมาะสมสำหรับการ
พัฒนาความสามารถของกองทัพเรือเลย

และเพื่อสร้างกองทัพเรือให้ใกล้เคียงกับสมัยใหม่ที่สุด หลี่หงจางเป็นตัวเลือกที่
เหมาะสมอย่างไม่ต้องสงสัย โอหยางโซวมอบเงินทุนให้ 1 ล้านเหรียญทอง สำหรับการ
สร้างสถานบันนี้โดยตรง

หลี่หงจางตอบรับการแต่งตั้งของเขาอย่างพึงพอใจ

.....

ขณะที่โอหยางโซวกำลังสนทนากับหลี่หงจางอยู่นั้น ประกาศระดับโลกก็ดังขึ้น

“ประกาศระดับโลก : ขอแสดงความยินดีกับลอร์ดแจ๊คดอร์สันจากอเมริกา
สำหรับการก่อตั้งราชวงศ์ดอร์สัน และเป็นผู้เล่นคนที่สองของโลกที่กลายเป็นราชา,
รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล 120,000 แต้ม, คะแนนชื่อเสียง 250,000 แต้ม,
สิ่งก่อสร้างชั้นชอนเร้น-เทพีเสรีภาพ และรางวัลสุดพิเศษ 1 ชิ้น!”

เมื่อประกาศนี้ดังออกไป ทัวทั้งโลกก็กลายเป็นวุ่นวาย

ต่อจากราชวงศ์เฉียอันยิ่งใหญ่ ในที่สุดราชวงศ์ที่สองของโลกก็ถือกำเนิดขึ้น การ
ก่อตั้งอาณาจักรดอร์สันนี้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า มันจะเป็นการเปิดการต่อสู้ระดับโลก
เพื่อช่วงชิงอำนาจสูงสุด ในช่วงเวลาต่อจากนี้ จะมีราชวงศ์ถือกำเนิดมากขึ้นเรื่อยๆ

เจ้าโลกคนแล้วคนเล่าจะทำการฝังเขี้ยวเล็บของพวกเขาไปทั่วโลก

แม้แต่โอหยางโซวก็ยังไม่รู้สึกกดดันเล็กน้อย ดูเหมือนว่า ต้าเฉียจำเป็นจะต้องเร่ง
แผนการระดับโลกของพวกเขาแล้ว

.....

ณ รัสเซีย, เซนต์ปีเตอส์เบิร์ก

ขณะที่ต้าเซียส่องประกายข้ามท้องทะเล และดินแดนอิสระส่องประกายในอเมริกา รัสเซียที่ตั้งอยู่ทางเหนือของเอเชียยังคงเงียบสนิท ไม่ได้ดึงดูดความสนใจใดๆ จากผู้เล่นจากทั่วโลก

ในฐานะประเทศที่มีพื้นที่ใหญ่ที่สุดในโลก รัสเซียปกคลุมถึง 2 ทวีป ทางเหนือของมันคือ แอนตาร์กติกา, ทางตะวันออกเป็นมหาสมุทรแปซิฟิก, ทางตะวันตกเป็นมหาสมุทรแอตแลนติก และทางตะวันตกเฉียงเหนือของมันคือ ทะเลบอลติก, อ่าวฟินแลนด์

ในช่วงนี้ มีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่กำลังเกิดขึ้นในประเทศที่เงียบสงบนี้

ลอร์ดพุซकिनร่างกับเป็นพระอาทิตย์ที่ส่องประกายที่นี่ เขาเริ่มก่อตัวขึ้นจากที่ราบยุโรปตะวันออก และกวาดไปทั่วทั้งแผ่นดิน ขยายดินแดนเซนต์ปีเตอส์เบิร์กออกไป

ในวันนี้ ที่ราบยุโรปตะวันออกกลายเป็นส่วนหนึ่งของเซนต์ปีเตอส์เบิร์กแล้ว

นี่เป็นความสำเร็จที่น่าประทับใจ เพราะความหนาแน่นของประชาชนรัสเซียในแต่ละพื้นที่ไม่เท่ากัน ทางตะวันตกจะมีความหนาแน่นราว 52-77 คน/ตารางกิโลเมตร และจะมี 261 คน/ตารางกิโลเมตร ในบางพื้นที่ ในทางตรงกันข้าม ทางตะวันออกเฉียงเหนือ มีความหนาแน่นไม่ถึง 1 คน/ตารางกิโลเมตร

การเข้ายึดที่ราบยุโรปตะวันออก มันหมายถึงการครอบครองประชากรกว่า 90% ของทั้งรัสเซีย

เซนต์ปีเตอส์เบิร์กใกล้จะก่อตั้งราชวงศ์ได้อย่างแท้จริงแล้ว และพุซकिनก็พยายามที่จะกลายเป็นคนแรกของเขา เขาต้องการจะก้าวไปสู่ระดับโลกอย่างฉับพลัน และทำให้ทุกคนตกตะลึง

ใครจะรู้ว่า จีนจะให้กำเนิดสัตว์ประหลาดอย่างโอหยางโซว

หากมีเพียงต้าเซีย พูซกิ้นก็ยังสามารถจะยอมรับได้ เขาได้เลื่อนเป็นดยุคแล้ว และเซนต์ปีเตอร์สเบิร์กก็อัฟเกรดเป็นเมืองหลวงแล้ว อย่างไรก็ตาม ใครจะรู้ว่า ขณะที่เขากำลังทำภารกิจก่อตั้งประเทศอยู่นั้น ราชวงศ์ดอร์สันจะก่อตั้งขึ้น?

สิ่งนี้ทำให้พูซกิ้นกดดันอย่างมาก

“ที่สาม ข้าไม่สามารถจะพลาดได้อีกแล้ว” พูซกิ้นพุ่งความสนใจไปที่มัน

.....

ณ อังกฤษ, แอวิกฟอร์ต

ในความเป็นจริง วิลเลียมและแจ๊คดอร์สันเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน ในเกมส์ แอวิกฟอร์ตเป็นดินแดนแรกที่ทำการค้ากับดินแดนอิสระ และทั้งสองดินแดนก็มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกัน

ขณะที่แจ๊คดอร์สันจัดพิธีขึ้นครองบัลลังก์ วิลเลียมก็เป็นหนึ่งในแขก VIP

มันไม่ใช่ว่าพวกเขาทั้งสองมีทัศนคติต่อด้าเซียที่แตกต่างกัน วิลเลียมและโอหยางโชวติดต่อกัน และพวกเขาเพียงปฏิบัติตามกฎของตลาด

ในด้านกลยุทธ์ แอวิกฟอร์ตทำข้อตกลงกับหัตถ์เงิน แต่สิ่งนี้ก็ไม่ได้หยุดพวกเขาจากการทำงานร่วมกับต้าเซีย

แจ๊คแตกต่างออกไป เขาเป็นคนเชื่อถือและเป็นคนดำเนินกิจกรรมขององค์กร เขาต้องการจะทำงานร่วมกับพันธมิตรหยานหวงที่อ่อนแอกว่าต้าเซียเล็กน้อย

มีเพียงโอหยางโชวเท่านั้น ที่แจ๊คมองว่าเป็นคู่ต่อสู้ของเขาได้

เป้าหมายหลักก็คือ การเอาชนะอีกฝ่าย ช่วงเวลาที่ราชวงศ์ดอร์สันถือกำเนิดขึ้น มันได้ครอบครอง 80% ของอเมริกาไปแล้ว

ในด้านพื้นที่ ราชวงศ์ดอร์สันไม่ด้อยไปกว่าต้าเซียเลย แจ๊คยังมีความทะเยอทะยานอย่างแท้จริง และเขาเริ่มมองไปยังแคนาดาทางเหนือและเม็กซิโกทางใต้

เขากล่าวขึ้นว่า “พวกเราமாகำหนดเป้าหมายเล็กๆอย่างการรวมอเมริกาเหนือทั้งหมดเป็นหนึ่งเดียวกันเถิด”

เห็นได้ชัดว่าเขากล่าวโอ้อวด โดยไม่ต้องกล่าวถึงประเทศอื่นๆ เพียงแค่แคนาดา ประเทศเดียว ก็มีพื้นที่ใหญ่กว่าอเมริกาแล้ว มันเป็นประเทศที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับที่ 2 ของโลก รองจากรัสเซียเท่านั้น

โชคดีที่ความหนาแน่นประชากรของมันเบาบาง มีผู้เล่นอยู่เพียง 3 ล้านคนเท่านั้น หากเทียบกับความหนาแน่นของประชากรจีน มันคงจะน้อยกว่า 1 ต่อ 30

ดังนั้น แม้ว่าเขาจะกล่าวโอ้อวด แต่มันก็เป็นไปได้จริง

ประชากรในเกมส์มีประโยชน์อย่างมาก ไม่เพียงแค่มันจะตัดสินกำลังพลในเมืองหลวงเท่านั้น แต่มันยังตัดสินจำนวนของชาวพื้นด้วย ด้วยเหตุนี้ มันจึงถือเป็นองค์ประกอบสำคัญในการตัดสินความแข็งแกร่งโดยรวมของประเทศนั้นๆ

นี่เป็นเรื่องที่น่าขบขันอย่างแท้จริง แต่มันก็ยังคงเป็นเรื่องจริง

ในด้านนี้ เอเชียมีความได้เปรียบอย่างเห็นได้ชัด ด้วยประชากรกว่า 600 ล้านคน เพียงแค่เหล่าผู้เล่นจีนก็มีปริมาณมากกว่าทั้งยุโรป, อเมริกา และแอฟริกาแล้ว

แน่นอนว่า มีข้อดีก็ย่อมมีข้อเสีย ขณะที่เอเชียมีขนาดใหญ่ที่สุด มันก็มีการความรุนแรงมากที่สุดเช่นกัน

ภูมิภาคเดียวที่สามารถจะเทียบกับเอเชียได้อาจจะมีเพียงยุโรป ยุโรปมีพื้นที่ขนาดเล็ก แต่เป็นภูมิภาคที่มีประชากรหนาแน่นที่สุด มีหลายประเทศที่แข็งแกร่งตั้งอยู่ที่นั่น การคิดที่จะรวบรวมยุโรปเป็นหนึ่งเดียวจึงเป็นเพียงแค่ความฝัน

ในทางตรงกันข้าม เนื่องจากประชากรของพวกเขาเบาบาง มันจึงเป็นเรื่องง่ายสำหรับพวกเขาในจะขยายอำนาจในอเมริกา ส่งผลให้ความฝันของแจ็คในการรวมอเมริกาเหนือเป็นหนึ่งเดียวที่ดูเป็นไปได้ กลายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

แม้ว่าแอฟริกาจะมีเงื่อนไขคล้ายกับอเมริกา แต่มันก็ถูกกำหนดไม่ให้กลายเป็น
จุดสนใจของโลก

เพียงแค่จุดนี้ วิลเลียมก็รู้สึกอิจฉาแจ๋อย่างแท้จริงแล้ว ในปัจจุบัน แอวิกพอร์ต
ไม่แม้แต่จะรวมสหราชอาณาจักรเป็นหนึ่งเดียวกันได้ การรวมยุโรปจึงเป็นไปได้เลย

ด้วยความพยายามทั้งหมดของเขา เขาจึงสามารถรวบรวมอังกฤษเข้าด้วยกันได้
สำเร็จ อย่างไรก็ตาม การก่อตั้งราชวงศ์ยังคงอีกห่างไกล

การก่อตั้งราชวงศ์ดอร์สัน เป็นเหมือนการคนน้ำให้ขุน

โอหยางโซวตัดสินใจกำหนดวันออกเดินทางทางเรือครั้งที่สองของเขาทันทีคือ วันที่ 6 ของเดือนที่ 11

หลังจากจัดการกับจดหมายเหตุต่างๆมาตลอดทั้งวันแล้ว เขาก็กลับไปยังวังหวัง เพื่อทานมื้อค่ำพร้อมกับช่งเจีย หลังจากผ่านไป 2 เดือน ท้องของช่งเจียก็เริ่มป่อง ออกมาเล็กน้อย แสดงให้เห็นว่าเธอกำลังตั้งครรภ์ได้ 2 เดือนแล้ว

ด้วยช่งเจียกำลังตั้งครรภ์ มันทำให้ความคิดของโอหยางโซวเปลี่ยนไปเล็กน้อย เขาได้รับบทบาทใหม่ซึ่งก็คือ ความเป็นพ่อ

อาจเป็นช่วงเวลานี้ ที่จะทำให้โอหยางโซวเติบโตเป็นผู้ใหญ่ได้อย่างแท้จริง

“ไปปรึกษาเป็นอย่างไรบ้าง?” โอหยางโซวถามขณะที่หยิบจานอาหารสำหรับ ภรรยาของเขาขึ้นมา

ช่งเจียเป็นคนที่ไม่ชอบนั่งอยู่ที่บ้านและไม่ทำอะไรเลย หลังจากตั้งครรภ์ เธอไม่สามารถจะฝึกฝนหรือบ่มเพาะใดๆได้ เธอจึงมุ่งเน้นความสนใจของเธอไปที่การบันเทิง ชานหยูไห่โฮลดิ้ง

เมื่อเห็นว่าสามีเป็นห่วงเป็นใย จิตใจของเธอก็เต็มไปด้วยความรู้สึกอบอุ่น เธอยิ้ม และกล่าวว่า “ในตอนนี้ พวกเรากำลังถ่ายทำฮัวมู่หลาน การฝึกอบรมของหวังเจ้าจุ่น เสร็จสิ้นแล้ว และพวกเรากำลังเตรียมจะจัดงานคอนเสิร์ตครั้งแรกที่เมืองหลวงในเดือนหน้า”

ช่งเจียรู้ว่าวิธีใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า ไม่นานหลังจากที่ฮัวมู่หลานจัดตั้งองค์กรกษัตริย์ราชสำนักหญิง เธอก็เข้าตาช่งเจียและถูกนำเข้าสู่อุตสาหกรรมภาพยนตร์ “นี่ไม่ใช่ว่านางไม่ได้มุ่งเน้นไปทำงานที่นางได้รับมอบหมายหรือ?”

ความคิดนี้ผุดขึ้นมาในหัวใจของโอหยางโชวเล็กน้อยๆ แต่เขาก็ไม่กล้าจะกล่าวมันออกมา สำหรับคอนเสิร์ตของหวังเจ้าจุ่น มันไม่เหนือความคาดหมายนักเพราะโอหยางโชวเป็นคนแนะนำเธอ

ช่งเจียกล่าวต่อว่า “แล้วเตียวชานก็ตกลงที่จะเป็นนักเต้นในคอนเสิร์ตของนางแล้วด้วย”

“แค่ก แค่ก!” โอหยางโชวสอ่ลัก “หวังเจ้าจุ่นและเตียวชาน? ใครจะสามารถต่อต้านพวกนางได้กัน?”

“ทำได้ดีมาก!”

โอหยางโชวยกนิ้วโป้งให้เธอ

ช่งเจียยิ้มอย่างปิติยินดีและกล่าวว่า “โอ้ใช่แล้ว ข้ายังมีอีกเรื่องจะคุยกับท่าน”

“อะไรหรือ?”

“แม้ว่านิายกระบี่ฉิงหยางจะย้ายไปเมืองหลวงเฉิงตูแล้ว แต่สำนักงานใหญ่ของพวกเขาก็คงยังอยู่ที่นั่น หลินเยว่ให้มาถามท่านว่า ราชสำนักสามารถจะส่งมอบมันให้กับนิายกระบี่ตงหลี่ เพื่อสร้างสาขาในมณฑลเสฉวนได้หรือไม่?”

โอหยางโชวรู้สึกประหลาดใจ “หลินเยว่มีความทะเยอทะยานเป็นอย่างมาก”

มณฑลเสฉวนมีวีรบุรุษมากมาย ไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรมหู่เสี๋ย หรือวัฒนธรรมเสี้ยนเสี้ยน ทั้งสองต่างก็มีต้นกำเนิดจากที่นั่น หลินเยว่ต้องการจะใช้โอกาสนี้ ก้าวเข้าสู่โลกยุทธภพในมณฑลเสฉวน

“ตราบเท่าที่เขาทำตามกฎ มันก็ยังคงโอเค ข้าจะบอกเทียนเหวินจึงเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้” เนื่องจากนิายกระบี่ตงหลี่มีความต้องการที่จะขยายตัว จึงเป็นธรรมดาที่โอหยางโชวจะไม่หยุดยั้งพวกเขา

จากนั้น โอหยางโซวก็คิดถึงเรื่องหนึ่งขึ้นได้ “ระหว่างที่ข้าไม่อยู่ เจ้าจำเป็นจะต้องตรวจสอบการเรียนของนางให้ดี เด็กน้อยนั้นซุกซนมากเกินไป แล้วตอนนี้นางอยู่ที่ใดกัน?”

ที่โต๊ะอาหารค่ำ โอหยางโซวไม่เห็นปิงเอ๋อ

ซ่งเจียบ้วยปากและกล่าวว่า “ท่านไม่ต้องกังวล นางปฏิบัติตัวดีอย่างแท้จริง วันนี้นางได้รับเชิญจากไปเซว่ ไปยังคฤหาสน์เว่ย”

โอหยางโซวพยักหน้า เขาประหลาดใจอย่างแท้จริง ที่ไปเซว่สนิทกับปิงเอ๋อ

.....

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 11 วันที่ 6

ณ ท่าเรือเป่ย์ไห่

เมืองเป่ย์ไห่อันคึกคัก เครื่องขริ่มและเอาจิ้งเอาจรั้งอย่างแท้จริงในเวลานี้ เหล่าข้าราชการและขุนพลมารวมตัวกันที่นี่ เพื่อส่งราชาของพวกเขาก่ออกเดินทางทางเรือ

เมื่อเทียบกับการเดินทางทางเรือครั้งแรก การเดินทางทางเรือครั้งที่สองมีการวางแผนมากกว่า กองเรือจะมุ่งหน้าไปยังจังหวัดสิงโจวก่อน โดยโอหยางโซวจะพบกับเหล่าลอร์ดอาเซียน เพื่อพูดคุยกับพวกเขาเกี่ยวกับข้อตกลงหุ้นส่วนการค้าแอตแลนติก

จากนั้น กองเรือก็จะผ่านช่องแคบมะละกา และเข้าสู่มหาสมุทรอินเดีย

แตกต่างจากในการเดินทางทางเรือครั้งแรก กองเรือจะไม่มุ่งหน้าไปทางตะวันตก แต่จะลงไปทางใต้สู่ออสเตรเลีย ในระหว่างทาง โอหยางโซวต้องการจะลองดูว่า เขาจะสามารถทำการค้นหาอารยธรรมเลอมูเรียได้หรือไม่?

หากการเดินทางดำเนินไปอย่างราบรื่น เขาก็จะเดินทางไปยังนิวซีแลนด์ ก่อนจะกลับมาเตรียมพร้อมสำหรับการประชุมระดับโลกครั้งที่ 2

โปรแกรมทั้งหมดของเขาหนาแน่นอย่างแท้จริง โชคดีที่ ไม่ว่าจะเป็นอาเซียน, ออสเตรเลีย หรือนิวซีแลนด์ หัวหนหฺงหลูได้ส่งทูตออกไปปูทางไว้แล้ว

การเดินทางทางเรือในครั้งนี้ มีความสำคัญมากกว่าผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องอื่นๆ
มาก

อธิษฐานต่อหมาโจ้วตามปกติ โอหยางโซวยืนอยู่บนเรือธงจักรพรรดิ และกองเรือ
ทั้งหมดก็เตรียมพร้อมออกเรือ

เรือรบประเภท Z1 ล้อมรอบอยู่ด้านหลังของเรือธงจักรพรรดิ ขณะที่ค่อยๆแล่น
ออกไปจากท่าเรือช้าๆ รอบๆพวกมันเป็นเรือรบเมิงซงและเรือชื่อหมาที่ติดตามมา
อย่างใกล้ชิด ฉากนั้นดูน่าเกรงขามอย่างแท้จริง

เมื่อเปรียบเทียบกับเรือเทอร์โบ เรือรบประเภท Z1 มีการเปลี่ยนแปลงหลักๆ 3
ประการ

ประการแรก พวกมันมีข้อดีของเรือรบประเภท Man O' War ที่ได้รับการ
ปรับปรุงการเล่นเรือใหม่ อย่างไม่ต้องสงสัย ในยุคที่ใช้แรงงานและพลังงานลมเคลื่อน
เรือ เรือรบประเภท Man O' War ทนสมัยที่สุดแล้ว

ประการที่สอง ปรับปรุงการออกแบบปืนใหญ่ใหม่

จำนวนปืนใหญ่ในกาบเรือทั้ง 2 ข้าง เพิ่มจำนวนขึ้น ในตอนนี้ เรือรบแต่ละลำมี
ปืนใหญ่รวมกว่า 90 กระบอก โดยปืนใหญ่ประเภท P1และP2 จะถูกใช้งานร่วมกัน
เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการยิง ในเวลาเดียวกัน มันก็จะไม่สร้างภาระด้านน้ำหนักให้กับ
ตัวเรือมากเกินไปด้วย

นอกเหนือจากนั้น ยังมีสุดยอดปืนใหญ่อีก 2 กระบอก เพิ่มเข้าที่ส่วนหน้าและ
ส่วนท้ายของเรือรบ ไม่ว่าจะเป็นระยะยิงหรือพลังทำลาย มันล้นแล้วแต่มีอำนาจ
เหนือกว่าปืนใหญ่ประเภท P1

แน่นอน ขนาดของปืนใหญ่เหล่านี้สามารถใช้เพื่อข่มขู่ศัตรูได้ แต่มันไม่สามารถ
จะนำไปวางไว้รอบๆเรือได้ ด้วยปืนใหญ่ทั้ง 2 กระบอกนี้ เรือรบประเภท Z1 จะไม่ได้
จำกัดขบวนทัพโจมตีจากด้านข้างเท่านั้น

แม้ในขณะที่พวกมันพุ่งตรงไปข้างหน้า พวกมันก็สามารถจะโจมตีศัตรูไปด้วยได้

ประการที่สาม การรวบรวมเทคนิคและเทคโนโลยีใหม่ๆ

ไม่ว่าจะเป็นเครื่องกระทุ้ง, เทคโนโลยีห้องกันน้ำ และอื่นๆ ชุดเทคโนโลยีที่ใช้ปรับปรุงเรือรบเหล่านี้ถูกดำเนินการโดยผู้อาวุโสจน จนก่อตัวขึ้นมาเป็นเรือรบประเภท Z1 ได้

อาจกล่าวได้ว่า ไม่ว่าจะเป็นความเร็ว, น้ำหนัก หรืออาวุธ มันได้รับการอัปเดตขึ้นจากเรือเทอร์โบเป็นอย่างมาก และระดับของมันก็สูงกว่าเรือรบไม่ทุกชนิดที่เคยมีในจีน

ผู้อาวุโสจนได้กล่าวไว้ว่า แม้แต่เรือรบประเภท Man O' War ก็ยังไม่สามารถจะเปรียบเทียบกับมันได้

ความสำเร็จของเรือรบประเภท Z1 สามารถมองเห็นได้จากการพัฒนาอุตสาหกรรมการต่อเรือของต้าเฉีย

หากเรือรบประเภท Z1 ท้นสมัยที่สุดในเวลานี้ เรือธงจักรพรรดิก็จะเป็นดั่งเจ้าโลกแห่งท้องทะเล

เมื่อเทียบกับเรือรบประเภท Z1 เรือธงจักรพรรดิมีขนาดใหญ่กว่า และปืนใหญ่บนเรือก็มีมากถึง 120 กระบอก มันมีน้ำหนัก 3,600 ตัน ซึ่งมากกว่าเรือรบประเภท Man O' War เกือบ 1 เสียอีก

มีลานบนดาดฟ้าของเรือธงจักรพรรดิ เพื่อให้อุปกรณ์การบินสามารถขึ้นบินและลงจอดได้

ที่สำคัญที่สุดก็คือ เรือธงจักรพรรดิใช้เครื่องยนต์ไอน้ำเป็นพลังงานสนับสนุน ซึ่งมันเป็นการเปิดเผยเครื่องยนต์ที่สามารถทำงานทดแทนแรงงานมนุษย์ได้

การพัฒนาเรือรบประเภท Z2 ในปัจจุบัน จะใช้เครื่องยนต์ไอน้ำเป็นฐาน และต้อนรับการปฏิวัติอุตสาหกรรมรอบใหม่

.....

ณ อ่าวเป่ยไห่, หมู่เกาะสแปรตลีย์, เกาะจงซา, ทะเลใต้

ตลอดทาง โอหยางโซวเต็มไปด้วยอารมณ์ พวกเขาไม่พบเกาะร้างใดๆเลย ทะเลรอบๆถูกสำรวจโดยกลุ่มผู้เล่นจากฉวนโจวแล้ว และก็เริ่มมีสัญญาณของผู้เล่นจีนในภูมิภาคนี้แล้ว

บนผิวทะเล จะสามารถมองเห็นกลุ่มเรือประมงได้ ด้วยการพัฒนามากของอุตสาหกรรมการต่อเรือ มันทำให้อุตสาหกรรมการประมงของราชวงศ์พัฒนาไปมากด้วยเช่นกัน จนตอนนี้เรือประมงสามารถออกมาหาปลาในทะเลลึกได้แล้ว

บนโต๊ะอาหารของชาวต้าเซี่ย อาหารทะเลไม่ใช่สิ่งที่แปลกใหม่อีกแล้ว

ขณะที่พวกเขาผ่านอ่าวเป่ยไห่ออกมา เขาไม่เห็นเรืออันนุ่มนวลแม้แต่ลำเดียว ไม่มีเรือประมง, เรือพ่อค้า หรือแม้แต่เรือรบ แม้ว่ากองเรืออันนุ่มนวลจะถูกจัดตั้งขึ้นแล้ว แต่พวกเขาก็ยังรู้สึกว่าการคุกคามจากกองเรือหย่าซาน ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงไม่กล้าจะออกเรือ

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 11 วันที่ 9

กองเรือจักรพรรดิผ่านหมู่เกาะสแปรตลีย์

โอหยางโซวจำครั้งสุดท้ายที่เขาอยู่หมู่เกาะสแปรตลีย์ได้ ในตอนนั้น กองเรือเดินทางเผชิญหน้ากับพายุและต่อสู้กับสัตว์ร้าย ซึ่งมันทำให้โอหยางโซวไปถึงเกาะไร้นามโดยไม่ตั้งใจ และค้นพบเส้นเลือดมังกร

กระดูกมังกรที่ใช้สร้างเรือธงจักรพรรดิ ก็มาจากเกาะนั้นเช่นกัน

ในขณะที่พวกเขากำลังเล่นเรือผ่านหมู่เกาะสแปรตลีย์ เสียงคำรามของมังกรก็ดังออกมาจากท้องฟ้า

“นั่นเสียงอะไร?”

“แจ้งเตือน เตรียมปืนใหญ่ทั้งหมดให้พร้อม!”

เรือธงจักรพรรดิทำการแจ่งเตือนทันที และพวกเขาก็ไม่ได้ตื่นตระหนกใดๆ นี่ทำให้โอหยางโซวพึงพอใจอย่างแท้จริง

เงยหน้าขึ้นไป จะมองเห็นมองกรทองราวกว่า 1,000 เมตร ในก้อนเมฆ เกล็ดของมันเป็นสีทอง, ร่างหนา และกรงเล็บส่องแสงออกมา น่าเกรงขามเป็นอย่างมาก

“มังกร เทพเจ้ามังกร!”

มังกรแห่งโชคชะตาเคยปรากฏตัวขึ้นหลายครั้งแล้ว ชาวต้าเซี่ยจึงไม่ได้ไม่คุ้นเคยกับมัน ปฏิกริยาแรกของพวกเขาก็คือ พวกเขาคิดว่ามันเป็นการปรากฏตัวขึ้นของมังกรเทพเจ้า

อย่างน่าประหลาด มังกรที่พวกเขาเห็นก่อนหน้านี้เป็นสีม่วง แต่ในตอนนี้ มันกลับเป็นสีทอง ซึ่งดูราวกับมังกรทองบนธงชาติของต้าเซี่ย

มังกรทองบนท้องฟ้าเกาะหัวด้วยกรงเล็บของมัน และความสับสนปรากฏขึ้นในดวงตาของมัน ‘พวกเขาควรจะหวาดกลัวข้ามีใช่หรือ? เหตุใดพวกเขาถึงยังสงบอยู่ล่ะ?’

ขณะที่เขาเห็นมังกรทอง โอหยางโซวก็คิดย้อนกลับไปถึงตอนที่เขาอยู่บนเกาะไร้นามและเรื่องราวที่ฉีหลินเคยเล่าให้เขาฟัง โอหยางโซวถามขึ้นว่า “ท่านมาจากเกาะมังกรหรือ?”

มังกรทองตกตะลึงและถามออกไปโดยไม่รู้ตัวว่า “เจ้ารู้ได้อย่างไร?”

หลังจากที่กล่าวคำเหล่านั้นออกไปแล้ว เขาก็รู้สึกเสียใจกับมัน

โอหยางโซวยิ้มและกล่าวว่า “ข้าโชคดีที่จะได้ฟังผู้อาวุโสฉีหลินกล่าวถึงมัน”

“เหอะ!” มังกรทองไม่เชื่อ “มนุษย์ จงบอกข้ามาว่าเหตุใดข้าถึงได้กลิ่นของเผ่าพันธุ์ข้า หากเจ้าไม่มอบคำตอบที่น่าพอใจให้กับข้า อย่าได้โทษว่าข้าใจร้ายกับเจ้า”

แน่นอนว่า กลิ่นที่มังกรทองกล่าวถึงมาจากเรือธงจักรพรรดิ ตั้งแต่ที่โอหยางโชว ตัดสินใจใช้กระดูกมังกรสร้างมันขึ้นมา เขาก็คิดไว้แล้วว่า มันอาจจะมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น

หลังจากสร้างมันแล้ว เรือธงจักรพรรดิก็ไม่ทำให้เขาผิดหวัง

เรือธงจักรพรรดิปลดปล่อยกลิ่นอายของมังกรออกมา ในขณะที่พวกเขาเล่นเรือออกไป ไม่ว่าพวกเขาจะเจอกับสัตว์ร้ายทะเลตัวใดก็ตาม พวกมันจะรีบหนีไปในทันทีที่สัมผัสได้ถึงกลิ่นอายนี้

ยิ่งสัตว์ร้ายทะเลเล็กแข็งแรงเท่าไร มันก็ยิ่งพยายามซ่อนตัวลึกขึ้นเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้ กองเรือจักรพรรดิจึงไม่ได้เผชิญหน้ากับสัตว์ร้ายทะเลใดๆเลย

โอหยางโชวไม่ได้ซ่อนอะไร และเขาเล่าเรื่องเกี่ยวกับมังกรดำให้มังกรทองฟัง

ฉีหลินบอกกับโอหยางโชวว่า มังกรดำเป็นลูกครึ่งชนเผ่ามังกร และมันมีชื่อเสียงที่เลวร้ายมาก เนื่องจากมังกรทองมาจากเกาะมังกร จึงไม่มีเหตุผลมันจะเป็นศัตรูกับโอหยางโชว

ตามที่คาดหวังไว้ หลังจากฟังคำอธิบายของโอหยางโชวแล้ว มังกรทองก็คลายอารมณ์ลงเล็กน้อย กรงเล็บของมันส่งผ่านพลังงานมายังเรือธงจักรพรรดิ เพื่อค้นหากลิ่นอายของมังกรดำ

มังกรทองยังดมกลิ่นและยืนยันเรื่องราวที่มันได้ฟัง

เมื่อโอหยางโชวเห็นเช่นนั้น ดวงตาของเขาก็จืดจาง มังกรทองตัวนี้ช่างน่าอัศจรรย์นัก

TWO ตอนที่ 970 อาเซียนและบรรยากาศที่แปลกประหลาดของมัน

เมื่อความเข้าใจผิดคลี่คลายลง มังกรทองก็รู้สึกอึดอัดเล็กน้อย และใบหน้าของมันก็แสดงถึงอารมณ์เจ็บปวด เกิดเสียง ชั่ว! หินสีขาวปรากฏขึ้นบนกรงเล็บของมัน

“มนุษย์ เจ้าจัดปัญหาให้กับชนเผ่าของพวกเรา พวกเราขอบคุณเจ้าสำหรับมัน และนี่สำหรับเจ้า” หินสีขาวลอยลงมาอยู่บนฝ่ามือของโอหยางโซวเบาๆ จากนั้น มังกรทองก็สะบัดหางของมัน และหายตัวไปในท้องฟ้า

โอหยางโซวรับหินมาและตรวจสอบสถานะของมัน

หินอธิษฐานสัตว์ร้ายพันธสัญญา : ใช้เงินเพื่ออธิษฐานและอัญเชิญสัตว์ร้ายพันธสัญญา, แจ้งเตือนที่เป็นมิตร : สัตว์ร้ายพิสดารใช้เงิน 1,000 เหรียญทอง, สัตว์ร้ายจิตวิญญาณใช้เงิน 10,000 เหรียญทอง, สัตว์ร้ายเทพเจ้าสายเลือดย่อยใช้เงิน 100,000 เหรียญทอง, สัตว์ร้ายเทพเจ้าใช้เงิน 1 ล้านเหรียญทอง

หากผู้เล่นทั่วไปได้รับหินนี้ พวกเขาจะไม่สามารถใช้งานมันได้มากนัก ไม่ต้องกล่าวถึงการใช้เงิน 1 ล้านเหรียญทอง เพื่อทำการอัญเชิญสัตว์ร้ายพันธสัญญา เพียงแค่เงิน 100,000 เหรียญทอง มันก็ยากสำหรับพวกเขาแล้ว

อย่างไรก็ตาม เมื่อมันตกไปอยู่ในมือของคนอย่างโอหยางโซว มันจะแตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง

ด้วยมังกรแห่งโชคชะตา, เขี้ยวน้อย, ขาวน้อย และสัตว์ร้ายเทพเจ้าสายเลือดย่อยตัวอื่นๆ โอหยางโซวจึงไม่ได้ขาดแคลนสัตว์ร้ายใดๆ โดยไม่รู้ตัว เขาเริ่มคิดถึงลูกแฝดที่ยังไม่เกิดขึ้นมาของเขา

หากเด็กน้อยทั้งสองมีสัตว์ร้ายเทพเจ้าเป็นผู้ปกป้องพวกเขาทันทีที่เกิด มันคงจะเป็นสิ่งที่โชคดียิ่งอย่างแท้จริง

โอหยางโซวมีเงินอยู่เพียง 2 ล้านเหรียญทองเท่านั้น และเขาไม่กล้าจะใช้มันในเวลานี้ มันจะดีกว่าหากรอให้งานประมุขระดับโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลงก่อน แล้วเขาค่อยเปิดใช้งานหินนี้

คิดเกี่ยวกับมันแล้ว โอหยางโซวก็เก็บหินไว้ในถุงเก็บของเขา

.....

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 11 วันที่ 11

หลังจากหยุดชะงักสั้นๆ กองเรือจักรพรรดิก็เดินทางมาถึงจังหวัดสิงโจวอย่างรวดเร็ว ภายใต้การสนับสนุนของกู่สือเหวิน โอหยางโซวออกเดินทางทั่วเมืองสิงโตเพลิตเพลิน

ในฐานะที่เคยเป็นเมืองหลวงของสิงคโปร์มาก่อน เมืองสิงโตมีรากฐานที่ลึกซึ้งและด้วยการดำเนินงานอย่างยอดเยี่ยมของต้าเซีย ทำให้มันกลายเป็นจุดยุทธศาสตร์หลักของการค้าระดับโลก

ภายในเมือง มันแสดงถึงความรุ่งเรืองอย่างแท้จริง และร้านค้าเกือบครึ่งภายในเมืองก็มาจากการค้าทางเรือ

นอกเหนือจากการค้าที่รุ่งเรืองแล้ว การสังหารที่เกาะรอบๆก็ไม่เคยหยุดยั้ง การสังหารหมู่ระหว่างเหล่าผู้เล่นจีนและผู้เล่นชาวียังคงดำเนินมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งมันได้ให้กำเนิดผู้บ้าคลั่งการ PK นับร้อยๆคนแล้ว

ด้วยฐานผู้เล่นขนาดใหญ่ มันเป็นเหตุผลว่าเพราะเหตุใด ชาวจึงมั่นใจว่าจะสามารถต่อต้านต้าเซียและเหล่าผู้เล่นจีนได้

ไม่เพียงแค่ว่าเท่านั้น แต่ฐานผู้เล่นจากอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ ก็มีขนาดใหญ่เป็นอย่างมาก นอกเหนือจากสิงคโปร์แล้ว อันนัมมี 8 ล้านคน, หนานจาง(ลาว) 600,000 คน, เจนละ 1.2 ล้านคน, สยาม 5 ล้านคน, เปียว(พม่า) 4.5 ล้านคน, ลูซอน 8 ล้านคน, ยะโฮร์ 2.5 ล้านคน และบรูไน ไม่ถึง 40,000 คน

ประเทศในอาเซียนที่ยังเหลืออีก 9 ประเทศ มีประชากรรวมกันเกือบ 50 ล้านคน ซึ่งเทียบได้กับครึ่งหนึ่งของจีน

1 ปีครึ่งที่ผ่านมา แต่ละประเทศในอาเซียนมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ซึ่งมันทำให้โอหยางโซวรู้สึกไม่สบายใจเป็นอย่างมาก

ในปัจจุบัน แต่ละประเทศมีลอร์ดเหลือเพียงคนเดียวเท่านั้น

ยกตัวอย่างเช่น ยะโฮร์ ปีที่แล้วมันยังคงมีเมืองเปรักและเมืองซาบาร์ แต่ในปัจจุบัน มันหลงเหลือเพียงดินแดนเปรักเท่านั้น

ดินแดนของกัวหยานหนาน ที่มีชื่อเสียง ล้มสลายลงด้วยน้ำมือของซานธา และมันถูกผสมรวมเข้ากับดินแดนเปรัก

เบื้องหลังการผสมดินแดนอย่างรวดเร็วของประเทศต่างๆในอาเซียน มีสัญญาณว่าเกิดจากหัตถ์เงิน หัตถ์เงินเล็งเห็นถึงความตั้งใจของโอหยางโชวที่จะค่อยๆ กลืนกินอาเซียน พวกเขาจึงพยายามกวนน้ำให้ขุ่น

เนื่องจากมีลอร์ดเหลือในอาเซียนเพียง 9 คนเท่านั้น แรงต่อต้านจากภายในจึง ลดลงเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ มันยังทำให้ความพยายามในการหลอเลี้ยงคนที่ต่ำต้อย ไร้วางใจในอาเซียนกลายเป็นไร้ประโยชน์

จากลอร์ดทั้งเก้า ประกอบไปด้วย สามผู้นำ ลอร์ดแห่งขวา อุวาฮิส, ลอร์ดแห่ง อันนัม หรวนเทียนเฉว, ลอร์ดแห่งลูซอน มาติง ระดับถัดไปเป็น ลอร์ดแห่งสยาม ธีรเดช, ลอร์ดแห่งเปียว ม่ออ้งหยิน และลอร์ดแห่งยะโฮร์ ซานธา

ลอร์ดแห่งเจนละ ปี่เวนเลีย, ลอร์ดแห่งหนานจาง สัวหลางกง, ลอร์ดแห่งบรูไน อับดุล โดยพื้นฐานแล้ว ลอร์ดทั้งสามนี้ไม่มีสิทธิ์มีเสียงในอาเซียนมากนัก และทำตาม ผู้นำทั้งสามเท่านั้น

ใครจะรู้ว่ามันเป็นเรื่องบังเอิญหรือไม่ แต่ผู้นำทั้งสามล้วนแล้วแต่เป็นศัตรูของต้า เซีย

จนถึงวันนี้ ขวา, อันนัม และลูซอน ประเทศเหล่านี้ไม่มีความสัมพันธ์ทางการค้า ใดๆกับต้าเซีย

โดยไม่ต้องกล่าว ขวาและจีนมีความเกลียดชังกันและกันอย่างลึกซึ้ง, อันนัมเคย ถูกต้าเซียโจมตี 2 ครั้ง และพวกเขาก็ไม่พอใจกับมันเป็นอย่างมาก

ลูซอนและต้าเซี่ยมีความขัดแย้งทางผลประโยชน์กันในเกมส์ ราชวงศ์เซี่ยอัน ยิ่งใหญ่กำลังขยายอำนาจไปยังหมู่เกาะสแปรตลีย์และหมู่เกาะหนานซา ซึ่งเป็นการลด นานน้ำภายใต้ลูซอนลงอย่างเห็นได้ชัด

อาเซียนแบ่งออกเป็น 2 ฝ่ายอย่างเจียบๆ ฝ่ายหนึ่งต้องการสงคราม ขณะที่อีก ฝ่ายต้องการความสงบสุข

ไม่จำเป็นต้องกล่าวก็รู้ว่า ผู้นำทั้งสามคือฝ่ายที่ต้องการสงคราม โดยหนานจางมี ชายแดนเชื่อมต่อกับต้าเซี่ย ส่วนประเทศที่เหลือทั้งห้ามีความสัมพันธ์ทางการค้ากับต้า เซี่ย และพวกเขาต้องการความสงบสุข

ทั้ง 2 ฝ่าย ค่อนข้างจะสมดุลกัน หากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเปลี่ยนแปลงไป มันอาจจะ ส่งผลกระทบต่อสมดุลได้

ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ เพื่อที่จะทำลายสมดุล โอหยางโซวจะต้องลงนามใน ข้อตกลงการค้ากับเหล่าลอร์ดอาเซียน

เป้าหมายก็คือ กระชับความสัมพันธ์กับเหล่าลอร์ด และเสริมสร้างความ แข็งแกร่งของต้าเซี่ยในอาเซียน

แน่นอน ใครๆก็สามารถจะดูได้ว่า ข้อตกลงทางการค้าจะเป็นระเบิดควันหรือ เหลือล่อ ที่โอหยางโซวโยนลงไปในอาเซียน

การล่มสลายของอาเซียน ซึ่งจะทำให้มันไม่สามารถสร้างภัยคุกคามต่อต้าเซี่ยอีก ต่อไป เป็นเป้าหมายในระยะยาวของโอหยางโซว

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายนั้น มันเป็นไปได้ที่จะไม่มีการลองเลือด

อย่างไรก็ตาม ก่อนที่เขาจะขวางมิดของเขาออกไปอย่างแท้จริง โอหยางโซวจะ ไม่ยอมให้เหล่าลอร์ดอาเซียนเห็นถึงความตั้งใจของเขา ไม่อย่างนั้น พวกเขาทั้งหมดจะ หันมาแวงกัดเขาร่วมกัน

หากสิ่งนั้นเกิดขึ้น โอหยางโซวไม่มีมั่นใจว่า เขาจะสามารถสั่นคลอนอาเซียนได้ อีก

ไม่ต้องกล่าวถึงเรื่องอื่น เพียงแค่ผู้เล่น 50 ล้านคนของพวกเขา ก็ไม่ใช่สิ่งที่ต่ำเสีย
จะประมาณได้แล้ว วิธีเดียวที่เป็นไปได้ก็คือ ค่อยๆทำลายและกลืนกินพวกเขาทีละ
คนทีละคน

ก่อนโอหยางโซวจะมาถึงจังหวัดสิงโจว วัดหงหลู่และกรม ธุรกิจ ได้ทำการเจรจา
เกี่ยวกับข้อตกลงทางการค้ากับประเทศต่างๆ 3 รอบแล้ว

น่าเสียดาย ผลลัพธ์ไม่สู้ดีนัก พวกเขาจึงจำเป็นต้องรอให้โอหยางโซวมาจัดการ
ด้วยตัวเอง

.....

เวลา 14.00 น., ณ ท่าเรือสิงโจว

เพื่อแสดงความจริงใจ โอหยางโซวถึงกับออกมาต้อนรับลอร์ดทั้งห้าที่ท่าเรือเป็น
พิเศษ

เมื่อถึงเวลาที่กำหนด อีรเดซ, ม่ออังกยีน, ซานธา และอัปดุล ก็เดินทางมาถึง
เมืองสิงโจว

สิ่งที่ทำให้โอหยางโซวต้องขมวดคิ้วก็คือ ลอร์ดแห่งเจนละ ปี่เวนเลียไม่ได้มา

“นี่ไม่ใช่สัญญาณที่ดีเลย”

การที่ปี่เวนเลียไม่มาที่นี่ มันเป็นสัญญาณที่ชัดเจนว่า เจนละมีความตั้งใจอย่าง
แน่วแน่ที่จะต่อสู้ โอหยางโซวไม่มั่นใจว่าหัตถ์เงินมีส่วนในเรื่องนี้ด้วยหรือไม่

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม การหายตัวไปอย่างฉับพลันของปี่เวนเลีย ก็ทำให้โอหยางโซว
รู้สึกอับอายอย่างแท้จริง และมันก็เหมือนเป็นการตบหน้าเขาอย่างรุนแรง

ก่อนที่การเจรจจะเริ่มต้นขึ้น มันก็ได้มีเมฆสีดำปกคลุมทั่วท้องฟ้าแล้ว

แม้ว่าเขาจะโกรธ แต่เขาก็เก็บมันไว้ภายในใจของเขา และเขายังคงยืนออกมา
ขณะที่จับมือกับเหล่าลอร์ดทีละคนทีละคน

จากทั้งสี่ คนเดียวที่เคยติดต่อกับโอหยางโซวโดยตรงก็คือ ซานธา

อย่างไม่ต้องสงสัย พวกเขาทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่เป็นคนรุ่มเียวจากตระกูลชั้นสูง หรือสมาชิกของเชื้อพระวงศ์

จึงไม่น่าแปลกใจใดๆที่พวกเขาสามารถรวมประเทศของพวกเขาเป็นหนึ่งได้อย่างรวดเร็ว

แน่นอนว่าอัตลักษณ์ของพวกเขาทั้งหมดเชื่อมโยงกับหัตถ์เงิน บางที ตระกูลของพวกเขาอาจจะไม่มีสิทธิ์เข้าร่วมหัตถ์เงินในโลกจริง อย่างไรก็ตาม ด้วยความซับซ้อนของเกมส์ หัตถ์เงินจึงไม่ได้ยึดติดกับกฎอย่างเคร่งครัด และพวกเขาก็ไม่ใส่ใจที่จะรับสมาชิกใหม่ที่แข็งแกร่งเพิ่มเข้ามา

นี่คือสาเหตุที่หัตถ์เงินนำหาวดกลัวอย่างแท้จริง เมื่อเผชิญหน้ากับภัยคุกคามจากภายนอก พวกเขายินดีที่จะเปลี่ยนความคิดของพวกเขา

ขณะที่พวกเขาหักทลายกัน ซานธาและคนอื่นๆอดไม่ได้ที่จะมองไปยังทางตะวันตกของท่าเรือ ที่นั่น กองเรือจักรพรรดิเทียบท่าอยู่อย่างสงบ และเรือธงจักรพรรดิก็สะดุดตาเป็นพิเศษ

ซานธาและคนอื่นๆไม่ได้แสดงอารมณ์ใดๆออกมา แต่ดวงตาของพวกเขากลับแข็งค้างและมันเต็มไปด้วยอารมณ์ที่รุนแรง

เรือรบหลักของเอเชีย เป็นเรือรบเทอร์โบจากต้าเซี่ย หรือไม่ก็เรือรบ Man O' War จากตะวันตก พวกเขาไม่เคยเห็นเรือรบประเภท Z1 มาก่อน

อย่างไม่ต้องสงสัย นี่คือนีเรือรบประเภทใหม่ที่ได้รับการออกแบบโดยต้าเซี่ย

สิ่งที่อาเซียนกังวลมากที่สุดก็คือ กองทัพเรืออันแข็งแกร่งของต้าเซี่ย ซานธาและคนอื่นๆคิดว่า หลังจากนำเรือรบเทอร์โบมาใช้เป็นมาตรฐานกองทัพเรือของพวกเขาแล้ว กองทัพเรือของพวกเขาจะเข้าใกล้กองทัพเรือต้าเซี่ยมากขึ้น

ใครจะรู้ว่า พวกเขาจะออกแบบเรือรบประเภทใหม่ขึ้นมาได้จริงๆ?

ผลกระทบดังกล่าวรุนแรงอย่างแท้จริง

เมื่อโอหยางโซวเห็นเช่นนั้น เขาก็หัวเราะภายในใจของเขา เขาออกมาต้อนรับพวกเขาเป็นพิเศษที่ท่าเรือ และจัดกองเรือจักรพรรดิไว้ในจุดที่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน เพื่อที่จะเตือนพวกเขา

‘พวกเจ้าทั้งหมดอาจจะต้องการต่อสู้ และหากมันเป็นเช่นนั้นจริงๆ ข้าเสียก็ยังคงมีไ้ลับบางอย่างอยู่’

.....

โอหยางโซวนำพวกเขาไปยังคุกหาสน์ผู้ว่าราชการจังหวัดภายในเมืองสิงโต และเริ่มการเจรจากับพวกเขา

ส่วนที่ทำให้โอหยางโซวขมวดคิ้วก็คือ แม้ว่าเขาจะเข้าร่วมเป็นส่วนตัว พวกเขาก็คงมีข้อเรียกร้องที่ไร้เหตุผลอีกเป็นจำนวนมาก

โอหยางโซวหัวเราะอย่างเย็นชาภายในใจของเขา ‘พวกเขาคิดว่า เมื่อพวกเขาได้รับความช่วยเหลือจากหัตถ์เงินแล้ว พวกเขาจะไม่ต้องหวาดกลัวสิ่งใดอีกหรือ?’

เมื่อโอหยางโซวเห็นเช่นนั้น เขาก็มองไปรอบๆ ยิ้มออกมาและกล่าวว่า “ถือโอกาสนี้ ข้าขอประกาศข่าวสำคัญขึ้นหนึ่ง”

หัวใจของซานธาสั่นสะท้าน และเขาฝืนยิ้มออกมา ก่อนจะกล่าวว่า “พวกเรา กำลังรอฟังอยู่” ในเวลานี้ ความมั่นใจของเขาไม่มากเท่าที่เขาแสดงออกมาในตอนแรก

โอหยางโซวกล่าวว่า “เพื่อควบคุมโจรสลัดภายในอ่าว ราชวงศ์เซี่ยอันยิ่งใหญ่จะตั้งจุดตรวจทะเลที่อ่าวเอเดน เพื่อตรวจสอบเรือพ่อค้าต่างๆ เรือที่ไม่ผ่าน จะไม่สามารถเข้าสู่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียนได้”

“ ... ”

ซานธาและคนอื่นๆ แลกเปลี่ยนสายตากันและกัน

เมื่อเผชิญกับการโจมตีโดยฉับพลันของโอหยางโซว ซานธาและลอร์ดคนอื่นๆ กลายเป็นตื่นตระหนก การค้ากับตะวันตกมีความสำคัญต่อดินแดนของพวกเขาเป็นอย่างมาก หากมันถูกปิดกั้น มันจะเป็นตั้งการระเบิดครั้งใหญ่ต่อการเงินของดินแดนพวกเขา

คำกล่าวของโอหยางโซวนั้นชัดเจนมาก พวกเขาจะสามารถผ่านจุดตรวจได้ก็คือเมื่อ พวกเขาร่วมมือกับต้าเซีย ไม่อย่างนั้น เรือพ่อค้าของพวกเขาจะต้องล้มเรื่อง การเข้าสู่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียนไปได้เลย

ซานธาและคนอื่นๆ กลายเป็นเครื่องขีมิอย่างแท้จริงและเขากล่าวว่า “ราชาเซีย พวกเราขอปรึกษากันตามลำพังซักครู่”

“เซีย!”

โอหยางโซวมั่นใจอย่างแท้จริง เนื่องจากซานธาและคนอื่นๆ กำลังเพติดเพลินกับ ผลกำไรอย่างมหาศาลที่การค้าทางเรือนำมาให้พวกเขา พวกเขาจึงไม่ยินดีที่จะยอมแพ้มัน

เส้นทางการค้านี้ ต้าเซียต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการรักษาเสถียรภาพของมันไว้ มันจึงใช้เป็นชิพสำคัญในการเจรจาได้

.....

ในห้องที่อยู่ถัดออกไป ทั้งสี่รวมตัวกัน

“เกิดอะไรขึ้น?” ลอร์ดแห่งสยามธีรเดชถาม

ทั้งสี่แลกเปลี่ยนสายตากัน พวกเขาไม่คาดหวังเลยว่า ทิศนคติของโอหยางโซวจะแข็งแกร่งเช่นนี้

ลอร์ดแห่งเปียว ม่ออึ้งย้งกล่าวว่า “เหตุใดพวกเราไม่ลงนามล่ะ?”

จากประเทศทั้งเก้า เปียวตั้งอยู่มุมตะวันตกเฉียงเหนือ พวกเขาจึงค่อนข้างจะอยู่ห่างไกลจากระบบของอาเซียน นอกจากนี้ พวกเขายังอยู่ในมหาสมุทรอินเดีย การค้ากับตะวันตกจึงเป็นแหล่งการเงินหลักของมออังหยิง

หากการค้าหยุดลง มันจะกลายเป็นดังหายนะ

“ถูกต้องแล้ว พวกเราไม่มีทางเลือกอื่นนอกเหนือจากยอมรับมัน” ชีรเดชเห็นด้วย

ซานธากังวลเล็กน้อย “แล้วพวกเราจะอธิบายกับอูวาฮิสอย่างไร?”

“พวกเราเพียงแค่ร่วมมือทางการค้าเท่านั้น และพวกเราที่ไม่สามารถจะสร้างปัญหาให้กับการเงินของดินแดน เพียงเพราะใบหน้าของพวกเราได้” ทิศนคติของมออังหยิงมั่นคงอย่างแท้จริง

เมื่อเห็นเช่นนั้น ซานธาก็กัดฟันและกล่าวว่า “ตกลง พวกเราจะตัดสินใจเช่นนั้น”

ตั้งแต่ต้นจนจบ ทั้งสามไม่สนใจถามความเห็นของอับดุลเลยแม้แต่น้อย

ในโลกจริง บรูไนเป็นหนึ่งในประเทศที่มั่งคั่งร่ำรวยที่สุดในโลก เพราะพวกเขามีแหล่งน้ำมันและก๊าซธรรมชาติสำรองปริมาณมหาศาล อย่างไรก็ตาม ทรัพยากรทั้งสองยังคงไม่ถูกใช้ในเกมส์

บรูไนมีขนาดเล็กและมีประชากรน้อย พวกเขาจึงไม่ได้มีอำนาจมากนัก

.....

เมื่อปรึกษากันเสร็จสิ้นแล้ว พวกเขาก็กลับไปดำเนินการเจรจาต่อ

เมื่อเห็นเช่นนั้นแล้ว โอหยางโซวก็ยิ้มที่ดูไม่เหมือนรอยยิ้มที่จริงใจออกมาและกล่าวว่า “พวกเจ้าปรึกษากันเสร็จแล้วหรือ?” ในความเป็นจริง การสนทนาของพวกเขาต่างมาถึงหูของเขาแล้ว

ซานธาและคนอื่นๆพยักหน้า “ถ้าเสียใจกว้างและยินดีที่จะให้พวกเราเป็น
หุ้นส่วนทางผลประโยชน์ในการค้าทางเรือขนาดใหญ่ ในฐานะสหาย พวกเราจะปฏิเสธ
ได้อย่างไร? พวกเราเพียงแค่พูดคุยกันในเรื่องเล็กน้อยๆเท่านั้น”

“กล่าวได้ดี พวกเราเป็นสหายกัน”

จากนั้น การเจรจาก็ดำเนินไปอย่างราบรื่น แล้วพวกเขาก็ทำการลงนามใน
ข้อตกลงกัน

สำหรับรายละเอียดเฉพาะ เป็นธรรมดาที่พวกเขาจะปล่อยให้ผู้เชี่ยวชาญจัดการ
กับมัน

หลังจากลงนามแล้ว โอหยางโซวกียัมออกมาและกล่าวว่า “นี่เป็นเรื่องที่ยอด
เยี่ยมมาก พวกเราควรแบ่งปันเรื่องดีๆเช่นนี้ให้กับทุกคน และถ้าเสียก็ได้เชิญสื่อ
ต่างๆมาเพื่อเตรียมจัดงานแถลงข่าวแล้ว”

“อะไรนะ?”

ซานธาและคนอื่นๆตกตะลึงอีกครั้ง

ใบหน้าของโอหยางโซวกียัมกลายเป็นเคร่งขรึม “ทำไม พวกเจ้าไม่ยินดีหรือ?”

“พวกเรายินดี!”

ซานธาและคนอื่นๆยิ้มเหมือนจะร้องไห้ออกมา พวกเขาสามารถจินตนาการ
ได้ว่า จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อข่าวนี้แพร่กระจายออกไป

แต่เนื่องจากมันมาถึงขั้นนี้แล้ว พวกเขาจึงไม่มีทางออกอื่นอีก

ระหว่างการแถลงข่าว เมื่อเห็นว่าซานธาและคนอื่นๆยิ้มออกมาขณะที่ตอบ
คำถามต่างๆของสื่อ โอหยางโซวกียัมรู้สึกพึงพอใจในหัวใจของเขา เมื่อข่าวนี้
แพร่กระจายออกไปแล้ว พวกเขาจะไม่สามารถปฏิเสธใดๆได้อีก แม้ว่าพวกเขาจะต้อง
การก็ตาม

.....

เมื่อทุกอย่างได้รับการจัดการแล้ว ในวันรุ่งขึ้น กองเรือจักรพรรดิก็ต่อการเดินทางอีกครั้ง

ในเวลาเดียวกัน ชาวที่ซานธาและคนอื่นๆลงนามในข้อตกลงก็แพร่กระจายออกไปยังประเทศต่างๆในอาเซียนอย่างรวดเร็วโดยองค์กรกษัตริย์สหพันธ์

ณ ชวา, เมืองปาตอง

ในคฤหาสน์ของลอร์ด ใบหน้าของอูวาอิมิตลงอย่างแท้จริง เขากัดฟันและพิมพ์ออกมาว่า “พวกก๊วยเหล่านั่น กลายเป็นสุนัขของต้าเซียไปแล้ว”

“เหอะ พวกเขาอาจจะกลัวต้าเซีย แต่ข้าไม่กลัว” แสงบางอย่างปรากฏขึ้นในดวงตาของเขาขณะที่เรียกทหารเข้ามา “ทหาร!”

“ท่านลอร์ด!”

“แจ้งกองเรือปาตองว่า พวกเขามีภารกิจ”

“ขอรับ!”

.....

เมื่อข้ามช่องแคบมะละกามาแล้ว กองเรือจักรพรรดิก็ต่อเข้าสู่มหาสมุทรอินเดีย

พวกเขาเดินทางผ่านน่านน้ำที่ใกล้กับชวาและค่อยๆลงไปทางใต้ บนเรือจักรพรรดิ โอหยางโซวหยิบแผนที่ออกมา ในปัจจุบัน ดวงตาของโอหยางโซวเต็มไปด้วยความตื่นเต้น

แผนที่สำรวจซากอารยธรรมเลอมูเรีย : เมื่อเปิดใช้งานแผนที่ ผู้เล่นจะสามารถกระตุ้นเคลสที่เกี่ยวข้องในน่านน้ำใกล้ซากอารยธรรมเลอมูเรียได้

หากไม่มีอะไรผิดพลาด เลอมูเรียจะอยู่ระหว่างชวาและออสเตรเลีย

สำหรับเรื่องนี้ โอบายางโซวได้ให้คำแนะนำกับขุนพลเรือแห่งกองเรือจักรพรรดิ กานหนิง เป็นพิเศษ โดยให้กระจายเรือชื่อหมาและเรือรบเมิ่งชงออกไป เพื่อขยาย พื้นที่การค้นหาและกระตุ้นเคสที่เกี่ยวข้อง

พวกเขาเดินทางออกมาได้ 4 วันแล้ว แต่พวกเขาก็ยังคงไม่พบอะไรเลย

เมื่อเห็นว่าพวกเขาจะไปถึงออสเตรเลียแล้ว โอบายางโซวก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึก ผิดหวัง “มันไม่ควรจะเป็นเช่นนี้ สถานะโชคดียุคของข้าสูงเป็นอย่างมาก แล้วข้าพลาดได้ อย่างไรกัน?” โอบายางโซวรู้สึกหดหู่เล็กน้อย

ในขณะนั้นเอง ก็มีการแจ้งเตือนจากด้านหน้า

เรือธงจักรพรรดิ ลอยลำอยู่กลางกองเรือ ด้วยเหตุนี้ โอบายางโซวจึงยังไม่ว่าเกิด อะไรขึ้นที่ด้านหน้า โชคดีที่พวกเขาติดต่อสื่อสารกันด้วยหอยสังข์แอตแลนติส ทำให้ การสื่อสารของพวกเขาแน่นนอนอย่างมาก

อย่างรวดเร็ว กานหนิงรีบเข้ามารายงาน

“เกิดอะไรขึ้น?” โอบายางโซวถาม

“องค์ราชา เรือชื่อหมาที่ด้านหน้าส่งสัญญาณก่อนจะขาดการติดต่อไปพะยะค่ะ”

โอบายางโซวหรีตาลงและกล่าวอย่างเย็นชาว่า “มีคนพยายามลอบโจมตีพวกเรา?”

“ข้าได้ส่งเรือรบเมิ่งชงออกตรวจสอบไปแล้ว” กานหนิงไม่กล้าที่จะให้คำตอบที่ไม่ชัดเจน

โอบายางโซวพยักหน้า “ส่งอุปกรณ์การบินล่อเลียนออกไป” ความรู้สึกของโอบายางโซวเฉียบคมอย่างแท้จริง ตั้งแต่ที่เข้ามาในมหาสมุทรอินเดีย เขาก็รู้สึกได้ว่ามีบางคนจ้องมองมาที่พวกเขา

“พะยะค่ะ องค์ราชา!”

ในเวลานั้นเอง ได้มีเสียงปืนใหญ่ก็ดังขึ้นหลายนัด “ฮ้อง!ฮ้อง!ฮ้อง!”

ไม่จำเป็นต้องตรวจสอบใดๆอีกต่อไป เห็นได้ชัดว่ามีใครบางคนพยายามล่อ
โจมตีกองเรือจักรพรรดิอย่างไม่ต้องสงสัย

โอหยางโซวยังคงสงบ ขณะที่กล่าวกับกานหนิงว่า “ทุ่มให้สุดกำลัง ข้าต้องการ
จะเห็นผลการฝึกอบรม ไม่ว่าจะเป็นม้าหรือล่อ มันขึ้นอยู่กับการสู้รบในครั้งนี้”

“พะยะค่ะ องค์ราชา!”

กานหนิงโค้งคำนับและรับกลับออกไปทันที

โอหยางโซวมองไปยังทะเลด้านหน้า “มันคือชาวหรือ?” กลุ่มเดียวที่กล้าโจมตี
กองเรือจักรพรรดิของต้าเซี่ย อาจจะมีเพียงชาวเท่านั้น

การคาดเดาของโอหยางโซวนั้นถูกต้อง คนที่โจมตีพวกเขาก็คือ กองเรือปาตงที่
ถูกส่งมาโดยอูวาฮิส เพื่อลบล้างผลกระทบจากข้อตกลงทางการค้า อูวาฮิสเลือกที่จะ
ตอบโต้โดยตรงและทรงประสิทธิภาพมากที่สุด

ตราบเท่าที่พวกเขาบดขยี้กองเรือจักรพรรดิได้ สถานการณ์ทั้งหมดก็จะ
เปลี่ยนไป

TWO ตอนที่ 972 เรือรบประเภท Z1 แสดงความแข็งแกร่งของมัน

น่านน้ำของมหาสมุทรอินเดียที่อยู่ใกล้กับชาว มักจะมีพายุเกิดขึ้นบ่อยครั้ง

ในวันที่ 16 ของเดือนที่ 11 วันนี้ค่อนข้างจะพิเศษ เนื่องจากการสู้รบบนทะเลที่ได้รับการวางแผนมาอย่างระมัดระวัง กองเรือปาตองของชาว ได้วางกับดักเพื่อล้อมรอบกองเรือจักรพรรดิ

เรือรบเทอร์โบ 200 ลำ, เรือรบเมิงซง 500 ลำ และเรือชื่อหมาอีกนับพันๆลำ ก่อตัวขึ้นเป็นกองเรือขนาดใหญ่ พวกมันปกคลุมพื้นผิวทะเลรอบๆทั้งหมด ดุน่าหวาดกลัวเป็นอย่างมาก

ท่ามกลางกองเรือปาตอง

ลอร์ดแห่งชาว อุวาอิส ยืนอยู่บนดาดฟ้าเรือ เขารู้สึกเป็นอิสระอย่างแท้จริง เขายิ้มออกมาและกล่าวว่า “กองเรือต้าเซี่ยไม่ได้ดุน่าหวาดกลัวเหมือนในข่าวลือเลย พวกเขากลับล้อมรอบได้อย่างง่ายดายอย่างแท้จริง มารอดูกันว่าพวกเขาจะสามารถหนีไปไหนได้อีกหรือไม่”

เมื่อขุนพลที่อยู่ข้างๆได้ยินเช่นนั้น เขาก็กล่าวอย่างเห็นด้วยว่า “ท่านลอร์ดช่างทรงสติปัญญาและกล้าหาญยิ่งนัก ส่วนกองเรือต้าเซี่ยนั้นไร้ประโยชน์อย่างแท้จริง” คนที่ไม่รู้คงจะคิดว่า กองเรือปาตองได้รับชัยชนะไปแล้ว

“ฮ่าๆๆๆ!”

อุวาอิสต้องการใช้การสู้รบครั้งนี้ เพื่อกดดันซานธาและคนอื่นๆที่ต้องการความสงบสุข

.....

แม้จะเห็นว่ากองเรือปาตองล้อมรอบพวกเขาจากทุกด้านแล้ว แต่กานหนิงกลับยังคงสงบและไม่ได้ตื่นตระหนกใดๆ ขณะที่เริ่มจัดขบวนทัพของกองเรือ เรือรบประเภท Z1 กระจายตัวกันออกไปเป็นแถว ซึ่งเป็นขบวนทัพมาตรฐานของขบวนทัพเรือรบ Man O' War

แต่ละลำทำการเปิดหน้าต่างป็นใหญ่ และเปิดเผยเขี้ยวเล็บของพวกมันออกมา

‘ฮ้อง!ฮ้อง!ฮ้อง!’

พร้อมกับป็นใหญ่ที่ยิงออกไป แม้ว่าฉากจะน่าอัศจรรย์เป็นอย่างมาก แต่การสู้รบกลับไม่ได้ตื่นเต้นมากนัก

ทั้ง 2 ฝ่าย พัวพันกันและกัน เจ้ายังมาซำยังตอบ มันเป็นเหมือนนักมวย 2 คน ที่แลกหมัดกันและกัน

ในเวลานี้ พลังอำนาจของเรือรบประเภท Z1 ก็ถูกแสดงออกมา ป็นใหญ่ใหม่ 90 กระบอก ยิ่งกระสุนป็นใหญ่ออกไป รวากับเป็นมังกรพ่นไฟ กลืนกินเรือรบศัตรูทีละลำทีละลำ

ไม่ว่าจะเป็นพลังอำนาจหรือความถี่ในการยิงของป็นใหญ่ กองเรือจักรพรรดิเหนือชั้นกว่ากองเรือปาตองอย่างมาก

หลังจากการสู้รบดำเนินไปได้ครึ่งชั่วโมง แม้ว่ากองเรือชาวจะมีข้อได้เปรียบเชิงปริมาณ แต่พวกเขากลับถูกผลักดันให้ถอยกลับอย่างซ้ำๆ

มันเป็นภาพที่น่าอัศจรรย์อย่างมาก

เดิม พื้นผิวทะเลสงบเป็นอย่างมาก แต่ในปัจจุบัน คลื่นใหญ่ลูกแล้วลูกเล่าก่อตัวขึ้น และท้องฟ้าสีครามก็ค่อยๆมืดลงและเกิดฟ้าแลบฟ้าร้องตามมาอย่างต่อเนื่อง ดูเหมือนว่าพายุใหญ่กำลังจะพัดมาทางนี้

มันดูเหมือนว่าผิวทะเลกำลังเดือด เรือรบไหวขึ้นไหวลงตามคลื่นยักษ์ พวกมันไม่สามารถจะควบคุมโชคชะตาของตัวเองได้

ขณะที่คลื่นยักษ์พัดเข้ามา เรือชื่อหมาจำนวนมากก็ล่มลง และแม้แต่เรือรบเมิงขงบางลำก็ล่มลงเช่นกัน มีเพียงเรือรบเทอร์โบและเรือรบประเภท Z1 เท่านั้น ที่สามารถจะหลีกเลี่ยงชะตากรรมดังกล่าวได้

“บ้าเอ้ย เหตุใดพวกเราถึงได้โชคร้ายเช่นนี้?”

อุวาอิสเกาะเรือแน่น ขณะที่سابแข่งออกไป

ขณะที่ได้รับผลกระทบจากคลื่นเช่นนี้ ไม่ต้องกล่าวถึงการเล็งเป้าไปที่ศัตรู กองเรือปาตองแทบจะไม่สามารถแม้แต่ยิงปืนใหญ่ออกไปได้ และอัตราความแม่นยำของพวกเขาก็ลดลงเป็นอย่างมาก พวกเขาจึงไม่สามารถจะคุกคามกองเรือจักรพรรดิได้อีกต่อไป

ขณะที่ได้รับผลกระทบจากคลื่น เรือแต่ละลำก็ไหวไปมา ทำให้กระสุนปืนใหญ่ที่ยิงออกไป พลาดเป้าจากศัตรู และเปลี่ยนไปพุ่งตกใส่เรือรบของฝ่ายตัวเอง

กองเรือปาตองทั้งหมดจึงกลายเป็นโกลาหลวุ่นวาย

ขณะที่พายุใหญ่พัดเข้ามา มันทำให้การบัญชาการของกองเรือปาตองยุ่งเหยิงโดยสิ้นเชิง จนตอนนี้ทั้งกองเรือกลายเป็นอัมพาตไปแล้ว

กองเรือจักรพรรดิที่ถูกล้อมรอบโดยศัตรูนั้นน่าอัศจรรย์เป็นอย่างมาก

พวกเขาได้รับการคุ้มครองจากหม่าโจ้ว ความสามารถในการฝ่าพายุของกองทัพเรือต้าเซี่ยจึงดีกว่าคนอื่นๆมาก แม้ว่าพายุลูกนี้จะรุนแรง แต่มันก็ยังไม่สามารถจะเทียบกับพายุลูกแรกที่พวกเขาเผชิญในระหว่างการเดินทางทางเรือครั้งแรกได้

ขณะที่คลื่นลูกแล้วลูกเล่าพัดเข้า กองเรือจักรพรรดิกลับยังคงมั่นคงดูจุนเจือ

ระบบการบัญชาการของกองเรือจักรพรรดินั้น เหนือก้าวหน้ากว่ากองเรือชวามาก นอกเหนือจากสัญญาณธงแล้ว ยังมีเสียงกลองด้วย แม้จะเผชิญพายุใหญ่ แต่พวกเขาก็ยังคงเป็นระเบียบและไม่ได้ตื่นตระหนกใดๆ

แน่นอนว่า กานหนิงจะไม่พลาดโอกาสดังกล่าว เขาสั่งให้กองเรือเริ่มการโจมตีในทันที

‘ฮ้อง!ฮ้อง!ฮ้อง!’

แม้แต่เสียงฟ้าร้องก็ยังคงไม่สามารถจะบดบังเสียงการยิงปืนใหญ่ได้ ภาพพล้งทำลายล้างของปืนใหญ่และแสงฟ้าแลบที่ส่องประกายทั่วท้องฟ้า ทำให้มันดูราวกับเป็นจุดจบของโลก

ในเวลานี้ กองเรือปาตองอยู่ในสภาพที่ย่ำแย่เป็นอย่างมาก พวกเขาราวกับเป็นเป่าที่มีชีวิต พวกเขาถูกศัตรูโจมตีแต่กลับไม่สามารถตอบโต้กลับใดๆได้ ในเวลาเพียงครึ่งชั่วโมง เรือรบ 10 ลำ ถูกจมลงไป นี่ทำให้อูวาอิสรู้สึกเจ็บปวดอย่างแท้จริง

ขณะที่เขาสร้างกองเรือปาตองขึ้นมา อูวาอิสได้ใช้เงินและทรัพยากรทั้งหมดที่เขา มี และเพื่อรักษาความลับ นอกเหนือจากโจมตีโจรสลัดในมหาสมุทรอินเดียแล้ว กองเรือปาตองนั้นแทบจะไม่ปรากฏตัวใดๆเลย แม้แต่เหล่าลอร์ดในอาเซียนั้นก็แทบจะไม่รู้เรื่องใดๆเกี่ยวกับมันเลย

ใครจะรู้ว่า พวกเขาจะยุ่งเหยิงในระหว่างปฏิบัติการครั้งแรก

ใบหน้าของอูวาอิสซีดขาว ขณะที่กััดฟันและกล่าวว่า “ถอย!”

หากสิ่งนี้ยังดำเนินต่อไป มันจะเป็นการเล่นพนันต่อรากฐานดินแดนของเขา ต้าเซียนนั้นทรงพลังอำนาจมาก และแม้ว่าพวกเขาจะทำลายกองเรือจักรพรรดิได้ มันก็ไม่สามารถจะสร้างปัญหาให้กับต้าเซียได้มากนัก ด้วยเหตุนี้ อูวาอิสจึงไม่กล้าที่จะเสี่ยง

นี่คือผลลัพธ์ของการมีช่องว่างระหว่างความสามารถ

คำสั่งล่าถอยเป็นสิ่งที่หนึ่ง กองเรือปาตองที่ยุ่งเหยิงยากจะกระจายคำสั่งออกไปได้ โชคดีที่เหล่าทหารหวาดกลัว เมื่อเห็นว่าเรือรบลำอื่นๆพากันล่าถอยไป พวกเขาก็ไม่สนใจที่จะยืนยันคำสั่งและล่าถอยออกไปในทันที

พื้นผิวทะเลที่เคยแน่นขนัด ก็กลายเป็นเปิดโล่งทันที

การสู้รบท้องทะเลสิ้นสุดลงอย่างฉับพลัน เพราะการก่อตัวขึ้นของพายุ

.....

เมื่อเห็นวากองเรือปาตองหลบหนีไปแล้ว หานหนึ่งก็หยุดไล่ล่าพวกเขา สภาพอากาศที่เลวร้ายเช่นนี้ ก็ส่งผลกระทบต่อกองเรือจักรพรรดิด้วยเช่นกัน หากพวกเขาไม่ระมัดระวัง พวกเขาก็คงจะได้รับผลกระทบที่รุนแรงจากมัน

สุดท้ายแล้ว พวกเขาก็เสียเปรียบเชิงปริมาณอย่างมาก แม้ว่าจะได้รับชัยชนะมา แต่มันก็ยากลำบากเป็นอย่างมาก พวกเขาสู้เสียเรือรบประเภท Z1 ไป 8 ลำ, เรือรบเมิงซง 20 ลำ และเรือซื่อหม่าอีกนับร้อยลำ

แม้ว่าจะต้องจ่ายราคาสูง แต่พวกเขาก็ได้รับรางวัลสูงเช่นกัน

ในระหว่างการสู้รบครั้งนี้ พวกเขาทำลายเรือเทอร์โบของกองเรือปาตองไป 35 ลำ ซึ่งเทียบได้กับ 1 กองพลเรือ นี่เป็นการตบหน้าศัตรูของพวกเขาอย่างจัง

หลังจากการสู้รบในครั้งนี้ ชาวชาวอาจจะนอนไม่หลับไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งมันจะเป็นประโยชน์อย่างมากสำหรับแผนการของต้าเซี่ยต่ออาเซียนในอนาคต

.....

โอหยางโซวยืนอยู่บนดาดฟ้าเรือ ไม่ว่าพายุจะรุนแรงเพียงใด มันก็ไม่อาจสั่นคลอนเขาได้ เขายืนตัวตรงขณะมองไปยังกองเรือปาตองที่หลบหนีห่างออกไปอย่างช้าๆ

“จงพยายามอย่างดีที่สุด ในการช่วยเหลือเด็กๆของพวกเราที่ตกน้ำไป”

“พะยะค่ะ องค์ราชา!” ทหารส่งสารรีบออกไปกระจายคำสั่งในทันที เนื่องจากมันเป็นพายุใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นกองเรือปาตองหรือกองเรือจักรพรรดิ ก็มีทหารคนจำนวนมากตกลงไปในน้ำ ในช่วงเวลาที่มีพายุเช่นนี้ หากไม่มีใครช่วยเหลือพวกเขา โอกาสที่พวกเขาจะรอดชีวิตนั้นต่ำเป็นอย่างมาก

ด้วยคลื่นเพียงลูกเดียว ใครจะรู้ว่าพวกเขาถูกพัดห่างไกลออกไปมากเพียงใด

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น โอหยางโซวก็ไม่สามารถจะละทิ้งเด็กๆของเขาได้

เมื่อพายุผ่านไปแล้ว แม้ว่ากองเรือจักรพรรดิจะพยายามอย่างเต็มที่แล้ว แต่พวกเขาก็ยังคงสามารถช่วยเหลือคนที่ตกน้ำไปได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น ใครจะรู้ว่าคนที่เหลืออยู่ที่ใด อย่างไรก็ตาม โอกาสที่พวกเขาจะรอดชีวิตก็ต่ำเป็นอย่างมาก

หลังจากเก็บกวาดสนามรบแล้ว กองเรือจักรพรรดิก็ออกเดินทางอีกครั้ง

ไม่นานหลังจากที่กองเรือจักรพรรดิออกเดินทางอีกครั้ง ชาวที่กองเรือปาตองซุ่มโจมตีกองเรือจักรพรรดิและล้มเหลวก็แพร่กระจายออกไปยังประเทศต่างๆในเอเชีย

พลังและอำนาจของต้าเซี่ยถูกเปิดเผยต่อสาธารณชน

ความอับอายของอูวากิกลายเป็นความโกรธ และศักดิ์ศรีของเขาในเอเชียได้รับผลกระทบอย่างมาก ซานธาและคนอื่นๆตกตะลึง และรู้สึกขอบคุณ ‘โชคดีที่พวกเราไม่ปฏิเสธข้อเสนอของต้าเซี่ย’

จากเหล่าลอร์ดเอเชียทั้งหมด มีอยู่คนหนึ่งที่ได้มัวด้วยความเสียใจ ซึ่งก็คือ ลอร์ดแห่งเจนละ ปี่เวนเลีย เนื่องจากแรงกดดันที่เขาได้รับจากรวนเทียเฉวและส่วหลางกง ปี่เวนเลียจึงยอมแพ้ในการทำการค้ากับต้าเซี่ย

มองย้อนกลับไป มันดูเหมือนกับการตัดสินใจที่โง่งอย่างแท้จริง

ปี่เวนเลียพยายามติดต่อกับต้าเซี่ยผ่านจังหวัดสิงโจว เพื่อดูว่าเขายังจะสามารถลงนามในข้อตกลงได้อยู่หรือไม่ การตอบรับที่เขาได้รับก็คือความเย็นชา ต้าเซี่ยได้ประกาศตัดขาดการทำการค้ากับเจนละอย่างเป็นทางการ

“ข้าจบสิ้นแล้ว!” ปี่เวนเลียเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง

.....

โอหยางโชวไม่ได้สนใจความวุ่นวายในเอเชียมากนัก เขานำกองเรือจักรพรรดิเล่นไปทั่วมหาสมุทรอินเดียอันกว้างใหญ่ เพื่อพยายามค้นหาทวีปเลอมูเรีย

ผ่านไป 2 วัน ยังไม่มีสัญญาณใดๆ

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 11 วันที่ 18

หมอกสีขาวปรากฏขึ้นบนผิวน้ำทะเลในฉับพลัน

ในตอนแรก มันเบาบางราวกับควัน แต่หลังจากนั้น มันก็หนาขึ้นและหนาขึ้นเรื่อยๆ จนดูราวกับเมฆหนา

พร้อมกับสีคราวของผิวทะเล มองออกไป ยากจะแยกได้ว่าส่วนใดเป็นท้องฟ้า ส่วนใดเป็นท้องทะเล

ในรุ่งเช้า ทิศนวิสัยของพวกเขาน้อยกว่า 20 เมตร ด้วยสภาพอากาศเช่นนี้ กองเรือไม่กล้าจะเดินหน้าต่อไป พวกเขานำประภาคารเคลื่อนที่จำนวนมากมา และเริ่มจุดไฟเพื่อเพิ่มความสว่างไสว

โอหยางโซวคิดย้อนกลับไปถึงหมอกสีขาวที่เขาเผชิญในขณะที่เดินทางเข้าไปในเกาะไต้หวัน

ตั้งคำถามที่ว่า ‘หากมีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น มันจะต้องมีบางอย่างแน่นอน’

หากมีหมอกขนาดใหญ่เช่นนี้ปรากฏขึ้นบนผิวทะเล ก็แปลว่ามันจะต้องมีบางอย่างอยู่ที่นี่ โอหยางโซวเริ่มคิดถึงอารยธรรมเลอมุเรีย

“พวกเราอยู่ใกล้กับจุดหมายของพวกเราแล้ว?” คิ้วของโอหยางโซวขมวดแน่น ขณะที่เขาออกคำสั่งออกไปว่า “ทหาร พยายามเข้าไปที่ใจกลางหมอก”

“นี่...” กานหนิงเป็นกังวล “องค์ราชา หมอกนี้แปลกประหลาดนัก ข้าเกรงว่า...”

โอหยางโซวโบกมือของเขา “เจ้าจะจับลูกเสือได้อย่างไรหากเจ้าไปเข้าไปในถ้ำ”

“ข้าเข้าใจแล้ว!”

กานหนิงทำได้เพียงกักฟันและทำตามคำสั่งของเขาเท่านั้น

หลังจากที่เขาออกมา เขาก็ออกคำสั่งว่า “แจ้งเตือนทหารทั้งหมด พวกเราจะต้องปกป้องความปลอดภัยขององค์ราชาด้วย!”

โอหยางโซวหยิบแผนที่สำรวจออกมา และจ้องมองไปที่หมอกตรงหน้าเขา เขากำลังรอคอยการเปลี่ยนแปลงที่ไม่คาดคิดอยู่

พวกเขาเดินหน้าต่อไปอีก 1 ชั่วโมง

ในขณะนั้นเอง เสียงแจ้งเตือนจากระบบก็ดังขึ้นที่หูของโอหยางโซว

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเย่วหฺวู่ยี้ คุณอยู่ใกล้กับ
วัฒนธรรมเลอมูเรียแล้ว เปิดเคสเกี่ยวข้องกับแรงค์ B เลือมูเรียที่สาบสูญ”

พร้อมกับแจ้งเตือนระบบ ก็เกิดวังวนลมที่สามารถมองเห็นได้บนผิวทะเลที่เคย
สงบนิ่ง หมอกสีขาวที่หนาแน่นถูกดูดเข้าไปในวังวนนั้น และค่อยๆก่อตัวขึ้นเป็นภูเขา
หมอก

เมื่อเวลาผ่านไป ภูเขานั้นก็ใหญ่ขึ้นและใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อหมอกในพื้นที่หลายร้อยตารางกิโลเมตรถูกดูดจนสลายหายไปแล้ว ภูเขาที่สูง
ราว 500-600 เมตร ก็ค่อยๆปรากฏขึ้นบนผิวทะเล

“นี่...”

เหล่าทหารทั้งหมดพูดไม่ออก

ในฉับพลัน สายลมพัดผ่านภูเขาอย่างอ่อนโยน

อย่างน่าประหลาด ขณะที่หมอกปะทะกับลมนั้น ราวกับมันเจอกับศัตรูตาม
ธรรมชาติของมัน และค่อยๆจางหายไปอย่างช้าๆ

เมื่อหมอกจางหายไปแล้ว ทุกคนก็สามารถมองเห็นภูเขาสูงใหญ่ได้ เมื่อตั้งใจ
เพ่งมอง จะเห็นว่ามันมีป่าหนาที่ใบและดอกไม้มากมายบานสะพรั่งอยู่บนภูเขา ลำธาร
ไหลลงมาจากบนภูเขาและมีกวางป่าวิ่งไปรอบๆภูเขา

สถานที่แห่งนี้เป็นดังสวรรค์ที่ถูกตัดขาดออกจากโลกภายนอก

“สัญญาณจากสวรรค์!”

เหล่าทหารอดไม่ได้ที่จะก้มคำนับลง ไม่ว่าพวกเขาจะเห็นสิ่งต่างๆมากมายเพียงใด
ก็ตาม พวกเขาก็ไม่มีทางจินตนาการได้ว่า ภูเขานี้ปรากฏขึ้นมาจากที่ใด

อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวคาตการณ์อย่างคร่ำวๆได้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น

เนื่องจากภูเขาเทพเจ้านี้ปรากฏขึ้นโดยไม่รู้ที่มา บางที มันอาจจะมียูนิคอร์น
เอาไว้เพื่อวัตถุประสงค์บางอย่าง และโอหยางโซวมีเครื่องมือสำคัญในการ

กระตุ้นเคลสที่เกี่ยวข้อง ซึ่งอาจจะเป็นเหตุผลว่าเพราะเหตุใด เขาจึงทำให้ภูเขา
ปรากฏขึ้นได้

ไม่อย่างนั้น หากเป็นคนอื่นที่เล่นเรือผ่านที่นี่ พวกเขาก็อาจจะไม่สามารถ
มองเห็นภูเขาได้

“องค์ราชา?”

กานหนิงก็รู้สึกอัศจรรย์ใจเช่นกัน และเขารีบวิ่งไปขอความเห็นของโอหยางโซว

โกอาบอกเพียงว่า โอหยางโซวเปิดเคลส แต่มันไม่ได้บอกว่าขั้นตอนต่อไปเขาจะต้อง
ทำอย่างไร

โอหยางโซวมองไปที่ภูเขาที่ตั้งตระหง่านตรงหน้า จิตใจของเขากำลังคิดย้อนกลับ
ไปถึงข้อมูลทางประวัติศาสตร์ของเลอมูเรียที่เขาเคยอ่าน เขาหวังว่าเขาจะได้เบาะแ
อะไรบางอย่างจากมัน

ตำนานกล่าวไว้ว่า เมื่อนานมาแล้ว มีทวีปรูปเพชรขนาดจากตะวันออกไป
ตะวันตก 3,500 กิโลเมตร และเหนือจรดใต้ 4,700 กิโลเมตร ปรากฏขึ้นกลางทะเล

ทวีปนี้เต็มไปด้วยป่าไม้, ดินอุดมสมบูรณ์ และมันถูกเรียกว่า เลอมูเรีย

ชาวเลอมูเรียตัวเล็ก, ผอม และมีความแข็งแรงน้อย ดังนั้น พวกเขาก็ไม่สามารถ
จะต่อสู้กับสัตว์ร้ายและชนเผ่าอื่นๆบนแผ่นดินได้ ส่งผลให้พวกเขาเลือกที่จะไปอยู่ใต้
ดิน ถึงกระนั้น เทคโนโลยีของพวกเขากลับอยู่ในระดับที่สูงกว่าแอตแลนติสเสียอีก

“ซ่อนอยู่ใต้ดิน...”

ดวงตาของโอหยางโซวปร่งประกาย ขณะที่เขาเข้าใจกุญแจสำคัญของมัน

“ท่านหนิง!”

“องค์ราชา!”

โอหยางโซวออกคำสั่ง “นำกองกำลังปกป้องที่นี่ไว้ อย่าได้เตร็ดเตร่ไปที่ใดเด็ดขาด”

“พะยะค่ะ!”

“สู่ฉู่!”

“องค์ราชา!”

ในฐานะนายกององครักษ์ส่วนตัว นอกเหนือจากเวลาค่าคืนแล้ว สู่ฉู่จะอยู่ห่างจากโอหยางโซวไม่เกิน 3 เมตร ตลอดเวลา

โอหยางโซวออกคำสั่งกับเขาว่า “นำองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ ติดตามข้าขึ้นไปบนภูเขานี้” เพื่อให้เขาเสร็จสมบูรณ์ เขาจำเป็นต้องปีนขึ้นไปบนภูเขานี้

“พะยะค่ะ องค์ราชา!” สู่ฉู่ตอบรับ

เมื่อเห็นเช่นนั้น กานหนิงไม่ได้พยายามใดๆที่จะหยุดเขา ด้วยองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ 3,000 นาย กานหนิงไม่คิดว่า จะมีอะไรทำอันตรายต่อราชาของเขาได้

.....

อย่างรวดเร็ว โอหยางโซวและกลุ่มของเขานั่งเรือชื่อหมา และปีนขึ้นไปบนภูเขานี้

ขณะลมพัดผ่านมา ไม่เพียงแค่มันจะเป็นอากาศที่บริสุทธิ์เท่านั้น แต่มันยังนำกลิ่นหอมของดอกไม้มาด้วย ตอนนี้ มันเป็นปลายฤดูใบไม้ร่วงแล้ว จึงเป็นเรื่องผิดปกติอย่างมากสำหรับภูเขานี้ที่จะมีดอกไม้บานสะพรั่ง

มองออกไป จะเห็นสัตว์ตัวเล็กๆกระจายอยู่ทั่วไปในป่า มีทั้งกวาง, กระต่าย และแม้แต่จิ้งจอกและโคอาล่าจากออสเตรเลีย

นี่ทำให้โอหยางโซ่มั่นใจมากขึ้นว่า ร่องรอยของอารยธรรมเลอมุเรียวอยู่ในภูเขานี้ เขาออกคำสั่งในทันทีว่า “กระจายออกไปและทำการค้นหา พยายามค้นหาถ้ำและสิ่งอื่นๆที่น่าสงสัย”

“พะยะค่ะ องค์ราชา!”

องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ได้รับการฝึกอบรมมาเป็นอย่างดี พวกเขากระจายตัวกันออกไปอย่างรวดเร็วและกวาดไปทั่วทั้งภูเขา

โอหยางโซ่ไม่ยอมนั่งอยู่เฉยโดยไม่ทำอะไรเลย ภายใต้การคุ้มกันขององครักษ์ส่วนตัว เขาเดินลึกเข้าไปในภูเขา ระหว่างทาง เขาพบกันกวางและสัตว์อื่นๆที่ไม่กลัวคนแปลกหน้าเลยแม้แต่หน่อย

“ดูเหมือนว่ามันจะนานมากแล้ว ที่มีคนนอกมากที่นี่”

ไม่นานหลังจากที่โอหยางໂ໊วเดินลึกเข้าไปในภูเขา เขาก็ได้ยินเสียงตะโกนดังมาจากด้านหลัง องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์รีบวิ่งเข้ามารายงานเขาว่า “องค์ราชา พวกเราพบถ้ำแล้วพะย่ะค่ะ”

“ไปดูกัน”

อย่างรวดเร็ว โอหยางໂ໊วและกลุ่มของเขาไปถึงนอกถ้ำ ซึ่งปกคลุมไปด้วยพุ่มไม้อย่างสิ้นเชิง แล้วหินรอบๆเองก็ปกคลุมไปด้วยตะไคร้จำนวนมาก หากไม่สังเกตอย่างระมัดระวัง ทุกคนอาจจะพลาดมันได้

โอหยางໂ໊วชื่นชมว่า “ยอดเยี่ยม พวกเจ้าทุกคนเอาใจใส่งานที่ได้รับมอบหมายอย่างแท้จริง”

เมื่อองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์หนุ่มที่เป็นผู้คนพบถ้ำได้ยินเช่นนั้น หน้าอกของเขาก็พองขึ้น ขณะพยายามซ่อนความสุขของเขา สำหรับพวกเขาแล้ว การได้รับคำชมจากราชา ถือได้ว่าเป็นเกียรติอย่างยิ่ง มันทำให้พวกเขาสามารถนำไปคุยโวได้ตลอดทั้งชีวิตของพวกเขา

หลังจากที่แยกพุ่มไม้เพื่อเปิดทาง ถ้ำอันมืดมิดก็ปรากฏตรงหน้าพวกเขา

“คบบเพลิง!”

โอหยางໂ໊วกล่าวขณะเดินเข้าไปในถ้ำ

องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์จุดคบบเพลิงขึ้น และเดินตามโอหยางໂ໊วเข้าไปในถ้ำ สู่ช่องเป็นดั่งหอคอยเหล็ก เดินติดตามหลังราชาไปอย่างเงียบๆ ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยพลังงาน และมุ่งเน้นไปที่สภาพแวดล้อมรอบๆ

หลังจากเดินไปข้างหน้าได้ราว 20 เมตร เขาก็มาถึงพื้นที่ว่างเปล่าขนาดใหญ่ หินย้อยเต็มอยู่บนเพดานถ้ำ และทุกคนสามารถจะได้ยินเสียงน้ำหยดได้

โอหยางໂ໊วมีความคิดบางอย่าง และเดินตามเสียงน้ำไป

โดยใช้แสงคบเพลิงส่องออกไป โอหยางໂໜเห็นหินย้อยที่ดูผิดปกติ มันมีสีขาวดูจ
นํ้านม มีดูหอมหวาน งดงาม และมีกลิ่นที่ดี

ด้านล่างเป็นแอ่งน้ำเล็กๆ ขนาดเท่ากับอ่างล้างหน้า เสียงหยดน้ำมาจาก
ของเหลวจากหินย้อยหยดลงไปใแอ่งน้ำนั้น

แอ่งน้ำนั้นเต็มไปด้วยของเหลวสีขาวครึ่งหนึ่ง ซึ่งดูราวกับเป็นนํ้านม

หากใครเข้าไปใกล้แอ่งน้ำ ก็จะได้กลิ่นที่หนาแน่นยิ่งขึ้น ไม่เพียงเท่านั้น
หากสัมผัสมันแล้ว มันยังทำให้รู้สึกได้ถึงรสชาติที่ยอดเยี่ยมอีกด้วย

ดวงตาของโอหยางໂໜปร่งประกาย เขารู้ได้ในทันทีว่ามันเป็นสมบัติ

“ໂໜคือนัก มันเป็นสิ่งน่าอัศจรรย์อย่างแท้จริง สุดท้ายแล้ว ข้าก็ได้พบกับของ
เช่นนี้โดยบังเอิญ” โอหยางໂໜรู้สึกปิติยินดีอย่างมากขณะที่เขาทำการตรวจสอบแอ่ง
น้ำ

หินย้อยหมื่นปี(ระดับทองคำขาว) : ไอเท็มจิตวิญญาณหายาก มันสามารถ
นำมาใช้กับการเพิ่มการบ่มเพาะโดยตรง หรือใช้ทำเม็ดยาได้

“เป็นสมบัติที่ยอดเยี่ยมอะไรเช่นนี้!”

โอหยางໂໜรู้สึกปิติยินดี และเขาหยิบขวด 4 ขวด ออกมาจากถุงเก็บของของเขา

นี่ไม่ใช่ขวดธรรมดาทั่วไป แต่มันเป็นเครื่องมือเก็บยาในรูปของเหลว ไม่เพียงแค
่มันจะทำให้มันใจว่า ประสิทธิภาพของยาจะคงอยู่เท่านั้น แต่มันยังสามารถเพิ่ม
ประสิทธิภาพได้อีกด้วย

ขวดทั้งสี่นี้เป็นของขวัญที่เขาได้รับจากนักบุญแพทย์ จางจิงจิง

เนื่องจากเขาเข้ามาในภูเขาสมบัติ แล้วเขาจะกลับออกไปมือเปล่าได้อย่างไร?
ขวดทั้งสี่เต็มไปด้วยของเหลว เขาไม่ทิ้งมันไว้แม้แต่หยดเดียว

“รับนี้ไป” โอหยางໂໜมอบขวดหนึ่งให้กับสู่ฉู่

“องค์ราชา?”

แม้แต่คนที่เยือกเย็นอย่างสูลูกก็ยังคงแสดงออกอย่างประหลาดใจ ในฐานะขุนพล การบ่มเพาะของเขานั้นยอดเยี่ยม จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะรู้ว่าของเหลวนี้ไม่ธรรมดา

เขาไม่คาดหวังเลยว่า ราชาจะมอบมันเป็นของขวัญให้กับเขา

โอหยางโซวอี้มและกล่าวว่า “นี่คือหินย้อยหมื่นปี หลังจากใช้แล้ว มันสามารถจะเพิ่มการบ่มเพาะของผู้ใช้ได้ เมื่อกลับไปทีเรือแล้ว จักรเย็บของครักซ์ศักดิ์สิทธิ์ 3,000 นาย และแบ่งปันมันกับพวกเขา”

“ขอบพระทัยองค์ราชา สำหรับความกรุณาของท่าน!”

เมื่อองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่รอบๆ ได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็โค้งคำนับลง เพื่อแสดงความขอบคุณ

ด้วยผู้ปกครองเช่นนี้ มันเป็นไปได้ชัดว่าพวกเขายินดีจะสละชีวิตของพวกเขาเพื่อ

โอหยางโซวโบกมือของเขา และเก็บอีก 3 ขวด ลงในถุงเก็บของของเขา องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์เป็นทหารที่ซื่อสัตย์ที่สุดของเขา ในเมื่อเขาได้รับประโยชน์ แล้วเขาจะลืมพวกเขาได้อย่างไร?

นอกจากนี้ การเพิ่มความแข็งแกร่งให้กับพวกเขา ยังเป็นการเพิ่มความปลอดภัยให้กับตัวเขาเองอีกด้วย เนื่องจากการมอบสิ่งนี้ให้ยังจะช่วยทำให้พวกเขามีความสุข แล้วเหตุใดเขาจะไม่ทำล่ะ?

แล้วโอหยางโซวก็ยังไม่พอใจกับความแข็งแกร่งขององครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ในปัจจุบัน เขากำลังตั้งหน้าตั้งตาสว่างองครักษ์อยู่ยงคงกระพันอย่างแท้จริงขึ้นมา เพื่อติดตามเขาไปในขณะที่เขาพิชิตโลก

หินย้อยหมื่นปีอาจจะเป็นโอกาสที่ดี

ในพื้นที่กว้างใหญ่ที่นั่น นอกเหนือจากแอ่งน้ำเล็กๆนี้แล้ว ไม่มีสมบัติอื่นๆอีก อีกด้าน มันกลับมีบันไดอยู่ทางซ้าย มันดูลึกลับอย่างแท้จริง และไม่สามารถจะมองเห็นได้อย่างชัดเจน

“ไปกัน!”

โอหยางโซวนำพวกเขา เดินไปทางบันได

บันไดเป็นข้อพิสูจน์ว่ามีสิ่งมีชีวิตที่มีสติปัญญาอยู่ที่นี่ และเขาไม่ได้มาผิดที่

ตามที่คาดหวัง บันไดนี้ลึกลงไปด้านล่าง นอกจากนี้ มันยังไม่ใช่บันไดตรงๆ แต่มันเป็นเกลียว ที่แทงทะลุลงไปได้ดิน

โอหยางโซวคาดเดาว่า หากเป็นข้างนอก มันคงจะลึกลงไปถึงใต้น้ำทะเล ภูเขานี้ไม่เพียงแค่อลอยอยู่บนผิวทะเลเท่านั้น แต่มันยังหยั่งรากลึกลงไปอีกด้วย

คิดเกี่ยวกับมัน จะรู้สึกได้ว่ามันน่ากลัวอย่างแท้จริง ชาวเลอมูเรียสามารถที่จะซ่อนร่องรอยของภูเขาขนาดใหญ่นี้ได้ ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขายังทำให้มั่นใจว่า ไม่มีเรือลำใดพุ่งเข้ามาชนมันโดยไม่รู้ตัวอีกด้วย ใครจะรู้ว่าพวกเขาใช้เทคโนโลยีอะไร

การคาดเดาของโอหยางโซวนั้นถูกต้อง

ยิ่งพวกเขาลงบันไดลึกลงไปมากเพียงใด เกลียวรอบๆก็ยิ่งมีขนาดใหญ่ขึ้นเท่านั้น นี่แสดงให้เห็นว่า ตัวภูเขานั้นใหญ่ขึ้นเรื่อยๆขณะที่พวกเขาลงไป

“เพิ่มความเร็วขึ้น” โอหยางโซวออกคำสั่ง

ยิ่งลงไป อากาศก็ยิ่งเบาบางลง แม้แต่องค์กรรักษาสงครามศักดิ์สิทธิ์ที่ได้รับการฝึกอบรมมาเป็นอย่างดี ก็ยังรู้สึกได้ว่าพวกเขาหายใจลำบาก มีเพียงการไปถึงจุดหมายให้เร็วที่สุดเท่านั้น พวกเขาจึงสามารถผ่อนคลายได้

เนื่องจากชาวเลอมูเรียอาศัยอยู่ในถ้ำ พวกเขาจึงมีวิธีต่างๆในการระบายอากาศ

ผ่านไป 3 ชั่วโมง พวกเขามองเห็นแสงสีฟ้าที่เปร่งออกมาจากด้านล่าง มันราวกับพวกเขาเดินเข้าไปในแผ่นดินแฟนตาซีบางแห่ง

ยิ่งพวกเขาเดินลง แสงสีฟ้าก็ยิ่งจ้ามมากขึ้น

ในที่สุด โอหยางโซวก็มองเห็นโถงสีฟ้าอยู่ที่ปลายสุดของบันได อากาศที่เคยเบาบางเริ่มกลับสู่ภาวะปกติ นี่ทำให้โอหยางโซวถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก

เข้าไปในโถง จะสังเกตเห็นได้ว่า มันเป็นรูปวงกลมที่มีรัศมี 800 เมตร และมีเพดานเป็นรูปวงรี

โถงทั้งหมดประกอบไปด้วยหินสีฟ้าพิเศษ ที่เปรงแสงสีฟ้าออกมา

โถงถูกสร้างขึ้นอย่างงดงาม แต่ละมุมมีรูปปั้นเสมือนจริง ซึ่งแสดงความสามารถของช่างฝีมือในระดับสูง

โถงทั้งหมดนี้เป็นดั่งงานศิลป์

มันไม่ยากที่จะคาดเดาว่า แม้ว่าเลอมูเรียจะอาศัยอยู่ใต้ดิน แต่ทักษะทางศิลปะของพวกเขากลับมาถึงจุดที่น่าอัศจรรย์ใจ

นี่เป็นชนเผ่าที่ใช้ชีวิตพิถีพิถันอย่างแท้จริง

แม้แต่รูปปั้นและสิ่งก่อสร้างในแอตแลนติสก็ยังไม่สามารถจะเปรียบเทียบกับสิ่งที่เห็นตรงหน้านี้ได้

ใครจะรู้ว่า นี่อาจจะเป็นเพียงยอดภูเขาน้ำแข็งเท่านั้น โอหยางโซวมีความสนใจในอารยธรรมลึกลับนี้มากขึ้นเรื่อยๆ

ในขณะนั้นเอง ใครบางคนก็กล่าวออกมาว่า “บุคคลแห่งโชคชะตา ยินดีต้อนรับสู่อาณาจักรเลอมูเรีย!”

“นั่นใคร?” สุ่มมองไปรอบๆอย่างระมัดระวัง

ในขณะนั้น ประตูขนาดเล็กก็เปิดขึ้น จากนั้น ชายชราที่ดูแปลกประหลาด ตัวเล็ก ๆ สูงไม่ถึง 1 เมตร, ผิวสีเขียว, ใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอย และหูยาว ก็เดินออกมา

แม้ว่าชายชราจะตัวเล็ก แต่ดวงตาของเขาก็เต็มไปด้วยสติปัญญา เพียงแค่จุดนี้ก็ไม่สามารถที่จะดูเบาเขาได้แล้ว ความรู้สึกที่เฉียบคมของโอหยางโซว สังเกตเห็นว่าแสงสีฟ้ารอบๆใกล้ชิดกับชายชราเป็นอย่างมาก

ชายชราเดินมายังด้านหน้าของโอหยางโซว และโค้งคำนับเขา ก่อนจะกล่าวว่า “บุคคลแห่งโชคชะตา ข้าเป็นผู้นำชนเผ่าเลอมูเรีย โพลิสก้า ยินดีต้อนรับสู่ทวีปเลอมูเรีย”

โอหยางโซวโค้งคำนับตอบและกล่าวว่า “สวัสดีท่านผู้นำชนเผ่า ข้ามาจากประเทศทางตะวันออก ราชวงศ์เซี่ยอันยิ่งใหญ่”

เมื่อสุ่มเห็นเช่นนั้น เขาก็กล่าวขึ้นว่า “ท่านผู้นี้คือองค์ราชาของพวกเรา”

ดวงตาของโพลิสก้าเปร่งประกาย “บุคคลแห่งโชคชะตาที่แท้จริง ข้าเสียมารยาทแล้ว”

“มิกล้ามิกล้า”

โอหยางโซวไม่ต้องการจะใช้สถานะของเขาในตอนนี้ เนื่องจากเขากำลังรอคอยที่จะได้รับเทคโนโลยีบางอย่างจากชนเผ่าเลอมูเรีย

“ตามข้ามา!”

โพลิสก้าเป็นคนที่เด็ดขาดอย่างแท้จริง เขาหันหลังกลับแล้วเดินผ่านประตูไป

โอหยางโซวเดินตามหลังเขาไป

ขณะที่เดินเข้าไปในประตู โพลิสก้าก็หันกลับมาในฉับพลันและกล่าวว่า “บุคคล
แห่งโชคชะตา โปรดให้คนของท่านรออยู่ในโถงด้วย คนของข้าซื้ออายอย่างแท้จริง และ
พวกเขาไม่เคยพบเห็นคนภายนอกจำนวนมากมาก่อน”

เมื่อโอหยางโซวได้ยินเช่นนั้น เขาก็ส่งสัญญาณให้สุนัขติดตามเขามา ขณะที่
องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์รออยู่ที่นี่

ไม่ว่าโอหยางโซวหยิ่งผยอง อย่างไรก็ตาม นี่เป็นภารกิจที่โอหยางโซวเปิด
ทำงาน ไกอาไม่มีเหตุผลใดๆที่จะทำร้ายเขา นอกจากนี้ สุนัขยังดีกว่าทหาร 1,000 นาย
เสียอีก

และหากมีสิ่งใดเกิดขึ้นจริง องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ที่นำเข้ามาก็ไม่ได้มี
ประโยชน์อะไรมากมายนัก

ข้ามประตูไป พวกเขาเข้าสู่โถงที่สวยงามอีกแห่งหนึ่ง อย่างไรก็ตาม มันมีขนาดที่
เล็กกว่ามาก ตรงกลางเป็นเสาวงกลมโปร่งใส ซึ่งภายในมีกรงเหล็กอยู่

“ตามเข้ามา”

โพลิสก้ากล่าว ขณะที่เขาเดินนำไปยังเสานั้น

ดวงตาของโอหยางโซวเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น กลไกในเสานี้ช่าง
คุ้นเคยอย่างแท้จริง

โพลิสก้ากดลงบนเสา และกรงก็เปิดขึ้น จากนั้น เขาก็เดินเข้าไปในกรง และใช้
สายตาส่งสัญญาณให้โอหยางโซวและสุนัขเดินเข้ามา

หลอดไฟในหัวของเขาสว่างขึ้น ‘นี่ไม่ใช่ลิฟต์หรือ?’ เขาจะรู้ได้อย่างไรว่า
อารยธรรมเลอมูเรียก้าวหน้าเช่นนี้ ไม่แปลกใจเลยที่พวกเขาเหนือกว่าอารยธรรมแอด
แลนติส

เมื่อเห็นเช่นนั้น โอหยางโซวก็รู้สึกตื่นเต้นมากขึ้นเรื่อยๆ

หลังจากที่ทรงปิดลงแล้ว มันก็ค่อยๆ เลื่อนลึกลงไปได้ดิน นี่เป็นครั้งแรกที่ผู้ดูเห็น
สิ่งที่น่าอัศจรรย์เช่นนี้ ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความประหลาดใจและตกตะลึง โชค
ยังดีที่เขาสามารถสงบสติอารมณ์ของเขาได้

ในตอนนี้ กระบวนการคิดของเขาเปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิงแล้ว

หลังจากที่ลิฟต์เลื่อนลงไปได้ราว 100 เมตรแล้ว มันก็หยุดลงอย่างช้าๆ

อย่างไม่ต้องกล่าว มันเป็นโถงอีกแห่งที่ดูเหมือนกับโถงก่อนหน้านี้ อาจกล่าวได้
ว่า ชาวเลอมูเรียฟุ่มเฟือยอย่างแท้จริง เพราะแม้แต่โถงของลิฟต์ก็ถูกสร้างขึ้นอย่าง
ฟุ่มเฟือย

ตามโพลิสก้าไป โอหยาางโหวไปถึงประตูอีกแห่ง

ช่วงเวลาที่ประตูเปิดออก โอหยาางโหวถึงกับสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ขณะที่ปาก
ของผู้ดูเบิกกว้าง

พวกเขาอยู่บนพื้นสูง ด้านนอก เป็นพื้นที่ขนาดใหญ่ ที่มีสิ่งก่อสร้างสูงใหญ่ ที่
ก่อตัวขึ้นเป็นเมือง

อย่างไรก็ตาม เมืองแห่งนี้ตั้งอยู่ใต้มหาสมุทรอินเดีย ในระดับความลึกที่ไม่มีใครรู้
ปาฏิหาริย์เช่นนี้ อาจจะสามารถเห็นได้เพียงในเกมส์เท่านั้น

“เชิญ!”

โพลิสก้ารู้สึกปิติยินดีอย่างแท้จริง เมืองใต้น้ำแห่งนี้เป็นความภาคภูมิใจของชาว
เลอมูเรีย มันเป็นการผสมผสานระหว่างเทคโนโลยีเลอมูเรียและศิลปะของพวกเขา

สวนทุกแห่ง, สิ่งก่อสร้างทุกแห่ง, และรูปปั้นทุกชิ้น แสดงให้เห็นถึงความสามารถ
ทางศิลปะของพวกเขา พวกเขาต้องใช้เวลายาวนานถึง 800 ปี กว่าที่จะทำสิ่งเหล่านี้
ทั้งหมดได้

ระหว่างทาง จะเห็นคนตัวเล็กๆ อย่างโพลิสก้าได้ทั่วไป

ในสายตาของโอหยางโซว ชาวเลอมูเรียเหล่านี้ดูเหมือนกันหมด พวกเขามีผิวสี
เขียว, รีวรอยบนใบหน้า และหูยาว

ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิง, ผู้ชาย, เด็ก หรือผู้ใหญ่ พวกเขาทั้งหมดดูเหมือนกัน

แม้แต่เด็ก ๆ ที่ตัวไม่สูง ก็ยังมีใบหน้าที่เต็มไปด้วยรีวรอย เห็นได้ชัดว่ามันไม่ใช่
สัญญาณที่แสดงถึงความชรา แต่เป็นธรรมชาติโดยกำเนิดของพวกเขา

โอหยางโซวคิดย้อนกลับไปถึงโยดาในภาพยนตร์สตาร์วอร์ส พวกเขาช่างดู
คล้ายกันอย่างแท้จริง

เกี่ยวตามจริง โยดาเป็นนักสู้ระดับสูงสุดในภาพยนตร์ และความแข็งแกร่งของเขา
ก็มาจากการบ่มเพาะที่คล้ายกับการบ่มเพาะทางจิตวิญญาณของเลอมูเรีย

โอหยางโซวสงสัยว่า การออกแบบตัวละครของโยดา อาจจะถูกลอกเลียนมาจาก
ชาวเลอมูเรีย ไม่อย่างนั้น เหตุใดมันถึงได้บังเอิญเช่นนี้

.....

เมื่อเห็นโอหยางโซวและสโนว์ ที่เป็นคนตัวยักษ์ทั้งสอง ชาวเลอมูเรียก็เต็มไปด้วย
ความหวาดกลัว โชคดีที่พวกเขาเห็นโพลิสก้าเดินนำหน้ามา พวกเขาจึงไม่ได้แสดง
อารมณ์ของพวกเขาออกมามากนัก

ภายใต้ความช่วยเหลือของเขา โอหยางโซวได้เดินทางทัวร์เมืองอันลึกลับแห่งนี้
หลังจากนั้น โพลิสก้าก็นำพวกเขาไปยังโดมสูงใหญ่ 3 ชั้น

ที่ด้านหน้ามีเครื่องหมายขนาดใหญ่ ที่เขียนด้วยภาษาเลอมูเรีย โอหยางโซวไม่
สามารถจะอ่านมันได้ และโพลิสก้าได้แนะนำว่า “ที่นี่คือโงเทคโนโลยีของพวกเรา
ซึ่งรวบรวมความรู้ทั้งหมดของชนเผ่าพวกเราเอาไว้”

โอหยางโซวเต็มไปด้วยความปิติยินดี สิ่งที่สำคัญมาถึงแล้ว

ใครจะรู้ว่า เขาต้องจ่ายราคามากเพียงใดในครั้งนี เพื่อที่จะได้รับเทคโนโลยีมา

คิดย้อนกลับไป เพื่อสำเร็จควสที่เกี้ยวข้องของแอตแลนติส เขาต้องจ่ายเงินไปถึง 2 ล้านเหรียญทอง

โชคดีที่โอหยางโซวเตรียมพร้อมอยู่แล้ว

เดินเข้าไปในห้องโถงเทคโนโลยี กลืนอายของความทันสมัยปกคลุมเขา มีเทคโนโลยีมากมายที่คล้ายกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ ถูกบันทึกไว้ในโถง

โพลิสก้าเต็มไปด้วยความสุข ขณะที่เขาแนะนำเทคโนโลยีที่ละอย่างทีละอย่าง

เทคโนโลยีการสร้างลิฟต์พิเศษ ซึ่งก็คือลิฟต์ที่โอหยางโซวใช้ก่อนหน้านี้, เทคโนโลยีเครื่องตัดพิเศษ คล้ายกับอุปกรณ์ตัดขนาดใหญ่ในสมัยใหม่ ซึ่งสามารถตัดเหล็กแผ่นได้อย่างง่ายดาย

เทคโนโลยีการสร้างเรือดำน้ำพิเศษ นี่คล้ายกับเรือดำน้ำในสมัยใหม่เป็นอย่างมาก , เทคโนโลยีเรน่าชีวภาพ โอหยางโซวถามโพลิสก้าเกี่ยวกับมัน และได้รู้ว่ามันคล้ายกับค้างคาว ที่ปล่อยโซน่อออกไปเพื่อสอดแนมฝ่ายตรงข้ามเหมือนเรดาร์

เทคโนโลยีเหล่านี้ทำให้โอหยางโซวเต็มไปด้วยความตื่นเต้นอย่างแท้จริง

แก่นหลักของอารยธรรมแอตแลนติสก็คือ หินแม่เหล็ก และเทคโนโลยีการแกะสลัก ทั้งสองก่อตัวขึ้นเป็นระบบพิเศษที่ไม่เหมือนใคร ส่วนแก่นหลักของอารยธรรมเลอมูเรียก็คือ คริสตัลวิเศษ

หลังจากพาเดินทางทัวร์โรงเทคโนโลยีแล้ว โพลิสก้าก็กล่าวว่า “บุคคลแห่งโชคชะตา เพื่อเป็นการขอบคุณจากชนเผ่าของพวกเรา ท่านสามารถนำเทคโนโลยีออกไปได้ฟรี 1 เทคโนโลยี” “ข้าเลือกโดยตรงได้หรือไม่?” โอหยางโซวถามอย่างสงสัย

“ได้”

“มีข้อกำหนดเพิ่มเติมหรือไม่?”

“ไม่”

“โ้วว มันช่างยอดเยี่ยมอย่างแท้จริง”

แม้ว่ามันจะมีเทคโนโลยีเกือบ 100 เทคโนโลยี แต่ที่โอหยางโซวสนใจมากที่สุดก็ยังคงเป็น เทคโนโลยีการสร้างเรือดำน้ำวิเศษ

นั่นเป็นเพราะ สำหรับกองทัพเรือแล้ว การมีและไม่มีเรือดำน้ำ เป็นอะไรที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

เรือดำน้ำเป็นสิ่งปกติสำหรับการทหารในสมัยใหม่ งานหลักของมันก็คือ การโจมตีเรือของศัตรู, ปกป้องแนวชายฝั่ง, สอดแนม, อำพราง และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้

แม้ว่ากองกำลังมนุษย์กบของต้าเซี่ยจะน่าอัศจรรย์ แต่พวกเขาก็เข้าเกินไปสำหรับใต้น้ำ และไม่เหมาะสำหรับการลอบโจมตีระยะไกล

หากเป็นกองกำลังมนุษย์กบ พร้อมด้วยเรือดำน้ำ มันอาจจะสร้างผลกระทบที่แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง

โอหยางโซวถามโพลิสกา สำหรับข้อมูลค่าสถานะของเรือดำน้ำวิเศษ

ชื่อเรือดำน้ำ : เรือดำน้ำวิเศษ

ขนาดเรือดำน้ำ : ความยาว 95 เมตร, กว้าง 11 เมตร, ลึก 5 เมตร

การเคลื่อนที่ : 3,000 ตันที่ผิวน้ำ, 4,500 ตันที่ใต้น้ำ

ความลึก : 100 เมตร

ความจุเรือดำน้ำ : 100

พลังงาน : พลังงานวิเศษ

เสียงดังที่สุด : 90 เดซิเบล

อาวุธหลัก : ปืนใหญ่คริสต์ลวิเศษใต้น้ำ

หมายเหตุ : เรือดำน้ำวิเศษเป็นสิ่งที่พิเศษและไม่เหมือนเทคโนโลยีอื่นๆของวัฒนธรรมเลอมูเรีย โดยใช้คริสต์ลวิเศษเป็นแหล่งพลังงาน มันสามารถเดินทางอย่างเงียบๆใต้ทะเลได้

โอหยางโซวเลือกมัน และโพลิสก้าก็มอบคู่มือเทคโนโลยีให้กับเขาในทันที โอหยางโซวรับมา และเก็บมันไว้ในถุงเก็บของของเขาอย่างระมัดระวัง

“ท่านผู้นำชนเผ่า คริสต์ลวิเศษสามารถจะชาร์จพลังงานได้หรือไม่?” โอหยางโซวถาม

โพลิสก้ายิ้ม “คริสต์ลวิเศษสามารถใช้งานได้ แต่ไม่สามารถจะชาร์จพลังงานได้เหมือนหินแม่เหล็กของแอตแลนติส นอกจากนี้ คริสต์ลวิเศษผลิตได้ในเลอมูเลียเท่านั้น”

“ ... ”

ใบหน้าของโอหยางโซวกลายเป็นมืดลง

“แล้ว ท่านสามารถจะส่งมอบชุดคริสต์ลวิเศษให้เข้าได้หรือไม่?” โอหยางโซวถามออกไปอย่างผ่อนคลาย

โพลิสก้ายิ้มออกมาอีกครั้ง รอยยิ้มนี้ของเขาทำให้โอหยางโซวถึงกับขนลุก เขาคุ่นเคยกับรอยยิ้มเช่นนี้ดี มันเป็นรอยยิ้มของพ่อค้าที่น่ารังเกียจ

โพลิสก้ากล่าวว่า “มันยากที่จะเก็บเกี่ยวคริสต์ลวิเศษได้ แม้จะอยู่ในฐานะผู้นำชนเผ่า แต่ข้าก็ไม่มีอำนาจจะมอบมันให้กับใครได้ เว้นแต่ท่านจะใช้เงินเพื่อซื้อมันไป”

โอหยางโซวยิ้มออกมาอย่างขมขื่น นี่เองที่เป็นสิ่งที่เขาเฝ้ารออยู่

จากการแนะนำของโพลิสก้า การจะใช้งานเรือดำน้ำต่อเนื่องเป็นเวลา 1 ปีจะต้องมีคริสต์ลวิเศษ 100 ก้อน และแต่ละก้อนมีราคาขายอยู่ที่ 2,000 เหรียญทอง

ดังนั้น การจะใช้งานเรือดำน้ำต่อเนื่องเป็นเวลา 1 ปีได้ จะต้องเสียค่าใช้จ่ายสำหรับพลังงานสูงถึง 200,000 เหรียญทอง

อย่างช่วยไม่ได้ โอหยางโซวทำได้เพียงใช้เงิน 2 ล้านเหรียญทอง เพื่อซื้อคริสต์ลวิเศษ 1,000 ก้อน ซึ่งเพียงพอให้เรือดำน้ำ 10 ลำ ใช้งานได้ตลอด 1 ปี

ดูเหมือนว่า มันจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะให้กองทัพเรือมีเรือดำน้ำจำนวนมาก

โอหยางโซวถามว่า “หากข้าใช้มันหมดแล้ว ข้าสามารถกลับมาซื้ออีกได้หรือไม่?”

“แน่นอน ท่านสามารถจะทำได้” ข้อตกลงใหญ่ได้รับการดำเนินการอย่างรวดเร็ว ซึ่งมันทำให้โพลิสก้ารู้สึกปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง จากนั้น เขาก็ส่งหินสีฟ้าให้กับโอหยางโซว “ด้วยสิ่งนี้ ท่านจะสามารถหาพวกเรามาพบได้”

โอหยางโซวเข้าใจ หากปราศจากสิ่งนี้ คงจะไม่มีใครสามารถมองเห็นภูเขาทะเฒ่าด้านบนได้

ขณะที่เดินทัวร์เลอุมูเรีย โอหยางโซวได้ถามโพลิสก้าว่า พวกเขามีความคิดที่จะกลับขึ้นไปบนผิวน้ำโลกหรือไม่

โพลิสก้ากล่าวอย่างตรงไปตรงมาและบอกเขาว่า พวกเขาคุ่นเคยกับการอยู่ใต้น้ำแล้ว และไม่ยินดีจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับโลกภายนอก

เมื่อโอหยางโซวได้ยินเช่นนั้นแล้ว เขาก็รู้ได้ทันทีว่าเขาไม่สามารถจะบังคับใดๆ
พวกเขาได้

แต่ละอารยธรรม ล้วนมีวิธีการเอาตัวรอดของตัวเอง ซึ่งมันมีทั้งผู้ที่ต้องการอยู่ใน
ด้านสว่างและเงามืด

สำหรับเรื่องนี้ โอหยางโซวและโพลิสก้าได้ลงนามในสัญญาระยะยาว ตั้งแต่ปีที่ 5
เป็นต้นไป ต้าเซียจะซื้อคริสตัลพิเศษไม่น้อยกว่าปีละ 1,000 ก้อน

หลังจากลงนามในสัญญาแล้ว ใบหน้าที่เคยเหี่ยวแห้งของโพลิสก้าก็ราวกับถูกบีบ
จนกลายเป็นลูกบอล “เนื่องจากราชาเซียเป็นคนใจกว้างเช่นนี้ ข้าก็ไม่สามารถที่จะ
ตระหนี่ได้เช่นกัน ข้าจะมอบเรือดำน้ำวิเศษให้กับต้าเซียฟรี 1 ลำ”

ด้วยการลงนามนี้ แม้แต่วิธีที่โพลิสก้าเรียกโอหยางโซวก็แตกต่างออกไปจากเดิม
อย่างสิ้นเชิง

“ขอบคุณ” โอหยางโซวเต็มไปด้วยความปิติยินดี

ด้วยประสบการณ์ในการพัฒนาอุปกรณ์การบินลોકเลียน และแม้จะเป็น
มาตรฐานเทคโนโลยีในปัจจุบันของต้าเซีย การสร้างเรือดำน้ำก็ยังคงจะต้องใช้เวลาใน
การสร้างไม่น้อยกว่าครึ่งปี

การมี 1 ลำ ก่อนหน้านั้น แน่แน่นอนว่ามันย่อมเป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยม

เรือดำน้ำนี้จะสามารถนำมาใช้สำหรับฝึกอบรมทหาร ในขณะที่พวกเขาศึกษา
เทคโนโลยีการสร้างเรือดำน้ำได้ พวกเขาจะใช้มันฝึกอบรมสำหรับการเข้าประจำการ
ในเรือดำน้ำที่สร้างขึ้นใหม่ในอนาคต

เมื่อจัดการทุกอย่างแล้ว โอหยางโซวก็ไม่ได้อยู่ที่นี้ต่ออีก

.....

เขาขึ้นลิฟต์พิเศษกลับไปยังโถงเดิมที่อยู่ด้านบน องค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์อยู่
ปกป้องที่นั่นอย่างซื่อสัตย์

ก่อนที่เขาจะกลับไป โพลิสก้าได้ถามว่า “ราชาเซีย ท่านต้องการที่จะสัมผัสกับ เรือดำน้ำวิเศษหรือไม่?”

“แน่นอน”

โอหยางโซวตอบรับอย่างปิติยินดี และเขาเลือกกองครักษ์ส่วนตัว 50 นาย ไปพร้อมกับเขา

เรือดำน้ำวิเศษสามารถจะบรรจุทุกคนได้ 100 คน นอกจากนี้ ด้วยกลไกที่ซับซ้อน อย่างแท้จริง โพลิสก้าจึงได้จัดผู้ฝึกสอนเลอมุเลียน 20 คน ช่วยเหลือต้าเซียในการ ขับเคลื่อนฉลามทมิฬ

ผู้ฝึกสอนเลอมุเลียนทั้ง 20 คนนี้ จะไม่อยู่ต้าเซียตลอดไป เมื่อต้าเซียส่งคนมาซื้อ คริสต์ลิวิเชอรอบสอง พวกเขาจะติดตามมาด้วย เพื่อกลับมายังเลอมุเรีย

นี่แสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นที่จะอยู่ในเงามืดของพวกเขา

โพลิสก้ากดปุ่มบนกำแพงทางตะวันตกของโถง ทำให้อุโมงค์แห่งหนึ่งปรากฏขึ้น ที่ปลายอุโมงค์ เรือดำน้ำวิเศษจอดเทียบท่าอยู่ และผู้ฝึกสอนเลอมุเรียนก็รออยู่ที่นั่น แล้ว

โอหยางโซวขึ้นไปบนเรือดำน้ำ และกล่าวคำลากับโพลิสก้า

แตกต่างจากเรือดำน้ำสมัยใหม่ เรือดำน้ำนี้แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ หัวเรือ, กลางเรือ และท้ายเรือ

หัวเรือเป็นศูนย์บัญชาการของเรือดำน้ำ ขณะที่กลางเรือเป็นห้องครัวและ ห้องพัก สำหรับท้ายเรือ เครื่องมือขับเคลื่อนและระบบต่างๆตั้งอยู่ที่นั่น

ปืนใหญ่คริสต์ลิวิเชอไต้่น้ำถูกติดตั้งไว้ที่ด้านล่างของตัวเรือ

ด้วยความอยากรู้อยากเห็น โอหยางโซวจึงเข้าไปที่ศูนย์บัญชาการของฉลามทมิฬ

ศูนย์บัญชาการทั้งหมดมีขนาดไม่ถึง 100 ตารางเมตร ตรงกลางเป็นที่นั่งของ กัปตันเรือ ที่ด้านหน้าของศูนย์บัญชาการ มีคอมพิวเตอร์ควบคุมตั้งอยู่ และมีเลอมุ

เลียน 10 คน นั่งอยู่ตรงนั้น ด้านบนคอมพิวเตอร์ เป็นหน้าต่างโค้งขนาดใหญ่ ที่
สามารถใช้มองออกไปยังภายนอกได้

โลกใต้น้ำอันลึกลับ ถูกแสดงออกมาอย่างชัดเจนที่เบื้องหน้าของโอหยางโซว

TWO ตอนที่ 977 ประเทศที่นั้งอยู่บนรถเข็นแร่

เมื่อฉลามทมิฬที่ดูราวกับสัตว์ร้ายขนาดยักษ์ ปรากฏขึ้นบนผิวทะเลในฉับพลัน กองเรือจักรพรรดิก็ได้รับการแจ้งเตือนในฉับพลัน และปืนใหญ่ทุกระบอกก็เล็งมาที่มันทันที

หากฉลามทมิฬแสดงสัญญาณการเป็นปฏิปักษ์ใดๆ พวกเขาจะยิงใส่มันทันที

ชาวเลอมูเลียนในศูนย์บัญชาการสงบอย่างแท้จริง ฉลามทมิฬปกคลุมด้วยชั้นของเหล็กกล้า ด้วยปืนใหญ่ที่ล่าหลังเช่นนี้ พวกเขาไม่สามารถจะสร้างความเสียหายอย่างรุนแรงให้กับเรือดำน้ำได้

ฉลามทมิฬใช้พลังงานพิเศษ ซึ่งคล้ายกับพลังงานนิวเคลียร์ในโลกจริง ที่สามารถอยู่ใต้น้ำได้เป็นเวลานาน แตกต่างจากเรือดำน้ำพลังงานเชื้อเพลิง ที่ต้องขึ้นเทียบท่าบ่อยครั้งเพื่อเติมพลังงาน

เมื่อเห็นฝูงปรากฏตัวขึ้นที่หลังของสัตว์ร้าย การหนีก็กเลิการแจ้งเตือนในทันที

จากนั้น เมื่อองค์กรสังครามศักดิ์กลับขึ้นมาทั้งหมด และสมทบกับกองเรือแล้ว กองเรือจักรพรรดิก็ออกเดินทางอีกครั้ง

ที่แตกต่างออกไปจากเดิมก็คือ พวกเขามีสมาชิกใหม่อย่าง ฉลามทมิฬ

โอหยางโซวสั่งให้กานหนิงเพิ่มฉลามทมิฬเข้าไปในกองเรือจักรพรรดิ ในเวลาเดียวกัน เขาก็จัดสมาชิกชั้นสูงเข้าไปในฉลามทมิฬ เพื่อเรียนรู้วิธีการขับเคลื่อนเรือดำน้ำจากผู้ฝึกสอนชาวเลอมูเรีย

เมื่อกองเรือจักรพรรดิจากไป แสงสีขาวก็เปร่งประกายขึ้น จากนั้น ภูเขาก็ตลายไปจากผิวทะเลอีกครั้ง ใครจะรู้ว่า มีอารยธรรมที่แข็งแกร่งเช่นนี้ซ่อนอยู่ในทะเล?

.....

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 11 วันที่ 28

หลังจากเดินทางข้ามทะเลในระยยะไกล ในที่สุดกองเรือจักรพรรดิก็มาถึงท่าเรือเมลเบิร์นของออสเตรเลีย

ออสเตรเลียถูกเรียกว่าเป็นทวีปทางใต้ ขณะที่ชาวยุโรปค้นพบมันในศตวรรษที่ 17 พวกเขาคิดว่านี่เป็นทวีปที่จะตรงไปยังอาร์คติก พวกเขาจึงตั้งชื่อมันว่าออสเตรเลีย

เมืองหลวงแคนเบอร์รา ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศ

ออสเตรเลียถูกล้อมรอบด้วยน้ำทั้ง 4 ด้าน และเป็นประเทศเดียวในโลกที่ปกคลุมทั้งทวีป ในเวลาเดียวกัน มันก็ถูกเรียกว่าเป็นประเทศที่นั้งอยู่บนรถเข็นแร่ และขึ้นอยู่กับหลังแกะ

70% ของออสเตรเลียเป็นทะเลทรายหรือเกือบจะเป็นทะเลทราย และภาคกลางก็ไม่เหมาะสมสำหรับสำหรับให้มนุษย์อาศัยอยู่ ทั่วทั้งประเทศมีพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับการทำฟาร์มและเลี้ยงสัตว์เพียง 260,000 ตารางกิโลเมตร โดยคนส่วนใหญ่จะตั้งรกรากอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศ

ในโลกจริง เพียงแค่เมลเบิร์นและซิดนีย์ ก็คิดเป็นประชากรมากกว่าครึ่งประเทศแล้ว

ด้วยเหตุนี้ ออสเตรเลียจึงเหลือลอร์ดในเกมส์เพียงคนเดียวเท่านั้น ซึ่งก็คือ อเวร่า และเมืองหลักของเขาก็คือ เมืองเมลเบิร์น ซึ่งเป็นเมืองที่ใหญ่ที่สุดรองจากเมืองหลวงแคนเบอร์รา

ออสเตรเลียเต็มไปด้วยทรัพยากรแร่ ทั้งอลูมิเนียม, ทองคำ, เหล็ก, ถ่านหิน, ลิเทียม, แมงกานีส, เงิน และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ แล้วมันยังเป็นหนึ่งในแหล่งทรัพยากรแร่สำรองที่ใหญ่ที่สุดในโลก

ในเวลาเดียวกัน ออสเตรเลียก็เป็นผู้ส่งออกถ่านหิน, บอโกไซต์, ตะกั่ว, เพชร และสังกะสีที่ใหญ่ที่สุดในโลก, เป็นผู้ส่งออกอะลูมิเนียม, แร่เหล็ก และยูเรเนียม ใหญ่ที่สุดเป็นอันดับสองของโลก, และเป็นผู้ส่งออกทองคำใหญ่ที่สุดเป็นอันดับที่สามของโลก

ทรัพยากรแร่ที่อุดมสมบูรณ์ของออสเตรเลีย เป็นส่วนหนึ่งที่ดึงดูดโอหยางโซมา
ที่นี่

กองเรือจักรพรรดิสามารถเทียบท่าที่ท่าเรือเมลเบิร์นได้อย่างราบรื่น เพราะ
น้ำพักน้ำแรงของคณะทูตวัดหงหลู่ ที่ถูกส่งมาก่อนหน้านี้

นอกเหนือจากทรัพยากรแร่แล้ว ออสเตรเลียไม่ได้เป็นจุดยุทธศาสตร์ใดๆของ
โลก และมันเป็นเพียงแผ่นดินที่เงียบสงบ โอหยางโซจึงไม่มีความตั้งใจที่จะโจมตีพวก
เขา และส่งพวกเขาไปยังแผนที่ลงทัณฑ์

หากเขาทำเช่นนั้น เขาก็จะทำให้ต้าเซี่ยกลายเป็นศัตรูของทั้งโลก หากมันเกิดขึ้น
จริง มันจะไม่ใช่ว่าเรื่องดีสำหรับทั้งโอหยางโซและต้าเซี่ย เมื่อพวกเขาไปถึงดาวเคราะห์
โฮป

‘เพื่อให้ได้ประโยชน์ที่ยอดเยียมที่สุดโดยเสียสละน้อยที่สุด และใช้ความร่วมมือ
เพื่อสร้างสถานการณ์ที่ชนะกันทั้ง 2 ฝ่าย มันจะช่วยเพิ่มอิทธิพลของต้าเซี่ยบนโลก
และขยายแคว้นสหราชอาณาจักรได้’ นี่คือการเป้าหมายหลักของต้าเซี่ยในปัจจุบัน

ดังนั้น เมื่อ 2 เดือนก่อน วัดหงหลู่จึงได้นำสัญญาสัญญาสันติภาพจากโอหยาง
โซมาพร้อมกับพวกเขาด้วย การไม่ต้องทำสงครามและสามารถทำการค้าได้ เป็น
สถานการณ์ที่ดีที่สุดสำหรับอเวร่า

เกมส์ไม่เหมือนชีวิตจริง และเครือข่ายการค้าทั่วทั้งโลกยังไม่ก้าวหน้ามากนัก

แม้ว่าพวกเขาจะมีทรัพยากรที่น่าตกตะลึง แต่พวกเขาก็ไม่สามารถจะขายมัน
ออกไปยังแผ่นดินที่อยู่ห่างไกลเพื่อทำกำไรได้ พวกเขาทำได้เพียงขุดเหล็กและ
ทองแดงออกมาอย่างไร้ประโยชน์ ซึ่งนับเป็นความสูญเสียเป็นอย่างมาก

การเปิดเส้นทางการค้ากับต้าเซี่ย เป็นสถานการณ์ที่ชนะกันทั้ง 2 ฝ่าย

คืนนั้น ในคฤหาสน์ของลอร์ดเมืองเมลเบิร์น อเวร่าจัดงานเลี้ยงต้อนรับพวกเขา

มันไม่ได้มีเพียงผู้เล่นหลักในเมลเบิร์นเท่านั้นที่เข้าร่วมงานเลี้ยง แม้แต่เหล่าผู้เล่น นักผจญภัยชั้นสูงในเมืองหลวงแคนเบอร์ราก็ยังเข้าร่วมด้วย ผู้เล่นชั้นสูงส่วนใหญ่ของ ออสเตรเลีย ได้มารวมตัวกันที่นี่

การมาถึงของกองเรือจักรพรรดิ นับเป็นเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์สำหรับพวกเขา

“ยินดีต้อนรับสหายจากต้าเชีย!” อเวร่ายกแก้วเหล้าของเขาขึ้น “ดื่ม!”

ในที่มืด อเวร่าไม่ได้ตื่นเด่นอย่างที่เคยแสดงออกมา เพราะก่อนหน้านี้ที่ต้าเชียจะมาถึงที่นี่ หัตถ์เงินได้เตือนเขาว่าอย่าเข้าใกล้ต้าเชีย

ขณะที่กองเรือจักรพรรดิมาถึงจังหวัดสิงโจว อเวร่ายังคงไม่แน่ใจ

อย่างไรก็ตาม เมื่อกองเรือปาตองถูกบดขยี้โดยกองเรือจักรพรรดิ แม้ว่าพวกเขาจะมีความได้เปรียบเชิงปริมาณอย่างมาก นั่นทำให้อเวร่าสลัดความกังวลทั้งหมดของเขาทิ้งไป

‘หัตถ์เงินไม่สามารถจะช่วยเหลือดินแดนเมลเบิร์นได้ และคงมีเพียงต้าเชียเท่านั้นที่สามารถทำได้’

แน่นอนว่า การที่เขาสามารถยืนอย่างโดดเด่นในออสเตรเลียได้ เป็นการพิสูจน์แล้วว่าอเวร่าไม่ใช่คนธรรมดา เขาไม่เพียงแค่จะทำการค้ากับต้าเชียเท่านั้น อเวร่ายังได้พูดคุยกับวิลเลียม เพื่อเริ่มต้นการค้ากับดินแดนแอวิก ซึ่งทำกำไรได้มากกว่าต้าเชียอีกด้วย

สิ่งที่จำเป็นก็คือ การเปิดเส้นทางการค้าระหว่างทั้งสอง

ไม่ว่าอย่างไร ในประวัติศาสตร์ ประเทศทั้งสองก็มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด อังกฤษกล่าวได้ว่าเป็นเจ้าแผ่นดินของออสเตรเลีย นอกเหนือจากชาวเมารีแล้ว ชาวออสเตรเลียส่วนใหญ่อพยพมาจากอังกฤษในช่วงศตวรรษที่ 19 และ 20

“ดื่ม!”

โอหยางโซวซูแก้วของเขาขึ้น ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยรอยยิ้ม แต่หัวใจของเขา
สงบอย่างแท้จริง ใครจะรู้ว่าตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่ชื่อเสียงของราชวงศ์เซี่ยอันยิ่งใหญ่บน
โลก ได้ก้าวข้ามราชวงศ์อื่นๆในประวัติศาสตร์ของจีนไปแล้ว

หากไม่ใช่ชาวจีน มันยากที่จะเข้าใจความภาคภูมิใจของเผ่าพันธุ์ได้

‘ปล่อยให้ข้าเป็นทำงานที่ราชวงศ์ก่อนๆทำไม่สำเร็จให้สำเร็จเอง’ โอหยางโซว
คิดกับตัวเอง เป้าหมายของเขาเลื่อนขึ้นไปอีกระดับหนึ่งแล้ว

.....

คืนนั้น โอหยางโซวได้ลอบพบกับชายวัยกลางคนที่แต่งตัวแปลกประหลาดผู้หนึ่ง
ที่บ้านหลังหนึ่ง

ชายคนนี้ชื่อว่า คุณเป่ เขาเป็นตัวแทนของชนเผ่าเมารีในออสเตรเลีย ก่อนหน้านี้
เขาได้เข้ามาติดต่อกับองค์กรรักษาสันติภาพที่ซ่อนตัวอยู่ในออสเตรเลีย

แม้ว่าโอหยางโซวจะไม่มีความตั้งใจที่จะเริ่มสงครามในออสเตรเลีย แต่ก็ไม่ได้
หมายความว่าเขาจะไว้วางใจเธอโดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ เพราะโอหยางโซวรู้ซึ่งถึง
ความสัมพันธ์อันลึกซึ้งระหว่างออสเตรเลียและตะวันตกดี

นอกจากนี้ ยังมีหัตถ์เงินที่เข้ามาแทรกแซงอีก โอหยางโซวจึงจำเป็นต้อง
เตรียมการป้องกันไว้

วิธีที่ดีที่สุดภายใต้สถานการณ์ที่ชนะกันทั้ง 2 ฝ่ายก็คือ พวกเขาจะบ่มเพาะผู้ที่
สนับสนุนต้าเซี่ย เพื่อป้องกันการลอบโจมตีและเผาทำลาย

ชาวเมารีเกลียดชังชาวตะวันตกอยู่แล้ว พวกเขาจึงตัวเลือกที่ดีที่สุดสำหรับโอ
หยางโซว

พวกเขาทั้งสองคุยกันเป็นเวลานานกว่า 1 ชั่วโมง ก่อนที่คุเป่จะกลับออกไปและ
หายตัวไปในยามค่ำคืน

โอหยางโซวให้สัญญากับคุณเป๊ว่า ต้าเซียจะให้การค้าแร่ ลอบส่งอุปกรณ์ที่ก้าวหน้า และแม้แต่ขุนพลมาช่วยเหลือจนเผ่าเมารี่ในอนาคต

ออสเตรเลียมีแผ่นดินอันกว้างใหญ่ และอเวร่าไม่สามารถจะตรวจสอบได้ทั้งหมด นอกจากนี้ ชาวเมารี่ยังเป็นชนพื้นเมืองที่แท้จริง พวกเขาจึงคุ้นเคยกับภูเขและแม่น้ำทุกสายเป็นอย่างดี

หลังจากส่งคุณเป๊ออกไปแล้ว โอหยางโซวก็คิดอย่างลึกซึ้ง

ในโลกจริง มีชาวจีนจำนวนมากอพยพมาอยู่ออสเตรเลีย อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวไม่มีเวลาที่จะพบกับพวกเขา หลังจากผ่านไปหลายชั่วอายุคน แม้ว่าพวกเขาจะเป็นชาวจีน แต่พวกเขาไม่ได้มีหัวใจของความเป็นจีนแล้ว นอกจากนี้ ชาวจีนยังเป็นช่างฝีมือ และพวกเขาไม่ได้มีเรื่องต้องกังวลเหมือนชาวเมารี่

.....

ในสัปดาห์ถัดมา โอหยางโซวเดินทางไปเยี่ยมเยือนเหมืองแร่เหล็กและเหมืองแร่ถ่านหินขนาดใหญ่ไม่กี่แห่ง ในเวลาเดียวกัน เขาก็ไปเที่ยวชมทิวทัศน์ต่างๆด้วยเช่นกัน

วันที่ 6 ของเดือนที่ 12 นอกเหนือจากการรวมออสเตรเลียเข้ามาในข้อตกลงหุ้นส่วนทางการค้าแอตแลนติกแล้ว โอหยางโซวยังเป็นตัวแทนต้าเซีย ลงนามในข้อตกลงการค้าแร่แยกต่างหากกับดินแดนเมลเบิร์น

ข้อตกลงนี้ระบุทั้งประเภทแร่, จำนวน และราคา

ด้วยข้อตกลงนี้ ความขาดแคลนแร่ของต้าเซียก็จะได้รับการแก้ไข และการอุตสาหกรรมของราชวงศ์ก็จะสามารถเดินหน้าต่อไปได้อย่างรวดเร็ว

ในเวลาเดียวกัน โอหยางโซวก็นั่งใจในขนแกะของออสเตรเลียเช่นกัน

จำนวนแกะที่นึกคิดเป็น 20 เท่าของประชากร และออสเตรเลียเป็นผู้ส่งออกขนแกะรายใหญ่ที่สุดในโลก

ชนแกะเป็นวัตถุดิบที่ยอดเยี่ยม และมันอาจจะกลายเป็นวัตถุดิบที่ใหญ่ที่สุด
อันดับที่สาม รองจากผ้าไหมและผ้าฝ้าย สำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ

อเวร่ามีความปิติยินดีเป็นอย่างยิ่งสำหรับเรื่องนี้

เมลเบิร์นเป็นที่รู้จักกันในชื่อภูเขาทองคำใหม่ และมันก็มีเหมืองทองเป็นจำนวนมาก
มาก ในประวัติศาสตร์ มันเคยเป็นสถานที่ที่ทุกคนต่างก็ต้องการเข้ามาขุดทอง

ด้วยเหตุนี้ ประชากรของพวกเขาจึงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และกลายเป็นสถานที่
ที่มั่งคั่งในทันที

อเวร่าสร้างเมืองหลักของเขาในเมลเบิร์นเดิม และเขาเลือกที่จะใช้ชื่อเดิมของมัน
ด้วยเหตุนี้ แม้จะในระดับโลก อเวร่าก็ยังถูกกล่าวขานว่าเป็นผู้ที่มั่งคั่งร่ำรวย

แม้กระนั้น ก็ยังคงไม่มีใครบ่นเกี่ยวกับการมีเงินที่มากเกินไป

จากการคำนวณเบื้องต้นจากข้อตกลงทั้งสอง เพียงแค่การส่งออกแร่และชนแกะ
ไปยังต้าเซีย เมลเบิร์นก็จะได้รับเงินกว่า 4 ล้านเหรียญทองต่อปีแล้ว

พร้อมกับการขยายตัวของการอุตสาหกรรมต้าเซีย ปริมาณการค้าระหว่างพวก
เขาก็จะยิ่งเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

สำหรับเรื่องนี้ อเวร่าไม่มีทางเลือกนอกเหนือจากจัดคนไปยังอุตสาหกรรมเหมือง
แร่และปศุสัตว์เพิ่มมากขึ้น เพื่อตอบสนองความต้องการของต้าเซีย

ในขณะที่ร่วมมือ อเวร่ายังได้แสดงความต้องการซื้ออาวุธต่างๆและเรือรบ
ประเภท Z1 ด้วย อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวปฏิเสธเขา

มันเรื่องตลกอะไรกัน โอหยางโซวไม่มีความต้องการจะให้ออสเตรเลียพัฒนากองทัพ
อันแข็งแกร่งของพวกเขาขึ้นมา

.....

เช้าวันรุ่งขึ้น กองเรือจักรพรรดิออกเดินทางอีกครั้ง เพื่อไปยังเป้าหมายสุดท้าย
ของพวกเขา นิวซีแลนด์ ที่นั่น มีคนผู้หนึ่งกำลังรอการไปถึงของกองเรือจักรพรรดิ

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 12 วันที่ 8

กองเรือเดินทางไปถึงท่าเรือโอ๊คแลนด์ของนิวซีแลนด์ และได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากเจสัน

นิวซีแลนด์ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของมหาสมุทรแปซิฟิก และประกอบไปด้วยเกาะขนาดใหญ่ 2 เกาะ ซึ่งแยกออกจากกันด้วยช่องแคบคุก เมืองหลวงเวลลิงตัน และดินแดนโอ๊คแลนด์ของลอร์ดตั้งอยู่บนเกาะเหนือ

พื้นที่ทั้งหมดของนิวซีแลนด์เทียบได้กับ 1 มณฑลในจีน และพวกเขามีผู้เล่นทั้งหมด 400,000 คน

เช่นเดียวกับออสเตรเลีย ชาวพื้นเมืองของนิวซีแลนด์ก็คือ ชาวเมารี แล้วพวกเขาก็ยังคงเป็นอาณานิคมของอังกฤษเช่นเดียวกันอีกด้วย ข้อแตกต่างก็คือ นิวซีแลนด์ไม่ได้มีทรัพยากรแร่ที่อุดมสมบูรณ์ และพื้นที่ส่วนใหญ่ของประเทศก็เป็นสีเขียว โดยกว่า 75% ของพื้นที่ทั้งหมดเป็นเนินเขาและภูเขา

ผลิตภัณฑ์จากนมและเนื้อ เป็นสินค้าส่งออกหลักของนิวซีแลนด์

ลอร์ดแห่งโอ๊คแลนด์ เจสัน ในขณะที่ด้าเซียก่อตั้งราชวงศ์ขึ้น เขาได้ส่งความยินดีมาให้ เพื่อเป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสอง

มันเป็นความสัมพันธ์นี้ที่ทำให้โอหยางโซวมาเยือนที่นี่

“ยินดีต้อนรับราชาเซีย!”

เจสันเป็นลอร์ดหนุ่ม เขาอายุเพียง 24 ปีเท่านั้น ร่างของเขาเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ และเขาหล่อเหลาอย่างแท้จริง เมื่อเทียบกับบอเวร่า ทักษะคติของเขาจริงใจกว่ามาก

เมื่อพิจารณาว่า อีกไม่ถึง 1 เดือน มันก็จะถึงปีที่ 5 ของโกอาแล้ว โอหยางโซวจึงไม่ได้วางแผนที่จะอยู่ที่นี้นานนัก เขาวางแผนที่จะตรงกลับไปยังเมืองสิงโจว แล้วเทเลพอร์ตกลับไปยังเมืองซานไห่

พิจารณาทุกอย่างแล้ว เขายังคงพอจะมีเวลาอยู่บ้าง

ใครจะรู้ว่าเจสันจะพยายามเชิญเขาหลายครั้ง และยังสามารถหาว่า เขาจะไม่ทำให้อิโหยางโซวเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์? อิโหยางโซวจึงไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากตอบรับคำเชิญของเขาเท่านั้น

ณ เมืองไอ้คแลนด์, คฤหาสน์ของลอร์ด

หลังจากงานเลี้ยงต้อนรับ เจสันก็ขอสนทนาเป็นการส่วนตัว

อิโหยางโซวยกแก้วที่ทำจากแก้วใสซึ่งเป็นของหายากในเกมส์ขึ้น และที่เขากำลังดื่มอยู่นี้ เป็นผลิตภัณฑ์นมร้อนของนิวซีแลนด์ เขามองไปที่เจสันและถามว่า “ลอร์ดเจสัน ท่านสามารถเปิดเผยปริศนาของท่านได้แล้วหรือไม่?”

“ข้าอยากจะนำดินแดนไอ้คแลนด์ เข้าร่วมราชวงศ์เซี่ยอันยิ่งใหญ่ ข้าไม่แน่ใจว่าราชาเซี่ยจะยินดียอมรับพวกเราหรือไม่?”

‘แค่กแค่ก’ อิโหยางโซวส่ายหัวและถามว่า “ท่านว่าอะไรนะ?”

เมื่อเจสันเห็นเช่นนั้น เขาก็ลุกขึ้นและโค้งคำนับอิโหยางโซว “ดินแดนไอ้คแลนด์ขอเข้าร่วมกับต้าเซี่ย โปรดยอมรับพวกเราด้วย”

อิโหยางโซววางแก้วลง และดวงตาของเขากลายเป็นเฉียบคมขณะที่ถามว่า “เหตุผลล่ะ?”

ก่อนที่จะมาที่นี่ อิโหยางโซวไม่ได้คาดหวังเลยว่า เจสันจะทำเช่นนี้

เจสันยิ้มอย่างขมขื่นและเยาะเย้ยตัวเอง “ไม่มีเหตุผลอื่นใด ข้าเพียงแค่ต้องการบางคนที่จะพึ่งพาได้”

“โลกในเกมส์ไม่สงบ และข้าก็รู้สึกได้ว่า สงครามระดับโลกกำลังจะเริ่มต้นขึ้น แม้ว่านิวซีแลนด์จะอยู่ในมุม พวกเขาก็ไม่สามารถจะหลบเลี่ยงมันได้ ไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงชาวหรือออสเตรเลีย แม้แต่ลอร์ดที่ทะเลเยอทะยานคนอื่นๆของโลกก็จับจ้องมาที่พวกเรา”

โอหยางโชวตกตะลึง

การคาดเดาของเจสันถูกต้องแล้ว เมืองเหล่าลอร์ดรวมประเทศของพวกเขาเป็นหนึ่งได้แล้ว พวกเขาก็จะเริ่มมองออกไปข้างนอก ปีที่ 5 ของโกอา จะเป็นปีแห่งสงคราม

“เมื่อเป็นเช่นนั้น นิวซีแลนด์จึงจำเป็นต้องหาเจ้าเหนือแผ่นดินให้พึ่งพา” เจสันกล่าว

โอหยางโชวพยักหน้า อย่างไรก็ตาม เขาก็ยังคงไม่เข้าใจ “เหตุใดท่านถึงเลือกต้าเซีย แทนที่จะเลือกดินแดนแอฟริกาหรือราชวงศ์ดอร์สัน? ซึ่งมีวัฒนธรรมใกล้เคียงกับพวกท่านมากกว่าล่ะ?”

นิวซีแลนด์นับเป็นประเทศตะวันตก มันจึงไม่เหมาะสมกับประเทศตะวันออกอย่างต้าเซีย

เจสันยิ้ม “ต้าเซียในปัจจุบัน ไม่ได้เป็นประเทศตะวันออกอย่างสิ้นเชิง มันมีแผ่นดินครอบคลุมทวีปอื่นๆ และชื่อของมันพาดผ่านทั่วทั้งโลก ข้าได้ยินมาว่า ต้าเซียยอมรับทุกคน และแม้กระทั่งวางแผนที่จะทำงานร่วมกับแอฟริกาใต้ เนื่องจากมันเป็นเช่นนั้น นิวซีแลนด์จึงต้องการจะเป็นสมาชิกของต้าเซีย”

โอหยางโชวเข้าใจ แต่เหตุผลนั้นก็ยังคงไม่เพียงพอ “นั่นยังไม่พอ!” การเข้าร่วมราชวงศ์ไม่ใช่เกมส์ เนื่องจากเจสันสามารถรวมนิวซีแลนด์เป็นหนึ่งในเดียวกันได้ เขาจึงไม่ใช่คนธรรมดา

เผชิญหน้ากับโอหยางโชว เจสันสงบอย่างแท้จริง และที่สุด เขาก็ตัดสินใจเปิดเผยทุกอย่าง “ข้าจะไม่ซ่อนมันจากท่าน เหตุผลที่ข้าเลือกจะเข้าร่วมกับต้าเซียนั้นก็ง่ายๆ ข้าไม่ต้องการจะถูกควบคุมโดยหัตถ์เงิน”

ดวงตาของโอหยางโชวหริ่ง นี่เป็นครั้งแรกที่ลอร์ดในต่างประเทศกล่าวถึงหัตถ์เงินกับเขา

“ข้ากล่าวได้เพียงว่า ความคิดของท่านนั้นยอดเยี่ยม” โอหยางโซวไม่ได้ตอบรับโดยตรง

เมื่อเจสันเป็นเช่นนั้น เขาก็กล่าวว่า “ราชาเซีย ท่านต้องการจะฟังเรื่องราวหรือไม่?”

“แน่นอน”

“เรื่องมันเกิดขึ้นก่อนการอพยพ”

ในห้องอ่านหนังสืออันเงียบสงบ มีเพียงคำกล่าวของเจสันเท่านั้นที่ดังออกมา

มันเป็นเรื่องเก่าอย่างแท้จริง นานมาแล้ว ขณะที่หัตถ์เงินเพิ่งจะก่อตั้งขึ้น ตระกูลเจสันเป็นหนึ่งในสมาชิก และพวกเขามีอำนาจอย่างมาก

ขณะนั้นเอง เมื่อเผชิญหน้ากับการกระทำของพรรควิชาการ หัตถ์เงินได้ตัดสินใจทอดทิ้งตระกูลเจสัน และบังคับให้พวกเขาต้องรับโทษ พวกเขากลายเป็นแพะรับบาปขององค์กร

หลังจากนั้น ตระกูลเจสันก็ตกอยู่ในสภาพที่ย่ำแย่

“ไม่นานหลังจากนั้น ท่านปู่ของข้าก็เสียชีวิตลงเนื่องจากโรคซึมเศร้า” เจสันกล่าวอย่างเจ็บปวด

หลังจากพายุใหญ่ อาจกล่าวได้ว่า หัตถ์เงินมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีอยู่บ้าง และพวกเขาได้ช่วยเหลือตระกูลเจสัน ทำให้ตระกูลที่เกือบจะล่มสลายยังอยู่รอดอยู่ได้

ในเกมส์ เจสันมองเห็นโอกาสที่จะเปลี่ยนแปลงชะตากรรมของตระกูล โดยใช้ความสามารถที่แข็งแกร่งในเกมส์และโชคอีกเล็กน้อย เขาเอาชนะคู่ต่อสู้คนแล้วคนเล่า จนสร้างเส้นทางของเขาเองและก้าวขึ้นมาอยู่บนจุดสูงสุดของนิวซีแลนด์ได้

“อย่างไรก็ตาม ท่านปู่ของข้าก็ไม่สามารถจะกลับมาได้”

โอหยางโซวไม่สามารถจะจินตนาการได้ว่า พวกเขามีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดมากเพียงใด แต่มันเห็นได้ชัดว่าเจสันรู้สึกเจ็บปวดเป็นอย่างมาก

เจสันยิ้มขึ้นในฉบับปล้นและกล่าวว่า “แต่มันอะไรกัน เมื่อข้าขึ้นไปอยู่บนจุดสูงสุดของนิวซีแลนด์แล้ว หัตถ์เงินก็กลับมาเรียกให้ตระกูลของพวกเขากลับไปเป็นหนึ่งในสมาชิกอีกครั้ง”

โอหยางโซวสามารถจะเข้าใจเรื่องนั้นได้

ในสายตาของหัตถ์เงิน ผลประโยชน์ของตระกูลชั้นสูงนั้นสำคัญกว่าทุกสิ่งทุกอย่าง พวกเขาไม่รู้สึกรู้สึอะไรในการทอดทิ้งคนอื่น และมันก็เป็นวิธีการใช้งานคนอื่นของพวกเขา

เผชิญกับการล่อลวงของหัตถ์เงิน ตระกูลเจสันไม่มีเหตุผลที่จะปฏิเสธ “จากประเพณีของตระกูล การตายของแต่ละคนไม่ได้มีความหมายอะไรมากนัก”

“อย่างไรก็ตาม ข้าไม่ได้คิดเช่นนั้น ข้าต้องการจะนำคนเหล่านั้นลงไปสู่นรกต่างหาก แล้วเหตุใดข้าถึงต้องเข้าร่วมกับพวกเขา?”

“ข้าจึงปฏิเสธหัตถ์เงินในทันที ข้ารู้ว่าดินแดนไอ้คนแลนดและตัวข้าไม่มีทางออกอีกอื่นอีกแล้ว” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้ เขาก็จ้องมองไปที่โอหยางโซว “ข้ารู้ว่าท่านเองก็ไม่พอใจหัตถ์เงินด้วยเช่นกัน และข้าก็เชื่อว่าท่านสามารถจะทำลายหัตถ์เงินได้ ข้าไม่มี ความปรารถนาอื่นใด และเพียงแค่ว่าต้องการจะแก้แค้น เพื่อส่งวิญญาณท่านปู่ของข้าเท่านั้น”

“ท่านคิดว่าท่านปู่ของท่านจะเห็นด้วยกับสิ่งนี้หรือไม่?”

เมื่อเจสันได้ยินเช่นนั้น เขาก็เยาะเย้ยตัวเองว่า “ข้ารู้ว่าการกระทำของข้าแตกต่างไปจากสมาชิกตระกูลชั้นสูงคนอื่นๆ อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ข้าก็ยังคงยึดติดกับเส้นทางนี้”

โอหยางโซวตกตะลึง นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นชายหนุ่มที่มีแรงขับเคลื่อนเช่นนี้ แม้ว่าเขาจะยังเป็นชายหนุ่ม แต่ความคิดของเขาก็ดูราวกับเป็นชายชรา

“ข้าเห็นด้วย” โอหยางโซวตัดสินใจและจับมือกับเจสัน ขณะที่เขายิ้มและกล่าวต่อว่า “ยินดีต้อนรับเข้าสู่ครอบครัวราชวงศ์เซียอันยิ่งใหญ่”

“ขอบคุณ ขอบคุณ”

เจสันเต็มไปด้วยอารมณ์ และเขาจับมือกับโอหยางโซวแรงเล็กน้อยก่อนจะปล่อยมือ

โอหยางโซวไม่ได้คิดมากใดๆ เขายิ้มและกล่าวว่า “คืนนี้พอเท่านี้ก่อน พวกเราจะคุยกันอีกครั้งในวันพรุ่งนี้”

“ยอดเยี่ยม”

เจสันเห็นด้วยในทันที

.....

หลังจากกลับไปห้องพักแล้ว โอหยางโซวก็ไม่ได้รับนอนหลับพักผ่อน

แม้ว่าเจสันจะจริงใจในสิ่งที่เขากล่าว แต่โอหยางโซวก็จะไม่เชื่อคนที่เพิ่งพบ นอกจากนี้ เรื่องนี้ยังเกี่ยวข้องกับหัตถ์เงิน จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ

โอหยางโซวหยิบจดหมายเกล็ดหิมะพิเศษออกมา เพื่อส่งจดหมายถึงบุคคลพิเศษ โดยขอให้เขาช่วยตรวจสอบคำกล่าวของเจสัน และดูว่า เจสันเป็นคนที่หัตถ์เงินวางแผนที่จะบ่มเพาะเข้ามาภายในต้าเซียหรือไม่

แม้ว่าเครือข่ายข่าวกรองทั่วโลกขององค์กรซอร์พิซทิมิฟ จะมีความสมบูรณ์แบบมากขึ้นเรื่อยๆ แต่มันก็ยังคงเป็นเรื่องยากสำหรับพวกเขาที่จะหาข่าวกรองเกี่ยวกับเรื่องนี้

ในฉับพลัน จดหมายกลายเป็นแสงสีขาวและหายไป

ในเวลาเดียวกัน ณ เมืองลอยฟ้า

ในลานเล็กๆแห่งหนึ่ง ขณะที่ประธานาธิบดีสหพันธ์กำลังมองออกไปยังก้อนเมฆ จดหมายฉบับหนึ่งก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้าของเขา

หลังจากอ่านจดหมายแล้ว ชายชราที่ยิ้มออกมา “ยอดเยี่ยม ในที่สุด จิ้งจอกน้อยก็มีบางอย่างที่จะขอจากข้า ข้ายังกังวลอยู่เลยว่า เขาจะไม่ขออะไรเลย”

“ไปตรวจสอบดู” ชายชรากล่าวกับอากาศ

อย่างน่าประหลาด ชายชุดดำที่ดูลึกลับปรากฏขึ้นกลางอากาศในฉับพลัน และเมื่อเขาได้รับจดหมายไปแล้ว เขาก็หายตัวไปอีกครั้ง

ชายชราทำเหมือนทุกอย่างเป็นปกติ เขายังคงเพลิดเพลินกับทิวทัศน์รอบๆ รอยยิ้มบนใบหน้าของเขายังคงไม่หายไป แสดงให้เห็นว่าเขาอารมณ์ดีเป็นอย่างมาก

.....

ในอีก 2 วันถัดมา โอหยางโซวยังคงอยู่ที่นิวซีแลนด์ต่อ เขาจัดให้คนไปพูดคุยเรื่องต่างๆ กับเจสัน พวกเขาจะปฏิบัติตามข้อตกลงที่ดินแดนหินเคยลงนามกับต้าเซีย

อย่างน่าประหลาด โอหยางโซวลากเวลาการลงนามออกไป

นั่นเป็นเพราะโอหยางโซวกำลังรอคำตอบกลับจากประธานาธิบดี ก่อนที่จะยืนยันเป้าหมายที่แท้จริงของเจสัน เขาจะไม่ต้อนรับหมาป่าเข้าบ้าน

สำหรับต้าเซีย การเข้าร่วมของดินแดนไอ้คแลนด์ ไม่ได้สร้างผลกำไรให้พวกเขามากมายนัก

ดังนั้น โอหยางโซวจึงไม่ได้รีบเร่งใดๆเลย

ในทางกลับกัน เมื่อเจสันเห็นว่าโอหยางโซวลากเวลาออกไป เขาก็ต้องการจะก้าวถอยหลังจากข้อตกลงเล็กน้อย

คืนวันที่ 11 ในที่สุดโอหยางโซวก็ได้รับจดหมายเกล็ดหิมะ ในจดหมาย มันเขียนไว้เพียงคำ 2 คำ ‘เจ้าสามารถทำได้’

“ผู้นำชรานี้ ช่างเป็นคนที่พุดน้อยยิ่งนัก” โอหยางโซวพึมพำ

ห่างออกไปหลายพันกิโลเมตร ในเมืองลอยฟ้า ชายชราที่กำลังรดน้ำต้นไม้จาม
ออกมาในฉับพลัน

“ใครกันที่กล่าวไม่ดีลับหลังข้า?”

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 12 วันที่ 12

ณ เมืองไอ้คแลนด์

หลังจากได้รับจดหมายตอบกลับจากชายชรา โอหยางโซวก็ลงนามในข้อตกลงจากข้อตกลง เจสันได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้ว่าราชการไอ้คแลนด์ของราชวงศ์เซียอันยิ่งใหญ่ นอกเหนือจากเรื่องการเมือง, การทหาร และการทูต ที่จะอยู่ภายใต้การควบคุมของต้าเซียแล้ว เรื่องอื่นๆที่เหลือทั้งหมดจะถูกทิ้งให้เจสันจัดการ

เมืองหลวงของนิวซีแลนด์จะไม่รวมอยู่ในนี้ด้วย เพราะมันไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของเจสัน การลงนามนี้จะครอบคลุมเพียงดินแดนไอ้คแลนด์ของเขาเท่านั้น เจสันเป็นผู้ว่าราชการที่พิเศษสุดของต้าเซีย เพราะเขาเป็นผู้ว่าราชการภูมิภาค

การทำเช่นนี้ของต้าเซีย จะเป็นการทำให้มั่นใจในความปลอดภัยของนิวซีแลนด์

โอหยางโซวยังได้เปลี่ยนชื่อกองเรือสิ่งโจวของหยานฮั่วเหยาหนีเป็นกองเรือมหาสมุทรอินเดีย เขาทำเช่นนี้ก็เพื่อยกระดับวิสัยทัศน์เชิงยุทธศาสตร์ของกองเรือและแสดงความทะเยอทะยานของต้าเซียในการเข้าสู่มหาสมุทรอินเดีย

เพื่อความมั่นใจในความปลอดภัยทางทะเลของไอ้คแลนด์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อไม่ให้กองเรือปาตองของชวาร์บกวณพวกเขา โอหยางโซวจึงได้ตัดสินใจย้ายกองพลเรือที่ 5 ของกองเรือมหาสมุทรอินเดียมายังไอ้คแลนด์

ในกระบวนการนี้ มันยังสามารถที่จะตรวจสอบความเคลื่อนไหวต่างๆของออสเตรเลียได้อีกด้วย มันเป็นการยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว

สำหรับการทหาร กองทัพเดิมของไอ้คแลนด์จะถูกสร้างใหม่เป็นขบวนทัพทหารไอ้คแลนด์ และมันจะอยู่ภายใต้การนำของสำนักองคมนตรีและสภาใหญ่ แน่นอนว่าการเลือกขุนพลเอกจะได้รับการตัดสินใจจากเจสัน

เวลา 10.00 น. โอลิมเปียโซวและเจสันได้ทำงานร่วมกัน เพื่อประกาศเรื่องดังกล่าวไปทั่วโลก อย่างรวดเร็ว ข่าวนี้อาจกระจายออกไปราวกับเพลิงไหม้ที่ลุกลามไปทั่วโลก ซึ่งมันได้สร้างความโกลาหลครั้งใหญ่ขึ้น

“ต้าเซียช่างน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก พวกเขาสามารถที่จะรับสมัครพี่น้องในต่างประเทศได้ สุดยอดจริงๆ!”

เป็นธรรมดาที่เหล่าผู้เล่นจีนจะเต็มไปด้วยความภาคภูมิใจ สำหรับพวกเขา การเข้าครอบครองไอ้คแลนด์ที่เป็นประเทศตะวันตกนั้น ยอดเยี่ยมกว่าการเข้าครอบครองโซมาเลียและโมร็อกโกมาก

สื่อมวลชนในประเทศ ต่างก็รายงานว่าเป็นเหตุการณ์ครั้งสำคัญของโลก

“สายลมแห่งต้าเซียกำลังพัดผ่านไปทางตะวันตกแล้ว”

เหล่าผู้เล่นในยุโรปและอเมริกาเริ่มรู้สึกขมขื่น และคำกล่าวของพวกเขา ก็แสดงให้เห็นถึงความไม่พอใจต่อวิลเลียมและแจ๊ค ที่ทำให้พวกเขาเสียหน้า

สำหรับสื่อตะวันตก พวกเขาไม่ได้ทำให้มันเป็นข่าวใหญ่ และกล่าวถึงมันเพียงสั้นๆเท่านั้น

เมื่อลอร์ดแห่งออสเตรเลียได้ยินเรื่องนี้ เขาก็ยิ้มออกมาอย่างขมขื่น “นี่มันอะไรกัน? ข้ากลายเป็นหลักประกันความเสียแล้วไปแล้วหรือ?”

ด้วยต้าเซียเคลื่อนย้ายกองกำลังไปยังไอ้คแลนด์ อนาคตของออสเตรเลียจึงอาจจะกลายเป็นหนึ่งในสนามรบหลัก ซึ่งนี่ไม่ใช่ข่าวดีสำหรับเธอเลย

“มันช่างยากลำบากนัก”

การอยู่รอดจากบททดสอบทางการเมืองระหว่างประเทศของเหล่าลอร์ดนั้น เป็นสิ่งที่ยากลำบากเป็นอย่างมาก

คนที่รู้สึกซับซ้อนมากที่สุดก็คือ เหล่าผู้เล่นนิวซีแลนด์ ด้านหนึ่ง พวกเขาก็ไม่พอใจดินแดนโอ๊คแลนด์ที่เข้าร่วมกับต้าเซีย แต่อีกด้าน การที่มีต้าเซียเป็นผู้ปกป้องมันก็ทำให้พวกเขารู้สึกสบายใจมากยิ่งขึ้น

ความคิดของพวกเขาขัดแย้งกันเองภายในเช่นนี้

.....

ณ เมืองลอยฟ้า, ลานไร้ชื่อแห่งหนึ่ง

หมายเลข 3 ผู้สลับของหัตถ์เงินอยู่ที่ลานเล็กๆแห่งนี้ เมื่อเขารู้ว่า ดินแดนโอ๊คแลนด์เข้าร่วมกับต้าเซีย แสงบางอย่างก็ส่องประกายขึ้นในดวงตาของเขา “ลึนน้อยนั่นกระโดดออกจากกรงไปแล้ว”

เรื่องของตระกูลเจสัน ได้รับการวางแผนการโดยหมายเลข 3

ใครจะรู้ว่าหมายเลข 3 คิดอะไรอยู่ แต่เขามองไปยังลานทางตะวันออกและพิมพ์ว่า “จิ้งจอกเฒ่า เจ้าเล่นบทบาทอะไรในเรื่องนี้? ดูเหมือนว่า สิ่งต่างๆจะเริ่มน่าสนใจขึ้นเรื่อยๆแล้ว”

.....

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 12 วันที่ 13

โอหยางโซวนำองค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ เทเลพอร์ตไปยังเมืองซานไห่โดยตรงจากเมืองโอ๊คแลนด์ กองเรือจักรพรรดิจะเล่นกลับไปตามลำพัง และพวกเขาจะกลับไปถึงท่าเรือเป่ยไห่ราวกลางเดือนที่ 1 ของปีที่ 5

ณ พระราชวังเซีย, ห้องอ่านหนังสือหลวง

โอหยางโซวถามทซิงยี่ว่า “ในเดือนที่ข้าไม่อยู่ มีเรื่องใหญ่อะไรเกิดขึ้นบ้าง?” การสื่อสารในระหว่างการเดินทางทางเรือไม่สะดวกนัก นอกเหนือจากจดหมายฉุกเฉินแล้ว โอหยางโซวจึงไม่ได้ใดๆกลับประเทศ

ทซิงยี่คิดถึงเกี่ยวกับมัน และตัดสินใจรายงานเรื่องที่น่ากังวลก่อนเรื่องดี

“เมื่อสัปดาห์ก่อน มณฑลหวนหนานเพิ่งจะถูกยึดครองโดยพันธมิตรหยานหวาง”

โอหยางโซวขมวดคิ้ว “เกิดอะไรขึ้น?”

ขณะที่โอหยางโซวไม่อยู่ ได้มีหลายสิ่งหลายอย่างเกิดขึ้นในจีน

ในขณะที่สงครามครั้งใหญ่สิ้นสุดลง ต้าเซี่ยก็ยุ่งอยู่กับการพักผ่อนทัพของพวกเขาในเวลาเดียวกันนั้น พันธมิตรหยานหวางได้ขยายกองทัพของพวกเขา เพื่อพยายามต่อต้านต้าเซี่ยที่กำลังแข็งแกร่งมากขึ้นเรื่อยๆ

ทุกคนรู้สึกว่ สงครามในปีที่ 4 ของโกอา ได้สิ้นสุดลงไปแล้ว

แต่ไม่นานหลังจากที่โอหยางโซวออกเดินทางทางเรือไป เพลวเพลิงแห่งสงครามในเขตทุรกันดารก็ถูกจุดขึ้นมาอีกครั้ง และผู้ที่เริ่มก็คือ พันธมิตรหยานหวาง

ในวันที่ 13 ของเดือนที่ 11 ไม่นานหลังจากที่โอหยางโซวเดินทางออกจากจังหวัดสิงโจว กองทัพพันธมิตรหยานหวาง 300,000 นาย ที่นำโดยหวู่ฉี, เหลียนผอ และเทียนตาน ซึ่งเคลื่อนกำลังพลมาจาก 3 ทิศทาง จากมณฑลจิงฉู่, เจียงหนาน และตงไห่ เข้าสู่มณฑลหวนหนาน

กล่าวถึงมณฑลหวนหนาน

เรื่องนี้เริ่มต้นขึ้นในปีที่ 2 ของโกอา ในเวลานั้น กลุ่มกบฏหวงเฉาถูกทำลายลงโดยสื่อ่งป้าและจานหลาง

จากนั้น กลุ่มกบฏฉินเซิ่งที่อยู่ในมณฑลจงหยานก็ถูกทำลายลงโดยซุนเซินจุนและตีฉิน

เดิม พันธมิตรหยานหวางสามารถจะทำตามอย่างดินแดนซานไห่ และใช้โอกาสนั้น เข้าครอบครองมณฑลทั้งสอง เพื่อขยายพื้นที่ของพวกเขาได้

น่าเสียดาย หลังจากทั้งสองสิ้นสุดลง ฤดูหนาวก็มาถึง ซึ่งมันทำให้การเดินทางกลายเป็นสิ่งที่ยากลำบาก ส่งผลให้พวกเขาพลาดโอกาสในการเข้าครอบครองมณฑลทั้งสองในเวลานั้น

เมื่อปีที่ 3 ของโกอามาถึง และชิ้นส่วนข้อมูลใหม่ถูกปล่อยออกมา

สิ่งนี้ทำให้แผนการของพันธมิตรหยานหวงกลายเป็นยุ่งเหยิงอย่างสิ้นเชิง มณฑลที่ว่างเปล่าถูกยึดครองโดยเหล่าตระกูลชั้นสูง พวกพันธมิตรหยานหวงจึงสูญเสียโอกาสในการเข้าครอบครองมณฑลทั้งสองไปโดยสิ้นเชิง

ในเวลานั้น ไม่ว่าจะเป็นจานหลาง, ลีอั่งป้า หรือซุนเฉินจุน พวกเขาต่างก็เต็มไปด้วยความเสียใจ

เมื่อเวลาผ่านไป มณฑลทั้งสองก็ค่อยๆเต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย และกลายเป็นการสู้รบระหว่างตระกูลชั้นสูงนับร้อยๆ

อย่างไรก็ตาม ตระกูลชั้นสูงก็ยังคงเป็นตระกูลชั้นสูง แม้ว่าพวกเขาจะสู้รบกันเอง แต่ขณะที่บุคคลภายนอกพยายามจะรุกรานมณฑลทั้งสอง พวกเขาก็ได้ร่วมมือกับคนอื่นๆ

แน่นอนว่า พันมิตรหยานหวงไม่เคยทิ้งความหวังที่จะเข้าครอบครองมณฑลทั้งสอง นานก่อนหน้านี้อันตอนที่พวกเขาควาตลั้งกลุ่มกบฏทั้งสอง พวกเขาได้บ่มเพาะตัวหมากจำนวนมากไว้ในมณฑลทั้งสอง

พันธมิตรหยานหวงเป็นก็มาจากตระกูลชั้นสูง ในด้านการเผชิญหน้ากับตระกูลชั้นสูงอื่นๆ ความสามารถของพวกเขาเป็นบางสิ่งที่โอหยางโซวไม่สามารถจะ

เปรียบเทียบได้ จนกระทั่งถึงครึ่งปีหลังในปีที่ 4 ของโกอา การเตรียมพร้อมทั้งหมดของพันธมิตรหยานหวงก็เสร็จสมบูรณ์

การเข้าครอบครองมณฑลทั้งสองนี้ถูกระบุว่าเป็นเพียงส่วนหนึ่งของแผนการ Z และในเวลานั้น มันก็กำลังจะถูกดำเนิน

ขณะที่พันธมิตรหยานหวงกำลังจะเคลื่อนไหว ต้าเซี่ยก็ได้เริ่มสงครามใหญ่ในจีน โดยไม่ต้องกล่าวถึงการทำลายดินแดนจอมยุทธ์ พวกเขากระทั้งทำลายและเข้ายึดครองนครรัฐทั้งสอง

สิ่งนี้ได้ทำร้ายพันธมิตรหยานหวง และมันทำให้แผนการของพวกเขาถูกเลื่อนออกไป

โชคดีที่สวรรค์ไม่ได้ทอดทิ้งพวกเขาอย่างสิ้นเชิง หลังจากนั้นไม่นาน โอหยางโชว ก็ออกเดินทางทางเรือ

เห็นว่าฤดูหนาวกำลังจะมาถึงอีกครั้ง หากพวกเขาพลาดโอกาสนี้ และต้าเซี่ยกลับมาเตรียมพร้อม พันมิตรหยานหวงจะไม่มีโอกาสเข้ายึดครองมณฑลทั้งสองในปีที่ 5 ของโกอาได้อีก

ในเวลานั้น ตี๋เฉินและคนอื่นไม่มีทางเลือกใดๆอีกต่อไป พวกเขาขยายกองทัพของตนและเร่งเข้ายึดครองมณฑลทั้งสอง

อย่างช่วยไม่ได้ ดินแดนจอมยุทธ์ถูกทำลาย และพันธมิตรหยานหวงสูญเสียแขนไปข้างหนึ่ง ที่การสู้รบนอกเมืองจอมยุทธ์ กองทัพพันธมิตรหยานหวง 150,000 นาย ถูกทำลายลงโดยต้าเซี่ย ซึ่งมันเป็นการทำร้ายพันธมิตรหยานหวงอย่างเจ็บปวด

แผนการของพวกเขาที่เข้ายึดครองมณฑลทั้งสองในเวลาเดียวกัน ได้เปลี่ยนเป็นเพียงมณฑลหวานหนาน

ในเวลานี้ พวกเขาได้ลงพันครั้งใหญ่

กำลังพล 300,000 นาย ถูกใช้อย่างเต็มกำลัง และใช้ตัวหมากของพวกเขาทั้งหมดกวาดล้างทั้งมณฑลหวานหนาน

ด้วยวิธีนี้ พันมิตรหยานหวงจะฟื้นความสูญเสียดินแดนจอมยุทธ์ไปได้ แล้วยังเสริมความแข็งแกร่งโดยรวมขึ้นแทนที่จะลดลงได้อีกด้วย และเหล่าตระกูลชั้นสูงในหวานหนาน ก็ยังเป็นกลุ่มผู้มีความสามารถพิเศษที่ยอดเยี่ยมด้วยเช่นกัน

ในการเข้ายึดมณฑลหวานหนานครั้งนี้ ไม่เพียงแค่ว่าพวกเขาจะได้รับเชลยศึกถึง 200,000 คน ซึ่งจะเสริมสร้างกองทัพของพวกเขาให้แข็งแกร่งขึ้นได้เท่านั้น แต่พวกเขายังได้รับผู้มีความสามารถพิเศษอีกเป็นจำนวนมาก ซึ่งมันจะช่วยปรับปรุงรากฐานดินแดนของพวกเขาได้

หากไม่ใช่เพราะโอหยางโซวรีบกลับมาเมืองซานไห่ ตีฉินและคนอื่นๆก็คงจะเข้ายึดมณฑลจหยานด้วยเช่นกัน

ในเวลานี้ แม้แต่สวรรค์ก็ยังเข้าข้างพันธมิตรหยานหวง เพราะแม้จะเป็นเดือนที่ 12 แล้ว ฤดูหนาวก็ยังไม่มาถึง ดังนั้น พันมิตรหยานหวงจึงสามารถจะซึมซับมณฑลหวานหนานได้อย่างเต็มที่

โอหยางโซวไม่สามารถจะทำอะไรกับเรื่องนี้ได้ เพราะมณฑลหวานหนานถูกยึดครองไปแล้ว และต้าเซี่ยก็ยังอยู่ในระหว่างการจัดระเบียบกองทัพอใหม่ พวกเขาจึงยังไม่สามารถจะเริ่มสงครามครั้งใหญ่ได้

นอกจากนี้ ฤดูหนาวก็กำลังจะมาถึงแล้ว การเริ่มต้นสงครามในเวลานี้ก็เหมือนกับการมองหาความตาย

“ขณะที่พวกเขาส่งกองทัพออกไป พวกเราไม่ได้ตอบโต้ใดๆเลยหรือ?” โอหยางโซวถาม

แม้ว่ากองกำลังหลักของพันธมิตรหยานหวงจะยังคงอยู่ แต่การที่พวกเขาส่งกองทัพออกไปถึง 300,000 นาย มันก็ทำให้ชายแดนของพวกเขาอ่อนแอลงอย่างเห็นได้ชัด

กล่าวตามเหตุผลแล้ว พันมิตรซานไห่ควรจะทำอะไรบางอย่าง

“นี่...”

แม้ว่าโอหยางโซวจะไม่ได้แสดงความโกรธออกมา แต่น้ำเสียงของเขาก็ทำให้ทซิงยี่รู้สึกกดดันเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับกองทัพ มันจึงไม่ใช่สิ่งที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวได้

โอหยางโซวหัวเราะอย่างขมขื่นออกมา

คิดเกี่ยวกับมัน เขาสามารถคาดเดาเหตุผลได้ไม่ยาก

ประการแรก กลุ่มกองทัพพยัคฆ์เพิ่งจะย้ายเข้าสู่มณฑลหมิ่นหนาน พวกเขาเพิ่งจะเปลี่ยนเขตสงครามใหม่และอยู่ในระหว่างการจัดระเบียบ ซึ่งมันจะหมายความว่าทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในช่วงที่วุ่นวาย

นอกจากนี้ โอหยางโซวก็ไม่ได้อยู่ภายในประเทศ อย่างมาก กองทัพต้าเซี่ยจึงเพียงแค่ส่งกองกำลังไปยังชายแดน และไม่ข้ามไปยังฝั่งของพันธมิตรหยานหวงเพื่อเริ่มสงครามอีกครั้ง

ประการที่สอง มณฑลเจียงฉวนที่เชื่อมต่อกับมณฑลหวนหนาน ซึ่งไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของต้าเซี่ย กองฉีซีไม่มีความกล้าหาญหรือความสามารถมากพอที่จะรวบรวมกำลังพลที่นี้แล้วเข้าร่วมสงครามหวนหนาน

สุดท้ายแล้ว ความแข็งแกร่งที่มากเกินไปของโอหยางโซวในพันธมิตรก็ไม่ใช่สิ่งที่ดี ตี๋เฉินและคนอื่นๆอาจจะเล็งเห็นถึงจุดนี้ จึงตัดสินใจเล่นพนันครั้งใหญ่

โอหยางโซวหายใจเข้าลึกๆและเปลี่ยนคำถามเป็นว่า “มีข่าวดีมากหรือไม่?”

“มีเพคะ” ทซิงยี่ยิ้มออกมา “ครึ่งเดือนก่อน เผ่เหรินจี้แห่งตระกูลเผ่และลูกชายของเขามาถึงแล้ว”

“นั่นเป็นข่าวดี เร็วเข้า เชิญพวกเขาเข้ามา”

โอหยางโซวเลื่อนเรื่องมณฑลหวานหนานออกไปก่อน และเตรียมจะพบกับสองพ่อลูกตระกูลเผ่

“เพคะ องค์ราชา!”

เผ่เหรินจี้มาจากตระกูลเผ่แห่งเหอตง พวกเขาได้รับใช้จักรพรรดิเหวินแห่งราชวงศ์ส่วย และได้เข้าร่วมการทำลายราชวงศ์เฉิน โดยพวกเขาช่วยในการโจมตีอุทยาน ได้รับอนุญาตและรางวัลที่ยอดเยี่ยมมากมาย

ในปีที่ 13 ของต้าเย่ ในขณะที่ได้รับคำสั่งให้ป้องกันกองทัพของหวากัง เขาถูกมัดโดยเสี่ยวห้วยจิง และถูกบังคับให้ยอมจำนนต่อหลี่มี ในปีแรกของหวู่เต๋อ เขาแนะนำไม่ให้หลี่มีต่อสู้กับหวังซิง อย่างไรก็ตาม หลี่มีไม่ฟังคำกล่าวของเขา ซึ่งมันทำให้กองทัพหวากังต้องพ่ายแพ้ เผ่เหรินจี้ถูกจับโดยหวังซิง และได้รับการแต่งตั้งเป็นเสนาบดีพิธีการ

ในปีที่ 2 ของหวู่เต๋อ หลังจากที่หวังซิงกลายเป็นจักรพรรดิ เผ่เหรินจี้และหยูเหวินรุ่งเรืองวางแผนสังหารเขา แต่ในท้ายที่สุดแล้ว เผ่เหรินจี้และลูกชายของเขา เผ่ยี่หนานก็ถูกสังหาร

เมื่อเทียบกับพ่อของเขา เผ่ยี่หนานมีชื่อเสียงมากกว่า

เผ่ยี่หนานเก่งในการสู้รบและเป็นดังบุคคลผู้อยู่ยงคงกระพันในระหว่างการสู้รบใดๆที่เขาเข้าร่วม และเขาได้รับฉายาว่า ศัตรูนับพัน เขาถูกขนานนามว่า เป็น 1 ใน 3 ขุนพลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในส่วย-ถัง

เผ่ยี่หนานยังมีน้องชายที่ชื่อ เผ่ยี่เจี้ยน ซึ่งเป็นขุนพลที่มีชื่อเสียงแห่งราชวงศ์ถัง อย่างไรก็ตาม เขายังไม่ปรากฏตัวขึ้นในเขตทุรกันดาร

หลังจากนั้นไม่นาน ทซิงยี่ก็นำทั้งสองเข้ามาในห้องอ่านหนังสือหลวง แม้ว่าเผ่ย เหรินจีจะอายุเกือบ 50 ปีแล้ว แต่เขาก็ยังคงดูแข็งแรงดี เขามีเคราสีขาวยาว สวมชุดคลุมลายเมฆสีม่วง และสวมหมวกเกราะสีทอง

เผ่ยสิงหยานเดินตามพ่อของเขามา เขาสวมชุดคลุมสีฟ้าเงิน และดูน่าเกรงขามอย่างแท้จริง

“เผ่ยเหรินจี/เผ่นสิงหยาน คำนับองค์ราชา!”

ทั้งคู่โค้งคำนับลงด้วยความเคารพ

ภายในตระกูลเผ่ย เผ่ยจูได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้ว่าราชการมณฑลโซมาเลีย และเผ่ยหยุนได้เป็นเจ้ากรมการปกครอง นอกจากนี้ ยังมีสมาชิกคนอื่นๆของตระกูลอีกหลายคน ที่ทำงานในราชสำนัก หรือสำนักงานท้องถิ่น พวกเขาได้หยั่งรากลึกลงในต้าเซียแล้ว

เผ่ยเหรินจีและลูกชายของเขาจึงเข้ามาด้วยเช่นกัน

โอหยางโซวไม่ใช่คนเดียวที่มีความสุข แม้แต่เผ่ยจูและเผ่ยหยุนก็เต็มไปด้วยความปิติยินดี ไม่ว่าอย่างไร ตระกูลเผ่ยก็เพียงแค่อยู่นั่งรอกลิ้งในหมู่ข้าราชการพลเรือน พวกเขาไม่มีอำนาจใดๆในกองทัพ

การมาถึงของทั้งสอง จะช่วยเติมเต็มในจุดนี้ ตระกูลเผ่ยจะเปรมปรีดิ์ในร่างกายในต้าเซียอย่างแน่นอน และพวกเขาจะกลายเป็นหนึ่งในตระกูลชั้นสูงที่แท้จริง

โอหยางโซวกล่าวว่า “ขุนพลทั้งสอง ลูกขึ้นเถิด พวกท่านทั้งสองเป็นขุนพลที่น่าอัศจรรย์นัก”

“ขอบพระทัยองค์ราชา!”

เผ่ยเหรินจีเป็นคนฉลาด และเขาเคยรับใช้จักรพรรดิแห่งราชวงศ์สุ่ยมาก่อน เขาจึงรู้วิธีการปฏิบัติ เผ่ยสิงหยานยืนอยู่ด้านหลังพ่อของเขา เขาประเมินราชาตรงหน้าเขาด้วยความระมัดระวังและสุภาพ ราชาผู้นี้อายุประมาณเดียวกับเขาเท่านั้น

ในฐานะขุนพล เขาเป็นคนที่กล้าหาญอย่างมาก ก่อนจะมาที่นี่ เขาไม่ได้มีความเห็นเกี่ยวกับราชาเซียมากนัก และไม่ได้สนใจใดๆในเรื่องนี้

ทันทีที่เขาก้าวเข้ามาในห้องอ่านหนังสือหลวง และมองเห็นราชาหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงหน้า เขาก็รู้สึกได้ถึงแรงกดดันที่มองไม่เห็นพุ่งเข้ามาหาเขา

จากราชา เป่ยสิงหยานรู้สึกได้ถึงจิตสังหารที่น่าหวาดกลัว เมื่อไม่นานมานี้ เป่ยสิงหยานเชื่อว่า ทักษะศิลปะที่แข็งแกร่งจนน่าเหลือเชื่อของราชา เป็นเพียงแค่ข่าวลือเท่านั้น แต่ในเวลานี้ เขาเชื่อแล้วว่าทั้งหมดเป็นเรื่องจริง

ขณะที่พูดคุยกัน โหหยางโซวก็ตรวจสอบสถานะของทั้งสอง

ชื่อ : เป่ยเหรินจี(ระดับกษัตริย์)

ราชวงศ์ : ราชวงศ์สุ่ย

อัตลักษณ์ : ขุนพลแห่งต้าเซีย

อาชีพ : ขุนพลชั้นสูง

ความจงรักภักดี : 75

ความเป็นผู้นำ : 70

กำลัง : 78

สติปัญญา : 50

การเมือง : 50

ลักษณะพิเศษ : นักสู้ผู้กล้าหาญ(พลังโจมตีของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 15%, ความเร็วในการเคลื่อนที่ของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 20%)

การประเมิน : เป่ยเหรินจี เป็นขุนพลผู้กล้าหาญที่หาได้ยาก

.....

ชื่อ : ผ่่ายสิงหยาน(ระดับกษัตริย์)

ราชวงศ์ : ราชวงศ์สุ่ย

อตัลัษณ์ : ขุนพลแห่งต้าเซี่ย

อาชีพ : ขุนพลชั้นสูง

ความจงรักภักดี : 80

ความเป็นผู้นำ : 68

กำลัง : 87

สติปัญญา : 48

การเมือง : 45

ลักษณะพิเศษ : ศัตรุนับพัน(พลังโจมตีของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 25%, ความเร็วในการเคลื่อนที่ของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 10%)

การประเมิน : ผ่่ายสิงหยาน เป็นขุนพลที่องอาจ ทุกครั้งที่เขาต่อสู้ในการสู้รบ เขาจะราวกับอยู่ยงคงกระพัน จนได้รับฉายาว่า ศัตรุนับพัน

ตามที่คาดหวังจากขุนพลผู้บัลลังก์ สถานะกำลังของผ่่ายสิงหยานสูงเป็นอย่างมาก และสถานะความจงรักภักดีของเขาก็สูงกว่าพ่อของเขาเสียอีก นี่ทำให้อ๋อหยางโจวรู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างมาก

อ๋อหยางโจวจะรู้ได้อย่างไรว่า ขณะที่เขานั่งลง ค่าสถานะความจงรักภักดีของผ่่ายสิงหยานจะเพิ่มขึ้น 10 แต้ม ขุนพลอย่างผ่่ายสิงหยาน บุชาผู้ปกครองที่ทรงความสามารถ

หลังจากพูดคุยกันเสร็จ อ๋อหยางโจวก็ถามขึ้นว่า “ขุนพลผ่่าย ท่านรู้หรือไม่ว่าหมีมีอยู่ที่ใด?”

ก่อนหน้านี้ ขณะที่หวังปอตังและซานฮึงสินมาที่นี่ โอหยางโชว์รู้สึกได้ว่ามีบางอย่างผิดปกติ ด้วยเหตุนี้ เขาจึงพยายามค้นหาที่อยู่ของหลี่มี

ใครจะรู้ว่า เขาจะเจ้าเล่ห์อย่างแท้จริง เขาไม่ติดต่อกับหวังปอตังเลยแม้แต่ครั้งเดียว เมื่อได้พบกับเผ่เหรินจี โอหยางโชว์ก็คิดถึงความสัมพันธ์ระหว่างสองพ่อลูกกับหลี่มี

“นี่...”

เผ่เหรินจี้ตกตะลึง และดวงตาของเขาแสดงถึงความลังเลเล็กน้อย

ด้วยความรู้สึกที่เฉียบคมของโอหยางโชว์ เขาจึงสามารถจะรู้สึกถึงมันได้ในทันที การแสดงออกของเขากลายเป็นจริงจังและกล่าวว่า “ทำไม? ท่านขุนพลมีบางอย่างที่ไม่สามารถจะบอกกล่าวซ้ำได้หรือ?”

“ซ้ำมิกล้า”

หัวใจของเผ่เหรินจี้สั่นไหว เขารู้ว่าราชากำลังโกรธ

ความไม่ซื่อสัตย์ของขุนพล เป็นดั่งอาชญากรรมที่แท้จริง

เผ่เหรินจี้กัดฟันและกล่าวว่า “เรียนองค์ราชา เผ่เหรินจี้เคยติดต่อข้ามาก่อนหน้านี้จริงๆ” เมื่อเผ่เหรินจี้หยานไต้ยินเช่นนั้น ดวงตาของเขาก็เปรี้งแสงแปลกๆออกมา เห็นได้ชัดว่าเขาไม่รู้เรื่องนี้

โอหยางโชว์ยิ้มและไม่ได้ถามอะไรอีก เขาเพียงกล่าวว่า “ยอดเยี่ยม ร่วมมือกับองครักษ์ซานไห่ เพื่อค้นหาเขา แล้วข้าจะไม่สืบสวนเรื่องนี้อีก ไม่อย่างนั้น ท่านคงจะรู้ถึงผลที่จะตามมา”

“เข้าใจแล้วพะยะค่ะ”

แม้ว่าเผ่เหรินจี้จะไม่เต็มใจเล็กน้อย แต่เขาก็ไม่ได้ไม่เชื่อฟังคำสั่ง หากมีบางอย่างเกิดขึ้นกับเขา มันไม่เพียงแค่ว่าจะส่งผลกระทบต่อเขาเท่านั้น แต่มันอาจจะส่งผลกระทบต่องังตระกูลเผ่

“พวกท่านออกไปได้แล้ว”

“พะยะค่ะ องค์ราชา!”

.....

หลังจากส่งพวกเขาออกไป มันก็ใกล้เวลาเที่ยงแล้ว โอหยางໂ໊วเตรียมจะไปยังวังหลังเพื่อทานมื้อเที่ยง แต่ก่อนที่เขาจะออกไป เขาได้กล่าวกับทซิงยีว่า “บอกให้จางเหลียงมาพบข้าในช่วงบ่าย”

โอหยางໂ໊วต้องการฟังความเห็นของจางเหลียง เกี่ยวกับความเปลี่ยนแปลงในจงหยวน

“เข้าใจแล้วพะคะ”

.....

15.00 น., ณ ห้องอ่านหนังสือหลวง

ทซิงยีรินซาให้กับโอหยางໂ໊วและจางเหลียงด้วยตัวเอง ก่อนจะออกจากห้องไป

หลังจากเปิดเส้นทางการค้าแล้ว พระราชวังก็ไม่ได้ขาดแคลนชาจีนที่มีชื่อเสียงใดๆอีก อย่างไรก็ตาม โอหยางໂ໊วก็ยังคงชื่นชอบชาขาว ที่เป็นผลิตภัณฑ์พิเศษของเหลียนโจว

ในฐานะหนึ่งในผลิตภัณฑ์พิเศษกลุ่มแรกของดินแดน ชานี้มีค่าต่อดินแดนอย่างมาก

ถ้วยชานี้ก็ยังมีประวัติศาสตร์ของมัน กงเฉิงซีได้มอบมันให้กับเขา ซึ่งมันก็คือเครื่องลายครามฉิงฮัวของแท้ โอหยางໂ໊วจิบชาและยิ้มออกมา ก่อนจะกล่าวว่า “แม้ว่ามันจะไม่ได้มีชื่อเสียง แต่มันก็ยังคงเป็นชาที่ดี”

จางเหลียงยังคงเก็บเงียบ

นี่เป็นครั้งแรกที่ทั้งสองได้พบกันเป็นการส่วนตัว จึงเป็นธรรมดาที่จางเหลียงจะไม่เข้าใจว่าราชากำลังจะสื่ออะไร

โอหยางโซวไม่ได้คิดอะไร เขาวางถ้วยชาลงและกล่าวว่า “พันธมิตรหยานหวงเข้ายึดมณฑลหวานหนาน พวกเขาจะมีความตั้งใจหรือแผนการอื่นๆหรือไม่? จื่อฟางมีความเห็นอย่างไรสำหรับเรื่องนี้?”

“ในสายตาของข้า จากสัญญาณต่างๆ พันมิตรหยานหวงกำลังเล่นเกมสัหมากรุกขนาดใหญ่”

สัญญาณต่างๆที่เขากล่าวนี้ ไม่ใช่สิ่งที่คนทั่วไปรับรู้ แต่มันเป็นข่าวกรองต่างๆที่ถูกส่งมาโดยองครักษ์ซานไห่ สำนักที่ปรึกษาการปกครองใช้ข้อมูลเหล่านี้ในการวิเคราะห์ โดยโอหยางโซวแจ้งกับเซินปู้ไห่ว่า นอกเหนือจากข่าวกรองที่ละเอียดอ่อนแล้ว องครักษ์ซานไห่จะต้องทำสำเนาข่าวกรองส่วนที่เหลือทั้งหมดให้กับพวกเขา

แม้ว่าจางเหลียงเพิ่งจะมาที่นี่ได้เพียงเดือนเดียว แต่เขาก็สามารถจะเริ่มวางแผนการได้แล้ว นี่ต้องขอบคุณสติปัญญาที่ยอดเยี่ยมของเขาและความคุ้นเคยกับพื้นที่โดยรอบของเขา

แม้ว่าต้าเซี่ยจะไม่สามารถตรวจสอบต้นลิ๊กหนางบางของแผนการ Z ได้ แต่พวกเขาก็ยังสามารถจะได้รับร่องรอยของข่าวกรองเกี่ยวกับการควมรวมกิจการภายในของพวกเขาได้

การควมรวมที่แท้จริง

เมื่อก้าวถึงมันแล้ว เขาก็หยิบแผนที่ออกมาในฉบับลับ ซึ่งมันเป็นแผนที่จินแบบคร่าวๆ ประกอบไปด้วย 18 มณฑล

“องค์ราชา โปรดดูนี่” จางเหลียงชี้ไปที่จิงหยวน “หลังจากยึดครองมณฑลหวานหนาน トラบเท่าที่พวกเขายึดครองมณฑลจิงหยานและมณฑลหลู่ตงซึ่งเป็นของแคว้นฉู่ตะวันตกได้ ดินแดนทั้งหกของพวกเขาจะเชื่อมต่อเข้าด้วยกัน”

ดวงตาของโอหยางโซวหรือลิ่ง พันธมิตรหยานหวงต้องการจะเข้ายึดมณฑลจงหยวน ซึ่งมันจะทำให้ดินแดนหงส์สาบสูญและแคว้นฉู่ตะวันตกที่เชื่อมต่อกันผ่านมันถูกแยกออกจากกัน

ในฉับพลัน โอหยางโซวคิดย้อนกลับไปถึงหกทศราชย์แห่งหानตาน

หากไม่มีโอหยางโซว ดินแดนหงส์สาบสูญคงจะยังเป็นสมาชิกของพันธมิตรหยานหวง และพวกเขาก็จะรวมแผ่นดินทางเหนือทั้งหมด ซึ่งเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของจีนเป็นหนึ่งเดียวได้อย่างง่ายดาย

‘ก่อนที่จะเริ่ม เกมนี้จะเริ่ม พวกเขาได้วางทั้งหมดนี้แล้ว?’

โอหยางโซวตกตะลึงมากขึ้นเรื่อยๆ แต่เขาก็รู้สึกโชคดีเช่นกัน หากเขาไม่เลือกจุดเกิดที่แอ่งเหลียนโจว ต้าเซี่ยอาจจะไม่สามารถมาถึงจุดนี้ได้

โอหยางโซวเข้าไปยังมณฑลจงหยวนและกล่าวว่า “จื่อฟาง ท่านพลาดไปจุดหนึ่ง ตราบเท่าที่พวกเขาเข้ายึดดินแดนหงส์สาบสูญได้ พวกเขาก็จะสามารถเชื่อมต่อกันได้เช่นกัน”

“นั่นก็จริง” จางเหลียงไม่ได้เห็นด้วยกับคำกล่าวของเขา “อย่างไรก็ตาม เนื่องจากมันยากลำบากอย่างมาก มันจึงไม่ใช่ตัวเลือกที่ดี”

โอหยางโซวพยักหน้า “เช่นนั้น พวกเขาก็ควรจะเตือนเสียงหยา พวกเขาคงจะเตือนเขาว่า อย่าปล่อยให้แคว้นฉู่ตะวันตกถูกพันธมิตรหยานหวงกลืนกินได้” แม้ว่าแคว้นฉู่ตะวันตกกับต้าเซี่ยจะไม่ใช่คู่หูหลัก แต่โอหยางโซวก็ไม่ต้องการจะเห็นมันล่มสลายลง

“ท่านสามารถจะเตือนพวกเขาได้ แต่ด้วยความดีริ้นของเขา มันอาจจะไม่มีผลใด ๆ มากนัก” ในด้านความเข้าใจเสียงหยา จางเหลียงที่เคยทำงานภายใต้หลิวปัง จึงเป็นคนที่ยึดเขาดีที่สุดใน

“ในสายตาของท่าน ต้าเซี่ยควรจะทำเช่นไร?” โอหยางโซวถาม

TWO ตอนที่ 981 พลังอำนาจอันยิ่งใหญ่ มาพร้อมกับความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่

จางเหลียงกล่าวว่า “พร้อมกับที่พันธมิตรหยานหวงสามารถเข้ายึดครองมณฑลหวานหนานได้สำเร็จ พวกเขາอาจจะเริ่มสงครามกับพวกเราได้ทุกเมื่อ”

“ด้วยเหตุนี้ มณฑลเจียงฉวนที่อยู่ระหว่างพวกเราและพวกเขาจึงตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก ข้าขอเสนอให้ใช้โอกาสนี้ ผสานพวกเขาเข้ากับระบบของพวกเรา”

โอหยางโซวพยักหน้า การผสานมณฑลเจียงฉวนเข้ามาไม่ใช่เรื่องยากเลย

ขณะที่สงครามครั้งใหญ่เพิ่งจะสิ้นสุดลง กงฉิงซีแสดงให้เห็นว่า เขายินดีที่จะผสมรวมเข้ากับต้าเซี่ย อย่างไรก็ตาม เนื่องจากพวกเขาเพิ่งจะยึดมณฑลใหม่เข้ามาถึง 3 มณฑล โอหยางโซวจึงลากเรื่องนี้ออกไปก่อน

หลังจากผ่านไป 1 เดือน เรื่องต่างๆของมณฑลทั้งสามได้รับการจัดการแล้ว ส่งผลให้พวกเขาสามารถจะผสานมณฑลใหม่ได้อีกครั้ง

“นอกเหนือจากการผสานมณฑลเจียงฉวนเข้ามาแล้ว จื่อฟางมีคำแนะนำอื่นอีกหรือไม่? แล้วนี่ก็ใกล้จะถึงปีที่ 5 แล้ว เป้าหมายทางยุทธศาสตร์หลักของพวกเรา ควรจะเป็นพันธมิตรหยานหวงหรือต่างประเทศ?”

โอหยางโซวไม่ได้ขอสิ่งนี้ด้วย ก่อนที่เขาจะเดินทางออกไป เขาได้มอบคำถามนี้ให้กับสำนักที่ปรึกษาการปกครองก่อนแล้ว และนี่มันก็ถึงเวลาที่พวกเขาจะต้องตอบคำถามแล้ว

จางเหลียงตอบอย่างเคร่งขรึมว่า “สำนักที่ปรึกษาการปกครองรู้สึกว่ เป้าหมายหลักของพวกเราก็คือ การจัดการกับอั้นนัม”

“เพราะเหตุใด?”

จางเหลียงไม่ตอบโดยตรง เขากลับหยิบแผนที่ย่อยของแผนที่โลกออกมา

“หลักๆแล้วมันเกี่ยวข้องกับเมืองหลวง” จางเหลียงชี้ไปที่แอ่งเหลียนโจว “เมืองหลวงของพวกเราตั้งอยู่ใต้สุดของดินแดน ยิ่งพวกเราขยายขึ้นไปทางเหนือมากเพียงใดทางใต้ก็จะยิ่งอ่อนแอลง”

“อีกด้าน อันนั้นตั้งอยู่ใกล้กับเมืองหลวงของพวกเรา ไม่ว่าจะทางบกหรือทางทะเล พวกเขาสามารถจะคุกคามความปลอดภัยของพวกเราได้ ดังนั้น การทำลายอันนั้นและประเทศเพื่อนบ้านไม่กี่ประเทศจึงมีความสำคัญสูงสุด มันจะทำให้พวกเราสามารถปกป้องเมืองหลวงของพวกเราได้ และยังทำให้ดินแดนต่างๆของประเทศมีเสถียรภาพมากยิ่งขึ้นด้วย”

โอหยางໂ໊วรู้สึกเหมือนรู้แจ้ง

เกมส์ไม่ใช่โลกจริง การขนส่งและการสื่อสารยังไม่ก้าวหน้า โดยเฉพาะหลังจากที่แผนที่ถูกขยายออกไปถึง 10 เท่า หากไม่มีประตูเทเลพอร์ต มันเป็นไปได้ยากที่จะควบคุมอาณาจักรขนาดใหญ่ได้

“สำนักที่ปรึกษาการปกครองเสนอว่า พวกเราจะต้องจัดการกับเมืองหลวงให้ครบ 3 แห่งก่อน แล้วค่อยเริ่มโจมตีภาคกลาง” จางเหลียงกล่าว

การมีเมืองหลวง 9 แห่งของจีน เป็นสิ่งที่ดีสำหรับการเผชิญหน้ากับประเทศภายนอก อย่างไรก็ตาม สำหรับโอหยางໂ໊วแล้ว การมีอยู่ของพวกมันเป็นดั่งก้างซี่นโต

หากพวกเขาไม่สามารถหาวิธีจัดการกับเมืองหลวงได้อย่างเหมาะสม มันก็อาจจะกลายเป็นมะเร็งร้ายในภายหลังได้

“แต่มันจะเป็นการให้โอกาสพวกเขาเติบโต...” โอหยางໂ໊วยังคงลังเล

จางเหลียงกล่าวว่า “ความแข็งแกร่งของพันธมิตรหยานหวงกำลังเติบโตขึ้นเช่นเดียวกับพวกเรา แล้วความเร็วในการโจมตีต่างประเทศของพวกเราจะช้ากว่าความเร็วในการพัฒนาในจีนหรือไม่?”

“ไม่”

“การไม่โจมตีภาคกลาง ไม่ได้หมายความว่าพวกเราจะปล่อยมันไป พวกเราสามารถจะยึดมือดินแดนหงส์สาบสูญและแคว้นฉู่ตะวันตก ในการต่อสู้กับพวกเขา เพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขาขยายอำนาจเพิ่มเติมได้”

โอหยางโซวีย้มออกมาในฉับพลัน ความคิดของจางเหลียงช่างน่าสนใจอย่างแท้จริง ก่อนหน้านี้ มันเป็นพันธมิตรหยานหวงที่พยายามจะหยุดการขยายอำนาจของพวกเขา แต่ตอนนี้ ทุกอย่างมันกลับกันแล้ว

ในพริบตา ต้าเซี่ยกลายเป็นก้าวร้าวขึ้น

“ให้ข้าคิดเกี่ยวกับมันก่อน”

เนื่องจากเรื่องนี้มีความสำคัญระดับสูงสุด โอหยางโซวจึงไม่ได้ตอบรับในทันที

“พะยะค่ะ องค์ราชา!”

จากเหลียงลุกขึ้นและกลับออกไป

.....
คืนนั้น, ณ สวนหลวง

สายลมพัดเอื่อยๆ ทำให้น้ำในสระสั่นไหว มองไปบนท้องฟ้า ดวงดาวต่างๆก็กำลังส่องแสงออกมา

โอหยางโซวนั่งอยู่เพียงลำพังในศาลา เขามองไปที่สระ แล้วก็มองดวงดาวบนท้องฟ้า หัวใจของเขาก็เป็นเหมือนพวกมัน ที่ไม่สงบเหมือนในเวลาปกติ โอหยางโซวยังคงไม่มั่นใจเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ที่จางเหลียงเสนอออกมา

“สามี มีบางอย่างในใจท่านหรือไม่?”

ซ่งเจียเดินเข้ามา พร้อมทั้งห่มผ้าคลุมสีทองให้กับโอหยางโซว

โอหยางโซวอี้ม เขาหันกลับมาและจับมืออันอบอุ่นของภรรยา พวกเขาทั้งสองมองออกไปไกล สายลมพัดโบกสะบัดผ้าคลุมที่สง่างามของพวกเขา ทำให้พวกเขาดูราวกับคู่เทพดา

นางในราชสำนักที่ติดตามมารออยู่ที่ด้านนอกศาลา ไม่กล้าจะเข้าไปรบกวนพวกเขา

โอหยางโซวไม่ได้ซ่อนอะไร เขาบอกเธอเกี่ยวกับแผนการที่เขายังลังเลอยู่ เมื่อเธอได้ยินเช่นนั้น ช่งเจี๋ยก็ถามว่า “สามี ท่านมีอุดมคติอย่างไร?”

“อุดมคติ?”

ในฉับพลัน โอหยางโซวคิดย้อนกลับไปยังช่วงเวลาที่น่าผิดหวังในชีวิตที่แล้วของเขา สิ่งเดียวที่เขาปรารถนาก็คือ ความมั่นคง ขณะที่เขากลับมาเกิดใหม่ อุดมคติของเขาก็คือ การไม่ตามหลังคนอื่น ๆ และสามารถยกระดับท้องฟ้าเพื่อปกป้องเธอได้

หลังจากนั้น ความทะเยอทะยานของเขาก็เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง

มองย้อนกลับไป สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่อุดมคติ แต่มันเป็นเพียงความปรารถนาที่เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง

คนที่อยู่อยู่กับการวิ่งไปมาตลอดทั้งวันเพื่อความอยู่รอด จะกล้ากล่าวถึงอุดมคติได้อย่างไร?

ช่งเจี๋ยกล่าวว่า “ท่านครอบครองดินแดนต่างๆมากมายและยังเป็นคนที่มั่งคั่งที่สุดในโลก ท่านมีพลังอำนาจและทรัพยากรที่คนทั่วไปไม่อาจจะจินตนาการได้ มันมีคำกล่าวที่ว่า ‘พลังอำนาจที่อันใหญ่ มาพร้อมกับความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่’ ”

โอหยางโซวรู้สึกรู้แจ้ง

“บนบ่าของท่านไม่ได้มีเพียงข้าและปิงเอ๋อเท่านั้น แต่มันยังมีเด็กที่ยังไม่เกิดอีก 2 คน, ครอบครัวอื่นๆอีกนับล้านๆ และแม้แต่ชนชาติทั้งหมด”

“ชนชาติ?” โอหยางโซวไม่เข้าใจ

ช่งเจียกล่าวว่า “สามี ท่านไม่รู้หรือว่า? ท่านได้กลายเป็นวีรบุรุษของประเทศพวกเราแล้ว ท่านได้กระจายเกียรติและศักดิ์ศรีของประเทศพวกเราไปทั่วโลกแล้ว และอิทธิพลนี้ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแคในเกมส์เท่านั้น บนดาวเคราะห์ไฮป หากชาวจีนต้องการจะสร้างรากฐานบนนั้น พวกเขาคงจะต้องการให้วีรบุรุษเป็นผู้นำทาง”

“มองไปทั่วทั้งแผ่นดินจีน นอกเหนือจากท่านแล้ว ไม่มีใครจะได้รับความรักจากทุกคนอีก สำหรับที่ดินและคนอื่นๆที่มาจากตระกูลชั้นสูง พวกสนใจผลประโยชน์ของตระกูลพวกเขาเป็นอันดับแรก มันจึงมีเพียงท่านเท่านั้นที่สามารถทำได้อย่างแท้จริง”

โอหยางโซวหัวเราะอย่างขมขื่น “ภรรยา เจ้าประเมินข้าสูงเกินไปแล้ว”

ช่งเจียสายหัวของเธอ “ท่านไม่จำเป็นต้องดูถูกตัวเอง ไปฮัว, ซีเหมินต้ากวนเหริน, กงเจิงซี และหวู่ฟู่ พวกเขาต่างก็ยินดีเข้าร่วมกับต้าเซี่ย นอกเหนือจากผลประโยชน์แล้ว มันยังมีเหตุผลอื่นๆอีก นั่นก็คือ พวกเขาเห็นถึงความหวังที่ชนชาติจะทะยานขึ้นไปอยู่ระดับสูงสุดจากตัวท่าน”

“แล้ว สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ที่พวกเราเผชิญอยู่อย่างไร?” โอหยางโซวตัดสินใจแล้วเข้าหัวข้อนี้ที่ทำให้หัวใจของเขาไม่สงบ

ต้นกล้าแตกรากหยั่งลงไป在地 และค่อยๆเติบโตขึ้น

ช่งเจียยิ้มและกล่าวว่า “ต้าเซี่ยไม่สามารถจะทำลายพวกเขาได้ แล้วที่ดินและคนอื่นๆเองก็ไม่สามารถจะสูญเสียความรักชาติได้เช่นกัน”

“หากพวกเราเริ่มสงครามกับพวกเขา ไม่ว่าใครจะเป็นฝ่ายชนะ มันจะเป็นการทำลายความแข็งแกร่งโดยรวมของจีน และมันจะทำให้เหล่าผู้เล่นนักผจญภัยผิดหวัง”

โอหยางโซวกล่าวว่า “เจ้ากำลังกล่าวว่า พันธมิตรหยานหวงกำลังขุดหลุมฝังตัวเองหรือ?”

“ด้วยวิธีการของพวกเขา เมื่อมีความขัดแย้งทางผลประโยชน์ ตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาจะถูกเปิดเผย และมันยากที่จะรักษาภาพใดได้อีก”

“นั่นยอดเยี่ยมนัก”

โอหยางໂໜຢັບມືຂອງສ່ງເຈື້ຍຢ່າງອບອຸ່ນ ໃນຕອນນີ້ ພັງໃຈຂອງເຂົາກະຈ່າງຊັດ ຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວ

.....

ໂກອາ ປີທີ່ 4 ເດືອນ 12 ວັນທີ່ 15

ໝ ເມືອງສານໄທ່

ຫລັງຈາກທີ່ໂອຍາງໂໜກລັບມາຍັງເມືອງສານໄທ່ ຕຳເຊີຍກໍ່ກາຍເປັນຈຸດສນໃຈຂອງເຂດ ທຸກກັນດາຣ ທຸກອາຍາກະຮຸ້ວ ຕຳເຊີຍຈະມີປຸກິກິຣາເຊັ່ນໄຮຫລັງຈາກທີ່ພັນມິຕຣາຍາຟາຟາ ເຂົ້າຍືດມຸດທລາຟາຟາ

ນຳເສີຍ ໂອຍາງໂໜປຸກິເສຣທີ່ຈະໃຫ້ສັມພາຊນີໄຕໆແລະເລືອກທີ່ຈະເກັບເຈີຍບ

ເຂົ້າວັນນີ້ ລອຣ໌ດທີ່ຍັງຄົງຢູ່ທັງສິບສອງໃນມຸດທລາເຈີຍງວນ ທີ່ນຳໂດຍກົງເຈີງຊີ ປຣາກຸ ຕັ້ງຂຶ້ນໃນພຣະຣາຊວັງເຊີຍ

ສ່ງເວລາທີ່ຂ້າວນີ້ແພຣ່ກະຈາຍອອກໄປ ໂລກາຍນອກກໍ່ກາຍເປັນອາຍາກຮຸ້ອາຍາກເຫັນ

ໃນສ່ງເວລາເຊັ່ນນີ້ ຫາກໃຜກລ່າວວ່າ ໂອຍາງໂໜພົບກັບພວກເຂົາໂດຍມີເຫຸຸຸຸຸຸຸຸ ຄົງ ຈະມີໃຜເຊື່ອຄົນຜູ້ນັ້ນອາຍາງແນ່ນອນ ອາຍາງສ່ງໄດ້ ພຣະຣາຊວັງເຊີຍມີການປ້ອກັນອາຍາງ ຟາຟາແນ່ນ ພວກເຂົາຈິງຈັງມີສາມາດຈະຮັບຂ້າວໄຕໆຈາກກາຍໃນໄດ້

ທຸກຄົນທຳໄດ້ເຟີຍເຟີຍອາຍາງໃຈຈຸດໃຈຈຸດເຫຼົ່ານັ້ນ

ກາຣຣອນີ້ກິນເວລາຍາວນານຄື 3 ວັນ

ໃນເຂົ້າວັນທີ່ 19 ຂອງເດືອນທີ່ 12 ຈື່ອລ້າວຫລາຟາໄດ້ປຣະກາສຜ່ານຝ່າຍປຣະສາສັມພັນຮຸ້ວ ຈາກວັນນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ດິນແດນທັງສິບສອງໃນມຸດທລາເຈີຍງວນ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບຕຳເຊີຍແລ້ວ

ທັນທີທີ່ຂ້າວນີ້ແພຣ່ກະຈາຍອອກມາ ເຫລ່າຜູ້ເຊີຍກໍ່ຮຸ້ວໃນທັນທີ

บางคนวิเคราะห์ว่า “ต้าเซี่ยกำลังตอบโต้กลับ หลังจากที่พันธมิตรหยานหวงเข้ายึดมณฑลหวานหนาน พวกเขาก็ผสานมณฑลเจียงฉวนเข้ามา โดยไม่สูญเสียกำลังพลใดๆ”

ผู้เล่นส่วนใหญ่เห็นด้วยกับจุดนี้

นอกเหนือจากการผสานมณฑลเจียงฉวนเข้ากับต้าเซี่ยแล้ว เหล่าผู้เล่นจีนก็สังเกตเห็นความจริงที่น่าตกใจบางอย่าง ซึ่งนั่นก็คือ ในเวลานี้ เขตทุรกันดารทั่วทั้งจีนยังคงเหลือลอร์ดอยู่เพียง 8 คนเท่านั้น

นอกจากโอหยางโซวและเฟิงฉิวฮวงแล้ว ลอร์ดที่ยังเหลืออยู่ก็คือเหล่าสมาชิกในพันธมิตรหยานหวง

เขตทุรกันดารโหดร้ายเพียงใด และโหดผู้เล่นลอร์ดโหดร้ายเพียงใด ทั้งหมดได้ถูกแสดงต่อหน้าพวกเขาแล้วในตอนี้ ผู้เล่นนักผจญภัยหลายคนรู้สึกว่ โชคดีแล้วที่พวกเขาไม่เลือกโหดลอร์ดในตอนเริ่มต้น

ในระยะเวลาเพียง 4 ปี ใครจะรู้ว่ามัลอร์ดมากเพียงใดที่ตกลงไปในบ่อเลือด ล้มลงบนเส้นทางสู่การเป็นเจ้าโลก

เหอฟู, ฉินเฟิง, ชุ่นหลงเตียนเซว่, เฟิงฉิงหยาง, ...

หลายคนที่เคยมีชื่อเสียงในช่วงเวลาดังกล่าว ค่อยๆถูกกลืนอย่างช้าๆ หลังจากที่พวกเขาล้มเหลวในเกมส่ใหญ่นี้

พร้อมกับที่แผ่นดินทั้งหมดถูกปกครองโดยดินแดนต่างๆ เขตทุรกันดารก็ไม่ใช่เขตทุรกันดารอีกต่อไป กลับกัน ในตอนนี้มันได้กลายเป็นสนามรบของผู้แข็งแกร่ง

จากมณฑลทั้ง 17 ของจีน นอกเหนือจากมณฑลจหยวนที่ยังไม่มีผู้ปกครองและมณฑลหลุดงที่อยู่ภายใต้แคว้นฉู่ตะวันตกแล้ว ต้าเซี่ยได้เข้าครอบครอง 8 จากทั้ง 15 มณฑลที่เหลือ

กล่าวอีกอย่างก็คือ ครึ่งหนึ่งของแผ่นดินจีน เป็นของต้าเซี่ยแล้ว

ที่น่าสนใจกว่านั้นก็คือ ใครจะรู้ว่ามันเป็นเรื่องบังเอิญหรือผลจากสวรรค์ แต่พันธมิตรหยานหวงและต้าเซี่ยจบลงด้วยการเผชิญหน้าเหนือ-ใต้

บางที นี่อาจจะไม่ใช่การต่อสู้ของผู้ปกครอง แต่เป็นการต่อสู้ระหว่างฝ่ายที่แข็งแกร่ง 2 ฝ่าย พวกเขาเป็นมหาอำนาจทั้งสองของจีน และพวกเขาก็

แข็งแกร่งมากจนทำให้คนอื่นๆ หายใจลำบาก อย่างไรก็ตาม พวกเขาเป็นศัตรูกัน

เหล่าผู้เล่นอดไม่ได้ที่จะถามว่า “พวกเขาจะจบลงด้วยการต่อสู้หรือไม่?” เพียงแค่คิดถึงมัน ก็ทำให้พวกเขาสั่นสะท้านแล้ว

แม้ว่าเหล่าผู้เล่นจะเป็นกังวล พวกเขาก็เข้าใจดีว่า ผู้ที่จะริเริ่มสงครามได้ไม่ใช่พันธมิตรหยานหวงและก๊อไม่ใช่พวกเขาเช่นกัน แต่เป็นราชาที่ผู้คนต่างก็พากันเคารพและบูชา

พระราชวังเซี่ย ได้กลายเป็นจุดสนใจของทุกคนอีกครั้ง

แม้แต่เตี๋เจินและคนอื่นๆ ก็รู้สึกกดดันชะง่อนหายใจไม่ออก ใครจะรู้ว่าราชาผู้นี้จะเลือกทางใด?

อย่างไรก็ตาม พระราชวังเซี่ยกลับเงียบโดยสิ้นเชิง

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 12 วันที่ 20

ราชสำนักต้าเซี่ยได้ประกาศการแต่งตั้งชุดข้าราชการ

กงเฉิงซีเป็นผู้ว่าราชการมณฑลเจียงฉวน เขาจะรับผิดชอบการสร้างสำนักงาน
ผู้ว่าราชการมณฑลเจียงฉวนในเมืองสิงโตหมีพ จากลอร์ด 11 คน ที่ยังเหลือ 4 คน
เป็นผู้ว่าราชการจังหวัด ส่วนอีก 7 คน เป็นผู้ว่าราชการอำเภอ แน่นอนว่าพวกเขา
ทั้งหมดถูกโยกย้ายไปยังมณฑลอื่นๆ

จูโชวของดินแดนสิงโตหมีพ ได้รับการแต่งตั้งเป็นราชเลขาสำนักที่ปรึกษาการ
ปกครอง ด้วยนักวางกลยุทธ์ระดับสูงทั้งห้า ความปรารถนาที่จะรับสมัครก๊วเจียของโอ
หยางโชวที่ยังคงไม่ปรากฏ ได้ลดน้อยลงแล้ว

กองทัพของมณฑลเจียงฉวน จะถูกจัดระเบียบกองทัพ เนื่องจากสภาพแวดล้อม
ที่สงบสุข กองทัพของดินแดนทั้งสิบสองในมณฑลเจียงฉวนจึงไม่ได้รับการฝึกอบรม
มากนัก มาตรฐานของพวกเขาก็ต่ำกว่ากองกำลังรักษาการณ์เสียอีก

โอหยางโชวสั่งให้สำนักกองมนตรীทำการปลดระวาง เพื่อลดกองทัพดินแดนต่างๆ
ลงครึ่งหนึ่ง สำหรับกำลังพลขั้นสูงที่เหลือ นอกเหนือจาก 20,000 นาย ที่จะถูกส่งไป
ยังขบวนทัพทหารโอ๊คแลนด์แล้ว ส่วนที่เหลือจะถูกจัดตั้งเป็นกองทัพบกต่อสู้
สงครามใหม่ 2 กองทัพบก

นอกเหนือจากกลุ่มกองทัพบกครองครักษ์ กลุ่มกองทัพอื่นๆมีกำลังพลเต็มอัตรา
แล้ว ดังนั้น โอหยางโชวจึงตัดสินใจจัดตั้งกลุ่มกองทัพบกใหม่ กลุ่มกองทัพหมี่

โดยเขาได้แต่งตั้งเฉินถิง เป็นขุนพลแห่งกองทัพบกที่ 1 และเผยแพร่สัญญาณเป็น
นายพลแห่งกองพลทหารที่ 1

ชื่อ : เฉินถิง(ระดับกษัตริย์) ราชวงศ์ : ราชวงศ์ฮั่นตะวันตก

อัตลักษณ์ : ขุนพลของกองทัพบกที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพหมี่

อาชีพ : ชุนพลชั้นสูง

ความจงรักภักดี : 80

ความเป็นผู้นำ : 78

กำลัง : 70

สติปัญญา : 55

การเมือง : 55

ลักษณะพิเศษ : โจมตีอย่างไม่คาดฝัน(พลังโจมตีของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 10%, ความเร็วในการเคลื่อนที่ของกองกำลัง เพิ่มขึ้น25%)

การประเมิน : เฉินถั่งเป็นคนทีกล้ำหาญอย่างแท้จริง และเขายังเป็นคนที่มีความสามารถในการมองภาพรวม เขาสามารถที่จะคิดกลยุทธ์ได้อย่างหลากหลาย เขามีชื่อเสียงขึ้นมาในสงครามจีจื้อ ซึ่งมันทำให้เหล่าคนเถื่อนตกตะลึง และชื่อเสียงของเขาแพร่กระจายออกไปทั่วทุกแห่ง

ลอร์ดเดิมของเฉินถั่ง คือ ลอร์ดแห่งเมืองฉิงหยุน ฮั่วฮั่ว ซึ่งทำงานร่วมกับพันธมิตรซานไห่ในแผนที่สมรภูมิสองครั้งแรก และมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน

ภายในมณฑลเจียงฉวน ฮั่วฮั่วถูกพิจารณาว่าเป็นพันธมิตรกับกงเฉิงซี พวกเขาทั้งสองควบคุมสถานการณ์ภายในมณฑล ซึ่งมันก็หมายความว่า มณฑลทั้งหมดถูกควบคุมโดยต้าเซี่ยอย่างอ้อมๆ ในการผสมรวมครั้งนี้ ฮั่วฮั่วได้กลายเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด

เผ่เหรินจี้ได้รับการแต่งตั้งเป็นขุนพลแห่งกองทัพทหารที่ 2

เผ่เหรินจี้ได้รายงานร่องรอยของหลี่มีต่อองครักษ์ซานไห่แล้ว เมื่อคืน องครักษ์เงาได้ส่งกลุ่มคนออกไปยังจบหลบซ่อน เพื่อจับกุมเขาแล้ว ความจริงจะถูกเผยออกมาในเร็วๆนี้

ด้วยเหตุนี้ ฝ่ายเหรินจีจึงได้รับความไว้วางใจจากโอหยางโซว และเขาก็ได้รับตำแหน่งที่สำคัญ

จากแผน หลังจากที่มีการจัดระเบียบกองทัพครั้งนี้เสร็จสิ้น กลุ่มกองทัพหมี่จะตั้งอยู่ระหว่างมณฑลเจียงฉวนและมณฑลหวานหนาน เพื่อคอยเฝ้าติดตามความเคลื่อนไหวในมณฑลหวานหนาน

ในปัจจุบัน พันธมิตรหยานหวงกำลังอยู่กับการจัดการมณฑลหวานหนานอย่างน่าประหลาด ตามข่าวกรองจากองค์กรก๊อซันไห่ ไม่ว่าจะเป็นความเคลื่อนไหวทางทหารหรือการจัดการเรื่องหลังสงครามต่างๆ มันต่างก็ถูกจัดการโดยดีเฉิน

บางที พันธมิตรหยานหวงเองก็กำลังมีการเปลี่ยนแปลงภายในองค์กรครั้งใหญ่เช่นกัน

.....

หลังจากประกาศการแต่งตั้งแล้ว ตัวเซียก็ประกาศการปกครองมณฑลเจียงฉวนอย่างเป็นทางการ นอกเหนือจากนั้นแล้ว ไม่มีข่าวอื่นใดอีก ซึ่งมันทำให้หลายคนรู้สึกผิดหวังอย่างมาก ในเวลาเดียวกัน พวกเขาก็ถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอกเช่นกัน

พริบตาเดียว ปีที่ 5 ของโกอาาก็มาถึง

ในวันที่ 30 ของเดือนที่ 12 ประกาศจากระบบดังไปทั่วโลก

“ประกาศระดับโลก : ในจุดนี้ Earth Online ได้ดำเนินมาเป็นเวลา 4 ปีแล้ว และเกมส์จะได้รับการอัปเดตครั้งที่ 5 ซึ่งจะมีผลทันที โปรดเข้าสู่ฟอรัมอย่างเป็นทางการเพื่อดูรายละเอียด”

เมื่อประกาศดังขึ้น โอหยางโซวกก็เข้าไปในฟอรัมทันที

1. การก่อสร้างจะเป็นไปตามเวลาจริง 100%

ท่ามกลางประชากรที่เพิ่มมากขึ้นในเขตทรกัณดาร ความหนาแน่นของประชากร ได้มาถึงระดับค่าเฉลี่ยแล้ว ไกอาก็ได้นำสวัสดิการที่เคยมอบให้ลอร์ดออกไป ไม่ว่าจะเป็น การก่อสร้างหรือการผลิตอาวุธ บัพความเร็วจะถูกปล่อยออกไปทั้งหมด

เวลาในการก่อสร้างในเกมส์จะเหมือนกับโลกจริง ยกตัวอย่างเช่น เรือรบ ประเภท Z1 ก่อนหน้านี้ จะต้องใช้เวลา 1 เดือน ในการสร้างเรือรบประเภท Z1 แต่ ละลำ แต่ในปัจจุบัน มันจะต้องใช้เวลานานถึง 4 เดือน

ด้วยสิ่งนี้ ไม่เพียงแค่มันจะทำให้ประสิทธิภาพลดลงอย่างมากเท่านั้น แต่ ค่าใช้จ่ายก็ยังคงเพิ่มขึ้นอย่างมากอีกด้วย ในจุดนี้ ไกอาได้แสดงความต้องการเพิ่มเติม เกี่ยวกับการปกครองดินแดน

ผู้ที่สามารถจะจัดการได้อย่างสมบูรณ์แบบ จะกลายเป็นคนที่โดดเด่น

2. ต้อนรับระบบภัยพิบัติทางธรรมชาติ ในสังคมเกษตรกรรมโบราณ การผลิต ัญพืชเชื่อมโยงกับสภาพอากาศ ภัยแล้ง, น้ำท่วม, แมลง และภัยพิบัติทางธรรมชาติ อื่นๆ อาจจะทำให้ผลผลิตลดลง หรือแม้แต่ไม่ได้อะไรเลย

โดยทั่วไปแล้ว ราชสำนักจะเป็นผู้ที่ต้องช่วยเหลือภัยพิบัติเหล่านี้ในทุกๆปี และความแตกต่างเพียงอย่างเดียวก็คือความเอาจริงเอาจังกับมัน ภัยพิบัติเพียงครั้งเดียว อาจจะทำให้เกิดการกบฏ ซึ่งทำให้ราชวงศ์ล่มสลายได้

ภัยพิบัติเป็นสิ่งที่ราชวงศ์ต่างๆจะต้องอดทนกับมันให้ได้

แม้ว่าเกมส์จะมีระบบสภาพอากาศ แต่ไกอาก็ปฏิบัติต่อผู้คนที่เกินไปในก่อนหน้านี้

ดินแดนอย่างต่ำเซียที่มีลักษณะพิเศษแข็งแกร่งมากมาย ไม่เคยประสบภัยพิบัติ ใดๆ

ตั้งแต่ปีที่ 5 ของไกอาเป็นต้นไป สิ่งต่างๆจะเปลี่ยนไป ยุ้งฉางในท้องถื่นไม่มี ทางเลือกนอกเหนือจากเก็บธัญพืชสำรองไว้สำหรับการเกิดภัยพิบัติต่อเนื่องหลายปี

ทันทีที่ภัยพิบัติมาถึง ราชสำนักจะต้องใช้เงินจำนวนมหาศาล เพื่อชดเชยให้กับประชาชน

บางที นับตั้งแต่นี้เป็นต้นไป เหล่าลอร์ดจะต้องสวดภาวนาต่อเทพเจ้าต่างๆ เพื่อให้ได้รับสภาพอากาศที่ดี

3. การเพิ่มสติปัญญาของ NPC การอัปเดตครั้งนี้จะมุ่งเน้นไปที่ NPC หลายสิบล้านคน ก่อนหน้านี้ คนส่วนใหญ่เป็นเพียงประชาชนทั่วไปที่อ่อนแอราวกับฝูงแกะ

จากนี้เป็นต้นไป สถานการณ์จะเปลี่ยนไป

มันจะมีทั้งคนดีและคนเลว, คนขยันและคนขี้เกียจ, คนที่ปฏิบัติตามกฎหมาย และคนที่ฝ่าฝืนกฎหมาย

เหล่าข้าราชการและทหารก็จะซับซ้อนขึ้น และเริ่มเห็นแก่ตัวมากขึ้น

ระบบนิเวศของข้าราชการทั้งหมด จะกลายเป็นซับซ้อนมากยิ่งขึ้นหลายเท่า

โดยรวมแล้ว มันต้องการจะเพิ่มมาตรฐานการปกครองของลอร์ด

แน่นอนว่า มีข้อดีก็ย่อมมีข้อเสีย การเพิ่มสติปัญญาให้กับเหล่าข้าราชการ ก็จะเป็นการเพิ่มทักษะให้กับพวกเขาด้วยเช่นกัน ตราบเท่าที่พวกเขาได้รับการฝึกอบรมมาเป็นอย่างดี พวกเขาก็สามารถที่จะเพิ่มมาตรฐานทางการทหารและการปกครองของดินแดนได้

สำหรับผลกระทบของมัน จะต้องรอดูจากมาตรฐานของระบบ

ในข้อนี้ โอหยางโซมั้นใจเป็นอย่างมาก นับตั้งแต่ยังอยู่ในระดับหมู่บ้าน เขาก็ทุ่มความสนใจของเขาให้กับระบบ จนถึงวันนี้ ระบบทั้งหมดของราชวงศ์สมบูรณ์และเป็นระบบระเบียบอย่างมาก

4. เพิ่มความเร็วในการเคลื่อนกำลังพลอีกครั้ง

หลังจากอัปเดต ความเร็วในการเคลื่อนกำลังพลจะเพิ่มขึ้นตามความเร็วของรีเลย์ ส่งผลให้ ผลกระทบจากการขยายแผนที่ออกไป 10 เท่า ถูกลบออกไปโดยสมบูรณ์

ภายใต้บัฟที่พิเศษนี้ ความเร็วในการเคลื่อนที่ของบางกองกำลัง อาจจะรวดเร็วกว่าในสมัยโบราณเสียอีก

5. การเปิดระบบเคสคะแนนการกุศล

นอกเหนือจากระบบเคสในปัจจุบันแล้ว ไกอายังจะเปิดระบบเคสการกุศลใหม่ เหล่าลอร์ดสามารถที่จะทำเคสเฉพาะ เพื่อเพิ่มคะแนนการกุศล และเลื่อนตำแหน่งของพวกเขาได้

มองไปที่ข้อนี้ ดวงตาของโอหยางโซวแข็งค้าง

มันไม่ใช่เพราะหยิ่งผยอง แต่เขารู้สึกได้ว่า การอัปเดตข้อนี้พุ่งเป้ามาที่เขา เพราะคะแนนการกุศลของเขาสูงกว่าลอร์ดคนอื่นๆมาก

ไกอาไม่สามารถจะฝ่าฝืนกฎ และลดคะแนนการกุศลของเขาได้ แต่มันสามารถที่จะใช้เคสต่างๆ ช่วยให้ลอร์ดคนอื่นๆได้รับคะแนนการกุศลมากขึ้น เพื่อลดช่องว่างลงได้

“ข้าถูกเกลียดมากขนาดนั้นเลยหรือ?” โอหยางโซวถึงกับพูดไม่ออก

6. เปิดตำแหน่งและระดับชื่อเสียงที่สูงขึ้น

หากมีคนกล่าวว่า การอัปเดตระบบข้อที่แล้วเกี่ยวข้องกับเขาอย่างหยาบๆ การอัปเดตระบบข้อนี้ก็คงจะเกี่ยวข้องกับเขาโดยเฉพาะ ไม่ว่าจะเป็นตำแหน่งหรือชื่อเสียง โอหยางโซวได้มาถึงจุดสูงสุดของมันแล้วในระหว่างปีที่ 4 ของไกอา

หากไกอาไม่ใช้โอกาสนี้ในการอัปเดต มันจะกลายเป็นน่าอึดอัด

เริ่มจาก ตำแหน่ง เหนือจากตำแหน่งเจ้าก็คือ บุตรแห่งสวรรค์ ซึ่งมีข้อกำหนดสำหรับคะแนนการกุศลอยู่ที่ 5 ล้านแต้ม ซึ่งก็คือ เพิ่มขึ้นอีก 3 ล้านแต้ม จากตำแหน่งเจ้า

ต่อไปเป็น ชื่อเสียง เหนือกว่าเป็นที่รู้จักทั่วโลกก็คือ เปร่งประกายทั่วโลก ซึ่งต้องใช้คะแนนชื่อเสียง 5 ล้านแต้มเช่นกัน

ในเวลานี้ ไกออาโหดร้ายเป็นอย่างมาก มันตั้งใจที่จะไม่ปล่อยให้ใครไปถึงระดับนั้นง่าย ๆ

โอหยางโซวมองสถานะของตัวเอง คะแนนการกุศลของเขาอยู่ที่ 2.26 ล้านแต้ม และคะแนนชื่อเสียงของเขาอยู่ที่ 2.65 ล้านแต้ม มันมีช่องว่างขนาดใหญ่อย่างมากสำหรับเขาที่จะก้าวขึ้นไปสู่ระดับนั้นได้

7. การเปิดระบบพันธมิตรทั่วโลก

พันธมิตรระหว่างลอร์ดไม่ได้จำกัดอยู่เพียงภายในประเทศอีกต่อไป ตอนนี้ มันสามารถทำได้แล้วในระดับโลก

ไกอาทำเช่นนี้ ก็เพื่อส่งเสริมสงครามและความร่วมมือในระดับโลก มันมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างเวทีอันกว้างใหญ่ สำหรับสงครามเพื่อความอยู่รอดในรอบถัดไป ไม่มีผู้ใดแข็งแกร่งที่สุด มีแต่ผู้ที่แข็งแกร่งกว่าเท่านั้น

8. การปล่อยให้เมืองหลวงมีอิสระมากขึ้น ประการแรก ไม่ว่าจะมีราชวงศ์อยู่ที่เมืองหลวงหรือไม่ก็ตาม จังหวัดที่เมืองหลวงตั้งอยู่จะกลายเป็นเขตหวงห้าม หากใครเคลื่อนกำลังพลเข้าไป มันอาจจะถูกมองว่าเป็นการยั่วยุ และอาจจะนำไปสู่สงครามได้

ประการที่สอง สำหรับแผ่นดินใดๆในมณฑลที่เมืองหลวงตั้งอยู่ หากมันไม่มีลอร์ดอยู่ที่นั่น เมืองหลวงสามารถที่จะส่งกองทัพไปยึดครองได้

สิ่งแรกที่โอหยางโซวคิดถึงเกี่ยวกับการอัปเดตครั้งนี้ก็คือ มณฑลจางหยวน

ทั่วทั้งจีน มีเพียงมณฑลจหยวนเท่านั้นที่ยังไม่มีเจ้าของ นอกจากนี้ เมืองหลวง ลั่วหยางยังมีจักรพรรดิอันหวู่ ด้วยลักษณะนิสัยของเขา เขาจะต้องเข้าไปรับ ผลประโยชน์อย่างแน่นอน

ทีเฉินและคนอื่นๆจะต้องเสียใจอย่างแน่นอน เพราะหากพวกเขาเลือกที่จะโจมตี มณฑลจหยวนแทนที่มณฑลหวนหนาน จักรพรรดิอันหวู่ก็คงจะไม่สามารถทำอะไร ได้แล้ว

กล่าวอย่างจริงจัง หากพวกเขาเลือกที่จะโจมตีมณฑลจหยวนก่อน หลังจาก ที่ต้าเชียนผसानมณฑลฉีเยงฉวนเข้ามาแล้ว พวกเขาก็คงจะไม่มีโอกาสเข้ายึดมณฑล หวนหนานอีก

มองไกลออกไป หากเส้นทางของพวกเขาในมณฑลจหยวนถูกตัดขาด พันธมิตรหวนหวงจะไม่มีทางเลือกอื่นอีกนอกเหนือจากหันไปหาแคว้นฉู่ตะวันตก

เสียงหยูกำลังจะพบปัญหาครั้งใหญ่แล้ว

มณฑลหลู่ตงไม่ได้เชื่อมต่อกับต้าเชียน แม้ว่าโอหยางโซวจะต้องการช่วยเหลือ เขาก็ไม่สามารถจะทำได้ นอกจากนี้ ด้วยความหยิ่งผยองของเสียงหยู เขาอาจจะไม่ร้อง ขอความช่วยเหลือจากต้าเชียน

การอัปเดต 8 ข้อแรก มุ่งเน้นไปที่เหล่าผู้เล่นลอร์ด ในขณะที่อีก 4 ข้อที่เหลือเกี่ยวข้องกับเหล่าผู้เล่นนักผจญภัย

9. การผลักดันระบบผูกมัดอุปกรณ์

เนื่องจากเหล่าผู้เล่นที่ฟื้นกลับมาใหม่ต้องสูญเสียเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังจากที่พวกเขาตาย อุปกรณ์ทั้งหมดของพวกเขาจะถูกดริ้อออกไปและไม่สามารถนำกลับมาด้วยได้ มันเป็นความสูญเสียครั้งใหญ่สำหรับพวกเขา และมันเริ่มที่จะส่งผลกระทบต่อสมดุลของเกมส์

โกอาจึงตัดสินใจที่จะผลักดันระบบผูกมัดออกมาในเวลานี้ ตราบเท่าที่พวกเขามีเงินจ่าย 1 ใน 10 ของราคาประเมินอุปกรณ์ของพวกเขา พวกเขาก็จะสามารถผูกมัดพวกมันไว้กับตัวได้ ด้วยวิธีนี้ เมื่อพวกเขาตาย อุปกรณ์ของพวกเขาจะไม่ถูกดริ้อออกไป

แน่นอนว่าการประเมินราคาอุปกรณ์ถูกจัดการโดยระบบ

สำหรับเหล่าผู้เล่นระดับสูง การอัปเดตข้อนี้เป็นพรที่ได้รับจากสวรรค์ เพราะมันเป็นดั่งการซื้อหลักประกันให้กับตัวพวกเขาเอง

10. การผลักดันระบบเม็ตยาพิเศษ

อัปเดตข้อนี้ทำเพื่อชดเชยให้เหล่าผู้เล่นนักผจญภัยคล้ายกันช้อก่อนหน้านี้ โดยโกอาจะกำหนดควสบางอย่างไว้ในโลกใต้ดิน แล้วพวกเขาจะมีโอกาสได้รับเม็ตยาประสบการณ์, เม็ตยาบ่มเพาะ และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้เป็นรางวัล

ขณะที่เหล่าผู้เล่นฟื้นกลับมาใหม่ การใช้เม็ตยาดังกล่าว จะช่วยให้พวกเขาสามารถยกระดับเลเวลและการบ่มเพาะกลับมาได้อย่างรวดเร็ว

มันกำลังจะบอกว่า มีทางออกสำหรับทุกสิ่ง เห็นได้ชัดว่าโกอาไม่ได้ต้องการจะโหดร้ายกับเหล่าผู้เล่นนักผจญภัยมากเกินไป แม้ว่าเหล่าผู้เล่นนักผจญภัยจะตายลงไป พวกเขาก็สามารถลุกขึ้นยืนได้อีกครั้งด้วยความช่วยเหลือของเม็ตยา

จากการอัปเดตทั้ง 2 ข้อนี้ โอหยางโซว์รู้สึกได้ว่า ไกอากำลังสร้างฐานสำหรับสงครามระดับโลกขนาดใหญ่ เพราะมีเพียงการลดความสูญเสียจากความตายเท่านั้นที่จะจุดประกายให้เหล่าผู้เล่นนักผจญภัยกล้าที่จะเข้าร่วมการต่อสู้ในสงครามระหว่างประเทศได้

11. การแข่งขันศิลปะการต่อสู้ระดับโลก

ในการอัปเดตรอบสุดท้าย เพื่อตอบสนองความต้องการ PK ของเหล่าผู้เล่น ไกอาก็ได้ผลักดันอาริน่าออกมา ตอนนี้ มันยังได้ผลักดันการแข่งขันศิลปะการต่อสู้ระดับโลกออกมาอีก

นี่เป็นการแข่งขันระดับโลก

ตั้งแต่ปีที่ 5 เป็นต้นไป จะมีการแข่งขันปีละครั้ง ในช่วงครึ่งปีแรกของปีนั้นๆ เมืองหลวงต่างๆของระบบ รวมไปถึงเมืองหลวงของดินแดน จะทำหน้าที่ตัดสินผู้เล่น 10 อันดับแรกของภูมิภาคนั้นๆ

ผู้เล่น 10 อันดับแรกเหล่านี้จะได้รับฉายาผู้เชี่ยวชาญ 10 อันดับแรกของเมืองหลวง รวมถึงรางวัลอื่นๆที่เกี่ยวข้อง ฉายาเหล่านี้มีลักษณะพิเศษ และรางวัลก็

เป็นอุปกรณ์ระดับทองคำดำเป็นพื้นฐาน โดยบางครั้งก็มีโอกาสจะได้รับอุปกรณ์ระดับทองคำขาว

สำหรับผู้เล่นที่ได้ลำดับแรก จะได้รับอุปกรณ์ระดับทองคำขาวอย่างแน่นอน

ในช่วงฤดูใบไม้ร่วง จะเป็นการแข่งขันระดับประเทศ ผู้เล่น 10 อันดับแรกของเมืองหลวงต่างๆทั้งหมดจะรวมตัวกันและ PK รอบใหม่ เพื่อตัดสิน 10 อันดับแรกของประเทศ

รางวัลในรอบนี้จะมีอุปกรณ์ระดับทองคำขาวเป็นพื้นฐาน โดยบางครั้งก็มีโอกาสจะได้รับอุปกรณ์ระดับพระเจ้าขั้นต่ำ สำหรับผู้เล่นที่ได้ลำดับแรก จะได้รับอุปกรณ์ระดับพระเจ้าขั้นต่ำอย่างแน่นอน

หากประเทศนั้นๆมีเมืองหลวงของระบบเพียงแห่งเดียว และไม่มีเมืองหลวง
ดินแดน การแข่งขันรอบนี้จะถูกรวมเข้ากับรอบก่อนหน้านี้โดยอัตโนมัติ

ในช่วงฤดูหนาว ผู้เล่น 10 อันดับแรกของแต่ละประเทศจะรวมตัวกัน และทำ
การ PK ครั้งสุดท้าย เพื่อตัดสิน 10 อันดับแรกของโลก

10 อันดับแรกจะได้รับอุปกรณ์ระดับพระเจ้าชั้นต่ำ, อันดับแรกจะได้รับอุปกรณ์
ระดับพระเจ้าชั้นกลาง หากพวกเขาโชคดี พวกเขาอาจจะได้รับอุปกรณ์ระดับพระเจ้า
ชั้นสูงโดยตรง

ที่สำคัญกว่านั้นก็คือ ผู้ที่ได้อันดับหนึ่งของโลก ไม่เพียงแค่ว่าจะได้รับรางวัลส่วนตัว
เท่านั้น แต่ประเทศยังจะได้รับคะแนนเกียรติยศอีกด้วย ด้วยสิ่งนี้ ผู้เล่นนักผจญภัยจะ
มีโอกาสนำคะแนนเกียรติยศมาสู่ประเทศของพวกเขาได้ เช่นเดียวกับเหล่าผู้เล่นลอร์ด
ทำได้

ขณะที่การอัปเดตข้อนี้ถูกปล่อยออกมา ไม่ว่าจะเป็นกิลด์มหาอำนาจ, ผู้ที่อยู่บน
ภูเขา หรือผู้ที่เดินทางรวดเร็ว ไม่มีใครสามารถต้านทานการล่อลวงนี้ได้

ตามปกติ เหล่าผู้เล่นนักผจญภัยก็มีการแข่งขันกันที่รุนแรงอยู่แล้ว ตอนนี้ ไกอายัง
ยังได้ให้โอกาสพวกเขาสร้างชื่อเสียง เพื่อเป็นเส้นทางไปสู่จุดสูงสุดอีกด้วย

แต่โอหยางโซวสนใจเหตุผลที่ไกอาผลักดันการอัปเดตข้อนี้ออกมามากกว่า

บางที ไกอາอาจจะเตรียมพร้อมไว้สำหรับดาวเคราะห์ไฮป ในสารานุกรมที่เขา
ได้รับมา โอหยางโซวเห็นสิ่งมีชีวิตที่แข็งแกร่งในดาวเคราะห์ไฮป นี่ทำให้พวกเขา
ต้องการเหล่าวีรบุรุษไว้มาก่อนนำทางผู้เล่น

เพราะผู้คนมักจะเคารพผู้ที่แข็งแกร่งในช่วงเวลาโกลาหลุ่นวาย

12. ระบบจดจำแกรนด์มาสเตอร์

ไกามุ่งเน้นความเป็นธรรมอย่างแท้จริง การอัปเดตสามข้อก่อนหน้านี้ มันพุ่ง
เป้าไปที่ผู้เล่นสายการต่อสู้ จึงเป็นธรรมดาที่มันจะพุ่งเป้าไปที่ผู้เล่นอาชีพสายการ
ทำงานที่มีจำนวนมากกว่าด้วยเช่นกัน

ระบบแกรนด์มาสเตอร์ก็คือ เมื่อผู้เล่นอาชีพสายการทำงานทะเลวงคอขวด พวกเขาจะได้รับฉายาและรางวัลที่เกี่ยวข้อง

รางวัลนั้นจะเทียบได้กับ 10 อันดับแรกของประเทศ เมื่อมีคนทะเลวงผ่าน คนผู้นั้นก็จะได้รับมันไป

สำหรับระดับสูงสุดอย่างระดับพระเจ้า รางวัลจะอยู่ในระดับเดียวกับ 10 อันดับแรกของโลก และคนแรกยังจะได้รับรางวัลสุุดพิเศษอีกด้วย

โกอามีความเข้าใจอย่างกระจ่างชัด แม้ว่าผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้จะดูน่าสนใจ แต่ผู้ที่สนับสนุนรากฐานของเกมส์อย่างแท้จริงก็คือ ผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้

แม้ว่าพวกเขาจะไปถึงดาวเคราะห์โฮปแล้ว แต่ด้วยการฝึกอบรมตลอด 10 ปีในเกมส์ พวกเขาจะสามารถที่จะแสดงความสามารถที่พวกเขาเรียนรู้ออกมาได้ โดยเฉพาะคนที่มีความสามารถอยู่ในระดับแกรนด์มาสเตอร์ แม้ว่าจะอยู่ที่ดาวเคราะห์โฮป พวกเขาก็คงเป็นคนที่มีชื่อเสียงอย่างมาก

หลังจากที่อ่านรายละเอียดอัปเดตระบบรอบใหม่แล้ว โอหยางโซก็รู้สึกซับซ้อนอย่างแท้จริง ตอนนี้ เขายืนอยู่ในที่สูงแล้ว เขาจึงพอจะเข้าใจเหตุผลในการกระทำของโกอา

“พวกเขากำลังเร่งเตรียมการสำหรับดาวเคราะห์โฮปหรือไม่?” โอหยางโซพิมพ์ออกมา “มีอันตรายอะไรซ่อนอยู่ในดาวเคราะห์อันแสนลึกลับนั้น ที่ถึงกับทำให้โกอาต้องปฏิบัติอย่างจริงจังเช่นนี้?”

ไม่มีใครสามารถจะตอบเขาได้

ในขณะนั้นเอง ประกาศจากระบบก็ดังขึ้น

“ประกาศระดับโลก : ถึงตอนนี้ Earth Online ดำเนินมาถึง 4 ปีแล้ว และเกมส์จะเปิดเผยขึ้นส่วนข้อมูลที่ 4 การเดินทางของจักรวรรดิ โปรดอ่านรายละเอียดในฟอรัม!” โอหยางโซสุดลมหายใจเข้าลึกๆ “ยุคสมัยแห่งสงครามที่แท้จริงได้มาถึงแล้ว”

การโจมตีโซมาเลียและโมร็อกโกก่อนหน้านี้เป็นการกระทำของต้าเซียเพียงฝ่ายเดียว การเปิดเผยขึ้นส่วนนี้มีความหมายว่า ไกอากำลังจะนำยุคสงครามระหว่างประเทศแบบเต็มรูปแบบเข้ามา

โอหยางโซวรีบเข้าไปดูรายละเอียดในทันที

ประการแรก ไกอาเริ่มต้นแนวคิดสงครามระหว่างประเทศแบบเดือน

ตั้งแต่ปีที่ 5 เป็นต้นไป เดือนที่ 6 จะถูกกำหนดเป็นเดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศ

ประการแรก เฉพาะเดือนนี้เท่านั้น ที่ผู้เล่นในประเทศจะผลิตเพลินกับบัพจากคะแนนเกียรติยศประเทศได้

ต้าเซียได้ทำลายสิงคโปร์, โมร็อกโก และโซมาเลีย ซึ่งทำให้จีนได้รับคะแนนเกียรติยศประเทศแล้ว 30 แล้ว ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงสามารถที่จะเลือกบัพเพิ่มสถานะ 30% ซึ่งมันเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์อย่างแท้จริง

ประการที่สอง เฉพาะเดือนนี้เท่านั้นที่ชายแดนที่ยากลำบากจะกลายเป็นสะดวกราบรื่น

ยกตัวอย่างเช่น ชายแดนต้าเซียและอันนัม มันมีเทือกเขาหินทอดยาวหลายพันกิโลเมตร จึงเป็นเรื่องที่ยากลำบากอย่างมากที่จะข้ามผ่านไปได้ แต่ในเดือนที่ 6 ทุกอย่างจะกลายเป็นสะดวกราบรื่นอย่างน่าอัศจรรย์

ด้วยเหตุผลนี้เพียงอย่างเดียว ก็ทำให้โอหยางโซวมีความมุ่งมั่นที่จะจัดการกับอันนัมก่อนถึงเดือนที่ 6 ของปีที่ 5 แล้ว เขาจำเป็นต้องทำเช่นนั้น เพื่อป้องกัน

ไม่ให้อันนัมก้าวข้ามระหว่างช่วงเวลาแห่งความวุ่นวายในสงครามระหว่างประเทศและลอบโจมตีต้าเซีย

โอหยางโซวไม่ได้มีเจตนาจะใช้ความสะดวกสบายในเดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศนั้นโจมตีอันนัม

เพราะในเดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศครั้งแรก ความคิดของชาวจีนทั้งหมดจะพุ่งเป้าไปที่ญี่ปุ่นอย่างแน่นอน

ประการที่สาม เฉพาะเดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศนี้เท่านั้น ที่ทุกคนจะผลิตเพลินกับแต้มคุณูปการได้

แตกต่างจากตอนที่ต้าเซี่ยโจมตีโมร็อกโก, สงครามระหว่างประเทศที่แท้จริงก็คือทุกคนในประเทศเข้าร่วมสงครามด้วย มันจะเป็นสงครามอันยิ่งใหญ่ มันจึงมีการกำหนดคะแนนคุณูปการสงคราม

ไม่ว่าจะเป็นการสังหารขุนพลหรือการสนับสนุน โกอาจะจัดลำดับความสำคัญและมอบคะแนนคุณูปการสงครามให้แต่ละคนหลังจากที่สงครามสิ้นสุดลงแล้ว

คะแนนคุณูปการสงครามระดับโลกกับคะแนนคุณูปการสงครามในแผนที่สมรภูมิล้ายครึงกัน เหล่าลอร์ดสามารถนำมันไปแลกเปลี่ยนกับคะแนนการกุศลได้ หรือพินคีนกำพลที่สูญเสียไปในสงครามได้ ในทางกลับกัน เหล่าผู้เล่นนักผจญภัยสามารถใช้มันชดเชยการพินกลับมาใหม่หรือใช้แลกเปลี่ยนกับไอเท็มได้

ร้านค้าของสงครามระหว่างประเทศ เต็มไปด้วยไอเท็มที่น่าตื่นตะลึงมากมาย

อาจกล่าวได้ว่า หลังจากสงครามระหว่างประเทศสิ้นสุดลงแล้ว ประเทศที่ได้รับชัยชนะจะมีการเฉลิมฉลองครั้งใหญ่

โดยที่ในระหว่างเดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศ เหล่าผู้เล่นจะได้รับคะแนนคุณูปการเพิ่มพิเศษอีก 50% สิ่งนี้หมายความว่า ไม่มีประเทศใดโง่พอจะเริ่มสงครามในเวลาใดก็ได้

โกอาพยายามทำให้เดือนที่ 6 เต็มไปด้วยสงครามระหว่างประเทศ มันต้องการให้ผู้เล่นมีเวลาเตรียมพร้อมสำหรับการทำสงครามระหว่างประเทศในช่วงเวลาอื่นๆ แทนที่จะทำสงครามระหว่างประเทศกันตลอดทั้งปี

ประการที่สอง การตั้งค่าผู้นำในระหว่างสงครามระหว่างประเทศ

แต่ละประเทศจำเป็นจะต้องเลือกผู้นำก่อนจะถึงเดือนแห่งสงครามระหว่างประเทศ เพื่อทำหน้าที่เป็นตัวแทนของประเทศ ผู้นำสงครามระหว่างประเทศ จะเป็นผู้ตัดสินใจเป้าหมาย, กลยุทธ์, เลือกประเภทบัพ และควบคุมสงครามทั้งหมด

ในพอร์รัม ไกอาก็อธิบายอำนาจและหน้าที่ของผู้นำโดยละเอียด

ความคิดแรกที่ทุกคนนึกได้ก็คือ ผู้นำที่ดีจะสามารถนำพวกเขาไปสู่ชัยชนะได้อย่างง่ายดาย ขณะที่ผู้นำที่เลวร้ายจะลากพวกเขาลงไปสู่หายนะ

แล้วจะเลือกผู้นำอย่างไร? มันก็ง่ายๆ

ไกอาก็เปิดระบบการลงคะแนน โดยแต่ละคนจะได้รับ 1 เสียง และระยะเวลาการลงคะแนนจะสิ้นสุดลงในวันที่ 1 ของเดือนที่ 5 ใครก็ตามที่มีคะแนนสูงสุดจะได้เป็นผู้นำ

ถ้าเป็นเมื่อ 2 ปีก่อน โอหยางโซวอาจจะไม่ชนะตีเฉิน แต่ในเวลานี้ โอหยางโซวมีความมั่นใจอย่างแท้จริง

แน่นอนว่า หากโอหยางโซวริเริ่มความขัดแย้งภายในกับพันธมิตรหยานหวง มันจะทำให้พวกเขามีคุณธรรมสูงขึ้นและผลลัพธ์อาจจะแตกต่างออกไป

ประการสุดท้าย อาวุธประเทศ

เนื่องจากประวัติศาสตร์เปลี่ยนไป มันจึงหมายความว่า อาวุธประเทศจะแตกต่างออกไปจากชีวิตที่แล้วของเขาด้วยเช่นกัน จากการตั้งคำถามล่าสุด แต่ละประเทศจะมีอาวุธประเทศขั้นพื้นฐาน 1 ชิ้น

สำหรับทุกๆ 100 คะแนนเกียรติยศประเทศ มันจะทำให้อาวุธประเทศใหม่ถือกำเนิดขึ้น 1 ชิ้น

นอกเหนือจากกรณีพิเศษแล้ว นี่จะหมายความว่า พวกเขาจะต้องทำลายประเทศ 10 ประเทศ เพื่อให้ประเทศของตนเองได้รับอาวุธประเทศขั้นที่สองมา ในทุกๆโอกาส แม้จะกระทั้งจบเกมสไปแล้ว ก็อาจจะไม่มีประเทศใดเลยได้รับอาวุธประเทศขั้นที่สอง

อาวุธประเทศของจีนก็คือ 1 ใน 10 กระบี่ที่มีชื่อเสียง กระบี่ชวन्हยวน กระบี่นี้ไม่ได้เป็นความลับแต่อย่างใด และมันก็ถูกครอบครองโดยจักรพรรดิเหลือง ขณะที่จักรพรรดิไฟและจักรพรรดิเหลืองเข้ามาแสดงความยินดีกับต้าเชี่ยสำหรับการก่อตั้งประเทศของพวกเขา เผ่าทั้งสองก็ไม่ได้เป็นความลับอีกต่อไป

ถึงกระนั้น ก็ยังคงไม่มีใครกล้ากำหนดเป้าหมายของพวกเขาไปที่กระบี่นั้น

ที่น่าสนใจก็คือ โกอาได้กล่าวว่า หากผู้นำสามารถใช้อาวุธประเทศในสงครามได้ พวกเขายังจะได้รับบัฟสงครามระหว่างประเทศเพิ่มด้วย

นี่เป็นการทดสอบใหญ่สำหรับผู้นำสงครามระหว่างประเทศ และมันเป็นสิ่งที่โอหยางโซวไม่มีความมั่นใจมากนัก

TWO ตอนที่ 984 สืบหาอำนาจแห่งราชวงศ์หมิง

ในขณะนั้น ประกาศอีกอันก็ดังขึ้น

“ประกาศระดับโลก : เพื่อเฉลิมฉลองครบ 4 ปี ของเกมส์ ไกอากะจัดงาน
ประมุขระดับโลกครั้งที่สองในไกอากะปีที 5 เดือนที 1 วันที่ 5 เวลา 10.00 น., แจ้ง
เตือนทีเป็นมิตร : การจะเข้าร่วมงานประมุขได้ ผู้เล่นจะต้องมีเงินอย่างน้อย 1 ล้าน
เหรียญทอง!”

ไกอาก่อนข้างจะมีมนุษยธรรมในครั้งนี เนื่องจากมันมันให้เวลาทุกคนเตรียมตัว
และย่อยข้อมูลทีเพิ่งจะอัปเดตใหม่

ในพริบตา มันก็มาถึงไกอากะ ปีที 5 เดือนที 1 วันที่ 1

สำหรับโอหยางโซว สิ่งทีสำคัญในวันนีก็คือ การใช้โอกาสรอบใหม่ของสิ่งก่อสร้าง
ชั้นซ่อนเร้นต่างๆ นอกเหนือจากอาคารรับสมัครงานแล้ว ยังมีเวทีแต่งตั้งขุนพล, เจดีย์
จินถหวานหมิง และเวทีทองคำ

บางที มันอาจจะเป้นเพราะค่าสถานะโชคดียี่สูงของเขา แต่หลังจากอัปเดตเชิญ
เสร็จสิ้นแล้ว เขาก็ได้รับกำไรอย่างมหาศาล ใครจะรู้ว่ามันเป็นเรื่องบังเอิญหรือได้รับ
การวางแผนไว้โดยไกอากะ แต่คนทีเขาอัปเดตเชิญมาได้ล้วนแล้วแต่มาจากราชวงศ์หมิง

จากอาคารรับสมัครงาน คนทีเขาอัปเดตเชิญมาได้ก็คือ เสนาบดีแห่งราชวงศ์หมิง
หยานซ่ง

ชื่อ : หยานซ่ง(ระดับจักรพรรดิ)

ราชวงศ์ : ราชวงศ์หมิง

อัตลักษณ์ : ข้าราชการพลเรือนแห่งต้าเซี่ย

อาชีพ : ข้าราชการพลเรือน

ความจงรักภักดี : 75

ความเป็นผู้นำ : 45

กำลัง : 35

สติปัญญา : 80

การเมือง : 88

ลักษณะพิเศษ : อำนาจ(ประสิทธิภาพการบริหารจัดการราชวงศ์ เพิ่มขึ้น 20%, รายได้ราชวงศ์ เพิ่มขึ้น 5%, มาตรฐานการปกครองราชวงศ์ เพิ่มขึ้น 10%)

การประเมิน : เขามีชื่อเสียงฉาวโฉ่ในด้านการทุจริตและมีอำนาจเหนือรัฐบาลหมิง เขาดำรงตำแหน่งเลขาธิการใหญ่ในสมัยจักรพรรดิเจียจิงถึง 2 สมัย

บันทึกราชวงศ์หมิงระบุว่า เขาเป็น 1 ใน 6 เสนาบดีที่ไร้ยางอายมากที่สุด และมันยังกล่าวว่า เขาไม่ได้มีความสามารถอย่างแท้จริง เพียงแค่ใช้เส้นทางก้าวขึ้นไปสู่จุดสูงสุดเท่านั้น

ชาวจีนรักการแยกสีขาวและสีดำออกจากกัน คุณจะเป็นได้เพียงแค่คนดีและคนที่แย่เท่านั้น อย่างไรก็ตาม พวกเขาลืมไปว่า พวกเขาสามารถจะมองคนอยู่ตรงกลางได้

ตั้งแต่ยังเยาว์ หยานซ่งเป็นคนฉลาดที่เปรียบได้กับดวงดาวเล็กๆที่กำลังเปล่งประกาย เขากลายเป็นจูเหรินด้วยอายุเพียง 19 ปี และเป็นจิงซีเมื่ออายุได้ 26 ปี

ชีวิตส่วนตัวของเขาค่อนข้างจะธรรมดาและเดิมๆ เรื่องเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของเขา มันไม่มีอะไรให้กล่าวถึงมากนัก เขาแต่งงานกับภรรยาเพียงคนเดียว ซึ่งก็คือ โอหยางหมิง โอหยางโซวอายุมากกว่าเขา 1 ปี และความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็เป็นไปด้วยดี หยานซ่งไม่ต้องการจะมีภรรยาหลายคนเพียงเพราะตำแหน่งในระดับสูงของเขา

หยานซ่งรับใช้จักรพรรดิเจียจิง ผู้ซึ่งมักจะทำสิ่งชั่วร้ายและชื่นชอบการใช้ชีวิตอย่างฟุ่มเฟือย

ในท้ายที่สุด เขาก็กลายเป็นแพะให้กับจักรพรรดิเจียจิง และเขาก็ถูกกล่าวโทษในหลายๆเรื่อง

หยานซ่งเป็นเลขาธิการใหญ่นานกว่า 10 ปี แต่ความมั่งคั่งส่วนตัวของเขากลับ
ด้อยกว่าบุคคลที่มีชื่อเสียงคนอื่นๆ ตัวอย่างเช่น สู่เจี๋ย และจางจู แม้ว่าเลขาธิการใหญ่
เหล่านี้จะมีชื่อเสียงที่ดี แต่ความมั่งคั่งของพวกเขาก็เป็นสิ่งที่ข้าราชการทุจริตอย่าง
หยานซ่ง ไม่สามารถแม้แต่จะเปรียบเทียบได้เลย

แน่นอนว่า หยานซ่งก็ไม่สามารถจะกล่าวได้ว่าเป็นข้าราชการที่ดี เขาปีนขึ้นไปสู่
จุดสูงสุดด้วยการเหยียบศัตรูของเขา และปล่อยให้ลูกชายของเขา หยานซีฟาน หนีไป
ในฐานะฆาตกร อย่างไรก็ตาม หากใครมองอย่างเป็นกลาง พวกเขาจะมองว่าเขาเป็น
เสนาบดีผู้ทรงอำนาจและมีความสามารถ

ทุกอย่างมันขึ้นอยู่กับว่า ผู้ปกครองจะใช้บุคคลเช่นนี้อย่างไร

โอหยางโซวกล่าวหาอย่างแท้จริง เขารับสมัครหยานซ่งเป็นผู้อาวุโสใน
คณะรัฐมนตรีโดยตรง ต่อหน้าชายชราผู้นี้ โอหยางโซวเพียงกล่าวประโยคเดียวกับเขา
“ผู้อาวุโส ข้าจะทำให้ชัดเจนว่า หยานซีฟานจะไม่ได้เป็นข้าราชการ”

แสงเปร่งประกายออกมาจากดวงตาของหยานซ่ง “องค์ราชาช่างทรงสติปัญญา
นัก”

ในประวัติศาสตร์ หยานซีฟานเป็นระเบิดเวลาที่จักรพรรดิเจี๋ยจิงใช้ทำลายหยาน
ซ่ง

.....

ข้าราชการที่ซื่อสัตย์และเถรตรงที่อัญเชิญได้จากเจดีย์จินหวานหมิงก็คือ หวังโซว
เหริน

ชื่อ : หวังโซวเหริน(ระดับจักรพรรดิ)

ราชวงศ์ : ราชวงศ์หมิง

อัตลักษณ์ : ข้าราชการพลเรือนแห่งต้าเซี่ย

อาชีพ : ข้าราชการพลเรือน

ความจงรักภักดี : 75

ความเป็นผู้นำ : 75

กำลัง : 40

สติปัญญา : 88

การเมือง : 75

ลักษณะพิเศษ : โรงเรียนแห่งจิตใจ(ประสิทธิภาพการบริหารจัดการราชวงศ์ เพิ่มขึ้น 20%, มาตรฐานการศึกษาราชวงศ์ เพิ่มขึ้น 20%)

การประเมิน : หวังโชวเหรินเป็นหนึ่งในบุคคลระดับสูงสุดของราชวงศ์หมิง เขามีคุณูปการมากมายมหาศาล ได้รับเครดิต, กรรม และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้

หวังโชวเหรินเป็นที่รู้จักในนามของบุคคลผู้ก่อตั้งโรงเรียนแห่งจิตใจ และเป็นผู้เชี่ยวชาญในขงจื้อ, เต๋า และพุทธ

เขากลายเป็นจิงซีในปีที่ 12 ของหงจี จากนั้น เขาก็ย้ายไปดำรงตำแหน่งผู้ช่วยเจ้ากรมต่างๆหลายแห่ง จนกระทั่งถูกขับไล่ออกมาเพราะละเมิดชั้นที่ผู้หนึ่งในปี 1506

ในปี 1519 เขาได้เป็นผู้ว่าราชการมณฑลเจียงสี และเขาต้องเผชิญหน้ากับแรงกดดันจากกบฏในมณฑลฝูเจี้ยน ในเวลานั้น หวังโชวเหรินเผชิญหน้ากับกบฏเจ้าแห่งหนึ่งที่น่าโดยจูเฉินฮ่าว เขาสามารถหยุดยั้งมันได้สำเร็จ และได้รับคุณูปการมากมายในครั้งนั้น ในปี 1584 เขาได้รับการเสนอชื่อเข้าไปในวัดขงจื้อ ซึ่งมันเป็นเกียรติสูงสุดสำหรับเหล่านักวิชาการ

ในฐานะผู้ก่อตั้งโรงเรียนแห่งจิตใจ ขงจื้อ, เม่งจื้อ, จูสี และหวังโชวเหริน เป็นที่รู้จักในชื่อ ขง, เม่ง, จู และหวัง

หวังโชวเหรินถูกกล่าวว่า เป็นบุคคลที่มีคุณูปการมากที่สุดในการพัฒนาอุดมการณ์ของจีนรุ่นต่อมา ในสมัยนี้ มีคนเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่กล้าจะวิพากษ์วิจารณ์เขา

หวังโชวเหรินที่ปรากฏตัวต่อหน้าโอหยางโชว เป็นเพียงชายร่างผอม และเขาดูเหมือนกับคนที่บ่มเพาะบนภูเขาลึกมากกว่าคนที่ป็นข้าราชการ

โอหยางโชวกล่าวกับเขาว่า “ขงจื้ออยู่ในมหาวิทยาลัยสือหนาน ท่านต้องการจะไปอยู่ที่เดียวกับเขาหรือไม่?”

ทั้งด้วยเหตุผลส่วนตัวและส่วนรวม โอหยางโชวหวังว่า โรงเรียนแห่งจิตใจจะเปรงประกายในต้าเซี่ย ใครจะรู้ว่า หวังโชวเหรินจะยืมออกมาและกล่าวว่า “โรงเรียนแห่งจิตใจจำเป็นจะต้องผสมรวมประสบการณ์จริงกับการเรียนการสอน และมันไม่สามารถจะทำให้สมบูรณ์แบบได้ในมหาวิทยาลัย โปรดส่งข้าออกไปด้านนอก เพื่อศึกษาผู้คนด้วยเถิด”

โอหยางโชวรู้แจ้ง เขายืมออกมาและกล่าวว่า “ยอดเยี่ยมนัก มณฑลฉวนเป่ย์ยังขาดผู้ว่าราชการมณฑล ท่านสามารถจะไปทำการศึกษาของท่านที่นั่นได้”

หวังโชวเหรินคำนับและตอบรับตำแหน่งนั้น

.....

เวทีทองคำ ได้อัญเชิญศิษย์ที่ยอดเยี่ยมที่สุดของหยานซ่ง ฮูจงเสียน ออกมา

ชื่อ : ฮูจงเสียน(ระดับจักรพรรดิ)

ราชวงศ์ : ราชวงศ์หมิง

อัตลักษณ์ : ข้าราชการพลเรือนแห่งต้าเซี่ย

อาชีพ : ข้าราชการพลเรือน

ความจงรักภักดี : 75

ความเป็นผู้นำ : 72

กำลัง : 40

สติปัญญา : 80

การเมือง : 85

ลักษณะพิเศษ : จงรักภักดีต่อประเทศชาติ(ประสิทธิภาพการบริหารจัดการ
ราชวงศ์ เพิ่มขึ้น 20%, มาตรฐานการปกครองราชวงศ์ เพิ่มขึ้น 10%)

การประเมิน : ฮุงเงียนเป็นคนที่มีความสามารถอย่างแท้จริง และเขาถูกกล่าว
ว่าเป็นเสาหลักทางตะวันออกเฉียงใต้ของจักรพรรดิเจี๋ยจิง

ตระกูลของฮุงเงียนมาจากองค์กรกัซจินยี่ ในปีที่ 19 แห่งเจี๋ยจิง เขาได้รับการ
แต่งตั้งเป็นผู้ว่าราชการเมืองยี่ตู

ในช่วงเวลาที่วุ่นวายทางตะวันออกเฉียงใต้ เขาได้ขึ้นเป็นผู้ว่าราชการมณฑลเจ้อ
เจียง

ในปีที่ 41 ของเจี๋ยจิง เขาประสบความสำเร็จในการสู้รบเผชิญหน้ากับญี่ปุ่นอย่าง
ไม่เคยทำได้มาก่อน ซึ่งมันช่วยสงบปัญหาญี่ปุ่นในเจ้อเจียงได้อีกครั้ง

ใครจะรู้ว่า วันที่เขาประสบความสำเร็จ จะเป็นวันที่โชคร้ายมาเยือนเขา?

ในปีเดียวกันนั้น เลขาธิการใหญ่คณะรัฐมนตรี หยานซ่ง ถูกถอดออกจาก
ตำแหน่ง และลูกชายของเขาก็ถูกจับกุม ฮุงเงียนซึ่งเป็นสมาชิกพรรคหยานสูญเสียผู้
ช่วยเหลือภายในราชวงศ์ และถูกลงโทษโดยเลขาธิการใหญ่ที่ได้รับการแต่งตั้งใหม่
และเขามีข้อกล่าวหาเกี่ยวกับอาชญากรรมใหญ่มากกว่า 10 คดี

ในปีที่ 44 ของเจี๋ยจิง หลังจากที่ฮุงเงียนถูกปลดออกจากตำแหน่งได้ 2 ปี เขาก็
ถูกนำตัวกลับไปยังเมืองหลวง และถูกสังหารในคุก

ในปีที่ 6 ของหลงฉิง ราชสำนักได้ช่วยพลิกคดีของเขา และมันทำให้ชื่อเสียงของ
เขากลับมาชาวสะอาด

โอหยางโจวรู้สึกปิติยินดีเป็นอย่างมากที่เขาได้รับผู้มีความสามารถอย่าง ฮุง
เงียน อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้แต่งตั้งฮุงเงียนในทันที

ด้วยความสามารถของอุจจเลี่ยน ตำแหน่งที่เหมาะสมกับเขาก็คือ ผู้ว่าราชการมณฑล อย่างไรก็ตาม ในเวลานี้ มันไม่เหลือที่ว่างในตำแหน่งผู้ว่าราชการมณฑล ดังนั้น โอหยางโซวจึงวางแผนที่จะทำลายอันนัมก่อน แล้วค่อยวางแผนสำหรับการแต่งตั้งเขา

โอหยางโซวกล่าวว่า “อย่างได้กังวลใดๆ เพียงอยู่ในราชสำนักกระยะหนึ่ง ข้ามีแผนสำหรับท่านแล้ว”

“ข้าเข้าใจแล้วพะย่ะค่ะ!”

เนื่องจากอาจารย์ของเขา หยานซ่ง เข้าไปในคณะรัฐมนตรีแล้ว จึงเป็นธรรมดาที่อุจจเลี่ยนจะไม่กังวลใดๆ

.....

ขุนพลที่เขาได้รับสมัครได้มาจากเวทีแต่งตั้งขุนพล มีความสัมพันธ์บางส่วนกับอุจจเลี่ยน เขาเป็นขุนพลที่มีชื่อเสียงแห่งราชวงศ์หมิง ฉินจี้กวง

ชื่อ : ฉินจี้กวง(ระดับจักรพรรดิ)

ราชวงศ์ : ราชวงศ์หมิง

อัตลักษณ์ : ขุนพลแห่งต้าเซี่ย

อาชีพ : ขุนพลชั้นพิเศษ

ความจงรักภักดี : 75

ความเป็นผู้นำ : 78

กำลัง : 70

สติปัญญา : 50

การเมือง : 55

ลักษณะพิเศษ : ขุนพลต่อต้านญี่ปุ่น(พลังต่อสู้กองกำลัง เพิ่มขึ้น 25%,
มาตรฐานการสู้รบทางเรือของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 15%, ความเร็วในการเคลื่อนที่ของ
กองกำลัง เพิ่มขึ้น 20%)

การประเมิน :ฉินจี้กงเป็นขุนพลที่เข้มงวดอย่างแท้จริง เขาใช้รางวัลและการ
ลงโทษทหารในการควบคุมทุกอย่าง การสู้รบเผชิญหน้ากับญี่ปุ่นทำให้เขามีชื่อเสียง
โด่งดังขึ้นมา

ฉินจี้กงเก่งในด้านการฝึกอบรมกองกำลัง และกองกำลังที่เขาฝึกอบรมเป็นที่
รู้จักในชื่อ กองทัพตระกูลฉิน

ขบวนทัพเปิดแมนดารินของเขาทำให้ทั่วทั้งโลกตกตะลึง และมันกลายเป็นอาวุธ
หลักในการต่อต้านญี่ปุ่น

ฉินจี้กงยังเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านอาวุธและวิศวกรที่น่าทึ่ง เขาปรับปรุงและคิดค้น
อาวุธต่างๆ แล้วยังพัฒนาอาวุธใหม่ๆอย่างมีดทหารตระกูลฉิน และหลางเสี้ยน ซึ่งใช้
ต่อต้านญี่ปุ่น

การสร้างเรือรบและรถศึกทำให้ขบวนทัพของราชวงศ์หมิงแข็งแกร่งกว่าศัตรู

นอกเหนือจากนั้น ฉินจี้กงยังเป็นผู้ริเริ่มการสร้างหอคอยว่างเปล่าบนกำแพง
เมือง ซึ่งจะสามารถจะช่วยเหลือการป้องกันและโจมตีได้ มันเป็นโครงการทางทหารที่
พิเศษอย่างแท้จริง

ต่อหน้าขุนพลอย่างฉินจี้กง โอหยางโซวไม่ลังเลใดๆและแต่งตั้งเขาเป็นขุนพล
เรือแห่งกองเรือปืนให้โดยตรง เพื่อรับผิดชอบการเผชิญหน้ากับกองเรือทั้งสามของ
พันธมิตรหยานหวง

เมื่อถึงจุดนี้ เหล่าขุนพลราชวงศ์หมิง ได้เข้ามาเป็นแกนหลักกองทัพเรือของต้า
เฉียโดยสมบูรณ์แล้ว

.....

ตั้งแต่สมัยจักรพรรดิเจี๋ยจิง ราชวงศ์หมิงก็เต็มไปด้วยปัญหาภายในและภายนอก
มันเป็นช่วงเวลาแห่งโศกนาฏกรรมของราชวงศ์ นอกเหนือจาก

หวังโชวเหริน, หยานซ่ง, ฮูจงเสียน และฉินจี้กวงแล้ว คนอื่นๆก็ล้วนแล้วแต่มีจุด
จบที่น่าหวาดกลัว

และไม่เพียงแค่ว่าพวกเขาเท่านั้น แม้แต่บุคคลที่มีชื่อเสียงที่ดีอย่างสวี่เจี๋ยและจางจู
เจี๋ย ก็ยังมีจุดจบที่เลวร้าย

อาจกล่าวได้ว่า มันเป็นยุคแห่งโศกนาฏกรรม

บางที นี่อาจจะเป็นเพราะโชคชะตา เพราะพวกเขาทั้งหมดเหล่านี้ล้วนมารวมตัว
กันที่ต้าเซี่ย แต่ต้าเซี่ยในปัจจุบัน ไม่มีปัญหาภายในเหมือนต้าหมิงในอดีตอย่าง
แน่นอน

ในขณะที่โอหยางโชวพบกับหยานซ่งและคนอื่นๆ ก็มีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น
ในจงหยวน

โกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 1 วันที่ 3

หลังจากที่โกอาลบข้อจำกัดเมืองหลวงออกไป จักรพรรดิฮั่นหวู่ก็ออกคำสั่งให้ขุนพลเว่ยฉิงนำกำลังพล 600,000 นาย ออกจากลั่วหยางเพื่อโจมตีมณฑลจงหยวนในฉับพลัน

ภายใต้การนำของขุนพลระดับพระเจ้า เว่ยฉิง กองทัพทหารองครักษ์ต้าฮั่นอันอยู่ยงคงกระพัน เข้ายึดเมืองแล้วเมืองเล่าอย่างรวดเร็ว และทำให้ดินแดนต่างๆ ยอมจำนน หากไม่มีอะไรผิดพลาด มณฑลจงหยวนทั้งหมดก็จะตกอยู่ภายใต้การปกครองของต้าฮั่น

แม้แต่พันธมิตรหยวนหวงก็ไม่กล้าที่จะเข้ามาแข่งขันกับต้าฮั่นในเวลานี้

ทันทีที่ข่าวนี้แพร่กระจายออกไป เหล่าผู้เล่นก็เต็มไปด้วยความสับสน นี่เป็นครั้งแรกที่จักรวรรดิของ NPC แสดงความแข็งแกร่งของพวกเขาต่อเขตทุรกัณดาร์ มันทำให้ทุกคนที่พบเห็นรู้สึกสั่นสะท้านไปถึงกระดูกสันหลัง

พร้อมกับที่มณฑลจงหยวนถูกยึดครองโดยต้าฮั่น จักรวรรดิที่แท้จริงก็สามารถยืนอย่างมั่นคงขึ้นที่ภูมิภาคจงหยวนได้ในฉับพลัน

.....

ณ เมืองซานไห่, พระราชวังเซี่ย

โอหยางโซวคาดเดาไว้แล้วว่า จักรพรรดิฮั่นหวู่จะส่งกองกำลังออกมา แต่เขาไม่คาดคิดเลยว่า จักรพรรดิฮั่นหวู่จะเด็ดขาดเช่นนี้ ใครจะรู้ว่าการเปลี่ยนแปลงในภาคกลางครั้งนี้เป็นข่าวดีสำหรับต้าเซี่ยหรือไม่

“คำตอบกลับของแคว้นฉู่ตะวันตกเป็นอย่างไร?” โอหยางโซวถาม

จางเหลียงตอบว่า “ทัศนคติของพวกเขาเป็นมิตรอย่างแท้จริง แต่ความคิดของพวกเขาก็เป็นดังที่คาดไว้”

“ ... ”

ตามที่คาดหวังจากเสียงหยาบ แม้ว่าเขาจะต้องเผชิญหน้ากับศัตรูถึง 4 ด้าน แต่เขาก็ยังไม่คิดที่จะขอความช่วยเหลือจากคนอื่น ๆ

เดิม โอหยางโซวต้องการจะยืมมือพันธมิตรหยานหวง เพื่อตั้งแคว้นฉู่ตะวันตกเข้าสู่พันธมิตรซานไห่ หรือเข้าร่วมกับระบบต้าเซี่ย

ตอนนี้ มันดูเหมือนว่า ความคิดของเขาจะง่ายขึ้น

จางเหลียงกล่าวว่า “องค์ราชา มันดูเหมือนว่า พวกเราจะไม่สามารถรักษามณฑลหลุดงเอาไว้ได้”

ด้วยเหตุผลบางอย่าง พันมิตรหยานหวงมุ่งมั่นที่จะเชื่อมโยงดินแดนทั้งหมดของพวกเขาเข้าด้วยกัน ถ้าต้าเซี่ยไม่ต้องการจะทำสงครามกับพันธมิตรหยานหวง พวกเขาจะทำได้เพียงมองดูแคว้นฉู่ตะวันตกถูกกลืนกิน

“แม้จะเป็นเช่นนั้น พวกเราก็ควรจะยังคงสามารถทำอะไรบางอย่างได้”

โอหยางโซวไม่ต้องการจะให้พันธมิตรหยานหวงขยายตัวออกไปอย่างราบรื่น ไม่ว่าจะเป็นอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม เขาจะต้องหาวิธีหยุดยั้งการเติบโตของพวกเขาให้ได้

“ข้าจะปล่อยให้สำนักที่ปรึกษาการปกครองคิดหาวิธีเกี่ยวกับเรื่องนี้” โอหยางโซวออกคำสั่ง

“พะยะค่ะ องค์ราชา!”

.....

โกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 1 วันที่ 5, เวลา 10.00 น.

ประกาศจากระบบดังขึ้นตามเวลา

“ประกาศระดับโลก : งานประมูลระดับโลกครั้งที่ 2 เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการแล้ว ผู้เล่นทั้งหมดที่ผ่านข้อกำหนด จะถูกเทเลพอร์ตไปยังโถงประมูล หากพวกเขา ยอมรับ”

ขณะที่เขาอยู่ในเลอมุเรีย โอหยางโซวได้ใช้เงินส่วนตัวของเขาไปทั้งหมดแล้ว และในช่วงปีใหม่ เขายังได้ใช้เงินอีก 1 ล้านเหรียญทอง ไปกับเวทีทองคำ ด้วยเหตุนี้ แม้ว่าจะด้วยความมั่งคั่งของต้าเซีย แต่เงินที่โอหยางโซวได้รับมาใหม่ก็เหลืออยู่เพียง 2 ล้านเหรียญทองเท่านั้น

โอหยางโซวจึงตั้งใจที่จะเป็นเพียงผู้สังเกตการณ์ในงานประมูลครั้งนี้เพียงเท่านั้น
ณ เมืองลอยฟ้า, ห้องโถงประมูล

ผ่านไป 1 ปี จำนวนผู้เล่นที่สามารถเข้าร่วมได้กลับลดลงแทนที่จะเพิ่มขึ้น ในปีนี้ 4 ของโกอา ไม่เพียงแค่นั้นในจีนเท่านั้น แต่มันยังมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เกิดขึ้นทั่วโลกอีกด้วย

คลื่นขนาดใหญ่ได้ทำลายประสาททลายลง ผู้ที่ยังยืนอยู่ได้ในเวลานี้ อาจกล่าวได้ว่าเป็นคนชั้นสูงอย่างแท้จริง

การปรากฏตัวของโอหยางโซวดึงดูดความสนใจของทุกคน และยังมีอีกคนที่ดึงดูดความสนใจด้วยเช่นกัน เขาก็คือผู้ก่อตั้งราชวงศ์ที่สองของโลก แจ็คดอร์สัน ผู้ซึ่งกลายมาเป็นวีรบุรุษของตะวันตก

มองไปที่การแสดงออกของเขา เขาอาจจะกำลังวางแผนใช้งานประมูลครั้งนี้ทำให้ราชวงศ์ดอร์สันมีชื่อเสียงมากขึ้น ก่อนที่งานประมูลจะเริ่ม เขาก็ไปหาโอหยางโซวเพื่อทำการทักทาย

โอหยางโซวโบกมือให้เขาและกล่าวว่า “ขอแสดงความยินดีด้วย!”

“ขอบคุณ!” แจ็ครู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย

ภาพที่ถูกถ่ายไปโดยเหล่าผู้เล่น และมันถูกแพร่กระจายออกไปทั่วโลกอย่างรวดเร็ว

บางที เขาอาจจะรู้สึกว่ โอหยางโซวได้รับบางสิ่งบางอย่างที่เหนือกว่าเขามา แจ้
คจึงกล่าวขึ้นว่ “ข้อรอคอยที่จะพูดคุยกับท่านต่อหน้า เกี่ยวกับกองทัพเรือต้าเซียใน
มหาสมุทรแปซิฟิก”

“ข้าก็เช่นกัน”

โอหยางโซวยิ้ม ใบหน้าของเขาดูผ่อนคลายอย่างแท้จริง

แม้ว่มหาสมุทรแปซิฟิกจะแยกต้าเซียและราชวงศ์ดอร์สันออกจากกัน แต่พวก
เขาก็ยังคงมีความขัดแย้งทางผลประโยชน์กัน

พร้อมกับที่พันธมิตรหยานหวงเปิดเส้นทางการค้ากับอเมริกาเหนือ หมู่เกาะ
ฮาวายที่ตั้งอยู่กลางแปซิฟิกก็กลายเป็นศูนย์รวมความขัดแย้ง เพราะใครก็ตามที่
ควบคุมมันได้ ก็จะสามารถควบคุมมหาสมุทรแปซิฟิกได้

แม้ว่โอหยางโซวไม่ได้วางแผนที่จะทำการค้ากับอเมริกาเหนือ แต่เขาก็ยังคง
จำเป็นจะต้องยึดฮาวายให้ได้ ก่อนที่เขาจะออกเดินทางทางเรือครั้งที่สอง เขาได้สั่งให้
กองเรือยี่โจวส่งออกไปสำรวจมัน หากเงื่อนไขเป็นใจ ก็ให้พวกเขาเข้ายึดฮาวายได้
โดยตรง

ปัญหาก็คือ จนถึงตอนนี้ เขายังคงไม่ได้รับการตอบกลับจากกองเรือยี่โจว

นี่ก็หมายความว่า การเดินทางของพวกเขาไม่ราบรื่นนัก ใครจะรู้ พวกเขาอาจจะ
ได้พบกับกองเรือของราชวงศ์ดอร์สันแล้ว ในปีที่ 5 ของโกอา ราชวงศ์ทั้งสองจะมีการ
สู้รบกันที่ฮาวาย

ในขณะนั้นเอง งานประมูลก็เริ่มต้นขึ้น

ผู้ดำเนินงานประมูลยิ้มกว้าง ขณะที่เขาเดินขึ้นมาบนเวทีและกล่าวว่า “ตอนนี้
มาเริ่มการประมูลรายการแรกกันเลย”

นางแบบเดินออกมาข้างหน้า แล้วดึงผ้าสีแดงบนถาดออก เผยให้เห็นยันต์ 1 ชิ้น

“ยันต์การกุศล : หลังจากเปิดใช้งาน ผู้เล่นจะได้รับคะแนนการกุศล 300,000 แต้มโดยตรง ราคาเริ่มต้น 500,000 เหรียญทอง ไม่มีราคาซื้อ” ผู้ดำเนินงานประมูลแนะนำ

เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนั้น ทุกคนก็สุดลมหายใจเข้าลึกๆ

โอหยางโซวพูดไม่ออก ดูเหมือนโกอาจะมีบางอย่างกับเขาอย่างแท้จริง คิดย้อนกลับไปถึงระบบคะแนนการกุศล มันเห็นได้ชัดว่าโกอาต้องการให้เกิดราชวงศ์ใหม่อีกบางส่วนในระยะเวลาอันสั้น

ที่ดินผู้นั่งอยู่ทางซ้ายของโอหยางโซวกลายเป็นหน้ามิด บนโลกนี้ คงจะไม่มีใครต้องการสิ่งนี้มากไปกว่าพันธมิตรหยานหวงอีกแล้ว

“600,000 เหรียญทอง!”

“700,000 เหรียญทอง!”

...

“1 ล้านเหรียญทอง!”

“1.1 ล้านเหรียญทอง!”

...

ในเวลาไม่ถึง 20 นาที ราคารายการนี้พุ่งขึ้นไปถึง 1.5 ล้านเหรียญทอง

‘คนเหล่านี้บ้าไปแล้วหรือ?’

โอหยางโซวไม่เข้าใจว่าเหตุใด พวกเขาถึงได้บ้าคลั่งกับคะแนนการกุศลเพียง 300,000 เหรียญทอง

ถ้าที่ดินและคนอื่นๆรู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่ พวกเขาคงจะสาบแช่งเขาอย่างแน่นอน

คะแนนนักบุญ 300,000 แต้ม

จำนวนดังกล่าวเทียบได้กับที่จะได้รับมาจากแผนที่สมรภูมิ 3-4 ครั้ง แม้ในสงครามระหว่างประเทศ ก็อาจจะไม่ได้รับมากขนาดนี้ ตั้งแต่เริ่มเกมส์จนถึงตอนนี้ มีคนไม่ถึง 200 คน ที่มีคะแนนการกุศลถึง 300,000 แต้ม

นอกจากนี้ บนโลกยังมีราชวงศ์อยู่เพียง 2 ราชวงศ์เท่านั้น ตำแหน่งลำดับที่สามยังคงว่างอยู่ ใครก็ตามที่ได้รับรายการนี้ จะนำคนผู้นั้นเข้าสู่การแข่งขันแย่งชิงตำแหน่งนี้ได้

เพียงแค่รางวัลที่จะได้รับจากโกอา ก็เป็นเงินที่มากถึง 1.5 ล้านเหรียญทองแล้ว

ดังนั้น โอหยางโซวจึงทำได้เพียงอ้าปากค้างเท่านั้น เมื่อเห็นว่าราคาพุ่งสูงจนทะลุ 2.5 ล้านเหรียญทองไปแล้ว

เหล่าลอร์ดเริ่มระมัดระวังมากขึ้น เมื่อเห็นว่าราคาสูงขึ้นไปเช่นนั้น

โอหยางโซวสังเกตเห็นว่า เมื่อราคาพุ่งสูงถึง 2.5 ล้านเหรียญทอง วิลเลียมก็เริ่มมีปฏิกิริยา

“3 ล้านเหรียญทอง!”

ในขณะนั้น วิลเลียมที่เงิบมาก่อนหน้านี้ก็ก้าวออกมา และเขาเพิ่มราคาถึง 500,000 เหรียญทอง ในครั้งเดียว การทำเช่นนี้ทำให้คู่แข่งคนอื่นๆถึงกับตื่นตระหนก มันไม่น่าแปลกใจใดๆเลยที่วิลเลียมจะต้องการรายการนี้

“3.2 ล้านเหรียญทอง!”

คนที่เสนอราคาถัดมาก็คือซีซาร์ และเห็นได้ชัดว่าเขาพยายามยั่วยุวิลเลียม

“3.4 ล้านเหรียญทอง!”

“3.6 ล้านเหรียญทอง!”

มหาอำนาจในยุโรปทั้งสองต่อสู้กันเพื่อรายการนี้

เมื่อเหล่าลอร์ดคนอื่นๆเห็นเช่นนั้น พวกเขาก็เงียบไป อย่างไรก็ตาม เมื่อมองไปที่การแสดงออกของตีฉิน จะเห็นได้ชัดว่าเขายังคงต้องการมัน

“3.8 ล้านเหรียญทอง!”

หลังจากที่เสนอราคาครั้งนี้ไปแล้ว ดวงตาของวิลเลียมก็กลายเป็นสีแดง เห็นได้ชัดว่าการเสนอราคาครั้งนี้ใกล้เคียงกับขีดจำกัดของเขาแล้ว

“3.9 ล้านเหรียญทอง!” ซีซาร์เสนอราคาต่อเนื่อง

วิลเลียมกัดฟันและกล่าวว่า “4 ล้านเหรียญทอง!” เขาตัดสินใจแล้วว่า หากซีซาร์เสนอราคาอีกครั้ง เขาจะยอมแพ้

ทุกคนหันไปให้ความสนใจกับซีซาร์

ใครจะคาดหวังว่า เขาจะยิ้มออกมาอย่างแปลกประหลาดและกล่าวว่า “ขายอมแพ้!”

ทั่วทั้งห้องโถงกลายเป็นเงียบสนิท

ใบหน้าของวิลเลียมกลายเป็นน้ำเกลียดอย่างแท้จริง และเขาก็กล่าวอย่างไม่พอใจว่า “เจ้าต้องการจะเล่นกับข้า?”

ซีซาร์มีสีหน้าเยาะเย้ย เขายิ้มและกล่าวว่า “ข้าไม่มีเงินแล้ว จึงเป็นธรรมดาที่ข้าจะต้องยอมแพ้”

“...”

ไม่มีอะไรที่วิลเลียมสามารถจะกล่าวได้อีก และทำได้เพียงกำก้นเท่านั้น

แต่ในขณะนั้นเอง ก็มีคนเสนอราคาขึ้นอีกครั้ง “4.1 ล้านเหรียญทอง!”

คนที่เสนอราคาก็คือ ตีฉิน

เมื่อวิลเลียมได้ยินเช่นนั้น เขาก็ถอนหายใจอย่างโล่งอกโดยไม่รู้ตัวและกล่าวว่า “ขายอมแพ้”

ด้วยเหตุนี้ ยันต์การกุศลจึงตกไปอยู่ในมือของม้ามืดอย่างตีเนียน เมื่อโอหยางโซว เห็นเช่นนั้น เขาก็เต็มไปด้วยความคิดมากมาย

ดูเหมือนว่า ในปีที่ 5 ของโกอา จะถูกกำหนดให้เงินไม่สงบ

อาจจะเป็นเพราะรายการแรกน่าตกใจจนเกินไป อีกไม่กี่รายการต่อมาจึง กลายเป็นดูจืดชืด และไม่มีใครสนใจพวกมันมากนัก

โอหยางโซวไม่ได้เข้าร่วมประมูลเลยแม้แต่รายการเดียว

กลับกัน แจ็คประมูลได้ไปแล้ว 2 รายการ

ผู้ดำเนินงานประมูลยิ้มและกล่าวว่า “ต่อไป เป็นรายการที่ 6” นางแบบเดิน ออกมาข้างหน้าและหยิบผ้าคลุมออก เปิดเผยหนังสือที่ดูเก่าแก่ฉบับหนึ่ง

“ตำราทหารสงคราม : นี่เป็นเทคนิคการบ่มเพาะระดับกษัตริย์สำหรับทหาร ชั้นสูงระดับ 12 สามารถฝึกสอนได้สูงสุด 5,000 นาย ราคาเริ่มต้น 500,000 เหรียญ ทอง ไม่มีราคาซื้อ” ผู้ดำเนินงานประมูลแนะนำ ก่อนจะกล่าวเพิ่มเติมว่า “แจ้งเตือน เป็นมิตร ตำราทหารสงครามมีความต้องการสำหรับการบ่มเพาะเป็นอย่างมาก และ มันต้องการสมุนไพรที่ทรงคุณค่าในการฝึกอบรม”

“นี่...”

หากผู้ดำเนินงานประมูลไม่แจ้งเตือนพวกเขา ทุกคนคงจะถูกรายการนี้ล่อลวง อย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม หลังจากได้รับการแจ้งเตือนแล้ว ความสนใจในตำรา ทหารสงครามของทุกคนก็ลดลงไปอย่างเห็นได้ชัด

โกอายุติธรรมอย่างแท้จริงขณะที่มันทำธุรกิจ

ดวงตาของโอหยางโซวกลายเป็นเครื่องขีมิ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาแสดงความสนใจ ขณะที่คิดถึงบองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์

ในฐานะองค์กรที่ส่วนตัวของเขา พวกเขาเป็นหนึ่งในกองกำลังประเทพพิเศษ แต่พวกเขายังคงไม่แข็งแกร่งพอจะอยู่ยงคงกระพัน ในช่วงนี้ เหล่าเสนาบดีต่างพากันเสนอให้ขยายองค์กรที่สงครามศักดิ์ เพื่อเพิ่มความปลอดภัยของเขา

โอหยางโซวไม่เห็นด้วย เนื่องจากเขาวางแผนที่จะทำให้สงครามศักดิ์สิทธิ์ออกสู่โลกจริงในดาวเคราะห์ไฮป พวกเขาขยายพวกเขาออกไป มันอาจจะมีค่าใช้จ่ายมากจนเกินไป

หากพวกเขาไม่สามารถจะเพิ่มจำนวนได้ พวกเขาก็ทำได้เพียงเพิ่มคุณภาพเท่านั้น

โอหยางโซวเคยคิดที่จะมอบคู่มือการบ่มเพาะให้กับพวกเขาทุกคน แต่รายการเหล่านั้นมีราคาแพงเกินไป และโอหยางโซวก็ไม่สนใจคู่มือการบ่มเพาะระดับต่ำด้วยการที่เขาจะรวบรวมเทคนิคการบ่มเพาะขั้นสูงถึง 3,000 ฉบับนั้น เป็นไปไม่ได้เลย

การปรากฏขึ้นของรายการนี้ จะสามารถแก้ปัญหาให้กับเขาได้อย่างสิ้นเชิง

สำหรับการแจ้งเตือนของผู้ดำเนินงานประมุข โอหยางโซวไม่สนใจมันมากนัก เพราะจากทั่วทั้งโลก มีดินแดนใดบ้างที่มีมาตรฐานสูงกว่าต้าเซี่ย?

TWO ตอนที่ 986 คำเชิญจากประธานาธิบดีสหพันธ์

เหมือนกับไม่กี่รายการก่อนหน้านี้ ตำราทหารสงครามไม่ได้เป็นที่สนใจมากนัก

โอหยางโซวไม่กล้าประมาณไม่ว่าจะเป็นลอร์ดหรือผู้นำกิลด์ 70% ของพวกเขาจะมาจากรหัสเงิน และหลายคนก็ไม่ได้เป็นพันธมิตรกับต้าเซี่ย

หากโอหยางโซวรีบเสนอราคาเร็วเกินไป มันจะเป็นการเปิดเผยความสนใจของเขาต่อรายการนี้ จากนั้น ก็จะมีคนเข้ามาสร้างปัญหาทันที อย่างน้อยที่สุด ซีซาร์ก็จะก้าวออกมาอย่างแน่นอน

โอหยางโซวไม่ต้องการจะเสียเงินไปโดยเปล่าประโยชน์

โชคดีที่เขาไม่ได้ต่อสู้เพียงลำพัง เขาหันไปหาเฟิงฉิวฮวงที่นั่งอยู่ข้างๆเขา แล้วเหลือบมองเธอ

พวกเขาทั้งสองเข้าใจกันโดยปริยาย เธอพยักหน้าตอบกับ และเมื่อราคาเสนอไปถึง 800,000 เหรียญทองแล้ว เธอก็เสนอราคาอย่างเด็ดขาด “1 ล้านเหรียญทอง!”

ซีซาร์มองออกไป และกวาดสายตาไปทางโอหยางโซว ก่อนที่เขาจะตัดสินใจไม่ทำอะไร เขาไม่ใช่คนโง่และเขาไม่คิดที่จะเอาเงิน 1 ล้านเหรียญทองไปแลกกับหนังสือที่เขาอาจจะใช้งานไม่ได้

คนอื่นๆก็ไม่คิดที่จะแข่งขันด้วยเช่นกัน

ด้วยเหตุนี้ โอหยางโซวจึงได้รับตำราทหารสงครามมาในราคาเพียง 1 ล้านเหรียญทองเท่านั้น

ตีเฉินมองเห็นการแสดงเล็กน้อยของพวกเขา แต่เขาเลือกที่จะไม่ก้าวออกไป เพราะหากเขาทำเช่นนั้นในเวลานี้ มันจะกลายเป็นว่าเขาไร้มารยาทอย่างแท้จริง

หลังจากได้รับยันต์การกุศลแล้ว ตีเฉินก็รู้สึกปิติยินดีอย่างแท้จริง เขาจึงไม่คิดที่จะสร้างปัญหาใหม่ขึ้นมาอีก

หลังจากนั้น งานประมูลก็ยังคงค่อนข้างจะน่าผิดหวัง จนกระทั่งรายการสุดท้ายมาถึง และผู้ดำเนินงานประมูลแนะนำว่า “การดัดแปลงครามระหว่างประเทศ หลังจากเปิดใช้งานแล้ว จะสามารถเลือกบัพเพิ่มขึ้นได้ 50% เป็นเวลา 1 สัปดาห์ ราคาเริ่มต้น 500,000 เหรียญทอง ไม่มีราคาซื้อ”

“เฮือก...”

เหล่าผู้เล่นหายใจเข้าลึกๆ

โกอาไม่สนใจว่านี่จะกลายเป็นเรื่องใหญ่ เนื่องจากสงครามระหว่างประเทศกำลังจะมาถึง รายการดังกล่าวจึงเป็นสิ่งที่ทุกคนจะต่อสู้กันเพื่อให้ได้รับมันมา

หลังจากที่ผู้ประมูลกล่าวจบ มันก็เหมือนกับเกิดระเบิดครั้งใหญ่ขึ้นในงานประมูล

“1 ล้านเหรียญทอง!”

คนแรกที่เสนอราคาก็คือ ฮอนตะเคิสูกะจากญี่ปุ่น ซึ่งเพิ่มราคาเป็น 2 เท่าในครั้งเดียว

เกี่ยวสงครามระหว่างประเทศในปีที่ 5 ของโกอา หากจะกล่าวถึงสงครามระหว่างประเทศ ทุกคนก็จะคิดถึง สงครามระหว่างจีนและญี่ปุ่น ทั้ง 2 ฝ่าย มองว่าอีกฝ่ายเป็นศัตรู และต้องการจะทำลายล้างกันและกัน

จีนมีคะแนนเกียรติยศประเทศ 30 แต้ม จากที่โอหยางโซวได้รับมา มันจึงทำให้พวกเขามีความได้เปรียบ สำหรับญี่ปุ่น การได้รับการดัดแปลงนี้จะราวกับเป็นฝนตกในฤดูแล้ง

ฮอนตะเคิสูกะพร้อมจะทุ่มสุดตัวเพื่อการดัดแปลงนี้ เขาไม่ใช่คนโง่ ตราบเท่าที่เขาได้รับมัน เงินที่เขาใช้ไปจะได้รับคืนจากเหล่าผู้เล่นนักผจญภัย

ผู้เล่นญี่ปุ่นเป็นหนึ่งในตัวอย่างแท้จริงในเรื่องนี้

“1.2 ล้านเหรียญทอง!”

“1.5 ล้านเหรียญทอง!”

...

“2 ล้านเหรียญทอง!”

“2.2 ล้านเหรียญทอง!”

มีลอร์ดมากมายที่คิดเช่นเดียวกับฮอนดะเคอิสุเกะ ราคาเสนอซื้อจึงพุ่งขึ้นไปอย่างรวดเร็วราวกับติดจรวด

คนที่ไม่มีปฏิกิริยาใดๆก็คือ โอหยางโซว, แจ็ค และผู้เล่นที่ทรงอำนาจคนอื่นๆ

แจ็คไม่ได้ทำอะไร เพราะในอเมริกา ไม่มีศัตรูที่แข็งแกร่งใดๆอยู่รอบตัวเขา และมันก็ไม่คุ้มค่าที่จะเสียเงินจำนวนมากไปกับรายการดังกล่าว นอกจากนี้ เขายังได้รับสิ่งที่เขาต้องการแล้ว และใช้เงินไปมากแล้ว

โอหยางโซวเองก็ไม่ทำเช่นนั้น ประการแรก เขามีเงินจำกัด ประการที่สอง แม้ว่าเขาจะได้รับรายการนี้มา เหล่าผู้เล่นนักผจญภัยก็คงจะไม่จ่ายเงินให้เขา และบอกว่ามันเป็นไปตามที่คาดหวัง เพราะเขาเป็นลอร์ดที่มั่งคั่งร่ำรวย

ชาวจีนเป็นเช่นนั้น ในโลกจริง พวกเขาบังคับให้คนมีชื่อเสียงบริจาคเงิน โดยใช้ศีลธรรมกับพวกเขา

โอหยางโซวไม่ต้องการจะตกเป็นเหยื่อของสถานการณ์ดังกล่าว เขาจึงเลือกที่จะถอยหลังกลับมาหนึ่งก้าว

แม้ว่าฮอนดะเคอิสุเกะจะได้รับมันไป แต่มันก็ไม่สามารถจะทำให้โอหยางโซวหวาดกลัวได้

“3 ล้านเหรียญทอง!”

“3.2 ล้านเหรียญทอง!”

...

“3.8 ล้านเหรียญทอง!”

“4 ล้านเหรียญทอง!”

อย่างรวดเร็ว ราคาประมูลถูกผลักดันขึ้นไปสู่จุดสูงสุด และดูเหมือนว่ามันจะทำลายสถิติที่ดีเงินเฟ็งจะทำเอาไว้ นี่เป็นการต่อสู้ระหว่างผู้ที่นำเงินจำนวนมาก

มาพร้อมกับพวกเขาด้วย และมันไม่เกี่ยวกับการ์ดนี้จะมีมูลค่าที่แท้จริงมากเพียงใด

“คนเหล่านี้บ้าไปแล้วหรือ?” เฟ็งฉิวฮวงไม่เข้าใจ

โอหยางโซวอี้มและกล่าวว่า “พวกเขาไม่ได้บ้า หากพวกเขาได้รับการัด ไม่เพียงแค่นั้นคนอื่นจะช่วยจ่ายเงินให้เท่านั้น แต่พวกเขายังสามารถจะได้รับความได้เปรียบในการก้าวขึ้นไปเป็นผู้นำสงครามระหว่างประเทศอีกด้วย”

“ข้าเข้าใจแล้ว”

เฟ็งฉิวฮวงพยักหน้า ในเวลาเดียวกันนั้น เธอก็มองไปที่ดีเงินเป็นเวลาานาน

ช่องสำหรับเลือกผู้นำสงครามระหว่างประเทศเปิดออกแล้ว โอหยางโซว, เฟ็งฉิวฮวง และสมาชิกทั้งหกของพันธมิตรหยานหวงล้วนแล้วแต่มีรายชื่ออยู่ในนั้น

สถานการณ์การลงคะแนนในปัจจุบันก็คือ โอหยางโซวเป็นผู้นำ มีคะแนนโหวตแล้ว 5 ล้านแต้ม, ดีเงินต่อจากเขา มีคะแนนโหวต 200,000 แต้ม สำหรับคนอื่นๆ พวกเขามีคะแนนโหวตที่น่าสงสัยอย่างมาก

กลยุทธ์ของพันธมิตรหยานหวงก็คือ รวมคะแนนทั้งหมดของพวกเขาไว้ที่ดีเงิน เพื่อต่อสู้กับโอหยางโซว ด้วยอิทธิพลของตระกูลทั้งหก พวกเขาสามารถที่จะดึงดูดคนจำนวนมากได้

แน่นอนว่า คนที่อาศัยอยู่ในต้าเซี่ยจะลงคะแนนให้กับโอหยางโซว ขณะที่คนที่อยู่ภายในดินแดนของพันธมิตรหยานหวง จะลงคะแนนให้กับดีเงิน

สำหรับการลงคะแนนที่แท้จริง มันจะมาจากเหล่าผู้เล่นนักผจญภัยในเมืองหลวงทั้งเก้า พวกเขายังคงไม่ลงคะแนนใดๆ

พวกเขา กำลังเฝ้ารออยู่

ถ้าต้าเซียทำผิดศีลธรรมและเริ่มสงครามภายในในช่วงเวลาที่สำคัญของสงครามระหว่างประเทศ ผู้เล่นชาวจีนอาจจะผิดหวังและหันไปลงคะแนนให้กับตีเฉิน

หากไม่ใช่เพราะตีเฉินใช้เงินทั้งหมดของเขาไปกับยับยั้งการกุศลแล้ว เขาอาจจะต้องการเล่นพนันในรายการนี้เช่นกัน เพื่อที่จะใช้มันเป็นเครื่องมือในการแข่งขันกับโอหยางโซว

ในขณะนั้นเอง ฮอนตะเคอิสุเกะก็เสนอราคาของเขาอีกครั้ง “5 ล้านเหรียญทอง!”

การเสนอราคาครั้งนี้ของเขาทำให้ทุกคนตกตะลึง

ไม่ต้องกล่าวถึงในงานประมูล แม้แต่สำหรับใครบางคน การจะมีเป้าหมายเป็นเงิน 5 ล้านเหรียญทอง ก็ราวกับจะเป็นความฝันที่แทบจะเป็นไปไม่ได้เลย

ต้องกล่าวว่า ญี่ปุ่นเต็มไปด้วยคนที่มั่งคั่งร่ำรวย และในระหว่างแลกเปลี่ยนคะแนนความสำเร็จ พวกเขาได้แลกเงินจำนวนมากมาอย่างแน่นอน

โอหยางโซวมองไปที่ตีเฉิน การแสดงออกของเขาทั้งสองเครื่องเคลียดอย่างแท้จริง

‘ดูเหมือนว่า สงครามระหว่างประเทศที่กำลังจะมาถึง ไม่ใช่เรื่องง่ายอย่างที่พวกเราคิดกันเสียแล้ว’

จากนั้น ฮอนตะเคอิสุเกะก็ได้รับการด์ไบนั้นไป

หลังจากรายการสุดท้ายถูกประมูลไปแล้ว ผู้ดำเนินงานประมูลก็ประกาศข่าวที่น่าตกใจว่า “เนื่องจากระบบทั่วโลกเติบโตขึ้นแล้ว พวกเราจึงตัดสินใจแล้วว่า นี่จะเป็นงานประมูลอย่างเป็นทางการครั้งสุดท้าย ขอขอบคุณทุกท่านสำหรับการมีส่วนร่วม”

“นี่...”

ทุกคนประหลาดใจ

ไม่มีใครคาดหวังว่า ประเพณีการประมูลจะสิ้นสุดลงอย่างฉับพลันเช่นนี้

โอหยางโซวคาดเดาว่า มันจะต้องมีบางอย่างเกี่ยวกับงานประมูล เพราะโกอาจะไม่ทำอะไรโดยไร้เหตุผล โดยเฉพาะนี่มันเกี่ยวข้องกับงานประมูลระดับโลกสองครั้งสุดท้าย

ทุกคนที่เข้าร่วมได้ใช้เงินออกไปนับสิบล้านเหรียญทอง

ก่อนหน้านี้ เงินจำนวนมหาศาลปรากฏขึ้นเนื่องจากเหตุการณ์การแลกเปลี่ยนคะแนนความสำเร็จ และมันก็ค่อยๆถูกโกอานำกลับไปอย่างช้าๆ ซึ่งสิ่งนี้ช่วยรับประกันสมดุลของเงินในเกมส์ โกอาจะไม่ยอมปล่อยให้เงินเพื่อเกิดขึ้น

นอกเหนือจากนั้น โกอายังสงสัยว่า โกอากำลังวางแผนที่จะใช้ไอเท็มเสมือน เพื่อลดระดับคนชั้นสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคะแนนความสำเร็จของสมาชิกหัตถ์เงิน

สำหรับว่าพรรควิชาการมีส่วนร่วมในการกระทำของโกอาหรือไม่นั้น?

โอหยางโซวไม่รู้เรื่องนี้

อะไรคือสาเหตุที่ทำให้โกอายุติงานประมูลระดับโลกเพียงเท่านั้น? ยิ่งเขาคิดเกี่ยวกับมันมากเพียงใด เขาก็ยิ่งรู้สึกรากับว่ามีหมอกบางอย่างบดบังอยู่ตรงหน้าเขา

ในขณะที่เขาคิดอย่างลึกซึ้งอยู่นั้น โอหยางโซวไม่ทันได้สังเกตเลยว่า งานประมูลได้สิ้นสุดลงแล้ว และคนอื่นๆก็ถูกเทเลพอร์ตกลับไปแล้ว ขณะที่ตัวเขากลับถูกเทเลพอร์ตไปยังลานเล็กๆแห่งหนึ่งในเมืองลอยฟ้า

“สหายน้อย ในที่สุดพวกเราก็ได้พบกัน”

โอหยางโซวรู้สึกตื่นตะลึง เขามองไปรอบๆ และพบว่าตนเองยืนอยู่ในสวน โดยมีชายชราผู้หนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าเขา

“ท่านคือประธานาธิบดี?” โอหยางโซวจำเขาได้ในทันที

ประธานาธิบดีสหพันธ์ยิ้ม “นั่งลงและคุยกัน หากเจ้าไม่รังเกียจ ให้เรียกข้าว่าผู้เฒ่าเฉิน”

กล่าวให้ถูกก็คือ ประธานาธิบดีสหพันธ์ก็เป็นชาวจีน เขาใช้ความอัจฉริยะภาพด้านการเมืองและการปกครอง จนได้ก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำสหพันธ์

หากมันเป็นในชีวิตที่แล้วของเขา หรือเมื่อครั้งที่เขาเพิ่งจะฟื้นคืนกลับมา เขาคงจะตื่นตระหนกอย่างมากเมื่อต้องเผชิญหน้ากับบุคคลเช่นนี้

อย่างไรก็ตาม เขาในเวลานี้ สามารถกลับคืนความสงบได้ในระยะเวลาอันสั้น

เมื่อผู้เฒ่าเงินเห็นเช่นนั้น ความชื่นชมก็ปรากฏขึ้นในดวงตาของเขา

พร้อมกับที่ต่ำเตี้ยเติบโตขึ้นอย่างแข็งแกร่ง แม้ว่าผู้เฒ่าเงินจะมีความสุข แต่เขาก็รู้สึกไม่สบายใจด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ เขาจึงใช้โอกาสนี้ในการพบกับโอหยางโซว

“ลองชิมชาจากต้นชาที่ข้าปลูกด้วยตัวเองดูซิ”

โอหยางโซวพยักหน้า และเขาค่อยๆ จิบชาอย่างช้าๆ ชานี้มีบริสุทธิ์, สดชื่น และมันกลิ่นหอมของมันช่วยเติมเต็มพลังงานให้กับเขา เขายิ้มและกล่าวว่า “ชาดี!”

ผู้เฒ่าเงินหัวเราะออกมาอย่างปิติยินดี

โอหยางโซวใช้โอกาสนั้นกล่าวว่า “ข้ายังไม่มีโอกาสได้กล่าวคำขอบคุณผู้เฒ่าเงินสำหรับเรื่องในครั้งก่อนเลย” โอหยางโซวกล่าวถึงเรื่องที่ขอให้ผู้เฒ่าเงินตรวจสอบเรื่องของเจสันว่าน่าเชื่อถือหรือไม่

“มันเป็นเพียงแค่เรื่องเล็กน้อยๆ”

โอหยางโซวสงบอย่างแท้จริง ขณะที่พูดคุยกับผู้เฒ่าเงิน เขาไม่ได้รับร้อนที่จะถามเลยว่าเหตุใดผู้เฒ่าเงินถึงพาเขา来这里

ทั้งสองพูดคุยกันเช่นนั้นยาวนานถึงครึ่งชั่วโมง โดยไม่มีทีท่าว่าจะเข้าประเด็นหลัก

ในเวลานี้ เป็นผู้เฒ่าเงินไม่สามารถจะทนรอได้อีกต่อไป เมืองลอยฟ้าไม่ได้เป็นเก็บความลับโดยสิ้นเชิง หากโอหยางโซวอยู่ที่นี้นานเกินไป เรื่องนี้อาจจะถูกเปิดเผยได้ และหากหัตถ์เงินค้นพบ มันจะเป็นปัญหาไม่น้อย

พรพรวิชาการไม่ยินดีที่จะเผชิญหน้ากับหัตถ์เงินในตอนนี้

ผู้เฒ่าเงินกล่าวอย่างไม่เต็มใจว่า “สหายน้อย เจ้าอยากรู้หรือไม่ว่าเหตุใดข้าถึงพาเจ้ามาที่นี่?”

“หากผู้เฒ่าเงินเต็มใจที่จะกล่าว ท่านก็จะกล่าว แม้ว่าข้าจะไม่ถาม และหากท่านไม่เต็มใจที่จะกล่าว ท่านก็จะไม่กล่าว แม้ว่าข้าจะถามก็ตาม”

“เจ้า อ่า...” ผู้เฒ่าเงินไม่สามารถจะจัดการกับโอหยางโซวได้ เขาไม่เคยเห็นชายหนุ่มที่สงบและไม่สะทกสะท้านใดๆเหมือนอย่างโอหยางโซว ชายหนุ่มผู้นี้เป็นดั่งจิ้งจอกเฒ่าที่อยู่ในระดับเดียวกับเขา

‘เกมส์นี้ช่วยฝึกอบรมคนได้อย่างแท้จริง’ ผู้เฒ่าเงินเต็มไปด้วยอารมณ์

ในเวลานี้ ผู้เฒ่าเงินไม่ตีพุ่มไม้รอบๆอีกต่อไป และกล่าวโดยตรงว่า “ข้าเชิญเจ้ามาที่นี่ เพื่อให้พวกเรารู้จักกันอย่างเป็นทางการ”

“ผู้เฒ่าเงินเป็นผู้นำที่น่านับถืออย่างแท้จริง การที่ได้รับเกียรติจากท่าน นับเป็นวาสนาของข้าอย่างแท้จริง” คำกล่าวเหล่านี้ของโอหยางโซวไม่ใช่คำเท็จใดๆ

ผู้เฒ่าเงินเคยได้ยินคำกล่าวมามากมายมาตลอดทั้งชีวิตของเขา แต่การได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ของโอหยางโซว มันทำให้เขารู้สึกมีความสุขอย่างแท้จริง “นอกเหนือจากการพบกันเป็นส่วนตัวแล้ว ข้ายังต้องการจะพูดคุยกับเจ้าเกี่ยวกับพันธมิตรหยานหวาง”

ดวงตาของโอหยางโซวเคร่งเครียด เขารู้ว่าประเด็นหลักมาถึงแล้ว

ผู้เฒ่าเฉินกล่าวว่า “สหายน้อย เจ้าอาจจะไม่รู้ แต่หัตถ์เงินมีสมาชิกแกนหลักอยู่ 5 คน และปู่ของตี๋เฉินก็คือ หมายเลข 2”

โอหยางโซวกล่าวซ้ำๆว่า “ผู้เฒ่าเฉินกำลังจะบอกอะไรหรือ?”

“จีนมีสำนวนที่ว่า เมื่อเจ้าจะตุง เจ้าจะต้องตีมันให้ตาย การเผชิญหน้ากับหัตถ์เงินก็เป็นเช่นเดียวกัน หากปราศจากความมั่นใจว่าจะสามารถทำลายมันได้ จะดีที่สุดที่จะไม่ไปสัมผัสขีตกลางของมัน”

โอหยางโซวเข้าใจแล้วว่า เหตุใดปราชานาธิบดียิ่งเรียกเขามาในครั้งนี้

ในเวลานี้ ไม่เพียงแค่เหล่าผู้เล่นจีนเท่านั้น แม้แต่สมาชิกของพรรควิชาการก็ไม่มั่นใจว่า ต้าเซี่ยจะเริ่มสงครามภายในกับพันธมิตรหยานหวงหรือไม่

ผู้เฒ่าเฉินเรียกเขามาที่นี่เพื่อโน้มน้าวให้เขาเลือกสันติสุข

ตี๋เฉินและดินแดนหนานตานที่เขากล่าวถึงก็คือ หนึ่งในขีตกลางของหัตถ์เงิน

โอหยางโซวพยักหน้า “ข้าเข้าใจในสิ่งที่ผู้เฒ่าเฉินกล่าวแล้ว”

แม้ว่าต้าเซี่ยจะตัดสินใจแล้วว่าจะไม่โจมตีพันธมิตรหยานหวง แต่โอหยางโซวก็ไม่ได้กล่าวมันออกมาอย่างชัดเจน มันทำให้ผู้เฒ่าเฉินเข้าใจผิดว่า ที่ต้าเซี่ยไม่โจมตี มันเป็นเพราะพวกเขาให้ใบหน้าแก่เขา

โดยไม่รู้ตัว โอหยางโซวได้ใช้หนี้จากความช่วยเหลือในครั้งก่อน

ตามที่คาดหวังไว้ ผู้เฒ่าเฉินยิ้มและเขาตัดสินใจหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมา แล้วมอบมันให้กับโอหยางโซว มองดูกระดาษแผ่นนั้น มันเป็นลิสต์รายชื่อเหล่าลอร์ดจากทั่วโลก และชื่อของจางหลาง ก็สะดุดตาอย่างแท้จริง

“นี่คือเหล่าผู้สนับสนุนสหพันธ์ ที่ไม่สามารถยอมรับการกระทำของหัตถ์เงินได้ ข้าคิดว่าพวกเจ้าทั้งหมดสามารถจะเป็นสหายกันได้ พวกเราต่างก็มีศัตรูร่วมกัน ต้า

เสียจึงสามารถจะผ่อนคลายและร่วมมือกับพวกเขาได้ในเชิงกลยุทธ์และการค้าได้” ผู้เฒ่าเฉินอธิบาย

ผู้เฒ่าเฉินใส่ใจเรื่องนี้อย่างมาก ในความเป็นจริงแล้ว นี่เป็นลิสต์รายชื่อสมาชิกของพรรควิชาการ เพียงโอหยางໂ໊วมองดูคร่าว ก็ราวกับมีคลื่นลูกใหญ่ซัดเข้ามาในหัวใจของเขา

จากลิสต์รายชื่อเหล่านี้ มี 30 คน ที่เป็นลอร์ด 100 อันดับแรกของโลก

มันดูเหมือนว่าพรรควิชาการจะไม่ได้มีเบื้องหลังยิ่งใหญ่มากเกินไปนัก แต่ในความเป็นจริงแล้ว มันก็เป็นตั้งหัตถ์เงิน มันแผ่ขยายออกไปทั่วทุกมุมโลก และแม้แต่มิตัวหมากซ่อนตัวอยู่ในหัตถ์เงินอีกด้วย

โอหยางໂ໊วมั่นใจว่า ลิสต์รายชื่อนี้เป็นเพียงส่วนเล็กๆ เนื่องจากพรรควิชาการสามารถจะเผชิญหน้ากับหัตถ์เงินได้เป็นเวลานาน พวกเขาจึงควรจะแข็งแกร่งอย่างแท้จริง

โอหยางໂ໊วต้องยอมรับเลยว่า เขาประเมินพวกเขาต่ำเกินไป

ในจีน นอกเหนือจากงานกลางที่เข้าไปซุกซ่อนอย่างลึกซึ้งแล้ว ยังมี ฉินเฟิงและลอร์ดอีก 2 คน ที่ดินแดนล่มสลายลงภายใต้กระบี่ของต้าเซี่ย แล้วหนึ่งในนั้นยังทำงานเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดอยู่ด้วยเช่นกัน

ผู้เฒ่าเฉินส่งลิสต์รายชื่อนี้ให้เพื่อแสดงความเป็นมิตรของเขาต่อโอหยางໂ໊ว ในเวลาเดียวกัน เขาก็ทำเช่นนี้เพื่อแสดงพลังอำนาจของเขาต่อโอหยางໂ໊ว เพื่อหยุดการเติบโตของความหยิ่งผยอง แล้วเขาก็ต้องการจะรับสมัครต้าเซี่ยเข้ามาในพรรควิชาการ

“ต้าเซี่ยขอขบถสถานการณ์ที่ชนะกันทั้ง 2 ฝ่าย”

โอหยางໂ໊วให้คำตอบแก่ผู้เฒ่าเฉิน ความตั้งใจของเขานั้นชัดเจนมาก ต้าเซี่ยสามารถร่วมมือกับพรรควิชาการได้ แต่เขาจะไม่ยอมอยู่ภายใต้พวกเขา และทำงานเพื่อพวกเขา

ผู้เฒ่าเงินพยักหน้าอย่างไร้ประโยชน์ นานมาแล้ว ขณะที่ต้าเซี่ยก่อตั้งประเทศของตัวเองขึ้นมา ผู้เฒ่าเงินได้คาดการณ์ไว้แล้วว่า สิ่งนี้จะเกิดขึ้น ต้าเซี่ยกำลังพุ่งทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า แล้วจะให้ชายหนุ่มตรงหน้านี้ก้มหัวให้กับคนอื่นได้อย่างไร?

ผู้เฒ่าเงินยังคิดจะผลักดันโอหยางໂໜให้กลายเป็นผู้นำพรรคคนต่อไป ซึ่งมันจะยิ่งช่วยผลักดันต้าเซี่ยขึ้นไปอีก อย่างไรก็ตาม ก่อนที่เขาจะยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูดคุยกับโอหยางໂໜ มันก็ถูกปฏิเสธจากภายในเสียก่อน

ระบบของพรรคนั้นซับซ้อนอย่างแท้จริง ผู้อาวุโสหลายคนต่อต้านโอหยางໂໜอย่างเห็นได้ชัด พวกเขาเรียกเขาว่าเป็นหมูป่าที่พุ่งเข้ามาในสวน

พวกเขารู้สึกว่า โอหยางໂໜเป็นคนป่าเถื่อนที่ใช้ความสามารถพิเศษด้านเกมส์และความโชคดีของเขา ทำลายสมดุลเดิมของเกมส์

เมื่อเป็นเช่นนั้น แล้วจะให้พวกเขารู้สึกประทับใจเขาได้อย่างไร?

นอกจากนี้ ตำแหน่งผู้นำพรรคยังมีความรับผิดชอบที่ลึกซึ้งและเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของคนจำนวนมาก แล้วพวกเขาจะยอมให้คนนอกเข้ามามีส่วนร่วมได้อย่างไร?

‘พวกเราคงทำได้เพียงค่อยๆ ดำเนินไปที่ละขั้นที่ละตอนเท่านั้น’ ผู้เฒ่าเงินถอนหายใจออกมา

จากนั้น ทั้งสองก็พูดคุยกันอีกครั้งชั่วโหม่ง ก่อนที่โอหยางໂໜจะกลับออกไป

ก่อนที่เขาจะออกไป ผู้เฒ่าเงินให้คำแนะนำกับเขาว่า “สหายหนุ่ม จำไว้ว่าปราสาทสามารถจะพังทลายลงจากภายในได้ เจ้าจะต้องอดทนเข้าไว้”

ร่างของโอหยางໂໜสั่นสะท้าน เขาหันหลังกลับและโค้งคำนับ “ขอบคุณสำหรับคำแนะนำของท่าน”

โอหยางໂໜเคารพผู้เฒ่าเงินอย่างแท้จริง ในช่วงเวลาสั้นๆ ของการสนทนา ระหว่างพวกเขา โอหยางໂໜรู้สึกได้ถึงสติปัญญาอันยิ่งใหญ่ของผู้เฒ่าเงิน และมันทำให้เขาได้เรียนรู้มากมาย

อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้เป็นบุคคลส่วนตัว กลับกัน เขากลับเป็นตัวแทนของกลุ่ม
มหาอำนาจ ระหว่างทั้งสอง จึงมีความขัดแย้งที่ปฏิเสธไม่ได้

ดังนั้น โอหยางโซวจึงรู้สึกช่วยไม่ได้

แสงสีขาวส่องประกายขึ้น จากนั้น โอหยางโซวก็ถูกเทเลพอร์ตกลับไปยัง
พระราชวังเซี่ย

ผู้เฒ่าเฉินมองไปยังแสงสีขาวที่ค่อยๆจางหายไปและพิมพ์ว่า “ข้าไม่สามารถจะ
มองผ่านเด็กคนนั้นได้เลย”

ที่มุมหนึ่งของลาน ไกอากลับมาตัวขึ้นในฉับพลัน และมันจดจ่อกับสิ่งที่เกิดขึ้น
มันไม่ได้กล่าวอะไรออกมาเลย ขณะที่มองไปยังแสงสีขาวที่ค่อยๆจางหายไป ดวงตา
ของไกอาก็ก่แสดงถึงอารมณ์ออกมาเป็นครั้งแรก

การอพยพข้ามดาวเคราะห์เป็นดั่งภัยพิบัติของของสหพันธ์ แต่มันเป็นโอกาสของ
ไกอาก

ใช้โอกาสนี้ ไกอาไม่เพียงแค่ควบคุมกองยานอวกาศทั้งหมดเท่านั้น แต่มันยัง
ควบคุมโลกแห่งเกมส์ด้วย ผู้เล่นทั้ง 1 พันล้านคน และการกระทำทั้งหมดของพวกเขา
อยู่ภายใต้การควบคุมของมัน

ด้วยข้อมูลจำนวนมหาศาลเหล่านี้ มันทำให้สติปัญญาของไกอาก้าวกระโดดขึ้น
ไปสู่ระดับใหม่ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากไม่มีใครควบคุมไกอาก จึงไม่มีใครรู้ว่า AI ตนนี้
พัฒนาไปถึงระดับไหนแล้ว

โดยไม่มีใครรู้ตัว ไกอากลายเป็นสิ่งผิดปกติที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

.....

ณ พระราชวังเซี่ย, ห้องอ่านหนังสือหลวง

หลังจากที่กลับมาแล้ว โอหยางโซวก็หยิบตำราทหารสงครามออกมา และ
ตรวจสอบสถานะของมัน

ชื่อ : ตำราทหารสงคราม(คู่มือระดับกษัตริย์)

ชั้น : 1 ถึง 9

สถานะ : สำหรับทุกชั้นที่เพิ่มขึ้น โครงสร้างร่างกาย+1, ความเข้าใจ+1, กำลัง+2

ลักษณะพิเศษ : จิตต่อสู้(จิตสังหารเพิ่มขึ้นในทันที, พลังต่อสู้เพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่าเป็นเวลา 1 ชั่วโมง)

ลักษณะพิเศษ : สามารถฝึกสอนเป็นกลุ่ม 0/5000

ข้อกำหนดการบ่มเพาะ : ทหารสงครามชั้นสูงชั้น 12, ศักยภาพระดับ B

การประเมิน : นี่เป็นเทคนิคการบ่มเพาะแบบกลุ่มที่หาได้ยาก มันถูกออกแบบมาโดยเฉพาะสำหรับทหารในสนามรบ การใช้เมตตาในระหว่างบ่มเพาะ จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพขึ้นไปอีกขั้นได้

สำหรับข้อกำหนดการบ่มเพาะทั้งสองของตำราทหารสงคราม องค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ 3,000 นาย ทั้งหมดผ่านข้อกำหนดโดยตรง เพราะพวกเขาเป็นจุดสูงสุดของกองทัพต้าเซี่ย และศักยภาพของพวกเขาก็สูงกว่าระดับ B

ก่อนหน้านี้ โอหยางโซวได้รับหिनย้อยหมื่นปีจากภายในถ้า หลังจากที่ยังคงสังครามศักดิ์สิทธิ์ใช้มัน พวกเขาหลายคนก็ทลวงคอขวดของตัวเองและก้าวขึ้นไปอีกระดับ

แม้แต่วโอหยางเองก็ยังทะลวงสู่ชั้นที่สองของคัมภีร์สำนักเหลือง และประสบความสำเร็จในการเปิดจุดจื่อฟู

โอหยางโซวในปัจจุบัน อยู่ในระดับเดียวกับสู่ฉู่แล้ว

ที่ด้านหลังของคู่มือฉบับนี้ ยังมีสูตรสำหรับทำเมตตาโลหิต ไม่เพียงแค่อินเซิง, หลินจี้, โซวหู่ และวัตถุดิบชั้นสูงอีกไม่น้อยกว่า 5 ชิ้น เป็นแกนหลักเท่านั้น แต่ส่วนผสมสนับสนุนอื่นๆทั้งหมดของมันเองก็เป็นวัตถุดิบชั้นสูงด้วยเช่นกัน

ปัญหาก็คือ ตามบันทึกของตำรา เพื่อให้การบ่มเพาะดีที่สุด ผู้บ่มเพาะแต่ละคน จะต้องใช้เมล็ดยาเดือนละเมล็ดเป็นเวลา 3 ปี

หากองค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดบ่มเพาะพร้อมกัน จำนวนเมล็ดยาที่พวกเขาจะต้องใช้นับเป็นจำนวนที่มากมายมหาศาล

แม้จะเป็นเช่นนั้น โอหยางโซวก็ไม่ลังเลเลยที่จะเรียกสู่ฉู่และจางจงจิงเข้ามา

โอหยางโซวมอบตำราทหารสงครามให้กับสู่ฉู่ เขาจะรับผิดชอบในการฝึกสอนตำรานี้ให้กับองค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ และเขาก็จะเป็นผู้รับผิดชอบการติดตามการบ่มเพาะของพวกเขาด้วยเช่นกัน

เขามอบสูตรเมล็ดยาให้กับจางจงจิง เพื่อให้สำนักแพทย์หลวงทำการผลิตเมล็ดยาสำหรับเรื่องนี้ โอหยางโซวถึงกับมอบเงินที่ยังเหลืออีก 1 ล้านเหรียญทอง ให้แก่จางจงจิง เพื่อใช้สำหรับการซื้อส่วนผสม

นี่ก็หมายความว่า เพื่อพัฒนาองค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ โอหยางโซวได้ใช้เงินไปแล้วถึง 2 ล้านเหรียญทองในครั้งเดียว เป็นผลให้เขาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องชะลอการใช้หินอธิษฐานสัตว์ร้ายพันธสัญญา

สู่ฉู่รู้สึกถึงความจริงใจและเขากล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า “องค์ราชาอย่าได้กังวล ข้าจะฝึกอบรมพวกเขาให้ดี และทำให้พวกเขาพัฒนาขึ้นไปสู่ระดับใหม่”

โอหยางโซวเตือนสู่ฉู่ว่า “ท่านสามารถฝึกอบรมพวกเขาได้ แต่อย่าได้ผลักดันพวกเขาไปไกลเกินไป”

“ข้าเข้าใจแล้วพะย่ะค่ะ”

.....

หลังจากส่งสู่ฉู่และจางจงจิงออกไปแล้ว โอหยางโซวก็เรียกจางเหลียงมาพบ

โอหยางโซวบอกเขาเกี่ยวกับการพบปะกับประธานาธิบดีสหพันธ์ และถามว่า “จื่อฟาง ท่านคิดว่าพวกเราควรจะจัดการความสัมพันธ์ระหว่างพวกเรากับพรรควิชาการอย่างไร?”

จางเหลียงรู้สึกมีอารมณ์เล็กน้อย นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้สัมผัสกับความลับระดับสูงเช่นนี้ เฉพาะในต้าเซี่ยเท่านั้น ที่ NPC และผู้เล่น ได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน

ไม่ต้องกล่าวถึงสระในดินแดนไฉ่หยุนที่มีขนาดเล็ก แม้ว่าเขาจะหันไปหาพันธมิตรหยานหวง เขาก็ไม่มีทางที่จะเข้าถึงความลับระดับสูงเช่นนี้ได้

“วิธีที่องค์ราชาใช้จัดการกับเรื่องนี้ถือว่าดีแล้ว” จางเหลียงคิดถึงเกี่ยวกับมัน “การร่วมมือกับพรรควิชาการเป็นสิ่งที่ดี อย่างไรก็ตาม พวกเราจะต้องไม่ลืมว่า ขณะที่พวกเราร่วมมือกับพวกเขาเพื่อบดขยี้ศัตรูเงิน พวกเราก็จะต้องรักษาสมดุลระหว่างทั้ง 2 ฝ่ายด้วยเช่นกัน”

คิ้วของโอหยางโซวขมวดแน่น “จื่อฟางกำลังจะบอกว่า พวกเขาไม่สามารถจะปล่อยให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเติบโตแข็งแกร่งเกินไป และปล่อยให้อีกฝ่ายอ่อนแอเกินไปได้? กลับกัน พวกเราจะต้องสร้างสมดุลระหว่างพวกเขา เพื่อให้พวกเราได้รับประโยชน์จากมัน?”

“ถูกต้องแล้ว ความแข็งแกร่งในปัจจุบันของพวกเรา ไม่สามารถจะต่อสู้กับพวกเขาได้ หากฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดล้มลง ฝ่ายที่ชนะก็จะหันมาโจมตีพวกเราในทันที”

“สิ่งผิดปกติ?”

ไม่ว่าจะเป็นความชอบธรรมหรือความชั่วร้าย พวกเขาก็จะไม่ยอมให้สิ่งผิดปกติคงอยู่นานเกินไป นั่นเป็นเพราะสิ่งผิดปกติมักจะมาพร้อมการเปลี่ยนแปลงและสั่นคลอนรากฐานดั้งเดิม

บางที ในสายตาของพรรควิชาการ ต้าเซี่ยก็เป็นเพียงแค่ตัวหมากตัวหนึ่งเท่านั้น

“นั่นก็ดี” โอหยางโซวยิ้มออกมาในฉบับลับ “เนื่องจากพวกเราใช้กันและกันอยู่
มันถึงเวลาที่จะดูแล้วว่า ทักษะของใครเหนือกว่ากัน ใครจะเป็นตัวหมาก และใครจะ
เป็นคนเล่นหมากรุก ยังคงไม่มีใครรู้”

เมื่อจางเหลียงได้ยินเช่นนั้น เขาก็ไม่สามารถจะซ่อนความตกใจและความตื่นเต้น
ไว้ในหัวใจของเขาได้

โอหยางโซวมองอย่างลึกซึ้งไปที่จางเหลียงและถามว่า “จื่อฟาง นอกเหนือจาก
การสร้างสมดุลแล้ว ท่านมีความคิดอะไรที่จะทำให้แน่ใจว่า พวกเราจะไม่ถูกควบคุม
โดยผู้อื่นบ้าง?”

TWO ตอนที่ 988 การปรับปรุงใหม่ของกองทัพเรือต้าเซี่ย

จางเหลียงตอบว่า “ทางแก้ปัญหาก็คือ ค้นหาคนที่มีความคิดเดียวกัน จัดตั้งฝ่ายที่สามขึ้นมาบนโลก เพื่อต่อต้านทั้งหัตถ์เงินและพรรควิชาการ”

เพื่อที่จะไม่ถูกคนอื่นควบคุม ก็จำเป็นจะต้องกระโดดออกจากกฎของคนอื่น และจัดตั้งของตนเองขึ้นมา

“ยอดเยี่ยม” ดวงตาของโอหยางโซวเปร่งประกาย และเขาส่งลิสต์รายชื่อให้กับจางเหลียง “สำนักที่ปรึกษาการปกครองจะต้องพิจารณาว่า จะใช้ลิสต์รายชื่อนี้เล่นเกมสัหมากรุกขนาดใหญ่ได้อย่างไร”

“เข้าใจแล้วพะยะค่ะ!”

จางเหลียงพยักหน้าอย่างเคร่งขรึม มันถึงเวลาแล้วที่สำนักที่ปรึกษาการปกครองจะเปร่งประกาย

.....

ในไม่กี่วันถัดมา โลกเต็มไปด้วยเรื่องที่น่าตกตะลึงมากมาย

โกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 1 วันที่ 10

กานหนิงนำกองเรือจักรพรรดิกลับมาถึงท่าเรือเป่ย์ไห่ พร้อมกับพวกเขา เป็นดำนํ้าลำแรกของต้าเซี่ย ฉลามทมิฬ

เช้าวันถัดไป ต้าเซี่ยก็เริ่มการเคลื่อนไหวครั้งใหม่

ในวันนั้น จอมพลเรือ เจิ้งเหอ, เสนาบดีกองทัพเรือและผู้อำนวยการสถานศึกษา กองทัพเรือ หลี่หงจาง, นักวางกลยุทธ์สำนักงานใหญ่กองทัพเรือ

หลู่ซู, ขุนพลเรือแห่งกองเรือจักรพรรดิ กานหนิง, ขุนพลเรือแห่งกองเรือหนานเจียง โจวหยู, ขุนพลเรือแห่งกองเรือหย่าซาน หยู่ต้าโหยว, ขุนพลเรือแห่งกองเรือยี่โจว ซีหลาง, ขุนพลเรือแห่งกองเรือมหาสมุทรอินเดีย หยานฮั่วเหยาหนี่, ขุนพลเรือ

แห่งกองเรือแอตแลนติก อัลบาโร่ และขุนพลเรือแห่งกองเรือปืนไฟ ฉินจี้กวง ทั้งหมดมารวมตัวกันที่เมืองซานไห่

หลังจากตัดสินใจเลือกที่จะมุ่งเน้นไปที่ภายนอกแทนภายในแล้ว สิ่งแรกที่โอหยางโซวต้องทำก็คือ การปรับปรุงกองทัพเรือใหม่ เขาจำเป็นต้องพูดคุยกับพวกเขาเหล่านี้ เกี่ยวกับการพัฒนากองทัพเรือในอนาคต เพื่อให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ทางทะเลของพวกเขา

จากกองเรือทั้งเจ็ด กองเรือจักรพรรดิพิเศษที่สุด, กองเรือปืนไฟเพียงจะก่อตั้ง และจนถึงวันนี้ มันมีเพียง 2 กองพลเรือเท่านั้น สำหรับอีก 5 กองเรือ มันมีกำลังพลเต็มจำนวนแล้ว

ขั้นแรกของการปรับปรุงใหม่ก็คือ การปรับโครงสร้าง

จุดอ่อนที่ใหญ่ที่สุดของกองทัพเรือต้าเซียก็คือ มันมุ่งความสนใจไปที่ทะเลไมไ่มหาสมุทร กองเรือหนานเจียง, กองเรือหย่าซาน, กองเรือยี่โจว และกองเรือปืนไฟทั้งหมดนี้มุ่งความสนใจไปที่ทะเล

ก่อนหน้านี้ มันก็ไม่ได้แย่มากนัก อย่างไรก็ตาม ขณะที่พวกเขาเริ่มเปลี่ยนไปมุ่งเน้นต่างประเทศ และพันธมิตรหยานหวงก็ไม่สามารถจะทำอะไรพวกเขาได้มากนัก การจัดให้หลายกองเรือมุ่งเน้นไปที่ทะเลจึงกลายเป็นเสียเปล่า

ไม่เพียงแค่มันจะสิ้นเปลืองทรัพยากรเท่านั้น แต่มันยังจะเป็นภาระอีกด้วย

โดยเริ่มจากกองเรือหนานเจียง

กองเรือหนานเจียงก็คือ กองเรืออ่าวเป่ย์ไห่เดิม มันเป็นกองเรือแรกของกองทัพเรือต้าเซีย หลังจากการเปลี่ยนแปลง มันก็ถูกย้ายขึ้นไปบนแผ่นดิน และตั้งฐานทัพอยู่ที่ทะเลสาบผอหยางในมณฑลเจียงฉวน

ความตั้งใจเดิมของโอหยางโซวก็คือ การให้มันทำงานร่วมกับกองทัพบก ในสงคราม

ขณะที่สถานการณ์ต่างๆในจีนสงบลง มันก็ไม่จำเป็นจะต้องมีกองเรือที่แข็งแกร่งเช่นนี้อยู่ในแผ่นดินอีกต่อไป และสามารถลดกำลังพลได้

บังเอิญที่กองเรือปินไหย่ยังคงว่างอยู่ โอหยางโซวจึงได้ย้ายกองพลเรือที่ 3, 4 และ 5 เขาสู่กองเรือปินไหย่ กองเรือหนานเจียงในอนาคตจะมีเพียง 2 กองพลเรือเท่านั้น

กองเรือปินไหย่กำลังเผชิญหน้ากับกองเรือหนานตานและกองเรือไห่โจว เพื่อปกป้องอิทธิพลในภาคเหนือของราชวงศ์ การเติมเต็มกองเรือจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมาก

นี่เป็นเพียงเหตุผลข้อเดียวเท่านั้น

กองเรือปินไหย่ยังอยู่ใกล้กับญี่ปุ่น และมันจะมีบทบาทที่สำคัญอย่างมากในสงครามระหว่างประเทศ หลังจากที่ฉินจี้กง ซึ่งเป็นขุนพลต่อต้านญี่ปุ่นได้รับการแต่งตั้ง พวกเขาก็จำเป็นที่จะต้องเสริมความแข็งแกร่งให้กับกองเรือ

นอกเหนือจากการโยกย้ายกำลังพลบางส่วนออกไปแล้ว เนื่องจากกองเรือหนานเจียงเป็นกองเรือในแผ่นดินอย่างแท้จริง การจะให้พวกเขาอยู่ภายใต้

อำนาจของกองทัพเรือจึงน่าอึดอัดใจ ในระหว่างการจัดระเบียบ พวกเขาจึงถูกย้ายไปอยู่ภายใต้สำนักกองมนตรีและสภาใหญ่ พวกเขาจะถูกปฏิบัติเหมือนเป็นส่วนหนึ่งของกองทัพบก

ในเวลาเดียวกัน ขุนพลเรือก็จะถูกเปลี่ยนเช่นกัน

กานหนิงจะกลายเป็นขุนพลเรือแห่งกองเรือหนานเจียงคนใหม่ ส่วนโจวหยูจะย้ายมาเป็นขุนพลเรือแห่งกองเรือจักรพรรดิ

หลังจากกองเรือหนานเจียงถูกจัดระเบียบใหม่ ความสำคัญทางยุทธศาสตร์และตำแหน่งของมันก็ลดลง จึงเป็นธรรมดาที่โอหยางโซวจะไม่ปล่อยให้โจวหยูถูกฝังไว้อย่างเสียเปล่า

นอกจากนี้ การให้กานหนิงเป็นขุนพลเรือแห่งกองเรือจักรพรรดิในก่อนหน้านี้ก็เพราะความสะดวกในเวลานั้น

.....

ต่อไปเป็นกองเรือยี่โจว

กองเรือยี่โจวถูกเปลี่ยนเป็นกองเรือแปซิฟิก และกลายเป็นกองเรือสมุทรที่สาม ของกองทัพเรือต้าเซี่ย นอกเหนือจากมหาสมุทรอาร์กติกแล้ว แต่ละมหาสมุทรจะมี 1 กองเรือ ของพวกเขาประจำการอยู่

แผนการสำหรับโลกของพวกเขาถูกกำหนดแล้ว

หลังจากจัดระเบียบในครั้งนี้นอกเหนือจากกองเรือจักรพรรดิแล้ว เขตอำนาจ ของกองเรือที่เหลือทั้งห้าก็กระจ่างจัดอย่างแท้จริง

กองเรือหย่าซานจะมุ่งเน้นความสนใจไปที่ทะเลใต้, กองเรือปินไห่จะมุ่งเน้นความ สนใจไปที่ทะเลเหลืองและทะเลตะวันออก กองเรือทั้งสองนี้จะทำหน้าที่ปกป้องแนว ชายฝั่งทั้งหมดของต้าเซี่ย

ฉินจี้กงและหยูต้าโหยว ทั้งสองเป็นขุนพลต่อต้านญี่ปุ่น หนึ่งอยู่เหนือ อีกหนึ่ง อยู่ใต้ มันเป็นการร่วมมือที่น่ากลัวอย่างแท้จริง

กองเรือแอตแลนติกของขุนพลที่มีชื่อเสียงของสเปน อัลบาโร่ จะตั้งฐานอยู่ใน โมร็อกโก และเขตอำนาจของมันจะรวมไปถึงทะเลเมดิเตอร์เรเนียน, ชายฝั่งตะวันตก ของแอฟริกา และชายฝั่งตะวันออกของอเมริกา

เพียงแค่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียนเพียงแห่งเดียว ก็ทำให้ต้าเซี่ยปวดหัวเป็นอย่าง มากแล้ว พร้อมกับที่อังกฤษ, ฮอลแลนด์ และอเมริกา แข็งแกร่งมากขึ้น กองเรือ แอตแลนติกก็ตกอยู่ในจุดที่ยากลำบาก

โชคดียังมีขุนพลเรืออย่างอัลบาโร่ผู้นั้น โอบายงโซวจึงไม่ได้เป็นกังวลมากนัก

กองเรือมหาสมุทรอินเดียของหยานฮั่วเหยาหนี ตั้งฐานทัพอยู่ที่เมืองสิงโต และ เขตอำนาจของมันยังรวมไปถึงส่วนหนึ่งของอาเซียน, ชายทางตะวันออกของฝั่ง แอฟริกา รวมถึงออสเตรเลียและนิวซีแลนด์

กองเรือแอตแลนติกจะย้ายออกจากอ่าวเอเดน และส่งมอบมันให้กับกองเรือ
มหาสมุทรอินเดีย

นอกเหนือจากการปกป้องช่องแคบมะละกา, มณฑลโซมาเลีย และไอคแลนด์
แล้ว ยังมีอีกหลายประเทศที่ต้องการบดขยี้กองเรือมหาสมุทรอินเดีย เพื่อแย่งชิงการ
ควบคุมมหาสมุทรอินเดีย

หยานฮั่วเหยาหนี ผู้เล่นผู้นี้กำลังก้าวขึ้นมาเป็นผู้บัญชาการกองเรือในตำนาน
เขาจะได้รับเวทีที่ใหญ่ขึ้นสำหรับการแสดงความสามารถของเขา

สุดท้ายก็คือ กองเรือแปซิฟิกที่นำโดยซีหลาง

ฐานทัพของมันจะยังคงอยู่ที่จังหวัดยี่โจว ในอนาคต โอหยางโซหวังว่าจะ
สามารถเข้ายึดฮาวายและใช้มันเป็นกระดานวางเท้าได้

มันจะดีที่สุดหากพวกเขาสามารถสร้างฐานในทวีปอเมริกา และทำแผนการ
มหาสมุทรแปซิฟิกได้อย่างสมบูรณ์

นอกเหนือจากญี่ปุ่นทางเหนือแล้ว ศัตรูหลักของพวกเขายังคงเป็นราชวงศ์ดอร์
สัน นอกเหนือจากนั้นแล้ว พวกเขายังมีหน้าที่รับผิดชอบการเปิดเส้นทางการค้ากับ
อเมริกาใต้อีกด้วย

.....

เห็นได้ชัดว่า การกำหนดหน้าที่ของกองเรือทั้งห้าเป็นเพียงก้าวแรก สิ่งที่สำคัญ
ที่สุดก็คือ พวกเขาต้องแยกความแตกต่างของกองเรือทะเลออกจากกองเรือ
มหาสมุทร เพื่อกำหนดแผนการพัฒนาอาวุธที่แตกต่างกัน

ด้วยเทคโนโลยีการสร้างเรือดำน้ำพลังงานพิเศษที่เพิ่มเข้ามาใหม่แล้ว มันทำให้
ภายในคลังสรรพวุธของกองทัพเรือต้าเซี่ยประกอบไปด้วย เรือรบ, เรือ

สนับสนุน, ปืนใหญ่, อาวุธปืน, เรือดำน้ำ, เรือขนำเครื่องบิน, ทุ่นระเบิดใต้ทะเล
และอื่นๆ

อย่างไรก็ตาม การอัปเดตรอบใหม่ลดความเร็วในการสร้างอุปกรณ์ลงอย่างมาก ดังนั้น แม้ว่าต้าเซียจะมีอุตสาหกรรมทางทหารและการต่อเรือที่ก้าวหน้า แต่พวกเขาก็ยังคงจำเป็นจะต้องใช้เวลาและทรัพยากรเป็นจำนวนมาก

กลยุทธ์ของโอหยางโซวก็ง่ายๆ เขาจะจัดลำดับความสำคัญของกองเรือมหาสมุทรทั้งสามและเปลี่ยนอุปกรณ์ของพวกเขา ก่อน แล้วการเปลี่ยนแปลงรอบนี้ ก็จะไม่ได้อำกัดอยู่เพียงแค่เรือรบเท่านั้น

“ภายในสามปี พวกเขาจะต้องเปลี่ยนจากอาวุธเย็นไปเป็นอาวุธร้อน ทหารส่วนใหญ่ในกองเรือ จะต้องเปลี่ยนเป็นพลปืนหรือพลปืนใหญ่ และจะไม่มีทหารโล่ดาบ และทหารธนูอีกต่อไป” โอหยางโซวกำหนดเป้าหมายในการเปลี่ยนแปลงที่น่าตกตะลึง

การสร้างอาวุธปืนยังคงเป็นปัญหาที่ยากลำบาก และการสร้างจำนวนมาก ก็ยังเป็นปัญหาที่ยากลำบากขึ้นไปอีก

จากการประมาณการณเบื้องต้น เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายนี้ พวกเขาจำเป็นต้องสร้างเรือรบประเภท Z1 500 ลำ, ปืนใหญ่ประเภท P1 300,000 กระบอก, ปืนใหญ่ประเภท P2 200,000 กระบอก และปืนพก 200,000 กระบอก

นี่เป็นคำสั่งผลิตที่ไม่เคยมีมาก่อนสำหรับต้าเซีย ที่การอุตสาหกรรมยังไม่ก้าวหน้า

การสิ้นสุดงานประมวลของโกอานั่นเป็นสัญญาณที่ชัดเจนเป็นอย่างมาก มันจะไม่ใช้การประมวลเพื่อที่จะโยนเทคโนโลยีการสร้างอุปกรณ์ที่เกินกว่าเทคโนโลยีในปัจจุบันออกไป

ต้นไม้เทคโนโลยีในเกมส์ จะไม่สามารถถูกทะลวงขึ้นไปได้อย่างง่ายดาย

ในกองทัพเรือ เรือรบประเภท Man O' War ยังคงจะเป็นเรือรบหลักอีกนาน แม้ว่าใครบางคนจะสามารถคิดค้นเรือรบหุ้มเกราะเหล็กขับเคลื่อนเครื่องยนต์ไอน้ำขึ้นมาได้ มันก็จะอยู่เพียงระดับทดลอง และไม่สามารถจะผลิตจำนวนมากได้

ไม่ต้องกล่าวถึงปัญหาอื่นๆ เพียงแค่เวลาในการสร้างก็ทำให้ไม่สามารถจะนำมันมาใช้งานขนาดใหญ่ได้แล้ว

เนื่องจากการพิจารณาทางยุทธศาสตร์ดังกล่าว โอหยางโซวจึงได้ตัดสินใจเช่นนี้ไม่อย่างนั้น หากโกอาผลักดันเรือรบหุ้มเกราะเหล็กออกมาหลังจากที่พวกเขาเปลี่ยนเป็นเรือรบประเภท Z1 แล้ว มันอาจจะกลายเป็นหายนะสำหรับพวกเขาได้

ถึงกระนั้น พวกเขาก็ยังคงยืนหยัดอยู่บ้าง ในการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ พวกเขาไม่ได้เปลี่ยนแปลงเต็ม 100% รายละเอียดเฉพาะจะถูกจัดการโดยสำนักงานใหญ่กองทัพเรือ โอหยางโซวจึงไม่จำเป็นต้องกังวลใดๆเกี่ยวกับมัน

.....

หลังจากปรับโครงสร้าง, แบ่งโซน และตัดสินใจเกี่ยวกับอุปกรณ์แล้ว การพัฒนากองทัพเรือก็ก้าวสู่เส้นทางที่ถูกต้องและมีเป็นเหตุเป็นผลมากขึ้น

แต่นี้ก็ยังคงไม่เพียงพอ

ปัญหาที่สำคัญที่สุดของกองเรือมหาสมุทรก็คือ วิธีสร้างฐานทัพใน 3 จากทั้ง 5 มหาสมุทร เพื่อเข้าควบคุมท้องทะเล

หากพวกเขามีท่าเรือพร้อมอยู่แล้ว มันก็จะยอดเยี่ยม แต่หากพวกเขาไม่มี พวกเขาก็จะต้องเช่าหรือเข้ายึดครองโดยตรง ซึ่งทางเลือกของพวกเขาเองที่เป็นคำถามใหญ่

นี่เป็นโครงการที่จำเป็นสำหรับกองเรือ สำนักงานใหญ่กองทัพเรือและสภาใหญ่จะต้องทำงานร่วมกัน เพื่อกำหนดแผนการและตารางเวลาโดยละเอียด

สิ่งนี้ยังต้องพึ่งพาเครือข่ายข่าวกรองขององค์กรกษัตริย์สหพันธรัฐ, กลยุทธ์ต่างๆของสำนักที่ปรึกษาการปกครอง รวมไปถึงความช่วยเหลือจากคณะรัฐมนตรี ลิสต์รายชื่อที่ได้รับจากผู้เฒ่าฉินจะสามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้บ้าง

เรื่องทั้งหมดนี้ซับซ้อนอย่างแท้จริง

โอหยางโซวไมใช่เจ้านายที่เข้มงวด และเขาสั่งให้ขุนพลเรือแห่งกองเรือ
มหาสมุทรทั้งสามเตรียมแผนการให้เสร็จก่อนเทศกาลโคมไฟ

แผนการเปลี่ยนอุปกรณ์ของกองเรือ ยังเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงประเภท
ของทหารและการจัดระเบียบของกองเรือทั้งหมดอีกด้วย เพราะพวกเขาไม่สามารถ
จะใช้โครงสร้างของยุคอาวูธเย็น กับยุคอาวูธร้อนได้

หลังจากที่ปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงโครงสร้างกองทัพเรือใหม่แล้ว ระบบการสู้
รบก็จำเป็นจะต้องได้รับการปรับด้วยเช่นกัน

ปัญหาก็คือ การปรับปรุงครั้งใหญ่เช่นนี้ เหล่าทหารเรือจะสามารถปรับตัวได้
หรือไม่? พวกเขาจำเป็นจะต้องได้รับการฝึกอบรมอย่างเหมาะสมหรือไม่?

สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับหนึ่งในองค์ประกอบของการปรับปรุงโครงสร้างกองทัพเรือ ซึ่ง
ก็คือ การก่อสร้างสถานศึกษากองทัพเรือ เสนาบดีกองทัพเรือและผู้อำนวยการ
สถานศึกษากองทัพเรือ หลี่หงจาง จะใช้โอกาสนี้ในสองประกาย

หลี่หงจางรับผิดชอบการสร้างสถานศึกษากองทัพเรือใน 2 เดือน โดยเมืองเป่ย์ไห่จะมอบที่ดินกว่าร้อยหมู่ให้สำหรับใช้ก่อสร้างสถานศึกษา จนถึงตอนนี้ มันเริ่มจะเป็นรูปเป็นร่างแล้ว

เนื่องจากการอัปเดตจะระบบ การก่อสร้างจึงช้าลง

นี่เป็นเพียงปัญหาการก่อสร้าง การสรรหาผู้ฝึกสอนเป็นปัญหามากยิ่งกว่า ในสมัยโบราณ มันขาดแคลนขุนพลเรือเป็นอย่างมาก การสรรหาผู้ฝึกสอนที่เหมาะสมจำนวนมากจึงยากยิ่งกว่าการป็นขึ้นสู่สรวงสวรรค์

อย่างไรก็ตาม สถานศึกษากองทัพเรือเป็นแกนหลักของการปรับปรุงกองทัพเรือใหม่ และเชื่อมโยงกับมาตรฐานการสู้รบทั้งหมดของกองทัพเรือ ด้วยเหตุนี้ โอหยางโหวจึงรวบรวมเหล่าขุนพลทั้งหมดมาประชุมกันที่นี่ เพื่อให้พวกเขาแนะนำเหล่าผู้มีความสามารถพิเศษสำหรับการฝึกสอน

นับตั้งแต่ที่กองทัพเรือต้าเซี่ยถูกจัดตั้งขึ้น มันได้ผ่านการสู้รบมาแล้วนับร้อยครั้ง และเคยได้ผ่านการฝึกอบรมขั้นสูงมาแล้ว เหล่าขุนพลเรือหนุ่มจึงกลายเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดสำหรับผู้ฝึกสอน

“อย่าลังเลที่จะส่งคนของพวกท่านมา วันนี้ พวกท่านส่งผู้ฝึกสอนมา 1 คน วันพรุ่งนี้ สถานศึกษาทางทหารจะส่งศิษย์ที่ยอดเยี่ยม 1,000 คน กลับไปยังกองเรือ” โอหยางโหวกล่าวกับเหล่าขุนพล

เนื่องจากมันเป็นคำสั่งของราชา เหล่าขุนพลจึงทำได้เพียงอดทนกับความเจ็บปวดเท่านั้น ไม่อย่างนั้น หากมีเพียงหลี่หงจางที่เพิ่งจะมาถึงเป็นผู้จัดการ

แม้ว่าเขาจะได้รับการแต่งตั้งเป็นเสนาบดีกองทัพเรือแล้วก็ตาม เขาก็ยังคงจะไม่สามารถจัดการกับพวกเขาได้

นอกเหนือจากการเลื่อนตำแหน่งภายในกองเรือแล้ว โอหยางโซวยังบอก
องค์กรช่อสรพิขทมิฬ, วัดหงหลู่, หอการค้าหลวงทั้งสาม และคนอื่นๆ เพื่อให้ช่วยชุด
คันผู้มีความสามารถจากตะวันตกอีกแรง

การใช้เงินจำนวนมหาศาลและชื่อของต้าเซี่ย มันจะทำให้พวกเขาสามารถจ้างคน
ชั้นสูงได้อย่างแน่นอน

ต้าเซี่ยเป็นสถานที่สำหรับทุกคน การให้อัลบาโร่อยู่ในตำแหน่งที่สำคัญ มันเพียงพอที่จะช่วยขจัดความกังวลของเหล่าขุนพลต่างชาติได้แล้ว

สำหรับคนดื้อรั้นแต่มีความสามารถ โอหยางโซวบอกกับองค์กรช่อสรพิขทมิฬว่า
“แม้ว่าพวกเจ้าจะต้องลักพาตัว ก็ต้องพาพวกเขากลับมายังต้าเซี่ยให้ได้”

ตราบเท่าที่พาพวกเขามาได้ พวกเขาก็จะยอมโอนอ่อนเอง

สำหรับการก่อสร้างสถานศึกษากองทัพเรือ โอหยางโซวทุ่มทุกอย่างให้กับมัน

เขาไม่มีทางเลือก เนื่องจากรากฐานกองทัพเรือจีนโบราณอ่อนแอเกินไป และต้า
เซี่ยถูกกำหนดให้ต้องเผชิญหน้ากับมหาอำนาจทางทะเลอันแข็งแกร่ง เขาจึงทำได้
เพียงใช้วิธีดังกล่าวเพื่อลดความแตกต่างเท่านั้น

ในอีกไม่กี่วันถัดไป เหล่าขุนพลก็ได้มารวมตัวกันอีกหลายครั้ง เพื่อปรึกษาหารือ
เกี่ยวกับการสร้างฐานทัพ, การสร้างสถานศึกษากองทัพเรือ และการจัดระเบียบ
กองทัพเรือ

มีหลายครั้งที่โอหยางโซวได้เข้าร่วมและรับฟังเป็นการส่วนตัว ขุนพลทั้งหมด
เหล่านี้เป็นผู้เชี่ยวชาญอย่างแท้จริง คำแนะนำและความคิดของพวกเขาก็เปิดกว้าง
และหลากหลาย ทำให้โอหยางโซวมีความคิดใหม่ๆ ขึ้นมามากมาย

ขณะที่ทำการสนทนากันอย่างลึกซึ้ง แผนผังอนาคตของกองทัพเรือต้าเซี่ยก็
ค่อยๆ ถูกวาดขึ้น เหล่าผู้เข้าร่วมการประชุมต่างก็รู้สึกเดือดพล่าน และจิตวิญญาณแห่ง
การต่อสู้ของพวกเขาลุกไหม้

พวกเขาสามารถจะมองเห็นไกลได้ถึง จักรวรรดิที่ทรงพลังอำนาจ ล่องเรือไปทั่วทุกมหาสมุทร และปกครองทั่วท้องทะเล

พวกเขาทั้งสิบเดินเข้าออกพระราชวังเซี่ยทุกๆวัน ดึงดูดความสนใจของทุกคนเป็นอย่างมาก อย่างรวดเร็ว ชาวที่ต้าเซี่ยรวบรวมเหล่าขุนพลเรือเพื่อเข้าประชุม แพร่กระจายไปทั่วทั้งจีน

แม้แต่บางหัวข้อที่ไม่เกี่ยวข้องก็ถูกขุดออกมา

แน่นอนว่า นี่เป็นเพราะโอหยางໂ໊วจงใจให้ข่าวรั่วออกไป หากเขาต้องการจะเก็บเป็นความลับอย่างแท้จริง ด้วยการปกปิดความลับภายในเขตเมืองหลวง จะไม่มีใครสามารถจะสังเกตเห็นมันได้

โอหยางໂ໊วต้องการจะใช้โอกาสนี้ แพร่กระจายข่าวออกไปสู่โลกภายนอกว่า เป้าหมายของต้าเซี่ยอยู่ที่ภายนอก ไม่ใช่ภายในจีน

ตามที่คาดหวัง เมื่อข่าวนี้แพร่กระจายออกไป เหล่าผู้เล่นจีนก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก หลังจากอ่านบทวิเคราะห์ของเหล่าผู้เล่นมืออาชีพแล้ว พวกเขาก็

สบายใจมากยิ่งขึ้น ก่อนที่สงครามระหว่างประเทศจะเริ่มต้นขึ้น จีนไม่ควรจะมีการต่อสู้ภายใน

สิ่งนี้สัมพันธ์กับโดยตรงกับการโหวตผู้นำสงครามระหว่างประเทศ ตอนนี้คะแนนของโอหยางໂ໊วทะยานขึ้น และมันได้ทะลุ 10 ล้านแต้มไปแล้ว

.....

ณ มณฑลชิงตู, เมืองหนานตาน

“จิ้งจอกเผ่าพยายามที่จะทำให้พวกเราไขว้เขว หรือเขาพยายามที่จะกำหนดเป้าหมายไปที่ต่างประเทศอย่างแท้จริง?” ชาวกรองที่ตีเฟิงได้รับมา ละเอียดยิ่งกว่าในฟอรัม ซึ่งมันทำให้ตีเฉินกังวลเป็นอย่างมาก

จู่ได้เฟิงฮัวมองไปที่เขาและกล่าวว่า “หากโอหยางโซวไม่ต้องการจะสูญเสียการสนับสนุนจากเหล่าผู้เล่นนักผจญภัย เขาจะไม่เลือกที่จะส่งข่าวเท็จออกมาในเวลาที่น่าอ่อนไหวเช่นนี้”

“นั่นก็จริง” ทศนคติของต้าเซี่ยที่มีต่อพันธมิตรหยานหวงส่งผลโดยตรงต่อแผนการ Z มันจึงไม่น่าแปลกใจใดๆที่ตี้เฉินจะเป็นกังวล

โชคดีที่ความคืบหน้าล่าสุดเป็นไปในทิศทางที่ดี และมันดีต่อพันธมิตรหยานหวง ช่วงเวลาที่เกิดสงครามระหว่างประเทศ พันธมิตรหยานหวงจะมีเวลามากขึ้นสำหรับการดำเนินแผนการ Z ยันต์การกุศลที่ตี้เฉินได้รับมาจากงานประมูล ช่วยลดระยะเวลาของแผนการได้มากทีเดียว

ทุกอย่างกำลังดำเนินไปด้วยดีสำหรับพวกเขา

“มันจะดีขึ้น”

ตี้เฉินมองออกไปนอกหน้าต่าง ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความมุ่งมั่น

.....

ณ อันนัม, เมืองไห่ฟอง

แม้ว่าเขาจะรวบรวมอันนัมทั้งหมดไว้ได้แล้ว หรวนเทียนเฉวก็ไม่ได้สบายใจนัก ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นจากเพื่อนบ้านของพวกเขา ราชวงศ์เซี่ยอันยิ่งใหญ่

ในระหว่างการเดินทางทางเรือครั้งที่สองของโอหยางโซว เขาได้ทำข้อตกลงทางการค้ากับยะโฮร์, สยาม, เปียว และบรูไนแล้ว

ในมหาสมุทรอินเดีย พวกเขายังได้สอนบทเรียนให้กับกองเรือปาตองของชาว

หลังจากความสำเร็จในการเคลื่อนไหวของต้าเซี่ย สัญญาณการกลับมารวมตัวกันอีกครั้งของอาเซียนก็กลายเป็นพังทลายลง แม้แต่ลอร์ดแห่งเจนละ เวนเลี้ยก็แสดงความไม่พอใจต่อหรวนเทียนเฉว

ความแตกแยกปรากฏขึ้นบนก้อนเมฆเหนืออาเซียน

อย่างไรก็ตาม หรวนเทียนเฉวไม่ยินดีจะให้เป็นอย่างนั้น หากไม่มีอาเซียนเป็นเกราะป้องกัน อันันัมจะถูกกำหนดให้ล่มสลายลงภายใต้ต้าเซี่ย ถัดจากโซมาเลีย

จีนมีสำนวนที่ว่า ‘พวกเราจะนอนหลับข้างกำแพงที่พร้อมจะพังทลายลงทุกเมื่อได้อย่างไร?’

ในเวลานี้ สายลับของเขาในจีนได้ส่งข่าวมาว่า ต้าเซี่ยได้จัดประชุมเหล่าขุนพลเรือ นี่ทำให้หรวนเทียนเฉวกังวลเป็นอย่างมาก

คิ้วของหรวนเทียนเฉวขมวดแน่น ขณะที่เขากล่าวกับขุนพลที่มีชื่อเสียงแห่งอันันัม เล่อธอยว่า “จุดประสงค์ของต้าเซี่ย ที่รวบรวมเหล่าขุนพลเรื่อนั้นชัดเจนมาก พวกเราอาจจะเป็นคนแรกที่ถูกโจมตี และการสู้รบในครั้งนี้ก็ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้”

เล่อธอยเป็นขุนพลวัยกลางคน และเขาเป็นขุนพลทางประวัติศาสตร์ เขาเคยเป็นราชาแห่งอันันัม และเขามีกลิ่นอายแห่งความภาคภูมิใจ “เนื่องจากมันหลีกเลี่ยงไม่ได้ พวกเราก็ต้องเตรียมตัวให้พร้อม ไม่ว่าอย่างไร พวกเขาก็ไม่ได้หวาดกลัวพวกเขาอย่างแท้จริง”

ดินแดนไฮฟองขยายออกไปอย่างมากขณะที่พวกเขารวมอันันัมเป็นหนึ่งเดียว ตอนนี้ พวกเขามีกำลังพลถึง 300,000 นาย พร้อมด้วยทหารองครักษ์ 800,000 นาย ในเมืองหลวงฮานอย พวกเขามีกำลังพลรวมกันถึง 1.1 ล้านนาย

หากพิจารณาเหล่าผู้เล่นสายต่อสู้ด้วยแล้ว ความแข็งแกร่งโดยรวมของพวกเขาจะเพิ่มเป็น 2 เท่า

เล่อธอยมองที่อันันัมเท่านั้น แต่หรวนเทียนเฉวต้องการใช้ความช่วยเหลือจากภายนอกด้วย เจนละและหนานจางที่อยู่ใกล้เคียง ไม่สามารถจะยืนมองอันันัมล่มสลายลงโดยไม่ทำอะไรได้

บางที สวรรค์อาจจะยังไม่ละทิ้งอันนัม พร้อมกับการอัปเดตระบบครั้งล่าสุด ระบบพันธมิตรระดับโลกถูกปล่อยออกมา ดินแดนให้ฟองจึงได้เป็นพันธมิตรกับหนานจาง, เจนละ, ลูซอน และชาวตันที่

อันนัมมีโอกาสในสงครามที่จะมาถึงในครั้งนี้อแล้ว

“หากพวกเขาต้องการสงคราม ก็ปล่อยให้พวกเขาเข้ามา” หรวนเทียนเฉว่กำหมัดแน่น

.....

โลกภายนอกเกิดการเปลี่ยนแปลงมากมาย แต่ต้าเซียไม่ได้เคลื่อนไหวใดๆ พวกเขายังคงจัดการประชุมกองทัพเรือต่อไป

มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะรวบรวมทั้งสิบมาอยู่ที่นี่ได้ ดังนั้น นอกเหนือจากการพูดคุยยุทธศาสตร์การพัฒนากองทัพเรือแล้ว พวกเขายังพูดคุยกันเกี่ยวกับเป้าหมายของปีที่ 5 ด้วย

กองเรือจักรพรรดิและกองเรือหย่าซานไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงมากนัก พวกมันจะต้องทำงานร่วมกับกองทัพราชวงศ์ ในการโจมตีอันนัมในปีที่ 5

อีกด้าน กองเรือปินไห่จะเก็บพลังงานไว้สำหรับเดือนที่ 6 ที่จะเกิดสงครามระหว่างประเทศ

กองเรือแปซิฟิก นอกเหนือจากการโจมตีฮาวายแล้ว พวกเขายังต้องเดินทางไปยังอเมริกาใต้ เพื่อเปิดเส้นทางการค้าด้วยเช่นกัน

กองเรือมหาสมุทรอินเดีย จะพุ่งเป้าไปที่ศรีลังกา

ศรีลังกามีชื่อเสียงด้านเครื่องประดับ และได้ชื่อว่าเป็นไข่มุกแห่งมหาสมุทรอินเดีย มันเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญในเส้นทางการค้าของมหาสมุทรอินเดีย

กุญแจสำคัญก็คือ มีเพียงช่องแคบพาล์คเท่านั้น ที่ขวางระหว่างศรีลังกาและอินเดีย คนภายนอกกลุ่มแรกที่มาถึงศรีลังกาก็คือ อินเดีย

เหล่านอร์ดแห่งอินเดีย อาจจะปรารถนาที่จะครอบครองศรีลังกามาแล้ว

ไม่ว่าเป็นประชากรหรือแผ่นดิน อินเดียเทียบได้กับจีน และมันเป็นหนึ่งในยักษ์ใหญ่ของเอเชีย ใครๆก็คาดการณ์ได้ว่า การสู้รบขนาดใหญ่สำหรับกองเรือมหาสมุทรอินเดียก็คือ การเข้ายึดครองศรีลังกา

เป้าหมายของกองเรือแอตแลนติกก็คือ การทำให้แอฟริกาใต้เข้ามาอยู่ภายใต้ต้าเซีย พวกเขาจะใช้โมร็อกโก, โซมาเลีย และแอฟริกาใต้ สร้างเป็นสามเหลี่ยม เพื่อเพิ่มอิทธิพลและเข้าถึงแอฟริกาให้มากยิ่งขึ้น

อาจกล่าวได้ว่า เป้าหมายของแต่ละกองเรื่อนั้นเฉพาะเจาะจงเป็นอย่างมาก และมันจำเป็นต้องได้รับการวางแผนการอย่างละเอียดถี่ถ้วน

พร้อมกับที่มีการประชุมกองทัพเรือ ในวันที่ 12 ของเดือนที่ 1 ประกาศจากระบบก็ดังขึ้น

“ประกาศระบบ : ดินแดนทั้งหมดในจีนได้อัพเกรดสู่ระดับเมืองขนาดใหญ่แล้ว เริ่มระบบแผนที่สมรภูมิ แผนที่สมรภูมิครั้งที่แปด-กบฏอ้านหลู่ชาน จะเริ่มขึ้นในอีก 3 วันต่อจากนี้, แจ้งเตือนที่เป็นมิตร : แผนที่สมรภูมินี้ไม่ใช่เคสบังคับ มีเพียงผู้มีอัปเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ระดับ 1 ขึ้นไปเท่านั้น ถึงจะเข้าร่วมได้”

ดินแดนสุดท้ายของจีนที่อัปเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่ก็คือดินแดนอาซูราของซาโพอุน

เดิม ข้อกำหนดในครั้งนี้น่าจะเป็น 10 ดินแดน แต่เนื่องจากจีนเหลือดินแดนอยู่เพียง 8 แห่งเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ ไกอาก็ทำได้เพียงเปลี่ยนเงื่อนไขเพื่อความยืดหยุ่นเท่านั้น

ใครจะรู้ว่า ไกอาก็กำหนดเงื่อนไขของแผนที่สมรภูมิครั้งต่อไปอย่างไร?

ไกอาก็กำหนดกฎไว้ว่า ในการเริ่มแผนที่สมรภูมิ ประเทศนั้นๆจะต้องมีลอร์ดอย่างน้อย 2 คน ในกรณีของประเทศในอาเซียน ที่มีลอร์ดปกครองทั้งประเทศเพียงคนเดียว ระบบแผนที่สมรภูมิจะถูกหยุดลงแค่นั้น

แผนที่สมรภูมิ เป็นสถานที่ที่ใช้สำหรับให้เหล่าลอร์ดเผชิญหน้ากัน ดังนั้น ไกอาก็ไม่มีทางยอมปล่อยให้มันเป็นสถานที่ที่ลอร์ดเพียงคนเดียวจะเก็บเกี่ยวคะแนนการกุศลได้ง่ายๆ

.....

กล่าวถึงกบฏอ่านหลูซาน มันเป็นเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่ทุกคนรู้เกี่ยวกับมันดี

มันเกิดขึ้นในช่วงสิ้นสุดสมัยของถังชว่นจง และช่วงเริ่มต้นสมัยของถังไต้จง มันเป็นกบฏของผู้ว่าราชการมณฑล อ่านหลูซาน และซีซือหมิง ที่ต่อต้านราชวงศ์ถัง เหตุการณ์นี้กินเวลายาวนานถึง 8 ปี

สงครามในครั้งนี้เป็นจุดเปลี่ยนของราชวงศ์ถัง ที่ทำให้มันอ่อนแอลง

“กบฏอ่านหลูซาน? นี่น่าสนใจ” โอหยางโซวอี้มออกมา

ความแตกต่างระหว่างกบฏอ่านหลูซานและแผนที่สมรภูมิ 7 ครั้งแรกก็คือ การกบฏเกิดขึ้นภายในโดยเหล่าขุนพลชายแดน มันไม่ใช่การเผชิญหน้าระหว่าง 2 ฝ่าย

กล่าวถึงสงครามในครั้งนี้ ก็ต้องกล่าวถึงระบบราชการของราชวงศ์ถัง

ถังไท่จง, ถังเกาจง เป็นคนแรกที่เอาชนะเหลียวตง, จากนั้นก็เติร์กทางตะวันตก, ญูหยูอัน และภูมิภาคอื่นๆที่อยู่ใกล้เคียง ทำให้ราชวงศ์ถังกลายเป็นจักรวรรดิที่มีชายแดนกว้างใหญ่

เพื่อเสริมความแข็งแกร่งในการควบคุมชายแดนภูมิภาคต่างๆ, การป้องกันชายแดน และการควบคุมชนกลุ่มน้อย ถังซวนจงตัดสินใจจัดตั้ง 10 กองกำลังรักษาการณ์ แต่งตั้ง 9 เจียตูซี และอีก 1 ผู้บัญชาการทางทหาร

เจียตูซีคืออะไร?

จากประวัติศาสตร์ราชวงศ์ถัง มันเป็นตำแหน่งบางอย่างที่มีอำนาจเหนือแผ่นดิน, ผู้คน, การเงิน และกำลังพล ด้วยเหตุนี้ เจียตูซีที่ปกครองภูมิภาคต่างๆจึงกลายเป็นปัญหาสำหรับราชวงศ์ถัง

ถังซวนจงนำระบบการเกณฑ์ทหารออกไป ทำให้กองทัพของพวกเขาดูแข็งแกร่งจากภายนอก แต่อ่อนแอจากภายใน ในขณะนั้น มีกำลังพลถึง 500,000 นาย อยู่ที่ชายแดน ขณะที่มีความเพียง 80,000 นาย อยู่ในราชสำนัก เพียงแค่กำลังพลของเจียตูซี ก็สามารถจะคุกคามความปลอดภัยของราชสำนักได้แล้ว

เพียงแค่อ่านหลูซาน ที่เป็นเจียตูซีแห่งผิงหลู่, เจียตูซีแห่งฟานหยาง และเจียตูซีแห่งเหอตง ก็มีกำลังพลถึง 150,000 นายแล้ว

สำหรับจักรพรรดิ การจะตัดสินใจว่าใครจะเป็นกบฏหรือไม่มันมันเกี่ยวข้องกับเรื่องของหัวใจที่ยากจะคาดเดา แต่หากจะกล่าวถึงบุคคลที่มีความสามารถแล้ว โดยปราศจากความสงสัยใดๆ อ่านหลูซานเป็นคนที่มีความสามารถ

มีหลายคนพยายามบอกกับถึงชวนจงว่า อ๋านหลู่ซานอาจจะก่อกบฏได้ แต่ถึงชวนจงกลับไม่ฟังผู้ใด คนที่มีทัศนคติต่อต้านที่สุดก็คือ มหาเสนาบดีในเวลานั้น พี่ชายของหยางกู่เพย หยางกั่วจิ้ง

หยางกั่วจิ้งและอ๋านหลู่ซานมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีต่อกัน และพวกเขามีประวัติทางสายเลือดที่ขัดแย้งกันมาอย่างยาวนาน อย่างไรก็ตาม ถึงชวนจงไม่ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ อ๋านหลู่ซานยึดถือความทะเยอทะยานของเขา และเขาก็มีกำลังพลจำนวนมากอยู่ในมือ ซึ่งมันทำให้เขามีโอกาสในการทรยศต่อราชวงศ์ถัง

สิ่งนี้ทำให้เกิดการกบฏที่กินเวลายาวนานถึง 8 ปี จนกระทั่งสงครามสิ้นสุดลงแล้ว มันก็ยังคงไม่มีผู้ชนะอย่างแท้จริง

หยางกั่วจิ้งถูกสังหารโดยเหล่าทหารที่เกรี้ยวกราดที่หมาว่วยี่ หยางกู่เพยถูกบังคับให้ฆ่าตัวตาย, ขณะที่ถึงชวนจงและลูกชายของเขา หลี่เหิง ถูกแยกออกจากกัน

พวกเขากบฏก็ไม่ได้มีจุดจบที่ดีเช่นกัน

สิ่งที่น่าเยาะเย้ยก็คือ ผู้นำกบฏทั้งสองไม่ได้ตายในสนามรบ แต่พวกเขาตายด้วยน้ำมือของลูกชายตัวเอง อ๋านหลู่ซาน ถูกสังหารโดยลูกชายของเขา อ๋านฉิงสู่ ขณะที่ชีสื่อหมิง ถูกสังหารโดยลูกชายของเขา ชีเซาอี้

ชะตากรรมของพวกเขาคือเพียงเรื่องรอง การกบฏอ๋านหลู่ซานส่งผลกระทบต่อชาวจีนทั้งหมด

การกบฏอ๋านหลู่ซาน ได้ทำลายรากฐานของราชวงศ์ถัง ทำให้อำนาจส่วนกลางเสื่อมถอยลง และมันได้สร้างเงื่อนไขสำหรับระบบศักดินาขึ้นมา

เมื่อกลุ่มกบฏหวงเฉาถือกำเนิดขึ้นในช่วงสิ้นสุดราชวงศ์ถัง จีนก็เข้าสู่ช่วงเวลาแห่งความวุ่นวายของ 5 ราชวงศ์ 10 อาณาจักร

ในสมัย 5 ราชวงศ์ 10 อาณาจักรนี้ มีการกบฏเกิดขึ้นหลายครั้ง ซึ่งมันก็ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงผู้ปกครองหลายครั้ง

เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดสถานการณ์ที่คล้ายๆกันนี้อีก เจ้าควงหยินได้ดำเนินนโยบายของเขาในการมุ่งเน้นไปที่ข้าราชการพลเรือนไม่ใช่การทหาร, ห้ามไม่ให้เหล่าขุนพลเข้ามาแทรกแซงทางการเมือง เขายังใช้โอกาสที่ดีต่างๆในการลบล้างเหล่าขุนพลชราออกจากตำแหน่งของพวกเขา

แม้ว่าการกระทำของเขาจะทำให้พลังอำนาจท้องถิ่นอ่อนแอลง และมันทำให้ราชวงศ์ซ่งยืดหยุ่นขึ้น แต่มันก็ทำให้ราชวงศ์อ่อนแอและยากจะเผชิญหน้ากับปัญหาจากภายนอกได้ด้วยเช่นกัน

ในท้ายที่สุดของราชวงศ์ซ่งทั้งสอง สถานการณ์ของพวกเขาก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปมากนัก

นับตั้งแต่ที่ราชวงศ์ถึงสิ้นสุดลง เหล่าขุนพลก็กลายเป็นเสนาบดีตามที่ฝัน และเหล่าข้าราชการพลเรือนปกครองเหล่าขุนพลก็กลายเป็นประเพณี บางคนกล่าวว่าความกล้าดื้ออั้นทะของชาวจีนในช่วงเวลานี้ ไม่สามารถจะเปรียบเทียบกับความน่าเกรงขามของราชวงศ์อื่นและราชวงศ์ถึงได้เลย

.....

ณ เมืองซานไห่, พระราชวังเซี่ย

ทันทีที่ประกาศสิ้นสุดลง เฟิงฉิวหวังก็โทรศัพท์มายังเมืองซานไห่ เพื่อปรึกษาหารือกับโอหยางโซว

มีเพียงพวกเขา 2 คนเท่านั้น ที่ยังเหลืออยู่ในพันธมิตรซานไห่

มีข้าราชการและขุนพลหลายคนในต้าเซี่ยที่มาจากราชวงศ์ถัง ดังนั้น ไม่ว่าตีเฉินและคนอื่นๆจะเลือกอย่างไร โอหยางโซวก็ยังคงจะเลือกฝ่ายราชวงศ์ถัง

หากพวกเขาเลือกข้างเดียวกัน สงครามครั้งนี้ก็จะไม่มีความหมาย

อย่างก็ตาม ด้วยความหยิ่งผยองของตีเฉิน เขาจะต้องต้องการต่อสู้กับโอหยางโซวอย่างแน่นอน ไม่ว่าอย่างไร ในด้านกำลังพล พันธมิตรหยานหวงก็เป็นฝ่ายได้เปรียบ

แม้ว่าโอหยางโซจะมีตำแหน่งเป็นเจ้า แต่เขาสามารถนำกำลังพลเข้าร่วมได้เพียง 100,000 นายเท่านั้น เฟิงฉิวฮวงที่เป็นมาร์ควิสชั้น 1 ก็นำกำลังพลไปได้ 50,000 นาย รวมกันแล้ว พวกเขาสามารถนำกำลังพลไปได้เพียง 150,000 นายเท่านั้น

สมาชิกพันธมิตรหยานหวงล้วนแล้วแต่เป็นมาร์ควิสชั้น 1 และพวกเขาสามารถนำกำลังพลไปรวมกันได้ถึง 300,000 นาย ซึ่งคิดเป็น 2 เท่าของพันธมิตรซานไห่ แผนที่สมรภูมียังอุญาติให้พวกเขาใช้คะแนนคุณูปการสำหรับพื้นดินกำลังพลที่สูญเสียไปได้อีกด้วย ตีเงินและคนอื่นๆจึงไม่จำเป็นจะต้องกังวลใดๆ

ในเรื่องนี้ โอหยางโซมองโลกในแง่ดีอยู่บ้าง

“หากพวกเราได้เปรียบโดยตลอด มันจะไม่น่าเบื่อเกินไปหรือ” โอหยางโซกล่าวกับเฟิงฉิวฮวง

เฟิงฉิวฮวงพยักหน้า เธอเป็นคนที่รักในการแข่งขัน

โอหยางโซกล่าวต่อว่า “สงครามในครั้งนี้ เป็นโอกาสที่ดีสำหรับดินแดนหงส์สาบสูญ ในการรับสมัครเหล่าขุนพล” โอหยางโซบอกความคิดของเขา ที่จะสละโอกาสในการรับสมัครเหล่าขุนพลราชวงศ์ถัง

เฟิวฉิวฮวงมีแหรนหมิน, หวังเหอ และโจวปอ คนเดียวที่เธอยังขาดอยู่ก็คือ ผู้บัญชาการที่แท้จริง

ราชวงศ์ถังมี กั้วจื่ออี้ ซึ่งเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมอย่างไม่ต้องสงสัย

เฟิวฉิวฮวงยิ้ม “เช่นนั้น ข้าก็จะทำอย่างเต็มที่” ระหว่างทั้งสอง ไม่มีความจำเป็นจะต้องสุภาพมากเกินไป

.....

ณ มณฑลชิงตู, เมืองหานตาน

ตีเงินและคนอื่นๆรวมตัวกัน เพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับแผนที่สมรภูมิ

“จึงจอกเฒ่ากระจายคำกล่าวออกมาว่า เขาจะเลือกฝ่ายราชวงศ์ถึง พวกเจ้าคิดอย่างไร?” ตีฉินถาม

ซุนเซินจุนยิ้มและกล่าวว่า “เขารู้วิธีใช้ประโยชน์จากสถานการณ์อย่างแท้จริง การเลือกฝ่ายราชวงศ์ถึงล่วงหน้า เห็นได้ชัดว่าเขาต้องการจะเอาชนะพวกเราอีกครั้ง”

“มันก็ไม่ได้เป็นเช่นนั้นเสมอไป” จานกลางไม่เห็นด้วย “ด้วยการกระทำของถึง ชวนจง การเลือกฝ่ายราชวงศ์ถึงอาจจะไม่ได้ได้เปรียบ นอกจากนี้ การกบฏก็กินเวลายาวนานถึง 8 ปี ใครจะรู้ว่าโกอาเลือกช่วงเวลาใด”

“นั่นถูกต้องแล้ว” สือ่งป้าพยักหน้า “ด้วยลักษณะของโกอา มันจะไม่ลำเอียงอย่างแน่นอน ไม่ว่าจะเป็นเลือกฝ่ายใด ก็จะไม่มีการได้เปรียบอย่างแน่นอน”

เห็นทุกคนเสนอความเห็น ตีฉินก็ยิ้มออกมาและกล่าวว่า “พวกเจ้าทุกคนต้องการจะต่อสู้อีกครั้งหรือไม่?”

“สู้!”

“ถูกต้องแล้ว พวกเราไม่สามารถจะยอมแพ้ได้ ข้าคงจะมีความสุข หากพวกเราไม่สามารถจะชนะได้แม้แต่ครั้งเดียว” ซาโพอจุนกล่าว

ซุนเซินจุนไม่ได้คัดค้านใดๆ เขายิ้มและกล่าวว่า “ถูกต้องแล้ว พวกเราได้ต่อสู้มาแล้ว 7 ครั้ง ต่อสู้อีกครั้งจะเป็นอะไรไป จากการคำกล่าวของเหล่าผู้เชี่ยวชาญสงครามไม่กี่ครั้งถัดไปของจีน อาจจะต้องอยู่ฝ่ายเดียวกับและเผชิญหน้ากับโลกภายนอก ด้วยเหตุนี้ โอกาสที่พวกเราจะต้องสู้กับจึงจอกเฒ่าก็จะลดลงเรื่อยๆ”

ตีฉินกล่าวว่า “นี่เป็นสิ่งที่ดี ที่จะแสดงให้เห็นถึงภาพที่ดีของพวกเรา”

พันธมิตรหยานหวงและพันธมิตรซานไห่กำลังจะเผชิญหน้ากันอีกครั้ง

.....

โกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 1 วันที่ 15 เวลา 9.00 น.

ประกาศจากระบบดังขึ้นตามเวลา

“ประกาศระบบ : ปี 755 เจียตู่ซี อ๋านหลู่ซาน และซูสื่อหมิง เริ่มก่อกบฏและทำการก่อกบฏราชวงศ์ถัง แผนที่สมรภูมิครั้งที่ 8 การกบฏอ๋านหลู่ซาน เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ!”

“ตรวจสอบข้อกำหนด, เลือกกำลังพล, เลือกฝ่าย, ...”

กองทัพต้าเซี่ย 100,000 นาย เป็นกองพลทหารราบและกองพลทหารม้าจากกองทัพทหารที่ 1และ2 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ และองครักษ์สงคราม ศักดิ์สิทธิ์ 3,000 นาย

เนื่องจากราชวงศ์ถังไม่ได้ขาดแคลนขุนพลที่มีชื่อเสียง เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการช่วงชิงอำนาจภายใน โอหยางโซวจึงไม่นำฮั่วฉูปิงมาด้วย

“แจ้งเตือนระบบ : การเทเลพอร์ตเริ่มต้นขึ้น!”

หลังจากนั้นไม่นาน ภาพรอบๆก็กลายเป็นเบลอ แล้วโอหยางโซวและคนของเขาก็ปรากฏตัวขึ้นในสนามรบ

“แจ้งเตือนระบบ : ยินดีต้อนรับผู้เล่นฉีเยว่ห่วยี่เข้าสู่ฝ่ายราชวงศ์ถัง-ฉางอาน”

“ฉางอาน?”

โอหยางโซวตกตะลึง นี่ก็หมายความว่า ฉางอานยังไม่ถูกกบฏเข้ายึดครอง

จากความคืบหน้าในประวัติศาสตร์ ถังชวนจงยังไม่ได้พาเหล่าเสนาบดีและครอบครัวของเขาหลบหนีไปยังมณฑลเสฉวน การกบฏที่มีชื่อเสียงที่หมาเว่ยยี่ยังไม่เกิดขึ้น

“แล้ว ด้านถูกยึดแล้วหรือไม่?”

สิ่งที่โอหยางโซวสนใจที่สุดในตอนนี้ก็คือ อุปสรรคสุดท้ายของฉางอาน หากด้านถูกยึดแล้ว ก็ไม่มีความหมายอะไรที่จะอยู่ในฉางอานอีก

TWO ตอนที่ 991 ด้านถูกยึดแล้ว ฝ่าบาทรีบหลบหนี!

เทียนปอ ปีที่ 14 เดือนที่ 11 วันที่ 9 อ๋านหลู่ซานซึ่งเป็นเจี๋ยตู้ซีแห่งฟ่านหยาง, ผิงหลู่ และเหอเป่ย์ เขาได้เคลื่อนกำลังพล 150,000 นาย ที่อยู่ภายใต้เขา ในนามของการปกป้องประเทศ เขาเริ่มก่อกบฏขึ้นที่ฟ่านหยาง

กองกำลังทหารม้าที่อยู่ภายใต้เขา วิ่งผ่านระยะทางนับพันๆกิโลเมตร ทำให้แผ่นดินสั่นสะเทือน

พวกเขาสงบมาเป็นระยะเวลานาน และประชาชนไม่เคยเห็นสงครามมาหลายชั่วคนแล้ว เมื่อได้ยินว่ามีการกบฏที่ฟ่านหยาง พวกเขาจึงกลายเป็นตื่นตระหนก เหอเป่ย์อยู่ภายใต้อำนาจของอ๋านหลู่ซาน เมืองต่างๆจึงเปิดประตูเมืองและยอมจำนน กลุ่มกบฏจึงสามารถเข้าควบคุมเหอเป่ย์ได้อย่างรวดเร็ว

เดือนที่ 11 วันที่ 15 ถังซวนจงแต่งตั้งเจี๋ยตู้ซีแห่งอ๋านสี่ เฟิงฉางผิง เป็นเจี๋ยตู้ซีแห่งฟ่านหยางและผิงหลู่ เพื่อทำหน้าที่ปกป้องลั่วหยาง นอกจากนี้ เขายังแต่งตั้งหวังหลี่หวน เป็นผู้บัญชาการ และเกาเสียนจีเป็นรองผู้บัญชาการ รีบเดินทางไปยังตะวันออก ในเวลาเดียวกัน เขาก็ส่งปี่สื่อเฉินไปยังลั่วหยาง เพื่อรับสมัครทหารใหม่

กองกำลังชายแดนชั้นสูงของราชวงศ์ถังไม่สามารถจะเร่งกลับมาได้ในระยะเวลาอันสั้น เฟิงฉางผิงและเกาเสียนจีจึงต้องรับสมัครทหารใหม่จากทั้งลั่วหยางและฉางอาน ซึ่งขาดประสบการณ์ในการสู้รบและไม่เคยได้รับการฝึกอบรม

แม้ว่ากองทัพอ๋านหลู่ซานจะเผชิญหน้ากับสิ่งกีดขวางต่างๆระหว่างทาง แต่พวกเขาก็ยังคงสามารถเข้าโจมตีลั่วหยางได้ในวันที่ 12 ของเดือนที่ 12

เฟิงฉางผิงและเกาเสียนจีล่าถอยไปยังด้านนอก และต้องการจะปกป้องมันเอาไว้ ใครจะรู้ว่า ถังซวนจงจะฟังคำกล่าวของเหล่าข้าราชการและทำการประหารชีวิตพวกเขา สำหรับความไร้วินัยทหารและเป็นต้นเหตุให้กองทัพสิ้นสภาพ?

เทียนปอ ปีที่ 15 เดือนที่ 1 อ๋านหลู่ซานประกาศเริ่มจักรวรรดิต้าหยานที่ลั่วหยาง

หลังจากถึงชนจงประหารเฟิงฉางผิงและเกาเสียนจีแล้ว เขาก็แต่งตั้งเจียตู้ซีแห่งหลงซี เก่อซูห่าน ซึ่งกำลังป่วย เป็นรองผู้บัญชาการ นำกำลังพล 200,000 นาย ปกป้องด่านฉง ด่านฉงตั้งอยู่ในจุดภูมิศาสตร์ที่ยอดเยี่ยม มันง่ายต่อการป้องกันและยากที่จะเข้าโจมตี หลังจากทีเก่อซูห่านเข้าไปในด่านฉงแล้ว เขาก็เสริมการป้องกันในทันที ทั้งขุดคูให้ลึกขึ้นและเสริมกำแพงให้สูงขึ้น

เทียนปอ ปีที่ 15 อ๋านหลู่ซานแต่งตั้งลูกชายของเขา อ๋านฉิงสู่ เป็นผู้นำกองทัพเข้าโจมตีด่านฉง แต่กลับถูกบังคับให้ถอยกลับโดยเก่อซูห่าน กองทัพอ๋านถูกหยุดไว้ที่นอกด่านฉงเป็นเวลาหลายวัน และไม่สามารถจะเดินหน้าใดๆต่อไปได้

อ๋านหลู่ซานเห็นว่าการใช้กำลังไม่ใช่แผนการที่ดี เขาจึงสั่งให้ฉู่ก้านโหยว นำทหารที่อ่อนแอและชราไปยังค่ายทหารในจังหวัดเซีย ขณะที่เขานำกองกำลังชั้นสูงไปซ่อนตัวสำหรับเข้าต่อสู้กับกองกำลังของเก่อซูห่าน

เดือนที่ 5 เมื่อถึงชนจงได้รับข่าวว่า กองกำลังของฉู่ก้านโหยวมีกำลังพลน้อยกว่า 40,000 นาย เขาก็สั่งให้เก่อซูห่านส่งกองกำลังไปยึดจังหวัดเซีย

เก่อซูห่านส่งจดหมายถึงถึงชนจงในทันทีว่า “อ๋านหลู่ซานมีประสบการณ์เป็นอย่างมาก และการที่เขาเริ่มต้นการกบฏ เขาจะต้องเตรียมความพร้อมแล้วอย่างแน่นอน เขาใช้กองกำลังที่อ่อนแอและชราเพื่อล่อลวงพวกเรา หากพวกเราก้าว

เข้าไป พวกเราก็จะตกหลุมพรางของเขา นอกจากนี้ พวกกบฏอยู่ระหว่างทาง พวกเขาจึงมีความได้เปรียบด้านความเร็ว ส่วนกองกำลังของพวกเราอยู่ในด่านฉงและพวกเราก็มีข้อได้เปรียบในเรื่องการป้องกัน พวกกบฏนั้นไร้หัวใจ และพวกเขาได้สูญเสียความเชื่อมั่นของประชาชนไปแล้ว อีกไม่นาน พวกเขาจะเกิดความวุ่นวายขึ้นภายใน เมื่อถึงตอนนั้น มันยังคงไม่สายเกินไปที่พวกเราจะโจมตี”

ในเวลาเดียวกัน กั๋วจื่ออี้และหลี่กวงปี้ ที่เคยเข้าโจมตีซีซือหมิงในเหอเป่ย์ และได้รับชัยชนะมาแล้ว ทั้งคู่เองก็เห็นด้วยที่จะปกป้องด่านฉงและไม่เข้าโจมตี พวกเขายังสนับสนุนให้นำกองกำลังชั้นเหนือเพื่อยึดฟ่านหยาง กดดันให้กองทัพกบฏล่มสลายจากภายใน

อย่างไรก็ตาม มหาเสนาบดี หยางกั้วจิ้งกลับสงสัยในแผนการของเก่อซูห่าน และเขากล่าวกับถึงชนจงว่า “การที่เก่อซูห่านไม่เคลื่อนไหวเช่นนี้ มันจะทำให้พวกเราสูญเสียโอกาส”

ถึงชนจงเชื่อคำกล่าวของหยางกั้วจิ้ง และเขาไม่ได้กังวลเกี่ยวกับแผนการของกั้วและหลี่ เขาส่งราชโองการออกไป บังคับให้เก่อซูห่านออกไปต่อสู้อย่างรวดเร็ว

สิ่งที่เคยเกิดขึ้นกับเฟิงฉางผิงและเกาเสียนจี บังคับให้เก่อซูห่านต้องส่งกองกำลังออกไป ในวันที่ 4 ของเดือนที่ 6 เมื่อถึงวันที่ 7 กองกำลังของเขาก็ได้พบกับกองกำลังของฉู่ก้านโหยวบนที่ราบหลังเปาตะวันตก

ฉู่ก้านโหยวจัดให้กองกำลังชั้นสูงของเขาตั้งมั่นอยู่บนภูเขาทางใต้ และเขานำกองกำลังของเขาออกไปต่อสู้กับกองทัพถึงในวันที่ 8

กองทัพถึงมีกำลังพล 50,000 นาย นำโดยหลิวซีหลี่เป็นแนวหน้า และอีก 100,000 นาย ที่นำโดยางจิ้งเป็นแนวหลัง กองทัพถึงยังมีกำลังพลอีก 30,000 นาย ที่ถูกส่งไปยังชายฝั่งทางเหนือของแม่น้ำเหลือง สำหรับเข้าช่วยเหลือน

ขณะที่กองทัพทั้งสองเข้าปะทะกัน เมื่อกองทัพถึงเห็นว่ากองทัพกบฏไร้ระเบียบและหลบหนี พวกเขาจึงไล่ล่าศัตรูเข้าไปในหุบเขาเพื่อไขว่คว้าชัยชนะ อย่างไรก็ตาม กองกำลังของกองทัพกบฏที่หลบซ่อนอยู่ก็ปรากฏตัวขึ้น พร้อมทั้งขว้างหินและไม้จำนวนมากลงมา ทำให้กองทัพถึงที่รวมตัวกันอยู่ในเส้นทางภูเขาแคบๆ ได้รับความสูญเสียอย่างรุนแรง

เก่อซูห่านสั่งให้รถศึกพุ่งไปข้างหน้า เพื่อพยายามเปิดทาง อย่างไรก็ตาม กองทัพกบฏได้ใช้เปลวเพลิงเผารถศึกฟางขวางกั้นเส้นทางเอาไว้ กองทัพถึงจึงถูกทำให้ตาบอดจากหมอกควัน และถูกยิงโดยฝนธนูจนทั่วทั้งกองทัพกลายเป็นสับสนวุ่นวาย เมื่อถึงตอนนี้ พวกเขาก็รู้ได้ในทันทีว่านี่เป็นกับดัก

ในเวลานั้น ฉู่ก้านโหยวสั่งให้กองกำลังทหารม้าถล่มขึ้นสูงเข้าโจมตีจากหุบเขาทางใต้ กองทัพถึงถูกล้อมจากทั้งด้านหน้าและด้านหลัง พวกเขาเต็มไปด้วยความ

สับสนุ่นวาย บางคนถอดชุดเกราะของพวกเขา และหลบหนีเข้าไปในหุบเขา ขณะที่บางคนถูกบีบให้ก็กระโดดลงไปในแม่น้ำเหลือง และจมน้ำตาย

เมื่อกองกำลังแนวหลังเห็นว่ากองกำลังแนวหน้าพ่ายแพ้ ขวัญกำลังใจของพวกเขาก็ลดต่ำลงก่อนที่จะพวกเขาจะหันได้ออกไปต่อสู้ กองทัพถึงที่อยู่ชายฝั่งทางเหนือของแม่น้ำเหลืองก็รีบล่าถอยกลับไปเช่นกัน จากกองทัพถึง 200,000 นาย มีเพียง 80,000 นายเท่านั้น ที่ล่าถอยกลับไปถึงด่านถง

ในวันที่ 9 ฉู่ก้านโหยวกก็เข้าโจมตีด่านถง

เก่อซู่หานถูกบังคับให้ยอมจำนนต่ออ๋านหลู่ซ่าน

การสู้รบในครั้งนี้ เป็นไปตามการซุ่มโจมตีทั่วไปในประวัติศาสตร์จีน ถึงชนจงเข้าใจสถานการณ์ผิด เขาปฏิเสธความคิดที่จะป้องกันด่าน และเลือกที่จะโจมตีโต้ตอบแทน ในท้ายที่สุดแล้ว มันก็ยิ่งทำให้สถานการณ์ของการกบฏเลวร้ายมากขึ้น

ฉู่ก้านโหยวล่องลงกองทัพถึงออกไป และใช้กองกำลังชั้นสูงที่ซ่อนอยู่ออกมา ลอบโจมตีพวกเขาและได้รับชัยชนะมา

เมื่อรู้ที่ด่านถงถูกยึดแล้ว ฉางอานก็กลายเป็นสับสนุ่นวาย มีเพียง 1-2 คนเท่านั้น ที่เข้าร่วมการประชุม จากเหล่าข้าราชการหลายร้อยคน เมื่อถึงชนจงกล่าวว่าเขาจะนำกองทัพด้วยตัวเอง ไม่มีใครเชื่อเขาเลย

สุดท้ายแล้ว เขาก็นำหยางกุ้ยเฟย, เจ้าชาย, ลูกหลานของเขา, หยางกั๋วจิ้ง, เว่ยฟางจิง และฉินชวนหลี่ หลบหนีไปยังมณฑลเสฉวน ภายใต้การปกป้องของทหารองครักษ์

สิ่งที่เกิดขึ้นต่อจากนี้คือการกบฏหม่าเว่ย์ยี่

การสู้รบที่ด่านถง เป็นจุดเปลี่ยนสำคัญของการกบฏอ๋านหลู่ซ่าน หากพวกเขายังรักษาด่านถงเอาไว้ได้ โอหยางโซ่วมันใจ 90% ว่าจะชนะในสงครามครั้งนี้ ไม่อย่างนั้นเขาคงเผชิญกับปัญหาครั้งใหญ่

.....

ที่นอกเมืองฉางอาน โอหยางໂໜ໊ได้พบกับเฟิงฉิวฮวง และประกาศจากระบบก็ตั้งขึ้น

“แจ้งเตือนสงคราม : การกบฏอ่านหลู่ซาน มีลอร์ดเข้าร่วมทั้งสิ้น 8 คน กำลังพลรวม 450,000 นาย, ลอร์ดฝ่ายราชวงศ์ถัง 2 คน กำลังพลรวม 150,000 นาย, ลอร์ดฝ่ายอ่านหลู่ซาน 6 คน กำลังพลรวม 300,000 นาย!”

“แจ้งเตือนสงคราม : เนื่องจากเสียเปรียบด้านกำลังพล จากกฎของแผนที่สมรภูมิ ฝ่ายราชวงศ์ถังจะได้รับการป้องกัน เพิ่มขึ้น 50%”

เนื่องจากฝ่ายราชวงศ์ถังมีเพียงครึ่งหนึ่งของฝ่ายอ่านหลู่ซาน ฝ่ายราชวงศ์ถังจึงได้รับบัพที่ใหญ่มาก

“แจ้งเตือนสงคราม : จากตำแหน่งและคะแนนการกุศล ตัวแทนฝ่ายราชวงศ์ถังคือ เจ้า ฉีเยว่ห่วยี่, ตัวแทนฝ่ายอ่านหลู่ซานคือ มาร์ควิสชั้น 1 ตีเฉิน”

แม้ว่าจะได้รับยันต์การกุศล ตีเฉินก็ยังคงมีช่องว่างเล็กๆจากตำแหน่งดยุค ใครจะรู้ว่า เขาจะเลื่อนขึ้นไปหลังจากที่สงครามครั้งนี้สิ้นสุดลงหรือไม่

หากสิ่งนั้นเกิดขึ้น จีนก็จะได้อ่อนรับราชวงศ์ที่สองในไม่ช้า

โอหยางໂໜ໊หยุดความคิดของเขา และเข้าไปถามขุนพลที่รับลงทะเบียนว่า “ท่านขุนพล พวกกบฏอยู่ที่ใด แล้วพวกเรายังรักษาด่านถนัดได้อยู่หรือไม่?”

“ด่านถนัดถูกยึดแล้ว พวกท่านทั้งสองมาช่วยเหลือพวกเราได้ทันเวลาพอดี” คำตอบของเขาทำให้โอหยางໂໜ໊และเฟิงฉิวฮวงประหลาดใจ

เฟิงฉิวฮวงกล่าวติดตลกครึ่งจริงครึ่งจึ่งว่า “บ้าเอ๊ย พวกเราจะแพ้ในครั้งนี้ เหตุใดพวกเราไม่นำกองกำลังของพวกเราขึ้นไปบนภูเขา และปล่อยให้กระแสน้ำจบสงครามครั้งนี้ไปซะล่ะ”

เมื่อได้ยินคำกล่าวของเธอ โอหยางໂໜ໊ไม่ตอบสนองใดๆ แต่ใบหน้าของขุนพลเปลี่ยนไป

โอหยางโซวอี้มให้กับขุนพล แล้วกล่าวว่า “ไม่ต้องกังวล ในเมื่อพวกเราอยู่ที่นี้แล้ว พวกเราก็จะไม่จากไป ช่วยข้าบอกกับพระราชวังที่ว่า ข้าจะไปเข้าพบฝ่าบาทในไม่ช้า”

“ข้อรับ!”

เมื่อเห็นลักษณะที่สับสนของเฟิงฉิวฮวง โอหยางโซวกียิ้มและกล่าวว่า “ไปที่เต็นท์กันเถิด”

ช่วงเวลาของสงครามช่างน่าตกตะลึงอย่างแท้จริง หลังจากที่ฉางอานถูกยึดครองไป พวกเขาก็หยุดการรบลงได้สำเร็จ แต่มันจะเกิดขึ้นหลังจากนี้อีกหลายปี

ความแตกต่างระหว่างแผนที่สมรภูมิและประวัติศาสตร์ก็คือ การคงอยู่ของผู้เล่น

หากอ่านหลู่ซ่านมีกองทัพพันธมิตรหยานหวง 300,000 นาย พวกเขาจะถูกกลืนกินโดยเจ็ดรัฐต่างๆของราชวงศ์ถังในประวัติศาสตร์หรือไม่? พวกเขาอาจจะไม่ถูกกลืนกิน

ด้วยมีที่เงินอยู่ที่นั่น บุตรชายของอ่านหลู่ซ่าน อ่านฉิงสู่ ที่พยายามสังหารพ่อของเขา และทำให้เกิดความวุ่นวายในฝ่ายอ่านหลู่ซ่านจะไม่เกิดขึ้น

สถานการณ์ทั้งหมดแย่มากสำหรับฝ่ายราชวงศ์ถัง

เมื่อกลับไปเต็นท์ โอหยางโซวกล่าวกับเฟิงฉิวฮวงว่า “โกอาจจะไม่สร้างทางตันให้กับพวกเรา มันดูเหมือนว่าจะเป็นไม่ได้ เพราะพวกเรายังไม่พบกุญแจสำคัญในการทำลายสถานการณ์”

“แต่ด่านถงถูกยึดแล้ว และศัตรูจะมาถึงฉางอานเร็วๆนี้ พวกเราไม่มีเวลาเหลืออีกแล้ว” เฟิงฉิวฮวงยังคงมองโลกในแง่ร้าย

โอหยางโซวยิ้ม “อย่างเพิ่งกังวล ข้าจะไปพบถังชวณจงในตำนานเสียก่อน แล้วพวกเราค่อยคุยกันหลังจากนั้น”

“ตกลง”

หลังจากที่เฟิงฉิวหวงออกไปแล้ว โอหยางໂ໊วก็กล่าวกับผางถงว่า “พวกเราจะทำลายสถานการณ์นี้ได้อย่างไรนั้น ทั้งหมดขึ้นอยู่กับท่านแล้ว”

ในการเดินทางครั้งนี้ โอหยางໂ໊วไม่ได้พาเจี๋ยสู่มาด้วย แต่เป็นผางถงที่เขานำมาแทน มันเป็นธรรมดาที่โອหยางໂ໊วจะต้องสร้างโอกาสให้ผางถงส่องประกาย เพื่อให้เขามีที่ยืนในสำนักที่ปรึกษาการปกครอง

โອหยางໂ໊วรู้ว่าเขาจะใช้คนอย่างไร

“องค์ราชาอย่าได้กังวล ข้าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง” ภาคถงเต็มไปด้วยความภาคภูมิใจ เนื่องจากเขาเปลี่ยนฝ่ายจากซู-อันมาเป็นต้าเซี่ย และย้ายเข้าสู่สำนักที่ปรึกษาการปกครองที่เต็มไปด้วยเหล่านักวางกลยุทธ์ จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะอยากแสดงความสามารถของเขา

ภายในสำนักที่ปรึกษาการปกครอง นอกเหนือจากจางเหลียงแล้ว เจี๋ยสู่, จูໂ໊ว และฉินกง ล้วนแล้วแต่มาจากยุคสมัยเดียวกับเขา

ก่อนที่จะออกไป ผางถงกล่าวว่า “องค์ราชา หลังจากที่ท่านพบถึงชว่นจงแล้ว ท่านควรจะหาเวลาพบกับองค์ชายหลี่เสี๋ยง”

โອหยางໂ໊วตกตะลึง และรอยยิ้มก็ปรากฏขึ้นที่มุมปากของเขา

การที่ผางถงกล่าวออกมาเช่นนี้ มันพิสูจน์แล้วว่า ในระหว่างช่วงเวลาเตรียมพร้อม 3 วัน เขาได้ทำงานอย่างหนักสำหรับสงครามครั้งนี้ ความจงรักภักดีของเขาน่าสรรเสริญเป็นอย่างมาก จึงเป็นธรรมดาที่โອหยางໂ໊วจะเชื่อมั่นใจตัวเขา

“ใครจะรู้ว่า ข้าจะได้พบกับหยางกู่เฟยในตำนานหรือไม่?” โອหยางໂ໊วมองไปที่กำแพงสูงใหญ่ที่น่าเกรงขาม

ณ แผนที่สมรภูมิ, ลั่วหยาง

ตี้เฉินและคนอื่นๆ นำคนของพวกเขาออกไปนอกเมืองลั่วหยาง เมื่อเขารู้ว่าด่านถูกยึดแล้ว ตี้เฉินก็ยิ้มออกมาและกล่าวว่า “ในครั้งนี้ แม้แต่โกอาเกียยังยืนข้างพวกเรา มาดูกันว่า จิ้งจอกเผ่าจะสามารถทำอะไรได้บ้าง”

“ฮ่าๆๆ”

ซุนเซินจุนและคนอื่นๆ หัวเราะออกมา การเอาชนะโอหยางโซวในแผนที่สมรภูมิซีกครั้งนั้นมีความหมายเป็นอย่างมาก และมันก็ยังจะช่วยเพิ่มความมั่นใจให้พวกเขาเป็นอย่างมากด้วย

ตี้เฉินกล่าวว่า “หลังจากพบกันอ่านหลู่ซานแล้ว พวกเราจะนำกองกำลังของพวกเราไปยึดฉางอาน และไม่ให้อีกโอกาสใดๆ แก่จิ้งจอกเผ่า”

“นั่นถูกต้องแล้ว!” สีอั่งป้าเห็นด้วย

ด้วยมีกำลังพลถึง 300,000 นาย ตี้เฉินและคนอื่นๆ ไม่แม้แต่จะเห็นอ่านหลู่ซานอยู่ในสายตา ช่วงเวลาที่กองทัพพันธมิตรหยานหวงมาถึงลั่วหยาง พวกเขาก็ตัดสินใจแล้วว่า ฝ่ายอ่านหลู่ซานขึ้นอยู่กับพวกเขา

.....

ณ ฉางอาน, ขานเมืองทางตะวันออก

เนื่องจากโอหยางโซวกำลังจะเข้าเมืองไปพบถังชวนจง เขาจึงไม่จำเป็นต้องเดินไปทั่วทั้งเมืองฉางอาน ในความเป็นจริง เพียงเขาเข้าเมืองไปทางประตูตะวันออก สิ่งก่อสร้างแรกทางขวาก็คือ พระราชวังสิงฉิง

พระราชวังสิงฉิงเป็นที่อยู่อาศัยของถังชวนจง ขณะที่เขาขึ้นครองตำแหน่งราชาฟาน มันได้ถูกขยายออกไปจนกลายเป็นหนึ่งในสามพระราชวังหลักของเมือง โดยอีก 2 แห่งก็คือ พระราชวังไท่จี และพระราชวังไท่หมิง

ในระหว่างปีไค่หยุนและเทียนปอ พระราชวังสิงฉิงเป็นศูนย์กลางการปกครองของราชวงศ์ถัง และเป็นสถานที่ที่ถึงชนจงและหยางกุ้ยเฟยอาศัยอยู่ หลังจากการกบฏอ๋านหลู่ซ่าน พระราชวังสิงฉิงก็สูญเสียตำแหน่งในฐานะศูนย์กลางการปกครองไป และกลายเป็นเพียงที่พักอาศัยชั่วคราวของจักรพรรดิเท่านั้น

ในห้องโถงสิงฉิง, โอบายงโซวพบกับถึงชนจง และมหาเสนาบดี หยางกั๋วจิ้ง

ในฐานะจักรพรรดิที่ครองราชย์นานที่สุดของราชวงศ์ถัง หลี่หลงจี้(ถึงชนจง)มีอายุถึง 72 ปีแล้ว ผมของเขากลายเป็นสีขาวและผิวหนังเหี่ยวแห้งแล้ว ร่างของเขาไม่ได้ดูแข็งแรงและน่าเกรงขามเหมือนสมัยหนุ่มๆอีกแล้ว

หลี่หลงจี้สามารถปรับโครงสร้างจักรวรรดิได้ตั้งแต่เขายังเยาว์ มั่นขยาดตัวอย่างรวดเร็วและเผยแพร่ชื่อเสียงของเขาออกไปไกล เต็มเต็มความทะเยอทะยานในช่วงหลายทศวรรษของเขาของเขา

ในฐานะจักรพรรดิที่ยืนอยู่บนจุดสูงสุด หลี่หลงจี้สามารถดำเนินประเทศที่กำลังยากลำบากในครั้งที่เขาขึ้นปกครอง จนผ่านไป 20 ปี เขาก็สามารถคืนความสงบสุขให้กับทุกคนได้ มีผู้ปกครองคนใดในสามยุคสมัยที่สามารถทำเช่นเขาได้บ้าง?

แม้แต่คนที่ทรงความสามารถอย่างฉินซีหวง และคนที่ทรงสติปัญญาอย่างจักรพรรดิฮั่นหวู่ ก็ไม่สามารถจะสร้างความรุ่งเรืองเช่นนี้ได้ ในช่วงที่เขาอยู่บนจุดสูงสุดของชีวิต มีมากกว่า 70 ประเทศ ที่ส่งคนมาเยือนเขาจากระยะไกล มันทำให้เขามีความสุขอย่างแท้จริง

ในเวลาเดียวกัน มันก็ทำให้เหนื่อยอย่างมากด้วยเช่นกัน

กล่าวโดยทั่วไปแล้ว มันหาได้ยากอย่างมากที่ใครจะมีอายุถึง 70 ปี และมันก็ยังยากที่จะมีจักรพรรดิอายุถึง 70 ปี

หลี่หลงจี้สร้างปาฏิหาริย์ แม้ว่าเขาจะมีช่วงเวลาที่ยุ่งวุ่นวายก่อนอายุ 50 ปี เขาก็ยังมีลูกชายถึง 30 คน และลูกสาวอีกถึง 29 คน

การกบฏของอ๋านหลู่ซ่าน ทำให้หลี่หลงจี้รู้สึกแย่และเหนื่อยหน่ายเป็นอย่างมาก

หลี่หลงจี้รักและเขาปฏิบัติกับอ่านหลู่ซานเป็นอย่างดี เขามอบตำแหน่ง, เงิน, กองกำลัง และชื่อเสียงตามที่เขาต้องการให้

อย่างไรก็ตาม อ่านหลู่ซานก็ยังคงก่อกบฏ

การสูญเสียด้านองทำให้การป้องกันในจิตใจของเขาเสื่อมสลายไป ในเวลานี้ เขาต้องการจะหลบหนีจากฉางอานไปยังมณฑลเสฉวน เพื่อหลีกเลี่ยงสิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบันทั้งหมด และใช้ชีวิตที่ยังเหลือของเขากับเหล่าสาวงาม

หยางกั๋วจิ้งอายุเพียง 40 ปีเท่านั้น ในเวลานี้ เขามีพลังอำนาจอย่างแท้จริง น้องสาวของเขา หยางหยูฮวน(หยางกู่เฟย)เป็นหญิงงามลุ่มเมือง รูปลักษณ์

ของเขาจึงไม่ด้อยไปกว่าเธอมากนัก อย่างไรก็ตาม ใบหน้าของเขากลับเต็มไปด้วยความกังวลและหวาดกลัว

ตามประวัติศาสตร์ เสนาบดีผู้นี้ก้าวข้ามหลี่หลินฟู่ และป็นขึ้นสู่จุดสูงสุดได้อย่างรวดเร็ว แต่เขาก็จบชีวิตอย่างรวดเร็วด้วยเช่นกัน

กล่าวอย่างเป็นกลาง ไม่ว่าหลี่หลินฟู่จะเจ้าแผนการเพียงใด และใช้อำนาจในทางที่ผิดมากเพียงใด มันก็ไม่สามารถจะสร้างความเสียหายให้กับประเทศอย่างรุนแรงได้ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากทริคค์ของเขา ไม่ว่าจะเป็นเหล่าข้าราชการหรือขุนพล เขาสามารถจะกดดันพวกเขาและทำให้พวกเขายอมโอนอ่อนได้

สิ่งนี้คล้ายกับหยานช่ง ที่เพิ่งจะเข้าร่วมกับต้าเซี่ย

อ่านหลู่ซีเป็นที่รักของจักรพรรดิ เขาจึงไม่เห็นข้าราชการหรือขุนพลคนใดในสายตา มีเพียงหลี่หลินฟู่เท่านั้นที่เขาแสดงความเคารพและถึงกับแสดงความหวาดกลัวออกมา

การได้พบกันเขา แม้จะในฤดูหนาว อ่านหลู่ซานก็ยังมีเหงื่อออกจนชุ่มเสื้อผ้าของเขา

อ่านหลู่ซานเพาะเลี้ยงสายลับไว้ภายในเมือง ทุกครั้งที่เขากลับไปยังฟานหยาง เขาจะสนใจคำแนะนำของหลี่หลินฟู่มากที่สุด หากสายลับนำคำกล่าวที่ดีกลับมา เขาก็

จะสบายใจ แต่หากหลี่หลินฟู่แสดงความไม่พอใจออกมา อ่านหลู่ซ่านก็จะกลายเป็น ตื่นตระหนกและพิมพ์ออกมาว่า “โอ้ไม่ ข้ากำลังจะตาย”

หากหลี่หลินฟู่ยังไม่ตาย อ่านหลู่ซ่านก็จะไม่กล้าก่อกบฏอย่างแน่นอน

นอกจากนี้ ในฐานะเสนาบดีที่มุ่งเน้นไปที่เรื่องของระบบและงานของเขา แม้ว่าหลี่หลินฟู่จะใช้อำนาจของเขาในทางที่ผิด เขาก็ยังทำในสิ่งที่เขาควรจะทำ เขาผลักดัน นโยบายที่เป็นประโยชน์จำนวนมากออกไป และไม่มีอันใดเลยที่เสียเปล่า

อย่างไรก็ตาม หยางกั๋วจิ้งที่มาแทนที่เขา ไม่เพียงแต่จะมีความสามารถด้อยกว่าเท่านั้น แต่ยังมุ่งเน้นไปที่การดูดซับอำนาจของจักรพรรดิ เขาเป่าหูจักรพรรดิ ใช้ อำนาจในทางที่ผิด และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ โดยที่ไม่ได้ทำอะไรด้วยตัวเองเลย

แม้ว่าพวกเขาจะเป็นเสนาบดีที่มีอำนาจอย่างมากแต่ในหนึ่งประวัติศาสตร์ หลี่หลินฟู่เพียงถูกระบุว่าเป็นเสนาบดีที่น่ารังเกียจ ขณะที่หยางกั๋วจิ้ง เพียงถูกกล่าวว่า เป็นญาติของจักรพรรดิเท่านั้น

การที่กบฏอ่านหลู่ซ่านมาถึงจุดนี้ได้ นั่น มันเป็นเพราะหลี่หลงจี้เข้าใจสถานการณ์ ผิด และหยางกั๋วจิ้งก็ไม่สามารถจะผลักดันความผิดของเขาออกไปได้

มันไม่ได้ไม่มีเหตุผลที่เขาจะถูกสังหารโดยทหารที่โกรธเกรี้ยวในระหว่างการกบฏ หม่าเว่ยยี

ตอนนี้ โอหยางโซวกำลังเผชิญหน้ากับจักรพรรดิซราและเสนาบดีไร้ประโยชน์ การที่เขาสามารถเข้ามาพบกับหลี่หลงจี้ได้ นั่น มันเป็นเพราะกองกำลัง 150,000 นาย ของเขาที่อยู่ด้านนอก

คำกล่าวแรกของหลี่หลงจี้ก็มากเพียงพอที่จะทำให้โอหยางโซวรู้สึกขุ่นเคืองแล้ว “มันเป็นจังหวะที่ยอดเยี่ยม ข้าตัดสินใจแล้วว่า จะเดินทางไปยังมณฑลเสฉวน จงพา คนของเจ้าติดตามข้ามา”

“...”

โอหยางโซวถึงกับพูดไม่ออก

“ฝ่าบาท กองกำลัง 150,000 นาย ที่ข้านำมานี้ ล้วนแล้วแต่เป็นกองกำลังชั้นสูง และสามารถต่อสู้ได้” โอหยางโซวไม่ต้องการจะหลบหนีออกจากฉางอาน เพราะนั่นก็หมายความว่าเขายอมแพ้ไปแล้ว

“บ๊า!”

ภายในห้องโถง เสียงตะโกนดังขึ้นขณะที่หยางกั๋วจิ้งชี้ไปที่โอหยางโซว “ความปลอดภัยขององค์จักรพรรดิสำคัญที่สุด เจ้าวางแผนที่จะต่อต้านคำสั่งหรือ?”

โอหยางโซวขมวดคิ้ว ขณะที่เขาจ้องไปที่หยางกั๋วจิ้ง

ในฐานะราชาแห่งต้าเซี่ย มันคงเป็นเรื่องที่ยากอย่างมากที่บุคคลทางประวัติศาสตร์อย่างหยางกั๋วจิ้งจะสามารถเข้าพบเขาได้ในเวลาปกติ ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงการกระทำที่ยิ่งผยอง แม้จะเป็นในแผนที่สมรภูมิ โอหยางโซวก็จะไม่ยอมให้เกิดขึ้น

“เจ้า...”

เมื่อถูกจ้องมองโดยโอหยางโซว แม้ว่าเขาไม่ต้องการจะยอมรับ แต่เขาก็รู้สึกหวาดกลัวอย่างแท้จริง กลิ่นอายที่มองไม่เห็นนั้นเป็นสิ่งที่เขาไม่เคยสัมผัสมาก่อน แม้แต่กับจักรพรรดิที่อยู่ตรงหน้าของเขา

“แค่ก!แค่ก!” เมื่อหลี่หลงจีเห็นว่าเสนาบดีผู้ซื่อสัตย์ของเขาตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก เขาจึงกล่าวว่า “ไม่จำเป็นต้องทะเลาะกัน พวกเราไม่มีความสามารถที่จะปกป้องฉางอานได้ มันจะดีที่สุดหากพวกเราหลบไปยังมณฑลเสฉวนก่อน”

หากเป็นเมื่อ 10 หรือ 20 ปีก่อน ผู้เล่นนำกองกำลัง 150,000 นายเข้ามา บางทีหลี่หลงจีอาจจะมีความกล้าที่จะต่อสู้กับกบฏ

อย่างไรก็ตาม เวลาไม่เอื้ออำนวย และในปัจจุบัน เขาเพียงต้องการจะหลบหนีออกไปจากสถานที่แห่งนี้เท่านั้น

เมื่อเห็นเช่นนั้น โอหยางโซวก็รู้ได้ในทันทีว่า หลี่หลงจีตัดสินใจแล้ว และมันจะไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงใดๆ “เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าก็คงทำได้เพียงทำตามคำสั่ง อย่างไรก็ตาม ข้ามีคำขอเล็กน้อย โปรดอนุญาตมันด้วย”

“กล่าวมา”

ได้รับคำสัญญาของโอหยางโซว หลีหลงจี้ก็มีความสุขเป็นอย่างมาก ด้วยมีกองกำลัง 150,000 นายนี้ติดตามไปด้วย เขาจะไม่ต้องกังวลอะไรอีก แม้ว่าโอหยางโซว ต้องการนางสนมของเขา นอกเหนือจากหยางก๊วยเพยแล้ว หลีหลงจี้ยินดีจะมอบให้ทั้งหมด

โอหยางโซวกล่าวว่า “เพื่อป้องกันไม่ให้ประชาชนเกิดความไม่มั่นคงและก่อความวุ่นวายภายในเมือง โปรดให้ข้านำกองกำลังเข้ามาปกป้องเมือง และรับรองความปลอดภัยให้แก่ท่าน”

ในระหว่างการสู้รบที่ด้านอง กองกำลังที่มีในฉางอานและลั่วหยาง รวมไปถึงกองกำลังที่รับสมัครใหม่จากฉางอานและลั่วหยาง ทั้งหมดถูกใช้ไปแล้ว

กองกำลัง 200,000 นาย ที่ราชวงศ์รวบรวมมา ถูกทำลายไปแล้ว

ตอนนี้ มีเพียงองครักษ์ 3,000 นาย ที่อยู่ปกป้องพระราชวังเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ มันจึงไม่น่าแปลกใจใดๆที่หลีหลงจี้จะต้องการหลบหนี ไม่อย่างนั้น เขาคงจะถูกจับเป็นโดยอ้านหลู่ซ่าน

เมื่อได้ยินว่าโอหยางโซวต้องการจะนำกองกำลังเข้ามาช่วยป้องกัน หลีหลงจี้ก็ไม่ได้คิดมากอะไรและตอบตกลงในทันที

เห็นว่าโอหยางโซวเอาใจใส่เป็นอย่างมาก จึงเป็นธรรมดาที่หลีหลงจะตอบแทน เขามอบฉายาด้วยตัวเอง และยังมีมอบเหรียญตราอีกชิ้นหนึ่งให้ ด้วยมัน เขาจะสามารถนำกองกำลังเข้ามาในเมืองได้ โดยไม่มีสามารถจะหยุดเขาได้

เมื่อหยางกั๋วจิ้งเห็นเช่นนั้น เดิม เขาต้องการจะเล่นตลกบ้างอย่าง อย่างไรก็ตาม หลังจากที่โอหยางโซวทำให้เขาตื่นตระหนกมาแล้ว และเขายังไม่ฟื้นคืนความรู้สึกทั้งหมดกลับมา เขาก็ทำได้เพียงมองดูสิ่งที่เกิดขึ้นเท่านั้น

เป็นธรรมดาที่เขาจะรู้สึกเหมือนถูกคุกคาม และดวงตาของเขาก็เต็มไปด้วยความอิจฉา

สำหรับโอรหฺยงโชนว? เขาไมม่แม้แต่จะมองไปที่หฺยงกั้วจ้้ง เขาเพีย้งแค่รับเหรียญ
ตรามาและกลับออกไปเท่านั้น

“ฝ่าบาท ท่านไมม่ปฏิบัติกับผู้เล่่นดีเกินไ้ไปหน้่อยหรือ?” เมื่อโอรหฺยงโชนวออกไป
แล้ว หฺยงกั้วจ้้งก็พยายามบ่มเพาะความบาดหมาง

“ไมม่ต้องกังวล ตราบเท่าที่พวกเขาหนีไปยั้งมณฑลเสฉวนได้ มันจะกลายเป็นเรื่อง
ง่ายที่พวกเราจะจัดการกับผู้เล่่นคนนั้น”

“ฝ่าบาททรงสติปัญญานัก”

.....

โอรหฺยงโชนวเดินออกมาจากพระราชวังสิงฉิง เขาไมม่ได้กลับไปค้ายทหาร แต่เขา
กลับเดินไปที่คฤหาสน์ขององค์ชายแทน

TWO ตอนที่ 993 หนึ่งจักรพรรดิพิทักษ์ประเทศ, หนึ่งผู้ปกครองจะตายเพื่อมัน

โอหยางโซวไม่ได้รีบเร่งไปที่คฤหาสน์ของลอร์ด เขามอบเหรียญตราที่ได้รับมาจากหลี่หลงจี้ให้กับองครักษ์ส่วนตัวของเขาและออกคำสั่งว่า “มอบสิ่งนี้ให้กับท่านที่ปรึกษา และบอกให้เขานำกองกำลังเข้าเมือง”

“พะยะค่ะ องค์ราชา!” องครักษ์รีบหันหลังและกลับออกไปทันที

ด้วยกองกำลังขั้นสูง 150,000 นาย โอหยางโซวสามารถทำสิ่งต่างๆที่เขาต้องการได้ แต่มันจะไม่ประสบความสำเร็จ นี่เป็นเหตุผลที่ผางถงบอกให้เขาไปพบองค์ชายหลี่เสี๋ยง

ในฐานะองค์ราชาแห่งราชวงศ์ถัง หลี่เสี๋ยงมีชีวิตที่ไม่สู้ดีนัก

ขณะที่เขาถูกกำหนดให้เป็นผู้ปกครองคนต่อไป หลี่เสี๋ยงก็ตกอยู่ภายใต้แรงกดดันจากทั้งหลี่หลินฟู่และหยางกั้วจิ้ง ซึ่งมันทำให้ชีวิตของเขาตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากอย่างมาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ช่วงเวลาของหลี่หลินฟู่ เพื่อลบล้างฝ่ายขององค์ชาย หลี่หลินฟู่ได้สร้างเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการแต่งงานของหลี่เสี๋ยง 2 ครั้ง ผลที่ออกมาก็คือการหย่าร้างทั้ง 2 ครั้ง ซึ่งมันทำให้หลี่เสี๋ยงรู้สึกขมขื่นอย่างมาก และเขาได้รับบาดเจ็บทางใจจากมัน

จากนั้นก็เป็นอย่างกั้วจิ้ง เขาก้าวออกมาต่อสู้แย่งชิงอำนาจกับหลี่เสี๋ยง ดูผิวเผิน เมืองฉางอานจะสงบเป็นอย่างมาก แต่ในความเป็นจริงแล้ว มันอันตรายอย่างแท้จริงเมื่อกบฏอานหลู่ซ่านยึดอำนาจได้ หลี่เสี๋ยงก็ค้นพบโอกาสของเขา

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า บุคคลที่วางแผนการกบฏหมาเหว่ยยี่ก็คือ หลี่เสี๋ยง

ถึงชนจรงรีบหนีไปยังมณฑลเสฉวน เขานำเพียงองครักษ์ 3,000 นาย ติดตามไปด้วย หลี่เสี๋ยงมีกำลังพลของเขา 2,000 นาย ซึ่งรวมไปถึงกองกำลังองครักษ์ขั้นสูงอย่าง องครักษ์มังกรทะยาน

ในวันที่ 14 ของเดือนที่ 6 ขณะที่เหล่าทหารหิวโหยและเหน็ดเหนื่อย พวกเขาก็เริ่มที่จะบ่นออกมา นี่ทำให้หลี่เสียงผู้วางแผนอยู่ในเงามืดคว้าโอกาส

หยางกั๋วจิ้งถูกไล่ล่าโดยกองกำลังทหารองครักษ์ เมื่อเขาไปถึงประตูทางตะวันตกของหมาเว่ยยี่ เขาก็ถูกสังหาร ลูกชายของเขา หยางชวน และภรรยาของเขา ก็ถูกสังหารในระหว่างความวุ่นวายนั้น

หลี่เสียงวางแผนการกบฏ เขาทำการสังหารหมู่ตระกูลหยาง และเชื้อหอกของเขาไปที่ถังชวนจง ถังชวนจงที่เข้าสู่มณฑลเสฉวนแล้ว ไม่สามารถจะทำอะไรได้อีกต่อไป พ่อและลูกชายแยกจากกันด้วยเหตุนี้

เทียนปอปีที่ 15 เดือนที่ 7 วันที่ 9

หลี่เสียงมาถึงหัวหลิง หลังจากเตรียมการและวางแผนการต่างๆพร้อมแล้ว ในวันที่ 12 เขาก็จัดพิธีราชาภิเษกแบบง่ายๆที่ประตูเมืองทางใต้

เมื่อถึงจุดนั้น การกบฏอ่านหลู่ซ่านก็พบกับจุดเปลี่ยนใหม่

เมื่อเขาได้ยินว่าโอหยางโซ้วมาพบเขาที่นี่ หลี่เสียงก็ไม่กล้าจะดูเบา และเชิญโอหยางโซ้วเข้าคฤหาสน์เป็นการส่วนตัว

หลี่เสียงในปัจจุบันอายุ 45 ปีแล้ว และเขาก็ไม่ใช่ชายหนุ่มที่น่าเกรงขาม เขาเป็นคนอวบเล็กน้อย และใบหน้าของเขาก็เป็นชายวัยกลางคนที่ดูไม่ค่อยสู้ดีนัก

โอหยางโซ้วไม่สามารถจะจินตนาการได้เลยว่า บุคคลเช่นนี้มีความกล้าที่จะเริ่มการกบฏได้อย่างไร การกบฏหมาเว่ยยี่ถูกวางแผนมาเป็นอย่างดี ดูจากช่วงเวลาและจังหวะแล้ว หลี่เสียงคงจะเริ่มวางแผนการแล้วอย่างแน่นอน

“องค์ชายต้องการจะใช้วิธีใดในการสังหารหยางกั๋วจิ้งหรือ?” โอหยางโซ้วถามโดยตรง

‘เพื่อง!’

ถ้วยเคลือบหยกประณีตหลุดออกจากมือของเขา และมันตกพื้นแตกออกเป็นชิ้นๆ ในยุคของถังชวนจง วิธีการชงชามีอิทธิพลมากขึ้น นักบุญชาห์ใหญ่ ก็ปรากฏตัวขึ้นหลังจากการกบฏอ๋านหลู่ซาน

หลี่เสี่ยวอาจจะไม่สังเกตตัวเอง แต่ใบหน้าของเขาซีดขาวและตัวของเขาสั่นไหว “ท่าน ท่านกล่าวอะไร ข้าไม่ ข้าไม่เข้าใจ”

โอหยางโซวอี้ม “องค์ชายอย่าได้กังวล สิ่งที่ท่านต้องการจะทำนั้น ด้วยกำลังพล 150,000 นายของข้า ข้าสามารถช่วยให้ท่านทำมันสำเร็จได้ในฉางอาน ดูเหมือนว่าข้าจะล้มเจ้าข้าบางอย่างแก่ท่าน ในตอนนี้ องค์จักรพรรดิได้อนุญาตให้ข้าเคลื่อนพลเข้ามาปกป้องเมืองแล้ว”

หลี่เสี่ยวไล่คนรับใช้ที่กำลังทำความสะอาดถ้วยชาออกไป เขาสงบลงและกล่าวว่า “หากเป็นเช่นนั้น แล้วข้าจะต้องทำอะไร?”

โอหยางโซวพยักหน้า “องค์ชาย ท่านเคยได้ยินประโยคนี้หรือไม่?”

“เชิญกล่าว” หลี่เสี่ยวกล่าวอย่างเคารพ

“หนึ่งจักรพรรดิพิทักษ์ประเทศ, หนึ่งผู้ปกครองจะตายเพื่อมัน”

หลี่เสี่ยวตกตะลึง คำกล่าวนี้เกิดขึ้นในสมัยราชวงศ์หมิง จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับมัน “แล้ว สิ่งที่ท่านกำลังจะกล่าวก็คือ ต้องการให้ข้าอยู่ในฉางอาน?”

“แล้ว ท่านกล้าหรือไม่?”

หลี่เสี่ยวได้ยอมแพ้ไปแล้ว แม้ว่าเขาจะเป็นองค์ชาย แต่ในช่วงเวลานี้ เขาต้องกลัวผู้เล่นที่อยู่ตรงหน้าเขา เขากัดฟันและกล่าวว่า “ด้านถูกยึดไปแล้ว พวกเราจะปกป้องฉางอานได้อย่างไร?”

ความกังวลเกี่ยวกับการปกป้องฉางอานเป็นเพียงหนึ่งในเหตุผล หลี่เสี่ยวยังมีความคิดอื่นอยู่ด้วยเช่นกัน เขาต้องการจะติดต่อกับกั๋วจื่ออี้ ไม่ว่าอย่างไร กองทัพลังก็ยังคงจงรักภักดีต่อราชวงศ์ถัง มันแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับกองทัพผู้เล่น

โอหยางโซวสามารถมองผ่านความคิดของหลี่เสี๋ยงได้ในทันที และเขากล่าวว่า “ไม่ว่าพวกเราจะสามารถปกป้องมันได้หรือไม่ มันเป็นปัญหาของข้า ท่านไม่จำเป็นต้องกังวลใดๆ”

ใบหน้าของหลี่เสี๋ยงแข็งค้าง และเขาจับเสื้อคลุมแน่น

‘นี่เป็นการดูถูกต่อราชวงศ์’

โอหยางโซวไม่ต้องการจะอยู่ต่ออีก เขาจึงลุกขึ้นและกล่าวว่า “การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่กำลังจะเกิดขึ้น โปรดเตรียมตัวให้พร้อม”

โอหยางโซวใจปัจจุบัน ดูราวกับเสนาบดีที่ทรงอำนาจในประวัติศาสตร์อย่าง ฮั่วกวางหรือตงโจว ในสายตาของหลี่เสี๋ยง เขาดูราวกับเป็นอสูรร้าย

หลี่เสี๋ยงยืนขึ้นอย่างตื่นตระหนก และเขาไม่รู้ว่าจะมีปฏิกิริยาอย่างไร

ก่อนจะกลับออกไป โอหยางโซวกล่าวอย่างเย็นชาว่า “โปรดจำคำกล่าวเหล่านี้เอาไว้ เมืองฉางอานสามารถขาดผู้รักดี, ขาดเหล่าขุนพล และขาดคนฉลาดและมีเมตตาได้ แต่สิ่งเดียวที่มันขาดไปไม่ได้ก็คือ จักรพรรดิ”

เล็บของหลี่เสี๋ยงจิกไปที่หนังของเขา อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้รู้สึกเจ็บปวดใดๆ

.....

หลังจากที่ออกจากคฤหาสน์องค์ชายแล้ว โอหยางโซวก็นำกองกำลังของเขาไปยังที่พักที่หลี่หลงจีเตรียมไว้ให้เขา ข้างใน เฟิงฉิวฮวง, ผางถง และซีฮูกำลังรอเขาอยู่

เมื่อผางถงได้รับเหรียญตราจากโอหยางโซวแล้ว เขาก็เข้าใจในทันที เขาส่งกองกำลังทหารราบคนเถื่อนภูเขาเกราะหนัก 30,000 นาย และองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ 3,000 นาย เข้าไปในเมือง เพื่อรับผิดชอบประตูเมืองที่ใช้ผ่านเข้าออกเมือง

“องค์ราชา เมืองฉางอานอยู่ภายใต้การควบคุมของพวกเราแล้ว” ผางถงรายงาน

โอหยางโซวอี้ม “ท่านที่ปรึกษารู้จักข้าอย่างแท้จริง ถัดไป คือวิธีที่จะทำให้หลี่หลงจี้สละบัลลังก์ ข้าหวังจะให้องค์ชายหลี่เสี๋ยขึ้นไปแทนที่เขา และข้าจะให้ท่านเป็นผู้วางแผนเกี่ยวกับมัน”

หลี่เสี๋ยถูกกำหนดให้เข้ารับตำแหน่งผ่านการกบฏ โอหยางโซวตัดสินใจที่จะให้สิ่งนั้นเกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม พิธีราชาภิเษกของเขาจะไม่ได้อยู่ที่เมืองหวู่หลิง แต่มันจะอยู่ที่ฉางอาน

ด้วยวิธีนี้ โอหยางโซวจะสามารถเข้าควบคุมฝ่ายราชวงศ์ถัง และใช้พลังอำนาจทั้งหมดของฝ่ายในการต่อสู้กับฝ่ายกบฏได้โดยไม่ต้องใช้เพียงกำลังของเขาอีกต่อไป

“องค์ราชาอย่าได้กังวลเลย” ผางถงกล่าวอย่างมั่นใจ

มันเป็นเพียงฉิวหวงที่เต็มไปด้วยความสับสน เธอถามขึ้นว่า “หวู่อี้ ท่านกำลังพยายามจะทำอะไร? พวกเราจะปกป้องฉางอานจริงๆหรือ?”

“นั่นไม่โอเคหรือ?” โอหยางโซวถาม

“นั่นไม่โอเคเลย” เฟิงหวู่โกรธ “นอกเหนือจากทหารคนเลือนภูเขาแล้ว กองกำลังส่วนที่เหลือของพวกเราเป็นทหารม้า แล้วพวกเราจะป้องกันได้อย่างไร?”

“หากมันเป็นเพียงการป้องกัน พวกเราคงจะไม่มีทางได้รับชัยชนะโดยสมบูรณ์ แต่ข้ามีความคิดบางอย่าง” จากนั้น โอหยางโซวก็อธิบายแผนการของเขา

หลังจากที่เขาอธิบายแผนการแล้ว ทั้งห้องก็เงียบสนิท

“ท่านมันบ้า!” เฟิงฉิวหวงอุทาน

โอหยางโซวอี้ม โกอาได้เคลื่อนแผนที่สมรภูมิมารในช่วงเวลาพิเศษ มันทำให้ฝ่ายราชวงศ์ถังประสบปัญหาที่จะตายได้ทุกเมื่อ

“พวกเราต้องทำเช่นนั้นเท่านั้นถึงจะได้รับชัยชนะ เฟิงหวู่ เชื้อข้าเถิด” โอหยางโซวพยายามโน้มน้าวเธอ

โอหยางโซวีย้มออกมาอย่างขมขื่น “ข้าอยู่บนเรือลำเดียวกับท่านแล้ว แล้วข้าจะทำอะไรได้อีก?”

จากนั้น พวกเขาทั้งสองก็ออกไปเตรียมการ กองทัพกบฏสามารถจะมาถึงเมื่อใดก็ได้ พวกเขาไม่เหลือเวลามากนักแล้ว

.....
ณ ลั่วหยาง

เช่นเดียวกับที่โอหยางโซวได้เข้าพบหลี่หลงจี ตี๋เฉินก็ได้เข้าพบอ้านหลู่ซ่าน

คนอย่างอ้านหลู่ซ่านนั้นยากที่จะเชื่อใจใคร และเขามีทฤษฎีที่ว่า ‘กองทัพของใครใหญ่กว่า, กำปั่นของคนผู้นั้นก็จะใหญ่กว่า และกำปั่นของใครใหญ่กว่า คนผู้นั้นก็คือ เจ้านาย’

ตี๋เฉินเป็นผู้นำกองกำลัง 300,000 นาย และพวกเราปรากฏตัวขึ้นที่ลั่วหยางในฉับพลัน มันทำให้อ้านหลู่ซ่านกอดตันเป็นอย่างมาก เดิม อ้านหลู่ซ่านต้องการจะให้อู่ก้านโหยวไม่ต้องรอกำลังเสริม และเข้ายึดฉางอานในทันที แต่เขาก็ถูกตี๋เฉินหยุดเอาไว้

“ฉางอานมีกองกำลังผู้เล่น 150,000 นาย หากอู่ก้านโหยวนำกองกำลังไปที่นั่นก็จะเหมือนส่งพวกเขาไปสู่ความตาย และหากเขาไม่ระมัดระวัง ศัตรูก็อาจจะเข้ายึดด่านลงคืนได้อีกด้วย”

อ้านหลู่ซ่านยังคงไม่อยากจะเชื่อ “กองกำลังผู้เล่นแข็งแกร่งเพียงใด?”

“แม้ว่าข้าจะไม่อยากยอมรับมัน แต่พวกเขาก็แข็งแกร่งเกินกว่าที่ท่านจะสามารถจินตนาการได้” แม้จะมีข้อได้เปรียบเชิงปริมาณอย่างมาก แต่ตี๋เฉินก็ยังคงไม่ประมาทศัตรูของเขา

ศัตรูของเขาคือ นักสร้างปาฏิหาริย์

อ้านหลู่ซ่านถามต่อว่า “เช่นนั้น ในสายตาของเจ้า พวกเราควรจะทำเช่นไร?”

“ให้ผู้ชายโนหะอยู่ปกป้องด้านลงไป เมื่อข้านำกองกำลังไปถึงที่นั่นแล้ว พวกเราก็คงจะเคลื่อนพลไปยังฉางอานพร้อมกัน”

“แล้วหากพวกเราหลบหนีเล่า?”

ตีเฉินยิ้ม “หากพวกเราหลบหนี นั่นจะเป็นสิ่งที่ดีที่สุด”

.....

คืนนั้น, ณ ฉางอาน

กองกำลังทหารราบเกราะหนัก 30,000 นาย ย้ายเข้าเมืองฉางอานแล้ว มันทำให้เมืองหลวงเต็มไปด้วยข่าวลือต่างๆมากมาย

บางคนกล่าวว่า กองทัพนี้มาที่นี่เพื่อพาจักรพรรดิหลบหนี, บางคนกล่าวว่า พวกเขามาที่นี่เพื่อปกป้องฉางอาน และบางคนก็กล่าวว่า พวกเขามาที่นี่เพื่อครอบครองฉางอาน

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น คืนนั้น ฉางอานอยู่ภายใต้เคอร์ฟิว อย่างไรก็ตาม มันแตกต่างออกไปจากก่อนหน้านี้ เหล่าทหารที่ออกราดตระเวน ล้วนแล้วแต่เป็นทหารคนเถื่อนภูเขา

พระราชวังสิงฉิงและคฤหาสน์องค์ชาย กลายเป็นพื้นที่ที่ได้รับการป้องกันอย่างเข้มงวด

คืนนั้น มันถูกกำหนดให้ไม่สงบ

ภายใต้ท้องฟ้ายามค่ำคืน คนแรกที่เคลื่อนไหวก็คือ องค์กรักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ 3,000 นาย ในฉับพลัน พวกเขาพุ่งเข้าไปในค่ายทหารสิงฉิง และกำราบทหารองค์กรักษ์นับพันที่อยู่ที่นี่อย่างราบคาบ

จากนั้น หลี่เสียงก็มาถึง และเข้าไปสนทนากับพ่อของเขาแล้ว

เมื่อหลี่เสียงออกจากพระราชวังไปแล้ว ถึงขบวนงาก็ถึงกับล้มลงกับพื้น ที่อยู่กับเขาก็คือ หยางกู่เฟย น้ำตาเต็มอยู่บนใบหน้าของเธอ ขณะที่เธอมองเขาอย่างสงสาร

“ลูกทรยศ คนทรยศ”

ถึงชวนจงไม่พอใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น เขาทำการسابแข่งออกไป แต่ไม่มีใครสนใจเขา
เลย

พระราชวังสิ่งจึงเย็นยะเยือกравกับพระราชวังที่ร้างผู้คน

ในเวลาเดียวกันนั้น คฤหาสน์เสนาบดีก็เต็มไปด้วยความวุ่นวาย และทหารก็ได้
สังหารเขาที่นั่น

คืนนั้น ฉางอานได้เปลี่ยนผู้ปกครองคนใหม่แล้ว

เทียนปอ ปีที่ 15 เดือนที่ 6 วันที่ 10

ณ ฉางอาน

ในรุ่งเช้า จักรพรรดิถังชวนจง หลี่หลงจี ประกาศพระราชโองการฉบับสุดท้าย

“กบฏอานหลู่ซานและซีสื่อหมิงทำให้ข้าผิดหวัง เริ่มการกบฏและก่อให้เกิดความวุ่นวาย ข้าตั้งใจที่จะสังหารกบฏ แต่มันช่วยไม่ได้ ข้าไม่มีความสามารถที่จะรวบรวมผู้คน”

“เพื่อยืดขยายราชวงศ์ และเพื่อพรของประชาชน จักรวรรดิจำเป็นต้องมีจักรพรรดิที่มั่นคงและทรงอำนาจ องค์ชายหลี่เสี่ยวยังเยาว์และมีความสามารถ ข้าจึงขอเสนอต่อพระราชประเพณี วันนี้ ข้าจะส่งมอบราชบัลลังก์ให้แก่เขา”

พร้อมกับที่ราชโองการนี้ถูกปล่อยออกไป ข้อความตำหนิกบฏก็ถูกแพร่กระจายออกไปด้วยเช่นกัน นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป พระราชโองการนี้พร้อมด้วยข้อความตำหนิกบฏ จะถูกเผยแพร่ไปยังเมืองต่างๆทั้งหมด มันจะส่งให้ทุกคนส่งกองกำลังของพวกเขามายังฉางอาน เพื่อต่อสู้ร่วมกับราชา

ไม่เพียงแค่ชาวฉางอาน แต่ยังมีประชาชนอีกจำนวนมากที่เห็นความมุ่งมั่นของราชสำนักในการกวาดล้างกบฏ ด้วยความปรารถนาและการแบ่งอุดมคติร่วมกัน มันเห็นได้ชัดว่าพวกเขาสามารถจะกวาดล้างกบฏได้

วันนั้น ภายใต้การปกป้องของเหล่าข้าราชการและขุนพล หลี่เสี่ยวขึ้นครองราชบัลลังก์อย่างเป็นทางการ ปีเปลี่ยนเป็น จีเต๋อ และถังชวนจงกลายเป็นชื่อของจักรพรรดิที่สละราชบัลลังก์ และถูกกักไว้ในพระราชวังสิงฉิง

หลังจากขึ้นครองราชบัลลังก์แล้ว หลี่เสี่ยวก็ได้เขียนราชโองการ แต่งตั้งโอหยางโซว ในฐานะราชาเชียวเป็นผู้บัญชาการกองกำลังทั้งหมด เพื่อต่อสู้กับกบฏ กั๋วจีอี้ได้รับการแต่งตั้งเป็นรองผู้บัญชาการ, เสนาบดีสงคราม และเจี๋ยตู้ซีแห่งโซวฟาง

เพื่อล้างความสัมพันธ์ยับยั้งยั้ง และป้องกันไม่ให้เจ็ดผู้ชิงแข่งขันกันเอง ราชโองการยังกล่าวอีกว่า ทหารในภาคเหนือ ซึ่งรวมไปถึงอ้านสี, เป่ยถึง, เหวสี, หลงซี และโซวฟาง กำลังพลทั้งหมด 150,000 นาย จะอยู่ภายใต้อำนาจของกั๋วจี้ยี่

เพียงแค่นี้ก็ช่วยสร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้คนอย่างมากแล้ว

.....

ณ ลั่วหยาง

ขณะที่ตีฉินและคนอื่นๆ กำลังเตรียมจะเดินทางไปยังด่านถง พวกเขาก็ได้รับข่าวที่ว่า ฉางอานเปลี่ยนไปแล้ว และมันมีจักรพรรดิองค์ใหม่แล้ว

“ตามที่คาดหวังไว้จางจิ้งจอกเต๋า เขาเริ่มเคลื่อนไหวแล้ว” ตีฉินอุทาน

สีอิ่งปากกล่าวว่า “มันดูเหมือนว่า จิ้งจอกเต๋าจะกำหนดการสู้รบครั้งสุดท้ายกับพวกเราที่ฉางอาน นั่นเป็นเรื่องที่ดี การสู้รบเพียงครั้งเดียวตัดสินทุกอย่าง ไม่ต้องเสียเวลาใดๆอีก”

“แม้จะเป็นเช่นนั้น พวกเราก็ไม่สามารถจะเร่งเดินทัพได้อีกต่อไป ฉางอานเป็นเมืองขนาดยักษ์ ด้วยกองกำลังป้องกันถึง 150,000 นาย มันจะไม่ถูกยึดอย่างง่ายดายแน่นอน อย่างน้อยที่สุด พวกเราก็ต้องเตรียมอาวุธปิดล้อมไปด้วย”

“เช่นนั้น พวกเราก็คงต้องรออีกไม่กี่วัน” สีอิ่งปากกล่าวอย่างช่วยไม่ได้

ซุนเซินจุนกล่าวขึ้นว่า “ในเมื่อสถานการณ์เปลี่ยนไปแล้ว พวกเราก็ไม่ควรจะต่อสู้เพียงลำพังอย่างโง่เขลา พวกเราจะต้องลากกองกำลังทั้งหมดของอ้านหลูซีไปปิดล้อมฉางอานด้วย”

“กล่าวได้ดี”

“ในฉางอาน พวกเราตาบอดโดยสมบูรณ์ พวกเราจึงต้องใช้อ้านหลูซานเป็นผู้นำทางให้กับพวกเรา ข้าได้ยินมาว่าเขามีสายลับภายในเมือง พวกเราจะต้องไม่ทิ้งพวกเขาไปโดยเปล่าประโยชน์”

ทุกคนพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องนี้ และตระหนักได้ว่า ฝ่ายอ่านหลู่ซานยังได้เปรียบ
อย่างมาก พวกเขาจึงรู้สึกมั่นใจเป็นอย่างมาก

.....

ตีเฉินและคนอื่นๆ กำลังยุ่งอยู่กับการเตรียมพร้อมการสู้รบ เป็นธรรมดาที่โอหยาง
โซวเองก็เช่นเดียวกัน

การตายของหยางกั๋วจิ้งดูเหมือนจะเจ็บและสงบ แต่ในความเป็นจริงแล้ว มัน
ก่อให้เกิดความวุ่นวายในหมู่ข้าราชการระดับสูงในฉางอาน เหล่าเสนาบดีที่ใกล้ชิดกับ
เขาต่างก็พากันสั่นด้วยความหวาดกลัว

เป็นธรรมดาที่ทุกคนจะรู้สึกว่า แม้หยางกั๋วจิ้งจะถูกสังหารโดยกองกำลังผู้เล่น
แต่คนที่บงการอยู่เบื้องหลังก็คือ จักรพรรดิองค์ใหม่

มันเป็นความลับเปิด

เหล่าข้าราชการและคนชั้นสูงที่ใกล้ชิดกับหยางกั๋วจิ้งเป็นกังวลเป็นอย่างมาก
พวกเขาจะรู้ได้อย่างไรว่า คนที่มีอำนาจอย่างแท้จริงนั้น ไม่ใช่คนที่นั่งอยู่บนบัลลังก์
แต่เป็นโอหยางโซว

โอหยางโซวไม่ใช่คนบ้า การสังหารเป็นเพียงการกระทำไม่ใช่เป้าหมาย หลังจาก
สังหารหยางกั๋วจิ้งแล้ว โอหยางโซวก็ใช้ชื่อของเขาในการเกณฑ์ทหารใหม่ในฉางอาน

ย้อนกลับไปขณะที่กบฏอ่านหลู่ซานเพิ่งจะเริ่มต้น เฟิงซางฉิงได้ทำการเกณฑ์
ทหารใหม่ไปแล้วครั้งหนึ่ง พวกเขาส่วนใหญ่ตายในด่านถง การจะเกณฑ์ทหารใหม่ครั้ง
ที่สองจึงยากลำบากอย่างแท้จริง

โอหยางโซวจึงเปลี่ยนเป้าหมายของเขาไปเป็นการรับสมัครเหล่าผู้มี
ความสามารถที่เป็นองครักษ์ของเหล่าคนชั้นสูง และกองกำลังส่วนตัวของเหล่าขุนพล

เฟิงซางฉิงไม่ได้แตะต้องคนเหล่านี้ เพราะเขาไม่ต้องการจะเป็นศัตรูกับพวกเขา

โอหยางโซวไม่ได้สนใจเรื่องนั้น แม้ว่าเขาจะสร้างหลุมขนาดใหญ่ในฉางอาน แต่มันก็ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อตำแหน่งของเขาในแผนที่หลัก หลังจากแผนที่สมรภูมิลิ้นสุดลง เขาก็จะจากไป

ในเวลานี้ ฉางอานเต็มไปด้วยความวุ่นวาย

โอหยางโซวไม่ใช่คนใจร้อน และเขารู้ทฤษฎีการพูดคุยก่อนการใช้อำลั้บังคับ โดยเริ่มจาก เขาขอให้พวกเขาส่งกองกำลังของตนมาโดยสมัครใจ โดยใช้ตำแหน่งของเขาในฐานะผู้บัญชาการ

จำกัดเวลา 1 วัน

หลังจากผ่านไป 1 วัน ทหารคนเถื่อนภูเขาจะทำการสืบสวนเรื่องนี้ หากพบว่าพวกเขาซ่อนกำลังทหารเอาไว้ ตระกูลของพวกเขาจะถูกกวาดล้าง

เมื่อเขาจำเป็นจะต้องไร้ปราณี โอหยางโซวก็จะไม่แสดงความเมตตาใดๆ

เมืองขนาดยักษ์อย่างฉางอาน มีเสื้อซ่อนและมังกรหมอบอยู่มากมาย หากสามารถรวบรวมกองกำลังทั้งหมดเหล่านี้ได้ พวกเขาจะได้รับกำลังพลไม่น้อยกว่า 50,000-60,000 นาย

อางอานขาดแคลนสิ่งต่างๆมากมาย แต่อาวูธไม่ใช่หนึ่งในนั้น ในคลังแสง มันมี ธนู, ชูตเกราะ, หอก และดาบถึงกองเป็นภูเขา ซึ่งมันถึงกับทำให้โอหยางโซวตกตะลึง

ตามที่คาดหวังไว้จากยุครุ่งเรือง พวกเขาแข็งแกร่งอย่างแท้จริง

พวกเขาปล่อยให้ทรัพยากรเหล่านี้เปล่าประโยชน์ได้อย่างไรกัน?

โอหยางโซวยังมีแผนกรอื่นอีก เขาบอกเหล่าชายหนุ่มว่า ตราบเท่าที่พวกเขาเข้าร่วม พวกเขาจะได้รับเงินเดือนเป็นข้าจ้างไม่น้อยกว่าข้าราชการระดับ 4

หากใครสามารถสังหารศัตรูได้ พวกเขา ก็ยังจะได้รับรางวัลพิเศษ

ไม่ว่าอย่างไร ผู้ที่จะต้องจ่ายก็คือต้าถัง มันจึงไม่ได้ส่งผลกระทบต่อโอหยางโซว

ตั้งคำกล่าวที่ว่า ‘ด้วยรางวัลที่ยอดเยียม เป็นธรรมดาที่จะมีคนกล้าหาญ’

ด้วยรางวัลใหญ่ดังกล่าว เพียงแค่วันเดียว ก็มีชายหนุ่มเข้ามาสมัครถึง 20,000 คน

โอหยางโซวไม่ได้คาดหวังให้มือใหม่เหล่านี้สังหารศัตรู เขารวบรวมพวกเขา มาเพื่อฝึกอบรมและใช้พวกเขาในการเคลื่อนย้ายทรัพยากร, ผู้ได้รับบาดเจ็บ และสิ่งอื่นๆ ที่คล้ายๆ กันนี้

นอกเหนือจากเกณฑ์ทหารใหม่แล้ว โอหยางโซวยังเสริมการป้องกันเมือง

ต่ำถึงสงบนานาน ด้วยเหตุนี้ แม้ว่าการกำแพงเมืองจะสมบูรณ์พร้อม แต่มันยังขาด ทรัพยากรป้องกันอยู่มาก พวกเขาจำเป็นต้องเร่งเติมเต็มมัน

จากการคำนวณของโอหยางโซว จะมีการสู้รบนองเลือดบนกำแพงเมือง

แน่นอนว่างานดังกล่าวถูกดำเนินการโดยประชาชนทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือ คนชรา ทุกคนมีความแข็งแรงพอที่จะทำมันได้

เมื่อไม่ให้ทุกคนเกรี้ยวกราด โอหยางโซวจึงทำให้มั่นใจว่า พวกเขาจะได้รับ อาหารและมีแม่แต่นื้อในทุกมือ

เขาไม่เพียงแค่เติมเต็มทรัพยากรการป้องกันเท่านั้น โอหยางโซวยังเตรียมที่จะชุด คุนออกเมือง เนื่องจากเวลาเป็นสิ่งสำคัญ โอหยางโซวจึงไม่มีทางเลือกนอกจากใช้ จำนวนเข้าว่า

นอกเหนือจากประชาชนในเมืองแล้ว โอหยางโซวยังส่งทหารม้าออกไปรับสมัคร ประชาชนจากหมู่บ้านรอบๆ อีกด้วย

อาจกล่าวได้ว่า โอหยางโซวได้ใช้ทรัพยากรทั้งหมดเท่าที่เขาสามารถจะทำได้ ดู ผิดเฟิน มันดูราวกับว่าเขากำลังจะทำการสู้รบครั้งสุดท้ายที่เมืองฉางอาน

เมื่อสิ่งต่างๆ ดำเนินไป บางสิ่งที่แปลกประหลาดก็เกิดขึ้นในเมืองฉางอาน

TWO ตอนที่ 995 การสู้รบนองเลือดที่ฉางอาน

ตั้งแต่พิธีราชาภิเษก กองกำลังของผู้เล่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกองกำลังทหารม้า ได้เข้าและออกประตูเมืองอย่างต่อเนื่อง ใครจะรู้ว่าพวกเขากำลังทำอะไร เมื่อเวลาผ่านไป ทุกคนก็รู้สึกว่ามันเป็นเพียงเรื่องปกติและไม่ประหลาดใจใดๆอีก

นี่เป็นเพียงผิวเผินเท่านั้น ทุกๆคำคืน เมืองฉางอานจะเคร่งขรึมอย่างแท้จริง

ด้วยความช่วยเหลือของเหล่าข้าราชการและขุนพล โหหยางโซวไช้องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ล้างเมือง กวาดล้างเหล่าสายลับของอ้านหลู่ชานภายในเมืองฉางอาน

อย่างช่วยไม่ได้ เวลาบีบจำกัด และองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้เป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนี้ นอกจากนี้ เหล่าเสนาบดีของราชวงศ์ก็เต็มไปด้วยความหวาดกลัว การล้างเมืองจึงไม่ค่อยจะราบรื่นนัก

มีปลาบางตัวที่หนีวนไปได้อย่างแน่นอน

อย่างไร้ประโยชน์ โหหยางโซวไช้ทำได้เพียงสั่งให้ซีฮูเพิ่มการป้องกันประตูเมือง และตัดการติดต่อกับโลกภายนอกออกไปอย่างสิ้นเชิง

.....

วันที่ 4 ของแผนที่สมรภูมิ, ณ ปาเฉียว

ปาเฉียวห่างจากฉางอาน 10 กิโลเมตร ตั้งอยู่ที่ริมแม่น้ำปา มันเป็นประตูตะวันออกของฉางอาน ซึ่งเชื่อมต่อเมืองต่างๆทางตะวันออกของฉางอาน

ในรุ่งเช้า โหหยางโซวไชลอบไปที่ปาเฉียว และส่งเฟิงฉิวฮวงและกลุ่มของเธอออกไป

กองกำลังทหารม้าที่เข้าและออกประตูเมือง ก็เพื่อปิดกั้นการเคลื่อนกำลังพลจากค่ายทหาร ในค่ายทางตะวันออกของเมือง มีทหารม้าพยัคฆ์เสือดาวที่นำโดยหม่าสวี่อยู่เพียง 20,000 นายเท่านั้น

ส่วนที่เหลืออีก 100,000 นาย แหวนหมั้นเป็นขุนพลหลัก และหมาเหี้ยวเป็นขุนพลรอง พวกเขาंनाกองกำลังขึ้นเหนือไปยังเมืองหลังหูก เพื่อสมทบกับกองกำลังของกั้วจี้ยี่

โอหยางโซวต้องการใช้ฉางอานเป็นเหยื่อล่อพวกกบฏ เพื่อซื้อเวลาให้กั้วจี้ยี่ทำลายกองกำลังของซีซือหมิง จากนั้นก็โจมตีฟานหยางที่เป็นฐานของอ้านหลู่ซาน

เพื่อที่จะจบมันให้เร็วที่สุด โอหยางโซวจึงรับความเสี่ยงและส่งกองกำลังทหารม้าชั้นสูง 100,000 นาย ขึ้นไปช่วยเหลือทางเหนือ

ด้วยความช่วยเหลือของกองกำลังชั้นสูงนี้ พร้อมด้วยความสามารถของกั้วจี้ยี่ เขาจะสามารถทำลายฐานกบฏได้ หากไม่มีเหล่าข้าราชการคอยตรวจสอบเขาและไม่มีเจียตู่ซีคนอื่นๆมาขัดขวางเขา

สิ่งที่จำเป็นก็คือ เมืองฉางอานจะต้องอยู่รอดจากการโจมตีของพวกกบฏให้ได้

จักรพรรดิองค์ใหม่ส่งสัญญาณที่จะกวาดล้างกบฏทันทีที่เขาขึ้นครองบัลลังก์ เขาขอความช่วยเหลือจากประชาชน และแสดงให้เห็นถึงความต้องการจะปกป้องฉางอาน หากฉางอานถูกลบ ทุกอย่างก็จะจบลง

เพื่อปกป้องเมืองฉางอานแล้ว นอกเหนือจากเกณฑ์ทหารใหม่ โอหยางโซวยังสั่งให้เจียตู่ซีแห่งเจียนหนานนำกองกำลัง 30,000 นาย ขึ้นเหนือมาช่วยเหลือเมืองฉางอานด้วย

จากการประมาณคร่าวๆ กองกำลังป้องกันประกอบไปด้วย กองกำลังทหารราบคนเถื่อนภูเขาเกราะหนัก 30,000 นาย, กองกำลังทหารม้าพยัคฆ์เสือดาว 20,000 นาย, กองกำลังชั้นสูงของเจียตู่ซีเจียนหนาน 30,000 นาย และกองกำลังทหารใหม่ 60,000 นาย รวมแล้ว พวกเขามีกำลังพลที่สามารถใช้ได้ 140,000 นาย

สำหรับคนหนุ่มที่รับสมัครใหม่ พวกเขามีจำนวนราว 100,000 นาย

ด้วยกองทัพเช่นนี้ โอหยางโซวมั่นใจเป็นอย่างมากกว่า พวกเขาจะสามารถต่อสู้กับกบฏได้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง

.....

ในพริบตา เวลาผ่านไป 1 สัปดาห์

การเตรียมพร้อมสำหรับการสู้รบของเมืองฉางอานใกล้จะเสร็จสิ้นแล้ว และกองกำลังแนวหน้าของกบฏได้ปรากฏตัวขึ้นที่ด้านนอกของเมืองฉางอานแล้ว เมื่อวันก่อน กองกำลังของเจียตู่ซีแห่งเจียนหนาน มาถึงฉางอานแล้ว

การสู้รบครั้งใหญ่กำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว

ในวันที่ 10 ของแผนที่สมรภูมิ กองทัพกบฏมาถึงด้านนอกของเมืองฉางอานในที่สุด

ในการสู้รบครั้งนี้ ฝ่ายอ่านหลู่ซาน นอกเหนือจากกองกำลังผู้เล่น 300,000 นายแล้ว ยังมีกองทัพกบฏที่นำโดยลูกชายของอ่านหลู่ซาน อ่านฉิงสู่ อีก 150,000 นาย

กองกำลังชั้นสูง 450,000 นาย มันเพียงพอที่จะกลืนกินได้ทุกอย่าง

นอกจากนี้ ยังมีแขกพิเศษอีกกลุ่มหนึ่ง พวกเขาแต่งตัวหอมช่อและดูหวาดกลัว เป็นธรรมดาที่คนเหล่านี้จะอยู่ด้านหน้า

กองทัพตั้งค่ายอยู่ห่างจากเมืองฉางอานไปราว 10 กิโลเมตร เมื่อพวกเขาเดินไปข้างหน้า พวกเขาก็มาถึงแม่น้ำปา

ตีฉินและคนอื่นๆข้ามสะพาน และมองไปยังเมืองฉางอานตรงหน้า เมื่อมองไปที่คูน้ำด้านนอก ตีฉินก็ยิ้มออกมาและกล่าวว่า “ข้ารู้อยู่แล้วว่าจึงจอกเฒ่าจะใช้ทรिक์นี้”

ในระหว่างสงครามมู่เย่ โหหยางโซวใช้ประโยชน์จากคูน้ำในการเอาชนะ ตอนนี้เขากำลังใช้ทรिक์เดิมซ้ำอีกครั้ง

“เขาช่างอ่อนด้อยยิ่งนัก” ชุนเซินจุนหัวเราะออกมาอย่างมั่นใจ

หลังจากนั้น พวกเขาก็ขี่ม้ากลับไป

“กลับกันเถอะ พรุ่งนี้พวกเราจะทำการปิดล้อมเมือง มาดูกันว่าจึงจอกเฒ่ามีความสามารถเพียงใด”

.....

เช้าวันรุ่งขึ้น กองทัพขนาดใหญ่ข้ามแม่น้ำปาและมาถึงกำแพงเมือง

ทางเหนือและทางตะวันออกของเมืองฉางอานมีคูเมืองและแม่น้ำขวางกั้น ทำให้มันยากต่อการโจมตี ดังนั้น พวกเขาจึงเลือกที่จะโจมตีทางตะวันตกและทางใต้

กองทัพขนาดใหญ่เดินทัพไปทางตะวันออกและเตรียมพร้อม

เพื่อป้องกันความวุ่นวายระหว่างการบัญชาการ ตีฉินและอ้านฉิงสูได้ตกลงกันว่า กองกำลังผู้เล่นจะโจมตีทางใต้ ขณะที่กองทัพกบฏ 150,000 นาย จะโจมตีทางตะวันตก

หลังจากนั้น 2 ชั่วโมง กองทัพก็เข้าประจำตำแหน่งของพวกเขา

บนกำแพงเมือง ความหวาดกลัวปรากฏขึ้นในดวงตาของเหล่าทหารใหม่ พวกเขาเพิ่งจะเรียนรู้วิธีการจัดขบวนทัพ แล้วพวกเขาก็ถูกโยนเข้ามาในสนามรบทันที

เพื่อฝึกอบรมทหารใหม่ โอหยางโซวได้กระจายกำลังพล 60,000 นาย ไปยังประตูตะวันตกและใต้ กองกำลังชั้นสูงจากเจียนหนาน 30,000 นาย และกองกำลังทหารราบคนเถื่อนภูเขาเกราะหนัก 30,000 นาย จะถูกจัดไว้ที่ 2 ด้านนั้น

นอกจากนั้นแล้ว กองกำลังคนทหารเถื่อนภูเขายังทำหน้าที่เป็นผู้ตรวจสอบกองกำลังอื่นๆด้วย

การสู้รบเริ่มต้นขึ้นเวลา 10.00 น. และประชาชนทั่วไปจำนวนมากถูกบังคับโดยเหล่าทหาร ให้เคลื่อนรถศึกปิดล้อม, เครื่องยิงหิน และหอรบเคลื่อนที่ไปทางกำแพงเมือง

ขณะที่เขาไปใกล้คูน้ำ พวกเขาก็ได้สร้างสะพานชั่วคราวขึ้น

ประชาชนที่ถูกจับกุมในด้านคง ถูกนำมาใช้เป็นแนวหน้า เพื่อลดความสูญเสียของกองทัพ

“กลุ่มสัตว์ร้ายเหล่านี้บ้าไปแล้ว”

เมื่อซีธูและขุนพลคนอื่นๆเห็นเช่นนั้น พวกเขาก็ตกตะลึง อย่างไรก็ตาม นี่เป็นชีวิตและความตายของพวกเขา พวกเขาจึงไม่สามารถจะแสดงความเมตตาใดๆได้

“ยิง!”

ตามคำสั่ง เครื่องยิงหินบนกำแพงเมืองเริ่มทำงาน

เสียงแหลมคมพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า และจุดสีดำของหินจำนวนมากปรากฏขึ้นเหนือกำแพงเมือง หินค่อยๆขยายขนาดใหญ่ขึ้นขณะที่มันพุ่งลงมาจากท้องฟ้า ประชาชนผู้บริสุทธิ์นับพันๆกลายเป็นแอ่งเลือด

เสียงร้องและเสียงกรีดร้องของประชาชนก่อนที่จะตายเต็มไปด้วยอารมณ์ เมื่อเหล่าทหารป้องกันเห็นเช่นนั้น พวกเขาก็ไม่สามารถจะทนมองมันได้ เพราะคนเหล่านี้ต่างก็เป็นพี่น้องของพวกเขา อย่างไรก็ตาม คำสั่งทางทหารจะต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด พวกเขาจึงทำได้เพียงโจมตีต่อไปเท่านั้น

ตีเงินและคนอื่นๆไม่แสดงความเมตตาใดๆ เมื่อกลุ่มแรกล้มตายลง พวกเขาก็ส่งอีกกลุ่มออกไป

“ใครก็ตามที่กล้าถอยหนีจะถูกสังหาร”

สำหรับประชาชนทั่วไปแล้ว การก้าวไปข้างหน้า จะทำให้พวกเขามีโอกาสรอด พวกเขาจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากพุ่งออกไป

ในโลกที่สับสนวุ่นวาย ชีวิตไม่ได้มีค่าใดๆ

เนื่องจากมันไม่ส่งผลกระทบต่อแผนที่หลัก จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะแสดงด้านมืดของตนเองออกมา โอหยางโซวใช้ทรัพยากรในคลังของประเทศอย่างบ้าคลั่งก็เพราะเหตุผลนี้ ในขณะเดียวกัน ตีเงินก็เสียสละผู้คนด้วยเหตุผลเดียวกัน

ด้วยกองทัพในมือ พวกเขาสามารถเปลี่ยนกฎของการสู้รบได้อย่างง่ายดาย

สำหรับประชาชนทั่วไปในแผนที่สมรภูมิ ไม่ว่าจะฝ่ายใด พวกเขาก็ล้วนแล้วแต่เป็นอสุรร้ายจากอีกโลก

ในขณะที่พวกเขาปะทะกัน การสู้รบระยะไกลก็เกิดขึ้น เป้าหมายของพวกกบฏนั้นง่ายๆ พวกเขาต้องการจะใช้หอรูเคลื่อนที่และเครื่องยิงหินเพื่อกำราบการโจมตีระยะไกลของศัตรู และกำจัดอุปสรรคต่างๆให้กับกองกำลังทหารราบ

ในเวลาไม่ถึง 1 ชั่วโมง มีประชาชนทั่วไปมากกว่า 10,000 คน ที่ตายลงในระหว่างการสู้รบ ร่างของพวกเขาก็เต็มเต็มคูน้า ซึ่งมันได้ทำให้ภารกิจสุดท้ายของพวกเขาเสร็จสิ้น

ตีเนียนยิ้มอย่างพึงพอใจ และเขาสั่งให้กองกำลังทั้งหมดพุ่งไปข้างหน้า เขาต้องการจะเห็นกองทัพของเขาฝ่ากำแพงเข้าไปในเมือง และจับกุมโอหยางโซ

เขาเห็นชัยชนะในสายตาของเขาแล้ว

“ฆ่า!”

กองกำลังชั้นสูงก้าวข้ามร่างของประชาชนทั่วไปที่ตายลง พวกเขาพุ่งฝ่าฝนลูกศรเข้าไปอย่างกล้าหาญ และเริ่มการโจมตีกำแพงเมือง

ศัตรูเป็นดั่งน้ำหลาก ด้วยเกราะเหล็ก, อาวุธที่ดี และกลืนอายุสังหารอันแข็งแกร่ง พวกเขาทำให้ทหารกองกำลังป้องกันหวาดกลัว

เมื่อกองทัพอยู่ห่างจากกำแพงเมือง 500 เมตร กองกำลังป้องกันก็ทำการตอบโต้

“ยิงอย่างอิสระ!”

เครื่องยิงหินถูกกำราบโดยพวกกบฏ แต่กองกำลังป้องกันยังคงมีธนู

ภายใต้ฝนลูกศรที่อดแน่น มีผู้บาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก

โดยปราศจากคำสั่ง แม้ว่าตรงหน้าพวกเขาจะเป็นทะเลเพลิง ทหารกบฏก็ไม่กล้าที่จะถอยหนี พวกเขาทำได้เพียงพุ่งไปข้างหน้าและเริ่มการโจมตีของพวกเขาเท่านั้น

ยิ่งเข้าใกล้กำแพงเมืองมากเพียงใด การตอบโต้ยิ่งรุนแรงมากขึ้นเท่านั้น ฝนลูศรเป็นดั่งพายุใหญ่ และก้อนหินก็ล่องหล่นลงมาดุจฝนหิน บางก้อนใหญ่มาก จนทำให้แผ่นดินถึงกับสั่นสะเทือน

เมื่อหินก้อนนั้นตกลงไปกลางขบวนทัพศัตรู มันสร้างหลุมขนาดใหญ่ในกองกำลังศัตรู

ทหารกบฏที่พุ่งไปข้างหน้า ไม่สามารถจะมองข้ามความตายและการบาดเจ็บของพวกเขาได้

ในขณะนั้น ภายในพื้นที่ระยะ 200 เมตร จากกำแพงเมืองทางตะวันตกและทางใต้เป็นดั่งขุมชนรก เครื่องยิงหน้าไม้ันับร้อยๆยิงออกไปพร้อมกัน ลูกศรของพวกมันปกคลุมท้องฟ้า ขณะที่มันพุ่งลงไป เลือดและเนื้อของเหล่าศัตรูกระจัดกระจายไปทั่วทุกพื้นที่

ภายใต้พายุโลหะที่น่าหวาดกลัวนี้ มนุษย์อ่อนแอราวกับเป็นกระดาษ ทหารที่เฝ้าข้างหน้าอดไม่ได้ที่จะตะโกนออกมาว่า ‘ช่วยด้วย’ ก่อนที่ร่างของพวกเขาจะฉีกเป็นชิ้นๆในฉับพลัน

เสียงกรีดร้อง, เสียงร่ำไห้, เลือดสดๆ, ความตาย และความตื่นตระหนกของผู้คน ฝนลูกศรเป็นดั่งฝูงตั๊กแตนที่บินอยู่บนท้องฟ้า เสียงแหลมของพวกมันขณะที่พุ่งลงมา ทำให้หายใจลำบาก

ลูกศรถูกยิงออกไป และก้อนหินก็ถูกขว้างลงไป กองทัพกบฏไม่กล้าจะเงยหน้าขึ้นและไม่กล้าที่จะเดินหน้าต่อ พวกเขาบางคนนอนลงบนพื้น ทำตัวราวกับว่าตายไปแล้ว แต่พวกเขาก็ถูกเหยียบโดยเหล่าทหารที่ตามมาด้านหลังอยู่ดี

เหล่าทหารส่งเสียงตะโกนกรีดร้อง, ผลักกันและกัน และเหยียบย่ำกันและกัน บางคนทิ้งตัวลงเพื่อซ่อนตัว แต่พวกเขาก็ยังถูกเหยียบโดยเหล่าม้าศึก ที่นี้ไม่ใช่สนามรบ ในความเป็นจริงแล้วมันราวกับเป็นร้านบดเนื้อ

ใบหน้าของตีฉินและคนอื่นๆกลายเป็นเคร่งเครียด

ก่อนที่การสู้รบจะเริ่มต้นขึ้น พวกเขาไม่คาดคิดเลยว่า กองกำลังป้องกันฉางอาน จะเหนียวแน่นถึงเพียงนี้

“จิ้งจอกเผ่าไม่ได้นำกองกำลังทหารม้าออกมา? แล้วกองกำลังที่รับสมัครใหม่อยู่ที่ใด?” ตีฉินไม่เข้าใจ และความรู้สึกไม่สบายใจก็ปรากฏขึ้นในหัวใจของเขาเป็นครั้งแรก

กลยุทธ์การใช้ประชาชนเป็นแนวหน้าเป็นการเริ่มต้นที่ดี แต่มันไม่ได้ทำให้พวกเขาได้เปรียบมากนัก

คนที่ทำได้ดีก็คือ กองกำลังคนหนุ่ม 100,000 นาย ที่โอหยางโซว์รับสมัครมาใหม่ในการสู้รบระยะประชิด มันเป็นความจริงที่พวกเขาไร้ประโยชน์

อย่างไรก็ตาม พวกเขาสามารถใช้เครื่องยิงหน้าไม้, ขว้างหิน, ขว้างไม้ และเคลื่อนย้ายทรัพยากรต่างๆได้ เมื่อประเทศของพวกเขาตกอยู่ในอันตราย คนเหล่านี้จะแสดงความกล้าหาญของบุรุษชาวฉางอานออกมา และไม่หวาดกลัวใดๆ

เพื่อปกป้องภรรยาของพวกเขาที่อยู่ภายในเมือง พวกเขาจะต่อสู้กับความตาย

ต่ำถึงเต็มไปด้วยวีรบุรุษอย่างแท้จริง

วันแรกของการโจมตีของฝ่ายกบฏจบลงด้วยความล้มเหลว และราคาที่พวกเขาต้องจ่ายก็คือ ประชาชนผู้บริสุทธิ์ 30,000 คน และทหารชั้นสูง 40,000 นาย

เมืองฉางอานเหนียวแน่นกว่าที่ตีฉฉินและคนอื่นๆคาดเอาไว้

คืนนั้น แสงจันทร์ส่องลงมาบนกำแพงที่เต็มไปด้วยคราบเลือด และซากศพกองเป็นภูเขา

หลังจากการอัปเดตระบบครั้งล่าสุด ศพจะไม่สลายหายไป ด้วยเหตุนี้ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดโรคระบาด โอหยางโซวจึงสั่งให้ฝังหรือเผาศพเหล่านั้นในตอนกลางคืน

ควันสีดำลอยขึ้นไปบนอากาศ ทำให้บรรยากาศรอบๆเหน็บหนาว และมันเต็มไปด้วยเสียงระงม เสียงระงมเหล่านั้นมาจากคนที่สูญเสียคนรักของพวกเขา

ในระหว่างการสู้รบครั้งใหญ่ มีคนหนุ่มที่เพิ่มรับสมัครใหม่เสียชีวิตถึง 20,000 นาย ส่วนใหญ่จะเกิดจากหอรบเคลื่อนที่และเครื่องยิงหิน มือใหม่ 60,000 นาย ก็อยู่ในสภาพที่ไม่สู้ดีนัก เพราะหนึ่งในสนามของพวกเขาหายไป

เป็นไปตามที่คาดจากชาวต้าถัง

ในคืนนั้น มีข่าวลือกระจายออกมาว่า พวกกบฏเพียงแค่ต้องการกวาดล้างผู้ปกครองและพวกเขาไม่ใช่กบฏ หลังจากที่ถูกกองทัพเข้าสู่เมืองฉางอานแล้ว พวกเขาจะไม่ทำร้ายประชาชนทั่วไป พวกเขาหวังว่าประชาชนจะไม่เสียสละโดยไม่จำเป็น

เหล่าสายที่อ่านหลู่ซานบ่มเพาะในฉางอานเริ่มเคลื่อนไหว

ทันทีที่ข่าวลือแพร่กระจายออกไป มีคนที่เชื่อมั่นอย่างแท้จริง โดยเฉพาะคนที่เห็นว่าเพื่อบ้านของพวกเขาต่อสู้อย่างตาย คนเหล่านี้เจ็บปวดและหวาดกลัวภัยพิบัติ

โลกสงบสุขมานาน และผู้คนเกลียดชังสงคราม แน่แน่นอนว่า มันจะดีที่สุดหากพวกเขาสามารถหยุดสงครามได้

ดังนั้น ประชาชนจึงเริ่มรู้สึกไม่มั่นคง

โอหยางโซวกระจายคำกล่าวออกไปในทันทีว่า “กองทัพกบฏกล่าวว่า พวกเขา ก่อกบฏเพราะหยางกั้วจิ้ง แต่ตอนนี้ เขาตายไปแล้ว ถึงกระนั้น พวกเขาก็ยังคงไม่หยุด แล้วในวันนี้ พวกเขาก็ใช้ประชาชนผู้บริสุทธิ์ในการบุกโจมตีเมืองอีกด้วย”

“จากสิ่งที่เกิดขึ้น จะเห็นได้ชัดว่ากองทัพกบฏกำลังโกหก”

ขณะที่ได้รับฟังคำกล่าวนี้ ประชาชนก็พากันตื่นขึ้น “ถูกต้องแล้ว พวกเขากบฏ จะไม่ปล่อยพวกเราไปอย่างแน่นอน แม้ว่าพวกเขาจะยึดเมืองได้แล้วก็ตาม”

ผลที่ตามมาก็คือ การที่กองทัพกบฏใช้ประโยชน์จากประชาชนทั่วไปในการสู้รบ ระหว่างวัน เป็นการขูดหลุมฝังตัวเองของพวกเขา

ขณะที่จัดการกับข่าวลือ โอหยางโซวก็ส่งองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ออกไปจับ หนูที่พุ่งออกจากที่ซ่อนมาอีกครั้ง

.....

ในอีก 2 วันต่อมา กองทัพกบฏก็ทำการโจมตีเมืองฉางอานอย่างต่อเนื่อง ในแต่ละครั้ง พวกเขาไม่สามารถจะทำอะไรได้มากนัก แล้วยังทิ้งซากศพกองเท่าภูเขาไว้ที่ ด้านหลังอีกด้วย

เมืองฉางอานราวกับเป็นสัตว์ร้าย กลืนกินทุกชีวิตที่พุ่งเข้าไป

ในวันที่สามของการปิดล้อม ขวัญกำลังใจของกองทัพกบฏก็พังทลายลง

“หากยังเป็นเช่นนี้ต่อไป พวกเราจะพ่ายแพ้ภายใต้กำแพงเมือง” ตีเฉินยังเงิบอย่างแท้จริง เขากัดฟันและกล่าวออกมาว่า “พวกเราจำเป็นต้องเปลี่ยนกลยุทธ์ และคิดแผนการใหม่ขึ้นมา”

พวกเขาไม่ก็คนได้รวมตัวกันเพื่อปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับกลยุทธ์ใหม่ บรรยาการไม่ได้ผ่อนคลายเหมือนในก่อนหน้านี้ พวกเขาเคร่งขรึมอย่างแท้จริง และ คิวของพวกเขาก็ขมวดแน่น

เมื่อคำคืนมาถึง พวกเขาก็แยกย้ายกันไป

.....

วันที่ 15 ของแผนที่สมรภูมิ, ณ เมืองฉางอาน

การโจมตีช่วงเช้าของกองทัพกบฏไม่แตกต่างจากวันก่อนๆ ข้อแตกต่างเพียงอย่างเดียวก็คือ มันโหดร้ายยิ่งกว่าเดิม และพวกเขาไม่สนใจเรื่องการเสียสละอีกต่อไป พวกเขาไม่แสดงความหวาดกลัวใดๆ และมีสัญญาณว่าพวกเขาจะทุ่มสุดกำลังแล้ว

“ศัตรูกำลังจะทุ่มสุดกำลังแล้ว ทุกคนมีสมาธิเอาไว้”

บนกำแพงเมือง เหล่าขุนพลที่มีประสบการณ์ทั้งหมดสังเกตเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับศัตรู พวกเขาจึงเตือนให้คนของพวกเขามีสมาธิ สนามรบไม่มีสายตา เพียงแค่ความประมาทเพียงเล็กน้อย ก็อาจจะหมายถึงความตายได้ โดยเฉพาะช่วงเวลาที่สำคัญเช่นนี้

การโจมตีติดต่อกันสามวันของกองทัพกบฏเป็นการทดสอบครั้งใหญ่สำหรับกองกำลังป้องกัน มันกัดกินความแข็งแกร่งทางจิตใจของเหล่าทหาร ผลักดันพวกเขาไปสู่ขอบเหว

หากสิ่งนี้ยังดำเนินต่อไป กองกำลังป้องกันอาจจะไม่สามารถตั้งมั่นได้อีก ไม่ว่าอย่างไร มันก็มีความแตกต่างด้านกำลังพลเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม กองทัพกบฏสูญเสียเป็นอย่างมาก และขวัญกำลังใจของพวกเขาก็ตกลงสู่จุดต่ำสุด แต่พวกเขาก็อาจจะไม่สามารถอดทนจนศัตรูยอมแพ้ไปเองได้

นี่เป็นการสู้รบด้านความแข็งแกร่งของจิตใจ และมันก็เป็นการสู้รบทางจิตวิทยาของผู้บัญชาการระหว่างทั้ง 2 ฝ่าย

มันเป็นการสู้รบเพื่อจะดูว่า ใครจะสามารถอดทนได้นานกว่ากัน

อย่างไม่ต้องสงสัย มันเป็นที่ฉะฉานและคนอื่นๆ ที่หมดความอดทนกัน เพราะพวกเขาเริ่มเปลี่ยนกลยุทธ์ของพวกเขาแล้ว

ตอนเที่ยง ขณะที่ทุกคนกำลังผ่อนคลาย กองทัพกบฏก็เคลื่อนไหวในฉับพลัน กองกำลัง 70,000 นาย ที่ตีเงินเก็บไว้เป็นกองกำลังสำรองเคลื่อนเข้ามาด้านหน้า

“ไม่ดีแล้ว!” ซีอูรู้สึกได้ว่าหัวใจของเขากำลังจะจมลง

กองทัพกบฏส่งกองกำลังสำรองของพวกเขาออกมา มันแสดงให้เห็นว่า พวกเขาต้องการจะชนะในเวลานี้

“ต่อสู้กับความตาย!”

ทหารคนเลือนภูเขาแสดงให้เห็นถึงความกล้าหาญและจิตสังหารอันแข็งแกร่งของพวกเขา

เพื่อปกป้องเกียรติและศักดิ์ศรีของราชวงศ์ พวกเขาทั้ง 30,000 นาย ไม่หวั่นเกรงว่าจะตายในสนามรบ

พร้อมกับที่ซีอูและคนอื่นๆ จะต่อสู้กับความตาย กองทัพกบฏ 70,000 นาย กลับพุ่งไปทางตะวันออกของเมือง เป้าหมายของพวกเขาคือที่ทางตะวันออกที่พวกเขายังไม่เคยแตะต้อง

“พวกเขาไปอีกทาง”

กองกำลัง 70,000 นาย เป็นเหมือนฝูงหมาป่า ขณะที่เข้าโจมตีทางตะวันออกของเมือง

เป้าหมายของตีเงินนั้นง่ายๆ เขาถือโอกาสที่กองกำลังป้องกันถูกดึงดูตไปทางตะวันตกและใต้ เพื่อลอบโจมตีกำแพงเมืองทางตะวันออก และเปลี่ยนกระแสนของการสู้รบ

แล้ว มีกองกำลังของฝ่ายราชวงศ์ถึงปกป้องกำแพงเมืองทางตะวันออกหรือไม่?

แน่นอนว่ามี มันเป็นองครักษ์เดิม 3,000 นาย ของเมืองฉางอาน

แม้ว่าการสู้รบจะเพิ่งเริ่มต้นขึ้น แต่หลี่หลงจี้ได้นำเหล่าสนมของเขาออกจากพระราชวังสิงฉิงและไปซ่อนตัวอยู่ที่พระราชวังไท่จี๋ ส่วนองครักษ์ 3,000 นายของเขา ยังคงอยู่ปกป้องกำแพงเมืองทางตะวันออก

เผชิญหน้ากับการโจมตีในฉับพลันของกองทัพกบฏ 70,000 นาย แม้จะมีแม่น้ำป้องกันเมือง แต่เพียงแค่ว่าพวกเขา 3,000 นาย มันจะไม่สามารถปกป้องกำแพงเมืองได้อย่างแน่นอน

เมื่อโอหยางโซวเห็นเช่นนั้น เขาก็เรียกหม่าสั่วมาในทันที “ถึงเวลาของท่านแล้ว”
“พะยะค่ะ องค์ราชา!”

หม่าสั่วโค้น้ำคำนับด้วยความเคารพ ก่อนจะออกไป

กองกำลังทหารม้าพยัคฆ์เลือดดาว 20,000 นาย เคลื่อนไปทางตะวันออกของเมือง พวกเขาหลงจากหลังม้าและขึ้นไปบนกำแพงเมือง ในฉับพลัน พวกเขากลายเป็นกองกำลังทหารราบชั้นสูง

โอหยางโซวเคยผ่านการสู้รบมามาก เขาก็เก็บกองกำลังสำรองเอาไว้เช่นกัน
เขาทำเช่นนี้เพื่อป้องกันการเล่นตลกของกองทัพกบฏ

การสู้รบที่รุนแรงเกิดขึ้น การลอบโจมตีของกองทัพกบฏไม่ประสบผล และมันกลายเป็นการสู้รบที่ยากลำบาก

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากมันเป็นการลอบโจมตี ทางตะวันออกจึงไม่ได้เตรียมพลธนูไว้สำหรับป้องกัน นอกจากนี้ พวกเขายังไม่สามารถใช้ความได้เปรียบของ

เครื่องยิงหน้าไม้ และพวกเขาก็ยังขาดกองกำลังสนับสนุนในการป้องกันอีกด้วย

อย่างรวดเร็ว กองทัพกบฏ 70,000 นาย ปีนขึ้นบนกำแพงเมือง และเข้าปะทะกับกองกำลังทหารม้าพยัคฆ์เลือดดาว

ภาพที่เกิดขึ้นดูน่าหวาดกลัวเป็นอย่างมาก และมันก็ดูเหมือนว่า กองกำลังทหารม้าพยัคฆ์เลือดดาวจะพ่ายแพ้ได้ทุกเมื่อ โชคดีที่พวกเขาเป็นกองกำลังชั้นสูงของชั้นสูง

ภายใต้การนำของหม่าสวี่ พวกเขาผลักดันศัตรูให้ถอยกลับ และปกป้องกำแพงเมืองอย่างเหนียวแน่น

ความแข็งแกร่งของกองทัพต้าเซี่ยนนั้นยากที่จะหาใครเทียบได้

ขณะที่ทั้ง 2 ฝ่าย กำลังสู้รบพัวพันกัน ก็มีกองทัพหนึ่งปรากฏตัวขึ้นที่นอกเมืองฉางอาน พวกเขาออกไปที่สนามรบ แต่พวกเขาไม่ได้เข้ามา

หากใครสังเกตอย่างระมัดระวัง จะพบว่า กองทัพที่มาถึงนี้เป็นกองทัพที่สนับสนุนจักรพรรดิ

การสู้รบที่เมืองฉางอานได้มาถึงจุดเปลี่ยน

เมื่อตีเฉินได้รับข่าวนี้ ก่อนที่เขาจะารู้ข้อมูลโดยละเอียด เขาไม่กล้าที่จะเสี่ยงใดๆ ด้วยเหตุนี้ เขาจึงสั่งให้กองกำลังต่างๆล่าถอยออกมา การปิดล้อมตลอดทั้งวันของพวกเขาเริ่มไม่มีประสิทธิภาพ และสถานการณ์ของพวกเขาก็เริ่มจะเต็มไปด้วยความเสี่ยงมากขึ้นและมากขึ้นเรื่อยๆสำหรับฝ่ายอ้วนหลู่ซ่าน

กองกำลังที่มาถึงในวันนี้เป็นเพียงจุดเริ่มต้น ในอีกไม่กี่วันข้างหน้า จะมีกองกำลังมารวมตัวกันที่ฉางอานมากขึ้นและมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งมันจะทำให้กองทัพ

กบฏไม่กล้าที่จะทำการปิดล้อมอีกต่อไป และจะต้องถอยกลับไปยังค่ายที่ริมแม่น้ำปา

ตีเฉินรู้สึกหดหู่ ขณะที่อ่านฉิงสู่กลายเป็นบ้าคลั่ง หลังจากการสู้รบไม่กี่วันนี้ กองกำลัง 150,000 นาย ที่เขานำมา ได้สูญเสียไปแล้วกว่า 50,000 นาย

อย่างไรก็ตาม เมืองฉางอานยังคงยืนอยู่อย่างมั่นคง

เมื่อมีกองกำลังเข้ามามากขึ้น ความหวังของพวกเขาก็จะเข้าโจมตีเมืองฉางอานก็ลดน้อยถอยลงไปเรื่อยๆ หากยังเป็นเช่นนี้ต่อไป แม้แต่การจะล่าถอยกลับก็ยังคงเป็นปัญหา

อานฉิงสูไม่พอใจเกี่ยวกับที่ดินและคนอื่นๆมากขึ้นเรื่อยๆ และเขามีความคิด ที่จะถอยกลับไปยังลั่วหยาง

‘สุดท้ายแล้ว พวกเราก็คงจะต้องถอยกลับไปฟานหยาง’ อานฉิงสูคิดกับตัวเอง

อย่างไรก็ตาม เขาไม่รู้เลยว่า เส้นทางถอยของเขาได้หายไปแล้ว

เมื่อ 2 วันก่อน กองทัพถึง 150,000 นาย ที่นำโดยกั้วจื่ออี้ พร้อมด้วยกองกำลัง ทหารม้าชั้นสูง 100,000 นาย ได้กวาดล้างกองกำลังของซีสื่อหมิงและเข้ายึดฟานห ยางแล้ว

กองทัพนี้กำลังไล่ล่าชัยชนะ และกำลังมุ่งหน้าไปยังลั่วหยางแล้ว

เช้าวันรุ่งขึ้น อ้านฉิงสุได้รับจดหมายฉุกเฉินจากลั่วหยาง

ฟ่านหยางถูกยึดแล้ว และลั่วหยางก็ขอความช่วยเหลือ อ้านฉิงสุไม่แม้แต่จะคิดเกี่ยวกับมัน หลังจากตกทายตีฉินแล้ว เขาก็นำกองทัพถอยกลับลั่วหยางในทันที ตีฉินทำอะไรไม่ถูก และเขาก็ทำได้เพียงแค่แนะนำกองทัพถอยกลับไปเท่านั้น

หากยังอยู่ที่ฉางอานต่อไป มันจะหมายความว่ากองกำลังทั้งหมดของเขาจะถูกทำลายลง

พร้อมกับที่กองทัพกบฏล่าถอยออกไป กองกำลังป้องกันในเมืองฉางอานก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก ทหารบางนายไม่สามารถจะยืนได้อีกต่อไปและล้มตัวลงกับพื้น นี่เป็นเพราะการสู้รบครั้งนี้บาดเจ็บตลึงมากเกินไป

สำหรับฉางอาน ช่วงเวลาที่ยันตรายที่สุดได้ผ่านพ้นไปแล้ว

การผลักดันกองทัพกบฏออกไป มันยังหมายความว่า ศักดิ์ศรีของโอหยางโชวที่นี่ได้ไปถึงจุดสูงสุดใหม่ ความไม่พอใจของเหล่าข้าราชการที่มีต่อการกระทำของโอหยางโชวบรรเทาลง และประชาชนภายในเมืองก็เต็มไปด้วยความกตัญญูต่อโอหยางโชว

สำหรับเหล่าคนชั้นสูงและข้าราชการที่กองกำลังส่วนตัวถูกยึดไป ทศนคติของพวกเขาเปลี่ยนไป ตอนนี้ พวกเขาต้องการจะรับอนุญาตจากจักรพรรดิ พวกเขาอธิบายว่า กองกำลังของพวกเขาต่อสู้อย่างกล้าหาญและปกป้องฉางอานอย่างไร

เหล่าขุนพลจากกองกำลังต่างๆที่เพิ่งมาถึง ก็เข้ามาในพระราชวัง เพื่อแสดงความจงรักภักดีต่อจักรพรรดิ

เปรียบเทียบกันแล้ว โอหยางโชวดูเหมือนจะถูกมองข้าม มันดูเหมือนว่า ไม่ว่าจะป็นหลี่หลงจีหรือหลี่เสียง พวกเขาต่างก็หวาดกลัวผู้เล่นคนนี้

ราชสำนักประกาศคำสั่งออกมาว่า พวกเขาหวังให้กองกำลังของผู้เล่นย้ายออกจากเมือง

อันตรายของเมืองฉางอานสิ้นสุดลงแล้ว จักรพรรดิองค์ก่อน หลี่หลงจี้ ไม่ชอบตำแหน่งในปัจจุบันของเขา และเขาไม่ย้ายออกจากพระราชวังไท่จี๋

สถานะของเขาในปัจจุบันจะเทียบกับจักรพรรดิได้อย่างไร?

ในประวัติศาสตร์ หลี่หลงจี้ได้ทำการต่อสู้แย่งชิงอำนาจกับหลี่เสี้ยนเป็นเวลานาน ขณะที่เขากลับออกมาจากมณฑลเสฉวน ซึ่งสถานการณ์แย่กว่าในปัจจุบันมาก

ในฐานะจักรพรรดิองค์ก่อน หลี่หลงจี้มีรากฐานอันยิ่งใหญ่ในราชวงศ์ และมีคนมากมายปรารถนาที่จะติดตามเขา ด้วยเหตุนี้ เขาจึงยังคงต้องการจะควบคุมราชวงศ์ และไม่ได้กลายเป็นคนที่ไร้อำนาจ

ความรักในอำนาจของจักรพรรดิโบราณ เป็นสิ่งที่คนธรรมดาไม่อาจเข้าใจได้

ยกตัวอย่างเช่น จักรพรรดิถังหล่งแห่งราชวงศ์ซ่ง ครั้งหนึ่ง เขาเคยกล่าวว่า แม้เขาจะอายุยืนยาว แต่เขาก็ไม่กล้าที่จะทำลายสถิติการปกครอง 61 ปี ของปู่เขา เมื่อเขาปกครองได้ถึง 60 ปีแล้ว เขาจะมอบบัลลังก์ให้กับคนอื่น

นอกจากนี้ เขายังได้ใช้ทรัพยากรปริมาณมหาศาลในการสร้างพระราชวังสำหรับตัวเอง นั่นก็คือ พระราชวังหนิงโซว

เมื่อเขาอายุได้ 85 ปี และปกครองได้ 60 ปี เขาก็สละบัลลังก์ตามที่กล่าวไว้ อย่างไรก็ตาม เขากลับไม่ได้ย้ายไปยังพระราชวังหนิงโซว เขายังคงอยู่ที่ตำหนักหยางสิน และเขายังยอมรับการมาเยือนของเหล่าข้าราชการและควบคุมประเทศ เขายังคงมีอำนาจเหนือทั้งประเทศ

จักรพรรดิเจี้ยนจงกลายเป็นเพียงหุ่นเชิด จนกระทั่งถังหล่งสิ้นพระชนม์ จากนั้นเข้าถึงสามารถเข้าไปกุมอำนาจได้ จนกระทั่งสิ้นพระชนม์ จักรพรรดิถังหล่งไม่เคยใช้เวลาในพระราชวังหนิงโซวแม้แต่วันเดียว

จักรพรรดิถังหล่งทำมันอย่างสวยงาม เขาสละบัลลังก์โดยสมัครใจ แต่มันไม่ได้หมายความว่า หลี่หลงจี้จะทำเช่นนั้น

ด้วยเหตุนี้ ในขณะที่พวกกบฏถอยกลับออกไป กระแสที่ซ่อนอยู่ในราชสำนักก็เริ่มเคลื่อนไหว

กลุ่มใหม่และกลุ่มเก่าเริ่มต่อสู้ของพวกเขาอย่างซ้ำๆ

โอหยางโซวไม่ได้สนใจเรื่องดังกล่าว เขาใช้เวลาที่จักรพรรดิทั้งสองชิงอำนาจกัน เดินไปทางถนนทางตะวันตกของเมืองฉางอาน เพื่อเยี่ยมเยียนคนผู้หนึ่ง

คนที่เขาไปเยี่ยมเยียนก็คือ นักบุญกวีผู้มีชื่อเสียง ตู่ฟู่

ตู่ฟู่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับการกบฏอ๋านหลู่ซาน และบทกวีของเขาจำนวนมากเกี่ยวข้องกับช่วงเวลานี้ เช่น ‘สามข้าราชการและสามทางแยก’ ซึ่งอธิบายสถานการณ์ความวุ่นวายที่เกิดขึ้น

ในระหว่างแผนที่สมรภูมิ แม้ว่าผู้เล่นจะเปลี่ยนทิศทางของการสู้รบ แต่ประชาชนก็ยังคงเจ็บปวด ด้านนอกเมืองฉางอาน ร่างของเหล่าประชาชนผู้บริสุทธิ์นับหมื่นเป็นคำอธิบายที่ดีที่สุด

แน่นอนว่า ที่โอหยางโซวมาเยี่ยมเยียนตู่ฟู่ เป็นเพราะต้องการจะเชิญเขาเข้ามาเข้าร่วมต้าเซี่ย

ตู่ฟู่เกิดจากเผ่าต้าถู่ในภาคเหนือ เมื่อครั้งที่เขายังเด็ก เขาไม่ต้องกังวลเรื่องอาหารและเสื้อผ้า แต่เมื่อเขาเข้าสู่วัยกลางคน ตระกูลของเขากลับสะดุด และมันทำให้ชีวิตของเขาอยู่ในภาพที่ไม่สู้ดีนัก

แม้ว่าเหล่าข้าราชการพลเรือนและขุนพลของราชสำนักจะมีความคิดเป็นของตัวเอง และรู้สึกซับซ้อนเกี่ยวกับโอหยางโซว แต่ในหมู่ประชาชน โอหยางโซวคือวีรบุรุษที่แท้จริง

นอกจากนี้ ด้วยตำแหน่งของโอหยางโซวในฐานะราชาเซี่ย และตำแหน่งที่เพิ่งได้รับการแต่งตั้งในฐานะผู้บัญชาการ แล้วเขายังเข้าไปรับสมัครตู่ฟู่เป็นการส่วนตัวอีกด้วย มันจะเหตุใดที่ตู่ฟู่จะไม่เห็นด้วย? ในสมัยโบราณ มีคนไม่มากที่สามารถปฏิเสธคำขอของราชวงศ์ได้

ชื่อ : ตู่ฟู(ระดับนักบุญ)

ฉายา : นักบุญกวี

ราชวงศ์ : ราชวงศ์ถัง

อัตลักษณ์ : นักวิชาการแห่งต้าเซี่ย

อาชีพ : นักกวีชั้นพิเศษ

ความจงรักภักดี : 75

โครงสร้างร่างกาย : 20

ความเข้าใจ : 18

โชคดี : 10

เสน่ห์ : 15

ลักษณะพิเศษ : นักบุญกวี(ดัชนีวัฒนธรรมของราชวงศ์ เพิ่มขึ้น 10%, การศึกษา วัฒนธรรมประชาชน เพิ่มขึ้น 15%, พื้นฐานกวีและบทเพลงของราชวงศ์ เพิ่มขึ้น 50%, โอกาสที่นักกวีจะทะลวงคอขวด เพิ่มขึ้น 25%)

หนังสือ : เซตตู่กง

การประเมิน : กวีใช้คำเป็นผลงานของพวกเขา ผลงานของตู่ฟูเปลี่ยนแปลงไปมา และหลากหลาย แล้วมันก็มีความหมายมากมาย

หลังจากที่เขาได้รับสมัครตู่ฟูได้อย่างราบรื่นแล้ว โอหยางโซวก็รู้สึกปิติยินดีเป็นอย่างมาก นอกเหนือจากเรื่องนี้แล้ว เขาไม่สนใจใดๆในเรื่องของราชสำนัก เมื่อสงครามสิ้นสุดและเขาได้รับรางวัลแล้ว เขาก็จะกลับไปยังต้าเซี่ย

สำหรับการไล่ล่าพวกกบฏ โอหยางโซวไม่สนใจใดๆ

กองกำลังป้องกันสูญเสียอย่างหนัก แม้ว่ากองทัพกบฏจะสูญเสียยิ่งกว่า แต่พวกเขาก็ยังมีกองทัพนขนาดใหญ่ของผู้เล่น หากเขาออกไปไล่ล่าด้วยกำลังพลที่มี มันก็เหมือนกับการพุ่งตรงเข้าไปในถ้ำเสือ

สำหรับกองกำลังที่เข้ามาปฏิญาณว่าจะจงรักภักดีต่อจักรพรรดิ พวกเขาเป็นเพียงผู้ที่ยืนอยู่ด้านนอก คอยส่งเสียงตะโกนและเสียงเชียร์ออกมา พวกเขาทั้งหมดจะไล่หาพวกเขาสั่งให้พวกเขาออกไปไล่ล่ากบฏ

เมื่อโอหยางโซวเห็นเช่นนั้น เขาก็ไม่ได้คิดที่จะไล่ล่าพวกกบฏอีก เขาเพียงสั่งให้เจียตูซีแห่งเจียนหนานเตรียมพร้อมส่งกองกำลังไปโจมตีลั่วหยาง

เมื่อกองทัพทั้งสองทำงานร่วมกัน ลั่วหยางจะต้องถูกยึดอย่างแน่นอน

ความก้าวหน้าของสงครามเกินความคาดหมายของเขาอย่างมาก และมันราบรื่นเกินกว่าที่เขาคาดไว้มาก

.....

สุดท้ายแล้ว อ๋านฉิงสูไม่สามารถจะกลับไปยังลั่วหยางได้ ขณะที่เขาอยู่ที่ด้านนอกก็ได้มีบางอย่างเกิดขึ้นที่ลั่วหยาง หลังจากที่รู้ว่ากองกำลังหลักพ่ายแพ้ที่ฉางอาน และฟานหยางถูกยึด กองทัพในลั่วหยางก็สังหารอ๋านหลู่ชาน และประกาศคำปฏิญาณว่าจะจงรักภักดีต่อราชสำนัก

สิ่งต่างๆเกิดขึ้นเร็วมาก และมันเกินกว่าที่อ๋านฉิงสูคาดเอาไว้

ตีเฉินและคนอื่นๆถอนหายใจด้วยความโล่งอก การที่สงครามสิ้นสุดเร็ว มันหมายความว่าพวกเขาจะไม่ถูกลากลงไปด้วย ไม่อย่างนั้น หากมีการสู้รบครั้งสุดท้ายที่ลั่วหยาง ใครจะรู้ว่าพวกเขาจะต้องเสียสละกำลังพลไปมากเพียงใด?

หลังจากที่อ๋านหลู่ชานถูกสังหารแล้ว แฉ่งเต๋อองสงครามก็ดั่งขึ้น

“แฉ่งเต๋อองสงคราม : การกบฏอ๋านหลู่ชานสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการแล้ว ตอนนี้ จากการมีส่วนร่วมในแผนที่สมรภูมิ รวมไปถึงการมีส่วนร่วมในฝ่ายคะแนนคุณูปการพิเศษจะถูกตัดสิน”

แจ้งเตือนจากระบบดังขึ้นในหูของโอหยางโซว

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ ตัวแทนผู้เล่นฝ่ายราชวงศ์ถัง, แม้ว่าจะประสบความสำเร็จในการปกป้องเมือง แต่สร้างคณูปการเพียงเล็กน้อย, รางวัลพิเศษ : คะแนนคณูปการพิเศษ 20,000 แต้ม!”

“ ... ”

ใบหน้าของโอหยางโซวมีตกลงในทันที

จากแผนที่สมรภูมิ เนื่องจากโอหยางโซวเป็นผู้พลิกสถานการณ์ที่เลวร้ายของราชวงศ์ถัง เขาควรจะได้รับคะแนนคณูปการพิเศษอย่างน้อย 100,000 แต้ม แต่ตอนนี้ เขากลับได้รับเพียงแค่ 20,000 แต้ม

โกอาได้เตือนโอหยางโซว โดยมันบอกเขาว่า ไม่ใช่เพียงเพราะมันเป็นแผนที่สมรภูมิแล้ว เขาจะสามารถทำทุกสิ่งที่ต้องการได้

โอหยางโซวทำอะไรไม่ถูก และเขาเข้าไปดูการจัดอันดับคะแนนคณูปการสงคราม

ลำดับ

ชื่อ

คะแนนคณูปการสงคราม

1

ฉีเยว่หฺวู่ยี่

400,000

2

เฟิงฉิวฮวง

300,000

3

ที่ดิน

250,000

4

งานกลาง

150,000

5

สิ่งป่า

140,000

6

ชุมชนเงิน

120,000

7

เพียวหลังฮวน

100,000

8

ซาโพเงิน

20,000

ในฐานะตัวแทนผู้เล่นฝ่ายอ่านหลู่ซาน ตีเงินกลับไม่สามารถจะนำหน้าเฟิงฉิวฮวงได้ เนื่องจากเขาใช้ประชาชนทั่วไปเป็นแนวหน้า เขาจึงไม่ได้รับรางวัลพิเศษใดๆ

ซาโพนุนแย่ที่สุดจากทั้งแปด กองกำลังที่เขานำมาทั้ง 50,000 นาย ถูกจัดเป็นกองกำลังสำรอง พวกเขาถูกส่งออกมาในวินาทีสุดท้ายและได้ต่อสู้กับกองกำลังทหารม้าพยัคฆ์เลือดดาว 20,000 นาย ที่กำแพงเมืองทางตะวันออก ส่งผลให้เขาไม่ได้รับคะแนนคุณูปการสงครามมากนัก

จำนวนที่เล็กน้อยนี้ ไม่เพียงพอที่จะชดเชยความสูญเสียของเขา

.....

เมื่อสงครามสิ้นสุดลง โอหยางโซวก็ได้อันดับที่ 1 อีกครั้ง อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า เหล่าข้าราชการจะออกมาจากพระราชวังและมอบราชโองการให้กับเขา หลี่เสียงได้ส่งมอบรางวัลให้กับเขาด้วยวิธีนี้

เมื่อโอหยางโซวเห็นเช่นนั้น เขาก็ยิ้มออกมาอย่างขมขื่น จักรพรรดิไม่ต้องการจะพบเขาอย่างแท้จริง สำหรับรางวัลที่เขาได้รับ มันเป็นเพียงชิ้นส่วนหยกชิ้นหนึ่ง โอหยางโซวไม่ได้ตรวจสอบสถานะของมัน และเขาเทเลพอร์ทกลับออกไปในทันที

ทันทีที่เขามาถึงเมืองซานไห่ ประกาศจากระบบก็ดังขึ้น

“ประกาศระบบ : การกบฏอ่านหลู่ซานสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการแล้ว บุคคลทางประวัติศาสตร์ในราชวงศ์ถังเข้าสู่เกมส์โดยอัตโนมัติ!”

ในฐานะหนึ่งในราชวงศ์ที่รุ่งเรืองและมีผู้มีความสามารถมากที่สุดในประวัติศาสตร์จีน นอกเหนือจากข้าราชการที่ยึดมั่นในศาลาหลังหยานแล้ว มันยังมีกวี, ศิลปิน และอื่นๆอีกมาก

สำหรับเหล่าลอร์ดที่ยังเหลือในจีน นี่เป็นข่าวใหญ่

“ประกาศระบบ : การกบฏอ่านหลู่ซานสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการแล้ว นิกายฉิงเฉิงและนิกายหวู่หลินย้ายเข้าสู่เกมส์อย่างเป็นทางการ!”

นอกเหนือจากบุคคลทางประวัติศาสตร์จากราชวงศ์ถึงแล้ว โลกยุทธภพก็เป็นที่น่าสนใจมากขึ้นเรื่อยๆ

“ประการระบบ : การกบฏอ่านหลู่ซานสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการแล้ว หลี่ซีหมิง ย้ายเข้าสู่ฉางอาน ราชสำนักฉางอาน เปลี่ยนเป็นราชวงศ์ถังอันยิ่งใหญ่โดยอัทโนมัต จางซุนหวู่จี้, ฟางซวนหลิง, เกาซีเหลียน, หยูซีจิงเต๋อ, หลี่จิง, โหวจุนจี้, เฉิงเหยาจिन และหลี่จี้ รวมถึงข้าราชการพลเรือนและขุนพลที่มีชื่อเสียงที่เกี่ยวข้อง จะย้ายเข้าสู่ราชวงศ์ถังอันยิ่งใหญ่โดยอัทโนมัต!”

ทันทีที่ประกาศนี้ดังออกมา ลอร์ดอย่างโอหยางโซวก็อดหัก หลี่ซีหมิงไม่เหลือใครไว้ให้เลย

สำหรับข้าราชการทั้งยี่สิบสี่ในศาลาหลังหยาน โอหยางโซวไม่ได้สนใจพวกเขามากนัก คนเดียวที่เขาสนใจก็คือ เทพการทหารแห่งราชวงศ์ถัง หลี่จิง เพราะกลุ่มกองทัพบกของเขาในปัจจุบัน ยังขาดจอมพลอยู่

จากขุนพลระดับพระเจ้าทั้งสิบของจีน นอกเหนือจากไปฉีแล้ว คนที่โอหยางโซวต้องการตัวมากที่สุดก็คือ หลี่จิง

อย่างไรประโยชน์ เขาปรากฏตัวขึ้นในฉางอาน โอหยางโซวจึงทำได้เพียงยอมแพ้เกี่ยวกับเขา

“ประกาศระบบ : การกบฏอ่านหลู่ซานสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการแล้ว ซอง เซินกัมปอ ย้ายเข้าสู่เมืองลาซา กลุ่มอำนาจทิเบตเปลี่ยนเป็นจักรวรรดิทิเบต การ์ถง เซินยูลซุง, ซางเจียซี, ซางสีตงจาง, ซางจางมอ, ต้าจาหลู่ และคนที่เกี่ยวข้อง ย้ายเข้าสู่จักรวรรดิทิเบต”

ทิเบตเป็นแคว้นที่ก่อตั้งขึ้นโดยชาวทิเบตในที่สูงฉิงจาง และเป็นแคว้นแรกที่ได้รับการบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ของภูมิภาคนี้

ภายใต้การรวมเป็นหนึ่งของราชวงศ์ทิเบต เผ่าต่างๆในที่สูงฉิงจาง รวมตัวกันเป็นมหาอำนาจที่แข็งแกร่งเพียงหนึ่งเดียว และพวกเขาค่อยๆรุกคืบเข้าสู่แผ่นดินใหญ่อย่างช้าๆ

เดิม พวกเขาปกครองตนเองและพัฒนาอย่างกระจัดกระจาย การเปลี่ยนแปลงระบบ, กฎหมาย และสิ่งอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ ทำให้แคว้นขนาดเล็กๆรอบๆและเผ่าพันธุ์มิตรต่างๆถูกรวมเข้าด้วยกัน

ในเวลาเดียวกัน ราชวงศ์ทิเบตก็ใกล้ชิดกับราชวงศ์ถังอย่างแท้จริง องค์หญิง 2 องค์ของราชวงศ์ถังได้แต่งงานเข้าไปในราชวงศ์ทิเบต และกลายเป็นสัญลักษณ์แห่งมิตรภาพ

อย่างไรก็ตาม มิตรภาพนั้นไม่ได้คงอยู่ตลอดไป

ในปี 763 หลังจากการกบฏอานหลู่ซ่าน ราชวงศ์ถังอ่อนแอลงเป็นอย่างมาก เนื่องจากจะต้องป้องกันกบฏในภาคเหนือ กองทัพตะวันตกของพวกเขาก็ถูกเคลื่อนย้ายออกไป

ทิเบตได้ใช้โอกาสนั้นในการเข้าสู่แผ่นดินของต้าถัง โดยพวกเขารวบรวมกองทัพพันธมิตร 200,000 นาย ภายใต้การนำของขุนพลหมางหยิง เข้าโจมตีต้าถัง โดยพวกเขาสามารถเข้ายึดครองแผ่นดินทางตะวันตกของเฟิงเสี้ยนได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งรวมแล้วมีมากกว่า 10 เมือง

ในเดือนที่ 10 ของปีนั้น หลังจากที่ยึดครองเฟิงเสี้ยนแล้ว พวกเขาก็เดินทัพไปถึงฉางอานอย่างรวดเร็ว หลังจากที่ยึดฉางอานได้แล้ว พวกเขาก็ได้แต่งตั้งเป็นจักรพรรดิองค์ใหม่

แต่เพียง 15 วันหลังจากนั้น ภายใต้การนำของกั๋วจื่ออี้ กองทัพถังก็กลับมาถึงฉางอาน

บันทึกประวัติศาสตร์ระบุไว้ว่า ในระหว่างปี 705-822 ราชวงศ์ถังและทิเบตได้ร่วมมือกันเป็นพันธมิตร 8 ครั้ง ผ่านสิ่งนั้น จะสามารถเห็นถึงความสัมพันธ์ทั้งภายในและภายนอกของพวกเขา

ราชวงศ์ทิเบตที่เข้ามาในเกมส์ ส่งผลกระทบต่อราชวงศ์เซี่ยอันยิ่งใหญ่มากที่สุด

จังหวัดเชียงใหม่ในมณฑลเสฉวน เชื่อมต่อกับทิเบต โชคดีที่ซองเชินกัมโปไม่ใช่ราชาผู้รุกราน สำหรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ยังคงไม่มีใครรู้

“ประกาศระบบ : การกบฏอ่านหลู่ซ่านสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการแล้ว ถงเย่ฮูช่านย้ายเข้าสู่เมืองลั่วหลานในฐานะข่าน ภูมิภาคตะวันตกกลายเป็นเติร์กตะวันตก”

เติร์กตะวันตกถูกทำลายโดยราชวงศ์ถัง ตอนนี้ พวกเขาได้กลับเข้าสู่เขตทุรกันดารและได้รับชีวิตใหม่อีกครั้ง

แตกต่างจากทิเบต พื้นที่ทางตะวันตกของเติร์กตะวันตกตั้งอยู่ ประกอบไปด้วยประเทศเล็กกว่า 30 ประเทศ และสถานการณ์ของมันซับซ้อนเป็นอย่างมาก

การปรากฏตัวขึ้นในฉับพลันของมหาอำนาจทั้งสอง ได้เพิ่มปัจจัยไม่แน่นอนใหม่ๆให้กับจีนอย่างไม่ต้องสงสัย

หากราชวงศ์เซี่ยอันยิ่งใหญ่ต้องการจะเปิดเส้นทางสายไหม พวกเขาจะต้องเผชิญหน้ากับมหาอำนาจทั้งสองนี้

.....

โอหยางโซวไม่เวลาคิดเกี่ยวกับทิเบตและเติร์กตะวันตก ในเวลานี้ เขาตั้งให้มีความสำคัญกับตูฟู่ก่อน

ด้วยความทะเยอทะยานของเขา เขาอยากจะเป็นข้าราชการ น่าเสียดายที่เขาไม่มีประสบการณ์ และโอหยางโซวกี่ไม่สามารถจะมอบตำแหน่งที่สำคัญให้แก่เขาได้

คิดเกี่ยวกับมัน โอหยางโซวตัดสินใจจะให้เขาอยู่ใกล้ชิด โดยแต่งตั้งเขาเป็นผู้ว่าราชการเมืองหยงเย่ในจี๋หลี่ หากเขาสามารถทำหน้าที่ได้ดี โอหยางโซวจะเลื่อนตำแหน่งให้กับเขา

ในขณะที่เขาแต่งตั้งตูฟู่ ประกาศจากระบบก็ดังขึ้น

“ประกาศระบบ : ตัวแทนแควตงบทกวี ตูฟู่ ได้ย้ายเข้าสู่ต้าเซี่ยอย่างเป็นทางการ , รางวัลพิเศษ : ต้าเซี่ยจะได้รับฉายา แผ่นดินแห่งบทกวี!”

โอหยางโซฮียัมออกมาอย่างปิติยินดี ในความเป็นจริง ต้าเซี่ยไม่ได้ขาดแคลนผู้ว่าราชการเมือง อย่างไรก็ตาม ตู่ฟู่เป็นบุคคลทางประวัติศาสตร์ นอกจากนี้ เขายังเป็นบุคคลทางประวัติศาสตร์ระดับนักบุญ และเขามีอิทธิพลอย่างมากในแวดวงบทกวี

กวีจำนวนมากเลือกที่จะเดินทางนี้เพราะตู่ฟู่

แผ่นดินแห่งบทกวี : ดัชนีวัฒนธรรมของราชวงศ์ เพิ่มขึ้น 25%, การดึงดูดกวีเข้าสู่ราชวงศ์ เพิ่มขึ้น 50%

เนื่องจากมันมีแวดวงกวี มันก็ย่อมมีแวดวงภาพวาด, วรรณกรรม และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ โอหยางโซฮียัมตั้งตารอที่จะได้เห็นการระเบิดครั้งใหญ่ด้านวัฒนธรรมในต้าเซี่ย ต่อจากปรัชญาต่างๆ

หลังจากที่เขากลับเข้าไปในห้องอ่านหนังสือหลวงแล้ว โอหยางโซฮียัมก็หยิบหยกที่ห่อหุ้มมอบให้ออกมา

หยกจักรพรรดิ : ด้วยหยกนี้ ภายใต้สถานการณ์พิเศษ มันจะสามารถเปิดเคลวเรื่องราวต้าหยูจิวติงได้

ดวงตาของโอหยางโซฮียัมหรือหลง หยกไม่ได้พิเศษใดๆ แต่เป็นเคลวของมันที่พิเศษ หากโอหยางโซฮียัมคาดการณ์ถูกต้อง ต้าหยูจิวติงเป็นสมบัติล้ำค่าของประเทศ

หนึ่งในข้อกำหนดการอัปเดตเป็นราชวงศ์จักรพรรดิก็คือ สมบัติล้ำค่าของประเทศ ก่อนหน้านี้ โอหยางโซฮียัมไม่รู้เลยว่าไอเทมดังกล่าวคืออะไร แต่ตอนนี้ เขาสามารถมองเห็นแสงแห่งความเป็นไปได้แล้ว

“ต้าหยูจิวติง? มันเป็นของข้า” ดวงตาของโอหยางโซฮียัมเต็มไปด้วยความมุ่งมั่น

ไม่กี่วันต่อมา เขตทงกัณฑ์ดารเจียบสงบโดยสิ้นเชิง

ทุกคนค่อยๆทำความเข้าในมหาอำนาจใหม่ทั้งสามที่เพิ่งปรากฏขึ้นในเขตทงกัณฑ์ดาร เหล่าผู้เล่นในเมืองหลวงฉางอานตื่นตัวอย่างแท้จริง และพวกเขาหวังว่าจะได้พบบุคคลที่มีชื่อเสียงแห่งต้าถังบนท้องถนน

กวีอมตะ หลี่ไป๋, เทพการทหาร หลี่จิง, ชุนพลพยัคฆ์ เฉินเหยาจิน, ...

ทิเบตและเติร์กตะวันตกก็ดึงดูดความสนใจของเหล่าผู้เล่นเช่นกัน

สำหรับเหล่าลอร์ด ทั้งสองเป็นภัยคุกคามที่น่ากลัว อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้เล่น นักผจญภัย ทั้งสองเป็นสถานที่ที่ยังไม่ได้รับการสำรวจและมีเคล็ดลับให้ทำเป็นจำนวนมาก

ผลก็คือ ในไม่กี่วันที่ผ่านมา ผู้เล่นจำนวนมากโทรศัพท์ไปยังเฉิงตู และมุ่งหน้าไปยังทิเบต

ภายใต้กระแสผู้คนนี้ สายลับองค์กรรักษาน้ำให้ได้ผสมผสานและแทรกซึมเข้าไปในประเทศทั้งสองได้อย่างเงียบๆ

ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในอนาคต การรู้จักศัตรูเป็นสิ่งที่ถูกต้องเสมอ

นอกเหนือจากนั้น นิกายหวั่นหลินใหม่ๆ ที่เข้ามาในเขตทุรกันดารก็ดึงดูดเหล่าผู้เล่นเช่นกัน ด้วยนิกายต่างๆ ปรากฏตัวมากขึ้น มันก็ทำให้เหล่าผู้เล่นมีทางเลือกมากขึ้นด้วย

ในปีที่ 5 ของโกอา เหล่าผู้เล่นนักผจญภัยจะได้รับความช่วยเหลือจากนิกายเหล่านี้ ยกเว้นความแข็งแกร่งของพวกเขาขึ้นไปอีกระดับ

ในช่วงไม่กี่วันที่ผ่านมา บุคคลทางประวัติศาสตร์ในราชวงศ์ถังจำนวนมากย้ายเข้าสู่ต้าเซี่ย เนื่องจากชื่อเสียงของมันหรือแม้แต่เนื่องจากมีคนรู้จักอยู่ที่นี้ สิ่งนี้ทำให้คนอื่นๆ อิจฉาเป็นอย่างมาก

เนื่องจากพ่อและพี่ชายของเขาทำงานในกองทัพต้าเซี่ย เผ่ยสิงเจี้ยนจึงไม่ลังเลใด และเลือกที่จะเดินทางมายังเมืองซานไห่ เพื่อรวมตัวกับครอบครัวของเขา

เขามาจากจวนเผ่ยกลางของตระกูลเผ่ยแห่งเหอตง ขุนพลชุดึงฟางมองเห็น ศักยภาพของเผ่ยสิงเจี้ยน และได้ชี้แนะเขาเป็นการส่วนตัว เขาทำงานภายใต้โจซาน และเขาเป็นผู้ช่วยขุนพลผู้ว่าราชการแห่งสือโจว ก่อนจะกลายเป็นขุนพลแห่งรัฐ บริวารอันสี่

เผ่ยสิงเจี้ยนได้รับการแต่งตั้งเป็นเสนาบดีพิธีการและขุนพลใหญ่แห่งองครักษ์ปีก ขาว ในปี 679 ผู้นำเตีร์ก อาซีเต๋อเหวินฟู่ก่อกบฏ ขุนพลแห่งรัฐบริวาร, คนชั้นสูงจาก กองบัญชาการหลานหลิง พ่ายแพ้ต่ออาซีเต๋อเหวินฟู่ จากนั้น เผ่ยสิงเจี้ยนก็เข้ามา บัญชาการแทน และสามารถเอาชนะพวกเตีร์กได้อย่างเด็ดขาด

จากประสบการณ์ของเขา มันไม่ยากที่จะเห็นว่า เขาไม่ด้อยไปกว่าพี่ชายและพ่อ ของเขาเลย และอาจจะเหนือยิ่งกว่าพวกเขา เขามีประสบการณ์ที่ยอดเยียม โดยเฉพาะกับทิเบตและเตีร์ก

ด้วยความสามารถของเขา มันไม่มีปัญหาใดๆที่เขาจะเข้ามาควบคุม 1 กองทัพ ทหาร

อย่างไรก็ตาม กองทัพต้าเซี่ยในปัจจุบัน ไม่มีตำแหน่งขุนพลแห่งกองทัพทหารว่า สำหรับเขา ด้วยเหตุนี้ โอหยางโซวจึงให้เขาอยู่ภายใต้เอ้อหลายเป็นการชั่วคราว ใน ฐานะขุนพลรองของกองทัพทหารที่ 4 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ เขาสามารถใช้ มันเพื่อทำความคุ้นเคยกับระบบต้าเซี่ย ก่อนที่จะเลื่อนตำแหน่งในอนาคตได้

ชื่อ : เผ่ยสิงเจี้ยน

ราชวงศ์ : ราชวงศ์ถัง

อัตลักษณ์ : ขุนพลรองของกองทัพทหารที่ 4 แห่งกองทัพทหารองครักษ์

อาชีพ : ขุนพลชั้นสูง

ความจงรักภักดี : 78

ความเป็นผู้นำ : 78

กำลัง : 70

สติปัญญา : 55

การเมือง : 65

ลักษณะพิเศษ : ขุนพลทรงคุณธรรม(พลังต่อสู้ของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 25%,
ความเร็วในการเคลื่อนที่กองกำลัง เพิ่มขึ้น 20%)

หนังสือ : เขาจื่อจ่าถี้, ชวนผู่

การประเมิน : เผ่ยสิงเจี้ยนเป็นคนใจกว้าง เขาปฏิบัติต่อทุกคนด้วยความเมตตา
และเคารพ แสดงความกตัญญูรู้คุณต่อผู้เป็นอาจารย์ของเขา

ก่อนที่เผ่ยสิงเจี้ยนจะกลับออกไป โอหยางโซวอี้มและกล่าวกับเขาว่า “ข้าจะให้
ท่านเริ่มงานหลังปีใหม่ ท่านสามารถใช้เวลาว่างในช่วงนี้ไปเยือนฐานทัพของกลุ่ม
กองทัพบก เพื่อพบกับพี่และพี่ชายของท่านได้”

มันเป็นวันที่ 18 ของเดือนที่ 1 แล้ว อีกเพียง 1 เดือน ก็จะถึงปีใหม่อีก

“ขอบพระทัยองค์ราชา!”

เผ่ยสิงเจี้ยนเต็มไปด้วยความตื่นเต้นและกตัญญู

โอหยางโซวโบกมือให้เขา “หากท่านต้องการจะขอบคุณข้า ก็ติดต่อบุคลากรของ
ท่าน ขุนพลซู่ติ่งฟาง”

ในฐานะขุนพลใหญ่แห่งต้าถัง ซู่ติ่งฟางเคยอยู่ภายใต้หัตถ์จึง ก่อนที่เขาจะได้รับ
มอบอำนาจ ความสำเร็จที่ยอดเยี่ยมของเขาและลักษณะนิสัยที่ชอบธรรมของเขา ทำให้เขาเป็นที่ไว้วางใจอย่างมาก

ในช่วงเวลาที่เขาอยู่ในอำนาจ ชูติงฟางเดินทัพไปทั้งทางตะวันตกและตะวันออก
เผชิญหน้ากับเติร์ก, อิซกิล และแบกเจ ขยายอำนาจของราชวงศ์ถึงไปยังเปอร์เซียทาง
ตะวันตกและทางเหนือของเกาหลีทางตะวันออก

มันเห็นได้ชัดว่าโอหยางโซวสนใจขุนพลเช่นเขา

แม้ว่าต้าเซี่ยจะเต็มไปด้วยดวงดาวที่เปรมปรึ่กาย แต่ก็ไม่มีใครคิดมากหากมันจะมี
มากเกินไป นอกจากนี้ กองทัพต้าเซี่ยกำลังขยายตัวออกไป ด้วยเหตุนี้ ไม่ว่าจะ
มีขุนพลเพิ่มเข้ามาเพียงใด มันก็ยังคงมีพื้นที่ว่างสำหรับพวกเขา

เผ่ยสิงเจี้ยนเคยเป็นข้าราชการมาก่อน เขาจึงสามารถเข้าใจได้ในทันที “องค์
ราชาอย่าได้กังวล ข้าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง ข้าเชื่อว่า อาจารย์ของข้ายินดีจะย้ายเข้า
มายังต้าเซี่ย”

กล่าวอย่างเคร่งครัด ชูติงฟางเป็นขุนพลในสมัยของถังเกาจง และราชสำนักฉาง
อันในเวลานั้น ถูกควบคุมโดย 24 ข้าราชการแห่งศาลาหลังหยาน แม้ว่าชูติงฟางจะ
จงรักภักดีต่อต้าถัง เขาก็ยังคงไม่ได้รับตำแหน่งที่สำคัญ

ที่สำคัญก็คือ ในเกมส์ต้าถังมีพื้นที่จำกัดเพียง 1 จังหวัด และมันไม่มีพื้นที่
เพียงพอให้เขาแสดงความสามารถทางการทหารของเขาได้

โอหยางโซวเชื่อว่า ด้วยความสัมพันธ์ของเผ่ยสิงเจี้ยนและความจริงใจเล็กน้อย
จะทำให้ชูติงฟางย้ายเข้ามาไม่ช้าก็เร็ว

.....

ในวันถัดมา หลังจากการมาถึงของเผ่ยสิงเจี้ยน ขุนพลใหญ่ของราชวงศ์ถังอีกคน
ก็มาถึงเมืองซานไห่ และเขาไม่ได้มาคนเดียว เขามาพร้อมกับตระกูลของเขา

มันเป็นตระกูลเซว่แห่งเหอตง โดยมีเซว่เหรินกู่เป็นแกนหลักของพวกเขา

เซว่เหรินกู่เกิดในตระกูลเซว่แห่งเหอตงได้ เขาเข้าร่วมกองทัพในช่วงสิ้นสุดสมัย
เจาก้าน ต่อสู้ในสงครามเป็นเวลานานถึง 10 ปี โดยเขาชนะการสู้รบที่เผชิญหน้า

กับเถี่ยเล่อ, ทำให้โกกุริโอยอมจำนน และชนะการสู้รบเผชิญหน้ากับพวกเติร์ก เขายังได้ทิ้งเรื่องราวที่น่ากลัวไว้มากมายในช่วงเวลาของเขา

เขาเคยดำรงตำแหน่งขุนพลทหารองครักษ์, ดยุกแห่งผิงหยาง และอื่นๆอีกมาก

ตระกูลเซว่แห่งเหอตง ย้อนกลับไปในสมัยราชวงศ์เหนือ-ใต้ ทวดของพวกเขา เซว่หรง เป็นผู้ว่าราชการจังหวัด ก่อนจะกลายเป็นผู้ว่าราชการมณฑลในเว่ยเหนือ สิงเย่และหลู่กวน ทวดของพวกเขาอีกคน เซว่หยาน ก็เป็นข้าราชการเช่นกัน

คนที่พิเศษที่สุดก็คือ ลูกชายของเซว่เหรินกู่ย เซว่เน่อ ซึ่งเป็นขุนพลทหารองครักษ์ตำหนักซ้าย และเซว่เน่อเป็นสามีของฟานหลี่ฮั่ว

มันเป็นเพราะความสัมพันธ์นี้ ที่ตระกูลเซว่แห่งเหอตง ตัดสินใจย้ายเข้ามายังต้าเซี่ย

แน่นอนว่า โอหยางโซวยินดีต้อนรับพวกเขา

ต้าเซี่ยในปัจจุบันมีตระกูลชั้นสูงที่คล้ายๆกันนี้มากมาย เช่น ตระกูลเผ่, ตระกูลเสียโหว, ตระกูลฮั่ว, ตระกูลหม่า และอื่นๆ

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากระบบการคัดเลือกผู้มีความสามารถพิเศษและระบบประเมินของต้าเซี่ย ตระกูลชั้นสูงไม่สามารถจะใช้อำนาจในทางที่ผิดได้

คล้ายกับเผ่สิงเจี้ยน โอหยางโซวแตงตั้งเขาเป็นขุนพลรองของกองทัพทหารที่ 3 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ชั่วคราว ในเวลาเดียวกัน เซว่อ้านตู, เซว่หรง, เซว่หยาน และเซว่กู่ย ก็ได้รับตำแหน่ง

สำหรับเซว่เน่อ มันขึ้นอยู่กับว่า ฟานหลี่ฮั่วจะยอมรับเขาหรือไม่

ชื่อ : เซว่เหรินกู่ย(ระดับจักรพรรดิ)

ฉายา : 1 ใน 10 ขุนพลแห่งจินโบราณ

ราชวงศ์ : ราชวงศ์ถัง

อัตลักษณ์ : ขุนพลรองของกองทัพทหารที่ 3 แห่งกองทัพทหารองครักษ์

อาชีพ : ขุนพลชั้นพิเศษ

ความจงรักภักดี : 75

ความเป็นผู้นำ : 70

กำลัง : 90

สติปัญญา : 50

การเมือง : 50

ลักษณะพิเศษ : ผู้มีชัยที่อาจหาญแห่งกองทัพทั้งสาม(ขวัญกำลังใจของกองกำลังเพิ่มขึ้น 40%, พลังต่อสู้ของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 35%, ความเร็วในการเคลื่อนที่กองกำลัง เพิ่มขึ้น 25%)

การประเมิน : เซว่เหรินก๊วยเป็นขุนพลที่กล้าหาญและอาจหาญ หนึ่งในวีรบุรุษแห่งยุค จงรักภักดีและมีคุณูปการอย่างแท้จริง

.....

นอกจากแผ่สิ่งเจียนและเซว่เหรินก๊วยแล้ว ต้าเซี่ยยังได้ต้อนรับบุคคลที่มีความสามารถทางวรรณกรรมอีกด้วย

กล่าวเกี่ยวกับมัน ก็ต้องกล่าวถึงแหวดวงบทกวีแห่งต้าถัง ครั้งหนึ่ง มีคนวาดภาพต้นไม้ที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของนักกวีในราชวงศ์ถัง หลังจากที่อยู่มันแล้ว ประโยคเดียวที่กล่าวออกมาได้ก็คือ “แหวดวงอันซับซ้อน”

โดยใช้ตูฟู่เป็นจุดเริ่มต้น ปู่ของตูฟู่ ตูเซินหยาน เป็นสหายที่ดีของซ่งจื่อเหวิน ซ่งจื่อเหวินเป็นสหายที่ดีของหยางจื่ออิ่ง ซึ่งเป็นหนึ่งในวีรบุรุษแห่งถัง หยางจื่ออิ่งเป็นสหายกับหลู่เจ้าหลิน แต่เขาไม่ชอบหวังปอ

ในยุคเดียวกัน ตูฟูชื่นชมในตัวหลี่ไป สำหรับระดับ? มันเทียบได้กับแฟนคลับในสมัยใหม่ อย่างไรก็ตาม หลี่ไปกลับสนใจในตัวเมิ่งฮ่าวแหรน ซึ่งเป็นสหายของตูฟู

มันช่างซับซ้อนอย่างแท้จริง

หวังเว่ยใกล้ชิดกับเมิ่งฮ่าวแหรน แต่ไปหลี่ไม่มีความสัมพันธ์ใดๆกับหวังเว่ย

นี่ก็แปลกประหลาด

เกาซีเป็นสหายของตูฟู แต่พวกเขากลับเลิกคบกันเพราะตูฟูชื่นชมในหลี่ไป อย่างไรก็ตาม เกาซีกลับเป็นเพื่อนที่ดีของเพื่อนที่ดีของหลี่ไป หวังซางหลิง

นั่นไม่ใช่ทั้งหมด ในรุ่นต่อมา ฮั่นหยูเคารพบุชาหลี่ไป, หลิวหยูซีเคารพบุชาตูฟู อย่างไรก็ตาม ฮั่นหยูกลับเป็นศัตรูทางการเมืองของสหายหลิวหยูซี หลิวจ้งหยวน

สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือ ตูฟูเลือกที่จะไม่สนใจเกี่ยวกับหลี่ซางหยินที่เคารพบุชาเขา ไปจูยี้เคยกล่าวว่า หากเขาสามารถเกิดใหม่ได้ เขาจะขอเกิดเป็นลูกชายของหลี่ซางหยิน สุดท้ายแล้ว กลุ่มผู้หยิ่งหยองก็เกลียดเขา

ในฐานะสหายของไปจูยี้ หยวนเจินเลือกที่จะสร้างความอับอายให้กับผู้สนับสนุนตูฟู หลี่เจีย เพื่อแก้แค้นให้กับสหายของเขา

อ่านเกี่ยวกับมัน คุณปวดหัวแล้วหรือไม่?

นี่เป็นเพียงส่วนเล็กๆของเรื่องราวทั้งหมด แวดวงกวีในราชวงศ์ถังเต็มไปด้วยดวง แต่สองดวงดาวที่เปรมปรายมากที่สุดก็คือ ตูฟูและหลี่ไป

หลังจากที่ตูฟูได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้ว่าราชการเมืองหยงเหริน ผ่านไปไม่กี่วัน ตูฟูเซ็นหยวน, เมิ่งฮ่าวแหรน, เกาซี, หลิวหยูซี, หลี่จ้งหยวน และคนอื่นๆที่เกี่ยวข้องย้ายมาเมืองซานไห่ทั้งหมด

โอหยางโชวปฏิบัติต่อพวกเขาเป็นอย่างดี

เขามอบเงินและคฤหาสน์ให้กับพวกเขา และยังปล่อยให้พวกเขาเดินทางร่อนเร่ไปรอบๆต้าเซี่ย หรือมอบตำแหน่งข้าราชการที่คล้ายๆกับตัวผู้ให้กับพวกเขาหากพวกเขาต้องการ

นอกจากนี้ เขายังยอมให้พวกเขาอยู่อย่างสันโดษในแอ่งเหลียนโจวหรือเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยสือหนานได้

โดยรวมแล้ว โอหยางโซวไม่ได้บังคับใดๆพวกเขา

โอหยางโซวต้องการใช้เงินเพื่อสร้างชื่อเสียงในฐานะบุคคลที่ยกระดับผู้มีความสามารถพิเศษ ในเวลาเดียวกัน สิ่งนี้ยังจะช่วยเพิ่มดัชนีวัฒนธรรมของราชวงศ์ และดึงดูดผู้มีความสามารถด้านวรรณกรรมมากขึ้น

ทุกคนต้องไม่มองว่ากวีเป็นพวกคนเกลียดคร้าน ในความเป็นจริง ส่วนใหญ่ของพวกเขาเป็นข้าราชการพลเรือน พวกเขาทั้งหมดมีประสบการณ์ในการเป็นข้าราชการ อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่มีความสุขกับมัน พวกเขาจึงใช้บทกวีในการระบายความรู้สึกของพวกเขา

เมื่อมาถึงต้าเซี่ย พวกเขาทั้งหมดก็สามารถจะใช้ความสามารถของพวกเขาได้อย่างเต็มที่

การยอมรับทุกคนไม่ใช่เพียงคำกล่าวลอยๆ

ความใจกว้างดังกล่าว ไม่ได้ด้อยไปกว่าสมัยต้าถังเลย

ทันทีที่ข่าวนี้แพร่กระจายออกไป คนจำนวนมากก็เลือกที่จะย้ายเข้ามา ซึ่งมีทั้งหยางจีอิ่ง, หลู่เจ้าหลิน, ไป๋จูยี่, หลี่ซางหยิน และคนอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้

ในฉับพลัน เมืองซาน เมืองหลวงที่อยู่ห่างไกลออกไปทางใต้ ได้กลายเป็นจุดรวมวัฒนธรรมอันกว้างใหญ่ มันเต็มไปด้วยผู้มีความสามารถด้านวรรณกรรม และกลายเป็นศูนย์กลางวัฒนธรรมแห่งใหม่

คนอย่าง ฮั่นหยู ได้ใช้เมืองซานให้เป็นเป้าหมายในการเขียนบทกวีของพวกเขา เดินทางร่วมกับสหาย และดื่มร่วมกัน

ใช้จิตวิญญาณแห่งการเฉลิมฉลองของปีใหม่อื่น พวกเขาได้ผลักดันคลื่นบทกวีให้สูงขึ้นไปอีกระดับ

ในราชวงศ์ใดๆ เมื่อเหล่ากวีได้รับอิสระ ความคิดของพวกเขาก็จะได้รับการปลดปล่อย และความสามารถของพวกเขาจะก้าวขึ้นไปสู่ระดับใหม่

ในช่วงเวลาสั้นๆ มีบทกวีใหม่หลายสิบบทถูกเขียนขึ้น ภายใต้บรรยากาศนี้ กวีอมตะหายไปก็มาถึง

ราชวงศ์ถังมีสามสิ่งที่ไร้คู่เปรียบ

บทกวีของหลี่ไป๋, ทักษะกระบี่ของเฉียวหมิน และตำราชาของจางสู

กวี่อุมตีหลี่ไป๋ ไม่เพียงแค่จะเก่งในด้านวรรณกรรมเท่านั้น แต่เขายังมีทักษะกระบี่ที่ยอดเยี่ยมอีกด้วย เขาเริ่มชอบกระบี่ตอนอายุได้ 15 ปี หลังจากนั้นความสามารถของเขาก็เฟื่องฟูและพัฒนา กลายเป็นอันดับสองของราชวงศ์ถัง เป็นรองเพียงนักบุญกระบี่เฉียวหมินเท่านั้น

บางที ไกอ้อาจจะชื่นชอบเขาเช่นกัน เพลงกระบี่ของหลี่ไป๋จึงได้รับการเสริมความแข็งแกร่ง จนกลายเป็นเทคนิคลับที่แท้จริง และมันทำให้เขากลายเป็นปรมาจารย์กระบี่ที่แท้จริง

หลี่ไป๋ไม่ได้มาที่เมืองซานไห่เพราะชื่อเสียงของมัน แต่มาเพื่อเยี่ยมเยียนสหายของเขา ถึงกระนั้น มันก็เพียงพอจะทำให้แผ่นดินสั่นสะเทือนได้

โอหยางโจวต้องการจะเก็บนักกวี่อุมตะผู้นี้ไว้ อย่างไรก็ตาม ข้อกำหนดเบื้องต้นก็คือ การหาสถานที่ที่เหมาะสมกับเขา

“ท่านปรมาจารย์เก่งในด้านกระบี่ จึงเป็นธรรมดาที่ท่านจะไม่ต้องการให้ใครควบคุมการกระทำของเขา ทางตะวันออกของเมือง มีภูเขาแห่งหนึ่งชื่อว่าภูเขาตงหลี่ ด้านบน มีนิกายที่ชื่อนิกายกระบี่ตงหลี่ตั้งอยู่ เนื่องจากภรรยาของเขากำลังตั้งครรภ์ นางจึงไม่สามารถจะทำหน้าที่เป็นผู้นำนิกายได้ และตำแหน่งนั้นว่างเว้นมาจนถึงตอนนี้ ท่านสามารถจะลดระดับของตัวเองเพื่อรับตำแหน่งนี้

ได้หรือไม่ มันจะไม่มีข้อจำกัดใดๆ และท่านยังสามารถจะไปเยี่ยมเยียนสหายของท่านได้เสมอ” โอหยางโจวกล่าว

เมื่อไปหลี่ได้ยินเช่นนั้น เขาก็สนใจในทันที

“ชื่อตงหลี่มาจากบทกวีนักดื่มของปรมาจารย์จึงเจียไช่หรือไม่?” หลี่ไป๋ถาม

ปรมาจารย์จึงเจียกก็คือ นักกวีจากจินตะวันออก เกาหยวนหมิง ซึ่งถูกกล่าวขานว่าเป็นบรรพบุรุษของนักกวี เขาเป็นปรมาจารย์ที่แท้จริงของแวดวงบทกวี และเขาก็เป็นผู้อาวุโสของหลี่ไปและตูฟู่

“ถูกต้องแล้ว”

“ยอดเยี่ยม” หลี่ไปตัดสินใจ “ข้าจะยอมรับตำแหน่งนี้”

โอหยางโซวอี้มอย่างปิติยินดี “ขอบคุณท่านปรมาจารย์ นิกายกระบี่ตงหลี่ในตอนนี้มีโอกาสที่จะก้าวขึ้นมาแล้ว” ด้วยสถานการณ์ปัจจุบันของโลกยุทธภพ นิกายกระบี่ตงหลี่สามารถจะก้าวขึ้นมาได้ด้วยผู้นำนิกายที่โดดเด่น

หลี่ไปเป็นหนึ่งในตัวเลือกที่ดีที่สุดโดยไม่ต้องสงสัย

ชื่อ : หลี่ไป(ระดับนักบุญ)

ฉายา : กวีอมตะ

ราชวงศ์ : ราชวงศ์ถัง

อัตลักษณ์ : ผู้นำนิกายกระบี่ตงหลี่

อาชีพ : จอมยุทธ์ระดับพระเจ้า

ความจงรักภักดี : 75

โครงสร้างร่างกาย : 20

ความเข้าใจ : 20

โชคดี : 10

เสน่ห์ : 18

ลักษณะพิเศษ : อมตะกระบี่เหล้า(ความสามารถในเส้นทางกระบี่ เพิ่มขึ้น 80%)

ฝึกฝน : เพลงกระบี่ฉิงเหลียน(ระดับพระเจ้า)

อาวุธ : กระบี่ฉิ่งผิง(ระดับพระเจ้า)

การประเมิน : จากฉายากวี่อมตะ พู่กันของเขาทำให้โลกตกตะลึงได้ และบทกวีของเขาก็สูงขึ้นไปอีกระดับ

โกอาชื่นชอบหลี่ไปอย่างแท้จริง มันให้เขาฝึกฝนเทคนิคลับระดับพระเจ้าและยังมอบกระบี่ระดับพระเจ้าให้เขา นอกเหนือจากสถานะที่ยอดเยี่ยมของหลี่ไปแล้ว โกอา ยังได้สร้างกระบี่ระดับพระเจ้าเพิ่มขึ้นมาอีก 1 ชิ้นเพื่อเขาโดยเฉพาะอีกด้วย

ทุกคนสามารถจะคาดการณ์ได้ว่า นิกายกระบี่ตงหลี่ภายใต้การนำของหลี่ไปและการสนับสนุนของต้าเซี่ย จะสามารถเปร่งประกายในโลกยุทธภพได้มากเพียงใด การจะเอาชนะเข้าหลินหรือหวู่ต้ง ไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้

พร้อมกับที่หลี่ไปเข้ามารับผิดชอบนิกายกระบี่ตงหลี่ ประกาศจากระบบก็ดังขึ้น

“ประกาศระบบ : เทพกระบี่หลี่ไป ย้ายเข้าสู่ต้าเซี่ยและเข้ารับผิดชอบนิกายกระบี่ตงหลี่ ฉายาบ้านแห่งศิลปะการต่อสู้เดิม อัฟเกรดเป็นแผ่นดินแห่งศิลปะการต่อสู้!”

ทันทีที่ข่าวนี้แพร่กระจายออกไป ทัวทั้งโลกก็ตกตะลึง

เหล่าผู้เล่นประหลาดใจกับความจริงที่ว่า หลี่ไปเป็นเทพกระบี่ และพวกเขา กลายเป็นตกตะลึงเมื่อรู้ว่า บุคคลผู้นี้เข้าไปรับผิดชอบนิกายกระบี่ตงหลี่

“โลกยุทธภพกำลังจะวุ่นวายแล้ว” บางคนพึมพำออกมา

บางคนคาดการณ์ว่า ช่วงเวลาแห่งความวุ่นวายของโลกยุทธภพ กำลังใกล้เข้ามาแล้ว

ท่ามกลางนิกายต่างๆที่ค่อยๆปรากฏตัวขึ้นในเขตทุรกันดาร นิกายกระบี่ตงหลี่ที่ต้าเซี่ยสร้างขึ้นไม่ได้อยู่ในสายตาของเหล่าผู้เล่นเลย ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงไม่ได้คาดหวังว่ามันจะมีการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเกิดขึ้น

นิกายกระป๋องหงลี่ได้ชื่อว่าเป็นนิกายอย่างเป็นทางการ มันมีเทพกระป๋องเป็นผู้รับผิดชอบ และนิกายก็มีคู่มือเทคนิคลับ ซึ่งมันทำให้นิกายกลายเป็นหนึ่งในตัวเลือกที่ดีที่สุดสำหรับเหล่าผู้เล่นนักผจญภัย

โดยเฉพาะสำหรับผู้ที่ย้ายเข้ามาในต้าเซี่ยแล้ว นิกายกระป๋องเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดสำหรับพวกเขาโดยไม่ต้องสงสัย

ในเวลานี้ โลกยุทธภพได้มีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่แล้ว

.....

ตั้งแต่ที่เขาขอให้หงลี่ไปเข้ามารับผิดชอบนิกายกระป๋องหงลี่ โอหยางโซวก็มีความคิดที่จะผลักดันมันเป็นนิกายที่อยู่บนจุดสูงสุดของโลก และกำราบโลกยุทธภพทั้งหมด

ตั้งแต่สมัยโบราณ มีเพียงความแข็งแกร่งเท่านั้นที่จะมีสิทธิ์ในการกล่าวสิ่งต่างๆ ได้ และหากไม่สามารถควบคุมพวกเขาได้ มันก็จะก่อให้เกิดความวุ่นวาย

ด้วยการใช้ชื่อของหงลี่ไป เขาจะสามารถเข้าควบคุมโลกยุทธภพได้ แผนการของโอหยางโซวไม่ธรรมดาอย่างแท้จริง

โอหยางโซวสละความคิดของเขาและตรวจสอบสถานะของฉายาใหม่

แผ่นดินแห่งศิลปะการต่อสู้ : ศักยภาพร่างกายของประชาชนในราชวงศ์ เพิ่มขึ้น 50%, ความคุ้นเคยศิลปะการต่อสู้ เพิ่มขึ้น 30%, ความเข้าใจการบ่มเพาะ เพิ่มขึ้น 40%

นี่มันน่าอัศจรรย์อย่างแท้จริง

เดิม การจะอัปเกรดฉายาบ้านแห่งศิลปะการต่อสู้เป็นแผ่นดินแห่งศิลปะการต่อสู้ พวกเขาจำเป็นต้องได้รับฉายาบ้านแห่งกระบี่, บ้านแห่งหอก หรืออื่นๆที่คล้ายๆกัน นี่มาเพิ่มอีก 2 ฉายาก่อน

แต่การมาถึงของหงลี่ไป ได้แก้ไขปัญหานี้ทั้งหมดเหล่านั้นไป

ด้วยเหตุนี้ รวมกับแผ่นดินแห่งปรัชญา, แผ่นดินแห่งช่างฝีมือ และแผ่นดินแห่งกวี
แล้ว ต้าเซี่ยได้รับฉายาแผ่นดินแล้ว 4 อย่าง

.....

โกอา ปีที่ 5 เดือนที่ 1 วันที่ 22

ณ พระราชวังเซี่ย

คลื่นกวีราชวงศ์ถึงที่เข้าร่วมต้าเซี่ยสงบลงแล้ว เมืองซานไห่ค๋อยเข้าสู่ช่วงเวลา
ของปีใหม่จีน ไม่ว่าจะเป็นประชาชนทั่วไปหรือคนชั้นสูง พวกเขาทั้งหมดเริ่มใช้จ่ายกับ
สินค้าปีใหม่จีน เพื่อเตรียมต้อนรับการมาถึงของปีใหม่จีน

สงครามในเขตทุรกันดารทั้งหมดหยุดลง และสัญญาแห่งความสงบสุขและ
ความรุ่งเรืองเริ่มต้นขึ้น

วันปีใหม่จีนเป็นวันที่มีความหมายอย่างมากสำหรับชาวจีน และไม่มีใครต้องการ
จะพลาดมัน เพื่อต้อนรับฤดูกาลแห่งการเฉลิมฉลอง กลิ่นคาวเลือดไม่ใช่สิ่งที่ดีสำหรับ
ใครรวมไปถึงราชวงศ์

ในช่วงสิ้นสุดการกบฏอ่านหลู่ซาน เฟิงฉิวฮวงประสบความสำเร็จในการรับสมัคร
กั๋วจื่ออี้ ตามที่เธอปรารถนา

วันที่พวกเขากลับไปยังดินแดนหงสาบสุญ กั๋วจื่ออี้ได้รับการแต่งตั้งเป็นจอมพล
แห่งกลุ่มกองทัพฟลามิง กลายเป็นหนึ่งในบุคคลชั้นสูงสุดของดินแดนหงส์สาบสุญ

พร้อมด้วยเหรนหมิน, โจวปอ, หวังเหอ และขุนพลที่มีชื่อเสียงคนอื่นๆ กลุ่ม
กองทัพฟลามิงก็กลายเป็นสมบูรณพร้อม

ด้วยกลุ่มกองทัพทหารนี้ โอหยางโซวไม่จำเป็นต้องกังวลใดๆเกี่ยวกับดินแดนหงส์
สาบสุญเฟิงฉิวฮวงอีก

ในตอนเช้า โอหยางโซวอยู่ในห้องอ่านหนังสือหลวง

เหล่าขุนพลเรือยังคงปรึกษากันเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ และมีหลายสิ่งที่ต้องให้โอหยางโซวเป็นผู้ตัดสินใจ เขาต้องตัดสินใจว่า จะใช้ทรัพยากรทั้งหมดของราชวงศ์อย่างไร เพื่อให้มั่นใจว่าการเปลี่ยนผ่านกองทัพเรือจะเป็นไปอย่างราบรื่น

เนื่องจากโครงการแกนหลักนี้เกี่ยวข้องกับชะตากรรมของราชวงศ์ จึงเป็นธรรมดาที่โอหยางโซวจะทุ่มทั้งหมดออกไป

นอกเหนือจากนั้น ปีใหม่จีนใกล้เข้ามาแล้ว การประเมินผลประจำปีอยู่ระหว่างดำเนินการ ผลลัพธ์ของมันเกี่ยวข้องโดยตรงกับการเลื่อนและลดตำแหน่งของเหล่าข้าราชการ แม้ว่าจางถึงหยูจะเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องนี้ แต่โอหยางโซวก็เข้าไปติดตามเป็นระยะๆ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งมณฑลเสฉวน, ฉวนเป่ย์, เสี่ยงหนาน และเจียงฉวน ที่เพิ่งเข้ามาอยู่ภายใต้การปกครองของราชวงศ์ พวกมันมีช่องว่างขนาดใหญ่เมื่อเทียบกับมณฑลอื่นๆ

มณฑลเสฉวน, ฉวนเป่ย์ และเสี่ยงหนาน ทั้งหมดนี้มีโครงสร้างการปกครองที่แตกต่างกันออกไปในก่อนหน้านี้ หากต้องการจะจัดระเบียบใหม่ทั้งหมด พวกเขาจะต้องทำงานหนักอย่างมาก

ไม่ต้องกล่าวถึงเรื่องอื่น เพียงแค่เปลี่ยนชื่อหน่วยงาน ก็สามารถจะเปลี่ยนความคิดของเหล่าข้าราชการได้แล้ว

เนื่องจากเรื่องภายในซับซ้อนมากเกินไป โอหยางโซวจึงสั่งให้จางถึงหยูและกรมควบคุมข้าราชการ ใช้ประโยชน์จากการประเมินในการช่วยปรับปรุงมณฑลทั้งสิ้น

เหล่าคนที่ล้มเหลวจะถูกไล่ออก

ด้วยเหตุนี้ มันจึงอาจกล่าวได้ว่า จางถึงหยูเผชิญกับแรงกดดันเป็นอย่างมากในเวลานี้ และมีคนมากมายมองหาเขาในทุกๆวัน

ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะผลการประเมินจะส่งผลกระทบต่อพลังงานด้านลบอย่างการทุจริต, การใช้อำนาจในทางที่ผิด, ความล้มเหลวในการทำงาน และอื่นๆที่

คล้ายๆกันนี้ แต่หากพวกเขาไม่รีบแก้ไขมันในเวลานี้ มันอาจจะมีบางสิ่งที่ใหญ่กว่าเกิดขึ้นในอนาคต

ไม่เพียงแค่มณฑลใหม่ทั้งสี่เท่านั้น แม้แต่มณฑลหยุนหนาน, ฉวนหนาน, หลิงหนาน และหมินหนาน ทั้งหมดต่างก็มีปัญหาของตัวเอง

เมื่อป่ามีขนาดใหญ่ ก็ย่อมมีนกหลากหลายชนิดอยู่ในนั้น

แม้จะกล่าวว่าต้าเซี่ยมั่งคั่งขึ้นและรุ่งเรืองขึ้นเรื่อยๆ แต่อำนาจท้องถิ่นก็ก่อตัวขึ้นด้วยเช่นกัน ไม่ว่าระบบจะยอดเยี่ยมเพียงใด มันก็ไม่สามารถจะหยุดความโลภได้ทั้งหมด

แม่โหยางโซวจะเชื่อว่า จางอิงหยูสามารถจะทนรับแรงกดดันดังกล่าวได้ แต่เขาก็ไม่ได้ไม่ทำอะไรเลย เขาได้แสดงทัศนคติที่ชัดเจน เพื่อสนับสนุนกรมควบคุมข้าราชการในการทำงานของพวกเขา

ผู้ที่เข้ามาภายในเมืองหลวงเพื่อขอความช่วยเหลือ ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงเหล่าข้าราชการที่ล้มเหลวเท่านั้น แม้แต่ผู้นำของพวกเขาหรือแม้แต่ระดับผู้ว่าราชการจังหวัดก็เดินทางมา ไม่ว่าอย่างไร ก็ไม่มีจังหวัดใดเต็มใจที่จะปลดข้าราชการจำนวนมากในครั้งเดียว

ทัศนคติของโหยางโซวแน่วแน้อย่างแท้จริง “ไม่ว่าใครต้องการจะเข้ามาขอร้องสำหรับผู้ใต้บังคับบัญชาของพวกเขา บอกให้พวกเขามาพบข้า ข้าอยากจะได้รู้ว่าพวกเขาจะแก้ตัวว่าอย่างไร”

มองไปทั่วทั้งต้าเซี่ย ไม่มีใครอาจหาญที่จะทำเช่นนั้น

เมื่อคำกล่าวของโหยางโซวแพร่กระจายออกไป เหล่าข้าราชการจำนวนมากก็กลับไปยังพื้นที่รับผิดชอบของพวกเขาเงียบๆ

พวกเขารู้ดีว่าราชาของพวกเขาจริงจังกับมัน

ข้าราชการคนใดก็ตามที่ทำงานในต้าเซี่ยมานาน จะมีความเคารพต่อราชาของพวกเขาเป็นอย่างมาก จึงไม่มีพวกเขาคนใดเลยที่กล้าต่อต้านคำกล่าวของราชา

นอกจากนี้ จากการอัปเดตระบบครั้งล่าสุด โกอาได้มอบความรู้สึกและความปรารถนาให้กับเหล่า NPC ซึ่งมันจะทำให้เหล่าข้าราชการกล้าท้าทายมากขึ้น

ดังนั้น โอหยางโซวจึงเรียกเจ้ากรมกำกับดูแลและเสนาบดีฝ่ายตรวจการมาพบ และสั่งให้ทั้งสองเพิ่มการตรวจสอบสำนักงานท้องถิ่นให้มากยิ่งขึ้น

ในที่มืด โอหยางโซวก็ได้ออกคำสั่งนี้กับเซินปู้ไห่ด้วยเช่นกัน

จนถึงวันนี้ ความคิดบางอย่างของโอหยางโซวได้เปลี่ยนไปแล้ว เขาหวังว่าฝ่ายตรวจการและกรมกำกับดูแล จะสามารถควบคุมและตรวจสอบเหล่าข้าราชการได้

เขาต้องการจะทำสิ่งนี้ในที่สว่างเท่านั้น แทนที่จะให้พวกเขาทำงานร่วมกับองค์กรข่าวกรองอย่างองค์กรรักษาน้ำ

เนื่องจากเขาได้ราชาภิเษกเป็นราชาแล้ว โอหยางโซวจึงไม่ต้องการจะปกครองด้วยความหวาดกลัว ดังนั้น เขาจึงได้บอกกับเซินปู้ไห่เป็นพิเศษว่า องค์กรรักษาน้ำ จะต้องจับกระป๋องของพวกเขาไว้ให้มัน

แน่นอนว่าการตรวจสอบก็จำเป็น

นอกเหนือจากการตรวจสอบเหล่าข้าราชการแล้ว ยังมีความจำเป็นจะต้องตรวจสอบเรื่องอื่นๆอีก สำนักงานผู้ว่าราชการมณฑลจะช่วยลดภาระงานของราชสำนัก แต่ผู้ว่าราชการมณฑลก็ไม่ควรจะมีอำนาจมากเกินไป

วิธีการรักษาสมดุลของความสัมพันธ์นี้ มันจะขึ้นอยู่กับทักษะความสามารถของโอหยางโซว

ราชวงศ์ขนาดใหญ่ปกครองพื้นที่ขนาดยักษ์ และมีประชากรเกือบ 100 ล้านคน เป็นธรรมดาที่โอหยางโซวจะไม่สามารถจัดการสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดด้วยตัวเองได้ ดังนั้น เขาจึงจำเป็นจะต้องใช้ประโยชน์จากคณะรัฐมนตรี เพื่อให้ทำหน้าที่เป็นผู้นำเหล่าข้าราชการพลเรือน

รวมกับการเข้ามาของช่งหยาน คณะรัฐมนตรีก็มีผู้อาวุโส 3 คน โดยแต่ละคนมีประสบการณ์อย่างมาก ด้วยเหตุนี้ โอหยางโซวจึงแบ่งงานให้กับพวกเขาทั้งสาม

TWO Chapter 1001 การประชุมการคลัง

จากทั้งสาม เจียงซางรับผิดชอบภาพรวม, โค่วจุ่นจะตรวจสอบราชสำนัก ขณะที่หยานซ่งจะมุ่งเน้นไปที่พื้นที่ท้องถิ่น

ทั้งสามคนจะทำงานร่วมกัน เพื่อให้แน่ใจว่า เครื่องจักรต้าเซี่ยจะสามารถดำเนินไปได้อย่างราบรื่น โอหยางโซวที่เป็นผู้ปกครอง จะอยู่เหนือคณะรัฐมนตรีและเฝ้าติดตามราชวงศ์

.....

ไกอापปีที่ 5 เดือนที่ 1 วันที่ 22, ช่วงบ่าย

ณ ห้องโถงฉิงเจิ้ง

เจียงซาง, โค่วจุ่น, หยานซ่ง, เสี่ยวเหอ, เว่ยหยาง, ฟานหลี่ และตู่หลู่ฮู่ ทั้งหมดรวมตัวกัน เพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับงบประมาณทางการเงินของต้าเซี่ยในปีที่ 5 ของไกอา

ผู้ที่เข้าร่วมการประชุมยังมีเจ้ากรมการอุตสาหกรรม เงินปิงกวง รวมถึงนายธนาคารสี่สมุทร เมิ่งจี้ต้า

ตั้งแต่ราชวงศ์ก่อตั้งขึ้น การจัดงบประมาณทางการเงินก็เป็นระเบียบแบบแผนมากขึ้น ในช่วงเริ่มต้นปีใหม่ เงินทุนของราชวงศ์มีมากเพียงใด?, ค่าใช้จ่ายขนาดใหญ่มีอะไรบ้าง?, ประมาณการณ์รายได้มีมากเพียงใด และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ มันจำเป็นจะต้องได้รับการจัดการก่อนปีใหม่อิน

ในช่วงสิ้นปี พวกเขาจะต้องประเมินงบประมาณการเงินที่ถูกใช้ไป

ผู้ที่ใช้งบประมาณเกินวงเงินจะต้องเผชิญกับผลที่ตามมา

“เริ่มได้”

โอหยางโซวนั่งอยู่บนบัลลังก์และกล่าวออกมาโดยไม่แสดงอารมณ์ใดๆ

นับตั้งแต่ที่เขาขึ้นครองบัลลังก์ โอหยางโซวก็ไม่ค่อยจะเข้าไปควบคุมเรื่องต่างๆของดินแดนเหมือนอย่างที่เขาเคยทำในสมัยที่เขายังเป็นลอร์ดมากนัก
ตอนนี้ เขาเพียงต้องรักษาภาพรวมไว้เท่านั้น และจำนวนการกล่าวของเขาที่ลดลงเป็นอย่างมาก

ประการแรก หลายสิ่งไม่จำเป็นจะต้องให้เขาเป็นคนกล่าวด้วยตัวเอง เหล่าข้าราชการที่เข้าใจในสิ่งที่เขาต้องการจะเข้าไปจัดการกับมันเอง ประการที่สอง
ตอนนี้ เขาเป็นราชา คำกล่าวใดๆของเขาจะส่งผลกระทบต่อชีวิตนับสิบล้าน
จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะต้องระมัดระวัง

เมื่อได้ยินเช่นนั้น เจียงชางก็ก้าวออกมาและกล่าวว่า “ท่านฟาน โปรดรายงานรายได้และการใช้จ่ายทางการเงินของสำนักการคลังในปีที่แล้ว รวมถึงการคาดการณ์รายได้ทางการเงินในปีนี้”

“ขอรับ!”

ฟานหลีก้าวออกมาและรายงานว่า “เมื่อปีที่แล้ว สำนักการคลังได้รับเงิน 65 ล้านเหรียญทอง รายได้จากภาษีและผลกำไรจากบริษัทต่างๆเป็นแหล่งรายได้หลัก โดยเป็นรายได้จากภาษีสูงถึง 51 ล้านเหรียญทอง และผลกำไรจากบริษัทต่างๆสูงถึง 8.5 ล้านเหรียญทอง”

บริษัทต่างๆที่กล่าวถึงประกอบไปด้วย ธนาคารสีสมุทร, บริษัทเหล็กกล้าชูชาน, กลุ่มกองเรือจีน และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้

เมื่อวันก่อน ภายใต้การแนะนำของโอหยางโซว กรมการอุตสาหกรรมได้รวมเอาปืนใหญ่, ชูดเกราะ, เรือรบ และผลิตภัณฑ์ทางการทหารอื่นๆ แล้วก่อตั้งบริษัทงานทางทหารฉางหลงขึ้นมา ซึ่งมันกลายเป็นบริษัทที่ใหญ่ที่สุดและสร้างผลกำไรมากที่สุดในต้าเซี่ย

ระบบต้าเซี่ยกำลังเปลี่ยนไปอย่างช้าๆ มันจะค่อยๆกลายมาเป็นเสาหลักทางการเงินของราชสำนัก

“ค่าใช้จ่ายทางการเงินมีทั้งสิ้น 61 ล้านเหรียญทอง โดยที่ 21 ล้านเหรียญทอง สำหรับสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะต่างๆ, 18.5 ล้านเหรียญทอง สำหรับการทหาร, 12 ล้านเหรียญทอง สำหรับการปกครอง, 5 ล้านเหรียญทอง สำหรับเงินทุนสนับสนุน และ 4.5 ล้านเหรียญทอง สำหรับเรื่องอื่นๆ”

ค่าใช้จ่ายสำหรับสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะต่างๆ ได้รวมไปถึงสวัสดิการขั้นพื้นฐาน, การศึกษา, การแพทย์, สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐาน และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ นี่เองที่เป็นสาเหตุที่ทำให้มันมีค่าใช้จ่ายสูงเป็นอย่างมาก

จากค่าใช้จ่ายเรื่องอื่นๆ มันมีอยู่สิ่งหนึ่งที่พิเศษ นั่นก็คือ ค่าใช้จ่ายของเชื้อพระวงศ์

การดูแลรักษาพระราชวัง, นางใน, สาวใช้, โอหยางโซว, ช่งเจีย, ค่าใช้จ่ายของปิงเอ๋อ และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้

การระบุดำใช้จ่ายของเชื้อพระวงศ์เข้ามา มันหมายความว่า โอหยาบโงะจะไม่
จัดตั้งกองทุนส่วนตัวในการคลังของประเทศ

ในประวัติศาสตร์ กองทุนเชื้อพระวงศ์และการคลังแยกจากกัน การคลังจะเก็บ
ภาษีจากผลกำไรทางการเกษตร และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ ขณะที่กองทุนเชื้อพระ
วงศ์จะมาจากผลกำไรจากการค้าขาย, เกลือ, ผ้าไหม และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้

เปรียบเทียบกันแล้ว ถ้าเสียปล่อยการค้าขาย, เกลือ, ผ้าไหม และอื่นๆที่
คล้ายๆกันนี้สู่สาธารณะ นอกจากนั้น หลังจากทำสัญญาการค้าแร่กับออสเตรเลีย
การควบคุมแร่ของพวกเขาที่ผ่อนคลายลงอีกด้วย

กองทุนเชื้อพระวงศ์จะใช้สำหรับการดูแลเชื้อพระวงศ์ โดยปกติแล้ว เงิน
ส่วนเกินของมันจะถูกส่งมอบให้กับการคลังของประเทศ

แน่นอนว่า บางครั้งมันก็ขาดแคลน

โดยเฉพาะในช่วงต่อมาของราชวงศ์ ที่เชื้อพระวงศ์มีจำนวนมากเกินไป
ช่วงเวลาดังกล่าว พวกเขาจะเป็นเหมือนปลวกที่คอยกัดกินรากฐานของ
ราชวงศ์

ทุกครั้งที่พระราชวงศ์ได้รับการปรับปรุง มันต้องจ่ายเงินจำนวนมหาศาลราวกับ
มหาสมุทร

ในระหว่างสมัยหมิงเจียจิง การซ่อมบำรุงพระราชวังที่เกิดเพลิงไหม้แห่งหนึ่ง
ต้องจ่ายเงินถึง 7 ล้านเหรียญเงิน ซึ่งคิดเป็นครึ่งหนึ่งของรายได้ทั้งหมดในปีนั้น

การคลังจะใช้สำหรับจ่ายเงินเดือน, ซ่อมถนน, สร้างสะพาน, การชลประทาน
และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ เมื่อเกิดภัยพิบัติ พวกเขาก็ต้องจ่ายเงินเหล่านี้เพื่อทำการ

ช่วยเหลือ แน่นอนว่า มีผู้ปกครองบางคนที่ใช้การคลังของประเทศเป็นของตัวเอง

ในช่วงเวลาต่อมาของราชวงศ์หมิง การกระทำเช่นนี้เริ่มเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ผู้ปกครองทำในสิ่งที่พวกเขาต้องการ และยังอนุญาตให้เหล่าข้าราชการริบไถเงินจากประชาชนอีกด้วย

จักรพรรดิบางคนถึงกับทุจริตราวกับเป็นข้าราชการ แยกเงินกองทุนของพวกเขาไว้ และใช้เงินการคลังสำหรับตนเอง

แม้ว่าการกระทำดังกล่าวจะทำให้เงินกองทุนเชื้อพระวงศ์เพิ่มมากขึ้น แต่มันก็ทำให้ประชาชนใช้ชีวิตได้ยากลำบากมากขึ้น

ดังนั้น โอหยางโจวจึงต้องป้องกันไม่ให้นั้นเกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มต้น

สำหรับเชื้อพระวงศ์ นอกเหนือจากการใช้เงินที่ได้รับการสนับสนุนจากสำนักการคลังแล้ว พวกเขายังมีแหล่งรายได้อื่นอีก

ประการแรก เครื่องประดับที่โอหยางโจวค้นพบขณะที่เขาออกไปสำรวจ ซึ่งส่วนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้ในคลัง ประการที่สอง ช่งเจี๋ยเป็นผู้ควบคุมการบันเทิงซานหยูให้โหดดั่ง ซึ่งสามารถจะทำกำไรได้อย่างมหาศาลในแต่ละปี

ด้วยแหล่งรายได้ทั้งสองนี้ และเนื่องจากเชื้อพระวงศ์มีเพียง 3 คนเท่านั้น โอหยางโจวจึงมีเงินในคลังส่วนตัวของเขาอีกเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ โอหยางโจวยังเป็นราชาจอมตระหนี่ หากไม่ใช่ช่วงเวลาที่สำคัญ เขาจะไม่ใช้จ่ายเงินสุรุ่ยสุร่าย

ดังคำกล่าวที่ว่า การเป็นตัวอย่างที่ดี

เมื่อโอหยางโซวที่เป็นราชาเป็นคนตระหนี่ จึงเป็นธรรมดาที่คนที่อยู่ภายใต้เขา
จะไม่กล้าสู้ร่อยุ่ร่ายมากเกินไป

.....

หลังจากหักค่าใช้จ่ายทั้งหมดแล้ว ผ่านไป 1 ปี ราชวงศ์มีกำไรเพียง 4 ล้าน
เหรียญทองเท่านั้น

แน่นอนว่า สำหรับโลกภายนอก ตัวเชื่อมที่กำลังพลนับล้านๆ การเริ่มต้นสงคราม
3-4 ครั้งใน 1 ปี และยังคงสามารถสร้างกำไรได้ นับเป็นความสำเร็จครั้งยิ่งใหญ่
แล้ว

ในระดับโลก ดินแดนมากกว่าครึ่งขาดทุนทางการเงิน และแทบจะไม่สามารถ
เดินหน้าโครงการต่างๆต่อไปได้ พวกเขาจึงจำเป็นต้องเพิกภาษีหรือกู้ยืมเงิน

หลังจากการอัปเดตครั้งล่าสุด การลดความเร็วการก่อสร้างลง, ระบบภัยพิบัติ,
เพิ่มความฉลาดให้กับNPC และอื่นๆที่คล้ายกันนี้ จะทำให้ดินแดนจำนวนมาก
ไม่สามารถอยู่รอดได้ในปีที่ 5 ของโกอา

หากใครไม่ระมัดระวัง พวกเขาอาจจะสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาสร้างขึ้นมาได้

พันธมิตรหยานหวงพ่ายแพ้สงครามอย่างต่อเนื่องไม่กี่ครั้ง และรากฐานของ
พวกเขาก็ได้รับความเสียหายอย่างมาก โชคดีที่พวกเขาเปิดเส้นทางการค้ากับ
อเมริกาเหนือได้ โดยใช้เหล่านีมีความสามารถทางการค้าของพวกเขา พวกเขาจึง
สามารถฟื้นคืนกลับมาได้อย่างรวดเร็ว

เงิน 4 ล้านเหรียญทอง ที่ตีเงินใช้ในระหว่างงานประมูล อาจจะมาจากระเป๋าส่วนตัวของตระกูลเขา เพราะด้วยสถานการณ์ทางการเงินของดินแดนห่านตานเขาไม่มีทางจะนำเงินจำนวนดังกล่าวออกมาได้อย่างแน่นอน

ขณะที่กล่าวถึงสถานการณ์ทางการเงินของปีที่แล้ว ฟานหลี่ก็กล่าวต่อว่า “จากการวิเคราะห์ของพวกเรา จะมีสิ่งที่ดีในปีที่ 5 อยู่ 4 ประการ ประการแรก หลังจากที่มีฉนวนใหม่ทั้งสี่ได้รับการจัดระเบียบแล้ว มันจะสามารถสร้างรายได้จากภาษีค่าน้ำได้อย่างมหาศาล, ประการที่สอง กลุ่มงานการทหารฉางหลงกำลังเดินไปในเส้นทางที่ถูกต้องอย่างช้าๆ และจะสร้างผลกำไรได้มากยิ่งขึ้น”

“ประการที่สาม ด้วยการเริ่มต้นกระบวนการการอุตสาหกรรม, การทำงานของโรงผลิตต่างๆจะมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะทำให้ภาษีจากการขายเพิ่มมากขึ้น, ประการที่สี่ ข้อตกลงทางการค้าจะช่วยส่งเสริมการค้าทางเรือ และเพิ่มภาษีให้กับจุดตรวจได้อย่างมาก”

“จากการคำนวณเบื้องต้น รายได้ทางการเงินของปีนี้จะพุ่งขึ้นไปสู่ระดับใหม่ ซึ่งคาดว่าจะสูงถึง 95 ล้านเหรียญทอง หรือแม้แต่ทะลุ 100 ล้านเหรียญทอง คิดเป็นการเติบโตมากกว่า 46%”

เมื่อโอหยางโซวไฉ่ยืนยันเช่นนั้น เขาก็กลายเป็นตกตะลึง รายได้เพิ่มขึ้นถึง 46% ใดๆก็ตาม มันเกิดขึ้นจากการขยายตัวของจักรวรรดิ และมันไม่ใช่การขยายตัวจากภายใน ผลก็คือ มันจะไม่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในระยะยาว

เมื่อคิดถึงสงครามขนาดใหญ่ไม่กี่ครั้งที่จะเกิดขึ้นในปีที่ 5 ของโกอา ราชสำนักไม่สามารถจะผ่อนคลายทางการเงินได้เลย

เมื่อเจียงซางเห็นเช่นนั้น เขาก็ยิ้มออกมาและกล่าวว่า “แม้ว่ารายได้ทางการเงินสำหรับปีนี้จะดูยอดเยี่ยม แต่ค่าใช้จ่ายทางการเงินเองก็คงเพิ่มสูงขึ้นจนไปถึงระดับใหม่ด้วยเช่นกัน นี่ยังมีโครงการขนาดใหญ่ของสำนักทั้งสี่ที่ต้องกล่าวถึงกันอีก”

เป็นธรรมดาที่เขาจะบันทึกทุกคำกล่าวของราชาอย่างละเอียด

ทันทีที่เจียงซางกล่าวจบ เสนาบดีสำนักการปกครอง เสี่ยวเหอ ก็ก้าวออกมาเป็นคนแรก

จากงานสาธารณะต่างๆ นอกเหนือจากสวัสดิการขั้นพื้นฐานที่ได้รับการจัดการโดยกรมกิจการพลเรือนแล้ว งานต่างๆ ที่เหลือจะได้รับการจัดการโดยสำนักการปกครอง พร้อมกับค่าใช้จ่ายทางการเงินขนาดใหญ่ สำนักการปกครองมีสัดส่วนการใช้เงินสูงที่สุดในราชวงศ์ มากกว่าแม้แต่สำนักองคมนตรี

คูฝิวเฟิน มันเหมือนจะไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับรายได้ทางการเงินโดยตรง

ผลก็คือ มันไม่ยากที่จะเข้าใจว่า เสี่ยวเหอรู้สึกกดดันมากเพียงใด “ปีนี้ กรมการศึกษา, วิทยาศาสตร์, วัฒนธรรม และสาธารณสุข ต้องการจะผลักดันสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการศึกษาและสาธารณสุขในมณฑลทั้งสี่, กรมการเกษตร ต้องการจะเพิ่มการชลประทาน, กรมการก่อสร้างต้องการจะขยายเครือข่ายถนน ด้วยเหตุนี้ งบประมาณทางการเงินของพวกเขาจึงจะต้องเพิ่มขึ้นจากปีที่แล้วถึง 4 ล้านเหรียญทอง”

โอหยางโชวถามว่า “สำนักการปกครองส่งคนไปถามเกี่ยวกับสถานะการก่อสร้างในมณฑลทั้งสี่แล้วหรือไม่?”

“พะยะค่ะ รากฐานของพวกเขาค่อนข้างดี อย่างไรก็ตาม เนื่องจากมันไม่เป็นไปในทางเดียวกัน พวกเราจึงจำเป็นต้องจัดการใหม่ทั้งหมด เพื่อให้มันเป็นไปตามระบบ สำหรับมาตรฐานการก่อสร้าง มันจะเป็นไปตามมาตรฐานปัจจุบันของราชสำนัก”

“บอกเจ้ซือเสียให้จัดคนไปช่วยทำการชลประทานให้แล้วเสร็จก่อนปีใหม่จีน หากเป็นไปได้ ให้จัดเตรียมพื้นที่เพราะปลูกเพิ่มมากขึ้นในเมืองและจังหวัดต่างๆ อย่าปล่อยให้ที่ดินไร้ประโยชน์”

“พะยะค่ะ องค์ราชา” เสี่ยวเหอรีบตอบรับในทันที

การที่ราชาออกคำสั่งนี้เป็นการส่วนตัว แสดงว่าเขาจะต้องมีเหตุผลของเขา ซึ่งมันเห็นได้ชัดว่า เสี่ยวเหอจะให้ความสำคัญกับเรื่องนี้เป็นพิเศษ

โอหยางໂ໊วคิดถึงระบบภัยพิบัติ และเขาต้องการจะให้กรมการเกษตรเตรียมความพร้อมสำหรับการรับมือกับมัน

พร้อมกับการเร่งตัวของการอุตสาหกรรมและธุรกิจที่รุ่งเรือง ผู้คนจำนวนมากจึงถูกโยนเข้าไปในอุตสาหกรรมต่างๆ ซึ่งมันได้สร้างปัญหาใหญ่ขึ้นมา นั่นก็คือ ผู้คนในด้านการเกษตรลดจำนวนลง

เพื่อให้มั่นใจว่ารัฐพืชจะเพียงพอ พวกเขาจึงจำเป็นต้องขยายพื้นที่เพาะปลูกและเพิ่มจำนวนเกษตรกร

โดยปราศจากสารกำจัดศัตรูพืช, ปุ๋ยเคมี และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ มันไม่มีปาฏิหาริย์สำหรับการเพิ่มผลผลิตจำนวนมากอย่างแน่นอน ดังนั้น วิธีเดียวที่สามารถจะทำได้ก็คือ การให้เกษตรกรทำงานของพวกเขาให้มากขึ้น

ในด้านการเกษตร, การอุตสาหกรรม และการธุรกิจ พวกเขาจำเป็นต้องมอง
ถว้รวมพวกมันทั้งหมด

TWO Chapter 1002 กลุ่มภายในกลุ่ม

เมื่อเสนาบดีสำนักกิจการภายใน เว่ยหยาง รายงานแล้ว โอหยางໂໜวก็ให้
คำแนะนำเพิ่มเติม

“บอกเผ่ยหยุนว่า กรมกิจการพลเรือนจำเป็นจะต้องเร่งเตรียมพร้อมสำหรับการ
รับมือกับภัยพิบัติทางธรรมชาติ นี่ยังจะเป็นหนึ่งในการประเมินผลเหล่า
ข้าราชการกิจการพลเรือนอีกด้วย นอกเหนือจากนั้นแล้ว ราชสำนักยังจะมอบ
เงิน 1 ล้านเหรียญทอง สำหรับการจัดตั้งกองทุนบรรเทาสาธารณภัยให้อีกด้วย
โดยที่กองทุนนี้จะอยู่ภายในกรมกิจการพลเรือน”

เนื่องจากไกอาเปิดตัวระบบภัยพิบัติแล้ว มันจะต้องเปิดใช้งานมันอย่างแน่นอน
ในช่วง 4 ปีที่ผ่านมา เขตทุรกันดารไม่มีภัยพิบัติใดๆเลย ผลที่ตามมาก็คือ ต่ำ
เสียละเลยการเตรียมพร้อมสำหรับการบรรเทาสาธารณภัย และ ไม่ได้เตรียมการ
รับมือใดๆ

นี่เป็นสาเหตุที่โอหยางໂໜวยกเรื่องนี้ขึ้นมาเป็นพิเศษ

“เข้าใจแล้วพะยะค่ะ!”

แม้ว่าเว่ยหยางจะสับสนเล็กน้อย แต่เขาก็พยักหน้าตอบรับ

จากนั้น เสนาบดีสำนักการคลัง ฟานหลี่ ก็กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับสภาพคล่อง
ทางการเงิน โชคดีที่ราชสำนักไม่ได้มีความตั้งใจที่จะเริ่มสงครามภายในในช่วง
ปีที่ 5 ปัญหานี้จึงไม่ได้ลุกลามมากนัก

สิ่งที่สำคัญยังคงเป็นการซื้อแร่เหล็ก

ก่อนหน้านี้ การซื้อแร่เหล็กภายในประเทศ มันเพียงพิจารณาจากการทำกำไรเท่านั้น สำหรับการซื้อแร่เหล็กจากออสเตรเลีย มันต้องจ่ายเงินจำนวนมากอย่างแท้จริง หากพิจารณาถึงการซื้อถ่านหินและแร่โลหะพิเศษอื่นๆด้วยแล้ว พวกเขาจะต้องจ่ายเงินมากถึง 8 ล้านเหรียญทอง

แม้ว่าส่วนใหญ่จะจ่ายโดยบริษัทเหล็กกล้าชูซาน และกลุ่มงานการทหารหลง แต่เงินที่พวกเขาจำเป็นจะต้องจัดเตรียมก็ยังคงจะต้องมาจากดินแดน

ทั่วทั้งจีนมีดินแดนหลงเหลืออยู่เพียง 8 ดินแดนเท่านั้น พันธมิตรหยานหวงและดินแดนหงส์สาบสูญเพียงพอที่จะพึ่งพาตัวเองได้เท่านั้น พวกเขาจึงไม่ได้รับคำสั่งซื้อจากต้าเชี่ย โดยพื้นฐานแล้ว พวกเขาใช้งานได้เพียงภายในของพวกเขาเท่านั้น

แน่นอนว่า ตัวเอกยังคงเป็นสำนักงกมนตรี

ค่าใช้จ่ายครั้งใหญ่ทางทหารเป็นสิ่งที่ฟานหลี่กังวลมากที่สุด เสนาบดีกรมกิจการทหาร ตู๋หฺรู่ฮฺย ก้าวออกมาและกล่าวว่า “พวกเราจะต้องมองไปถึงสงครามไม่กี่ครั้งที่จะเกิดขึ้นในปีนี้ ซึ่งรวมไปถึงการเผชิญหน้ากับอันนัม, ญี่ปุ่น และฮาวาย”

“แล้วมันยังมีบางอย่างที่อาจจะเกิดขึ้นอย่างเฉฉุนและหนานจาง นอกจากนี้ ศรีลังกา, แอฟริกาใต้ และแอลจีเรียที่ราชาโมร็อกโกซ่อนตัวอยู่ก็ยังมีปัญหา”

“สำหรับภายใน หากพันธมิตรหยานหวงเริ่มสงครามกับแคว้นฉู่ตะวันตก พวกเราก็อาจจะถูกลากเข้าไปด้วย สำหรับขอบเขตที่พวกเราจะถูกลากเข้าไปนั้น มันขึ้นอยู่กับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น”

“นอกจากนี้ ยังมีทิเบต, เติร์กตะวันตก รวมถึงเมืองหลวงทั้งสาม นี้ยังไม่รวมไปถึงปัญหาที่ซีเชียนและมองโกลจะนำมา มันมีปัจจัยที่ไม่แน่นอนมากมายเกินไป”

ตู๋หฺรู่ฮู่ยกเล่ารายงานออกมาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งมันทำให้ใบหน้าของฟานหลี่มีดลงเรื่อยๆ หากพวกเขาเข้าต่อสู้ในสงครามเหล่านั้นจริง ไม่ว่าสำนักการคลังจะมีเงินอยู่มากเพียงใด มันก็คงจะไม่เพียงพอ

อย่างไรก็ตาม รายงานของตู๋หฺรู่ฮู่สมเหตุสมผล มันจึงทำให้ฟานหลี่ไม่สามารถจะโต้แย้งได้

และมันก็ยังไม่จบลงเพียงเท่านั้น

“ทุกคนสามารถคาดการณ์ได้ว่า ในปีที่ 5 ของไกออา พวกเราจะขยายกองทัพบกอีกราว 300,000 นาย อย่างน้อยที่สุด กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ที่ยังขาดอยู่ 1 กองทัพทหาร และกลุ่มกองทัพหมีที่ยังขาดอีก 3 กองทัพทหาร จะต้องถูกเติมเต็ม ถัดไปเป็นกองทัพเรือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกองเรือมหาสมุทรทั้งสาม มันจะมีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาล”

“จากการคำนวณของสำนักกองมนตรี ค่าใช้จ่ายโดยประมาณของพวกเราจะสูงกว่า 28 ล้านเหรียญทอง”

คำกล่าวของตู๋หฺรู่ฮู่ไม่ใช่เรื่องไร้สาระ อย่างไรก็ตาม ค่าใช้จ่ายทางทหารเพิ่มขึ้น 10 ล้านเหรียญทอง ขณะที่จะต้องขยายกองทัพเพิ่มอีก 300,000 นาย?

ในความเป็นจริง กลุ่มกองทัพอินทรี และกลุ่มกองทัพหมี เพิ่งจะถูกจัดตั้งขึ้นในปีที่ 4 ของไกออา กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์และกลุ่มกองทัพทหารป้องกันเมืองก็เพิ่งจะได้รับการเสริมกำลังพลในช่วงครึ่งปีหลัง

ดังนั้น ทหารเหล่านี้จึงยังไม่ได้รับเงินเดือนเต็มปี จากค่าใช้จ่าย 18.5 ล้าน
เหรียญทอง ในปีที่ 4 ของโกอา มีส่วนเล็กๆที่ใช้สำหรับการจัดระเบียบ
โครงสร้างกองทัพและการชดเชยสำหรับสงคราม

ในปีที่ 5 ของโกอา ค่าใช้จ่ายทางทหารที่เพิ่มขึ้นจะเริ่มปรากฏออกมาให้เห็น
อย่างชัดเจน

เมื่อฟานหลี่และคนอื่นๆได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็อดไม่ได้ที่จะสวดลมหายใจเข้า
ลึกๆ หากพิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว แม้ว่ารายได้ของพวกเขาจะทะลุ 100
ล้านเหรียญทอง แต่พวกเขาก็จะไม่ได้รับกำไรมากเท่าใดนัก

และหากมันดำเนินไปได้ไม่ดี พวกเขาก็อาจจะเกิดภาวะขาดแคลนเงินทุนได้
สิ่งนี้ทำให้ใบหน้าของฟานหลี่มีดมนอย่างแท้จริง แรงกดดันทั้งหมดนี้ไปตกอยู่
กับเขา

โอหยางโหวไม่มีปฏิกิริยาใดๆและเขากล่าวเสริมว่า “ในทุกๆปี กองทัพเรื่อยัง
จำเป็นจะต้องใช้เงินมากกว่า 2 ล้านเหรียญทอง เพื่อซื้อคริสต์ลิวี่พิเศษจากเลอมู
เรีย นี่จะต้องระบุไว้ในค่าใช้จ่ายทางทหารด้วย”

“...”

ฟานหลี่รู้สึกวิงเวียนจนถึงจุดที่เขาไม่สามารถจะกล่าวอะไรออกมาได้

หากนับการซื้อแร่ต่างๆเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของค่าใช้จ่ายทางทหารด้วยแล้ว
งบประมาณทางการเงินของการทหารจะเพิ่มขึ้นถึง 40%

อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้

โลกไม่สงบ และสงครามสามารถจะเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ แม้จะอยู่ในยุคที่สงบสุข
ระหว่างศตวรรษที่ 21 งบประมาณทางการทหารของรัสเซียก็ยังคงสูงถึง 14%
ของงบประมาณทางการเงินทั้งหมด

กล่าวถึงเรื่องนี้ โอหยางโซวพยายามอย่างเต็มที่ที่จะควบคุมขนาดของ
กองทัพบก เขาไม่เพียงแต่จำกัดกองกำลังรักษาการณ์เท่านั้น แต่ยังปลดระวาง
ทหารจำนวนมากอีกด้วย

ไม่อย่างนั้น กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์และกลุ่มกองทัพหมีคงจะได้รับการเติม
เต็มแล้ว

สำหรับการกำหนดงบประมาณทางการเงิน โอหยางโซวได้กล่าวทิ้งท้ายว่า
“การที่ราชสำนักสามารถจะบรรลุเป้าหมายได้นั้น มันเป็นเพราะการกระทำ
และความจงรักภักดีทุกท่าน เส้นทางสู่จุดสูงสุด เป็นเส้นทางที่จะทำให้พวกเรา
ล้มลงหากพวกเราไม่ก้าวไปข้างหน้า ข้าต้องการให้พวกท่านทั้งหมดทำงานให้
หนัก และพยายามทำแผนเฉพาะสำหรับงบประมาณการเงินให้เสร็จก่อนปีใหม่
จีน”

“พะยะค่ะ องค์ราชา!”

เสนาบดีทุกคนพยักหน้า พวกเขาแต่ละคนเต็มไปด้วยความตื่นเต้น

“การประชุมสิ้นสุดลงเท่านี้!”

โอหยางโซวลุกขึ้นและเดินออกจากห้องโถงไป

หลังจากที่โอหยางโซวออกไปแล้ว พวกเขาก็เริ่มเดินออกจากห้องโถงไป
ระหว่างทาง พวกเขาได้รวมกลุ่มกันเป็น 2- 3 กลุ่ม

ท่ามกลางพวกเขา หยานช่วงโคดเคียวที่สุด

จากพวกเขาทั้งหมด หยานช่วงเคยได้ชื่อว่า เสน กคอบดีผู้นำรังเกียจ และมันเป็นหัวข้อหลักในการพูดคุยกันของเหล่าข้าราชการในเวลานี้ โอหยางโซว ตัดสินใจส่งเขาเข้าไปในคณะรัฐมนตรีด้วยตัวเอง ซึ่งมันทำให้เสนาบดีหลายคนไม่พอใจ

ตัวอย่างเช่น เว่ยจางและไ่หฺรู่ย พวกเขาไม่พอใจมากกว่าคนอื่นๆ โดยเฉพาะผู้ว่าราชการจังหวัดฉีอิ่งโจว ไ่หฺรู่ย ที่มาจากยุคเดียวกับหยานช่วงและเคยจัดการกับเขา

ในประวัติศาสตร์ ไ่หฺรู่ยมีส่วนร่วมในการทำลายหยานช่วง

เมื่อรู้ว่าหยานช่วงได้เข้าสู่คณะรัฐมนตรีแล้ว ไ่หฺรู่ยก็เขียนจดหมายถึงโอหยางโซว อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวตอบกลับเขาว่า “เจ้าคิดว่าข้าเป็นจักรพรรดิเจี๋ยจิงหรือ?”

ไ่หฺรู่ยพูดไม่ออก

ในช่วงไม่กี่ปีที่เขาใช้เวลาในต้าเซี่ย เป็นธรรมดาที่ไ่หฺรู่ยจะรู้ว่า ต้าเซี่ยแตกต่างจากราชวงศ์หมิงอย่างแท้จริง ราชูปถัมภ์ขุนพลและข้าราชการพลเรือนได้อย่างยอดเยี่ยม และเขาสามารถจะทำได้เทียบกับกับฉินซีหวงหรือจักรพรรดิฮั่นฮวู่

การนำเขาไปเปรียบเทียบกับจักรพรรดิเจี๋ยจิง จึงนับเป็นการดูถูก

คิดเกี่ยวกับมัน ไ่หฺรู่ยทำได้เพียงแนะนำราชาเกี่ยวกับหยานช่วง และไม่ปล่อยให้เขาใช้อำนาจในทางที่ผิด

เมื่อเขารู้ว่าราชาออกคำสั่งไม่ให้หยานซีฟานเป็นข้าราชการ ให้รู้ก็ทั้งมี
อารมณ์และรู้สึกละอาย เขาก็พึมพำออกมาว่า “องค์ราชาช่างทรงสติปัญญานัก!”

หยานซ่งไม่ได้กังวลเกี่ยวกับโลกภายนอก เมื่อเวลาผ่านไป เมื่อหยานซ่งไม่ได้
ทำอะไรที่ไม่ดี คำกล่าวที่ไม่ดีก็จะหยุดไปเอง

นอกจากนี้ การกล่าวไม่ดีกับผู้อาวุโสคณะรัฐมนตรีก็เป็นเรื่องที่ร้ายแรงอย่าง
แท้จริง

การที่จะไม่กล่าวมันออกมา ก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะใกล้ชิดกันมากขึ้น
มองไปที่ซ่งหยานที่อยู่ตามลำพัง มันก็สามารถจะบอกสถานการณ์ในปัจจุบัน
ของเขาได้

.....

โอหยางโขวกลับไปยังห้องอ่านหนังสือหลวง ในขณะที่เขานั่งลง ทชงยี่ก็นำชา
ร้อนมาให้เขา

พวกเขาทั้งสองมีความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี

“ขอบคุณ!”

โอหยางโขวยิ้ม เขาปฏิบัติต่อเธอเป็นอย่างดี โดยครั้งหนึ่งในฐานะ
ผู้ได้บังคับบัญชาและอีกครั้งในฐานะสหายของเขา

บรรยากาศที่ผ่อนคลายในห้องอ่านหนังสือเป็นสิ่งที่โอหยางโขวชื่นชอบ เขา
ไม่ต้องการจะทำตัวเป็นราชาตลอดเวลาต่อหน้าทุกคน เพราะมันเหนื่อยมาก
เกินไป

หลังจากที่นิวศรีษะของตัวเองแล้ว โอหยางໂໜก็คิดย้อนกลับไปถึงข้อเสนอต่างๆ

อย่างน่าประหลาด จากทั้งเจ็ด เจียงซางมาจากราชวงศ์โจวตะวันตก, โคว่จุ่นมาจากราชวงศ์ซ่งเหนือ, หยานซ่งมาจากราชวงศ์หมิง, เสี่ยวเหอมาจากราชวงศ์ฮั่น, เว่ยหยางมาจากยุคเลียดก๊ก, ฟานหลี่มาจากช่วงฤดูใบไม้ผลิและใบไม้ร่วงของยุคเลียดก๊ก และตู๋หลูฮู่ยมาจากราชวงศ์ถัง

ไม่มีใครมาจากราชวงศ์เดียวกันเลย

อย่างเงิบๆ กลุ่มคนขนาดใหญ่เริ่มที่จะรวมตัวกัน กลุ่มของราชวงศ์ต่างๆเริ่มจะชัดเจนมากยิ่งขึ้น เจตนาที่ระยะจากหยานซ่งของเสี่ยวเหอและคนอื่นๆ ถูกสังเกตโดยโอหยางໂໜ

“นอกเหนือจากการแบ่งกลุ่มแล้ว ยังมีข้อพิพาทกันและกันอีกด้วย”

โอหยางໂໜรู้สึกพึงพอใจอย่างมากที่นำหยานซ่งเข้าไปในคณะรัฐมนตรี แม้ว่าสระน้ำของเขาจะกระจ่างใส แต่มันก็ขาดชีวิตชีวา เพียงแค่ใส่ปลาคราฟเข้าไปเพียงตัวเดียว มันก็สามารถจะกระตุ้นทั้งสระได้

หยานซ่งก็คือปลาคราฟตัวนั้น นอกเหนือจากนั้น โอหยางໂໜยังเห็นเงาคร่าวๆ ของปรัชญา

ในฐานะบรรพบุรุษของปรัชญา เจียงซางมีตำแหน่งเหนือคนอื่นๆ โคว่จุ่นเป็นตัวแทนขงจื้อ, เสี่ยวเหอเป็นตัวแทนเต๋า, เว่ยหยางเป็นตัวแทนกฎหมาย, ฟานหลี่เป็นตัวแทนธุรกิจ และตู๋หลูฮู่ยเป็นตัวแทนสงคราม

แต่ละกลุ่มมีอุดมคติและความคิดเป็นของตัวเอง ซึ่งมันส่งผลดีต่อความรุ่งเรืองของค้าขาย

ในการประชุมครั้งนี้ โอหยางโซวเหมือนจะเข้าใจบางอย่าง ในขณะที่เดียวกันก็ดูเหมือนว่าจะไม่เข้าใจ สำหรับงบประมาณทางการเงินประจำปี มันไม่ใช่เรื่องหลักสำหรับเขา

รายได้ของค้าขายในปีที่ 5 จะทะลุ 100 เหรียญทอง นี่เป็นผลรวมที่ผู้เล่นกว่า 99% ไม่แม้แต่จะสามารถฝันถึงได้ไม่ว่าพวกเขาจะทำงานหนักเพียงใดก็ตาม

ธุรกิจของค้าขายมีขนาดใหญ่เป็นอย่างมาก มันเติบโตขึ้น และใช้จ่ายมากขึ้นเรื่อยๆ สิ่งนี้ไม่ใช่สิ่งที่คนภายนอกจะสามารถคาดเดาได้

ในฐานะผู้ปกครอง โอหยางโซวจะต้องทำทุกอย่างให้สมดุล

โอหยางโซวเคยได้ยินเหล่าข้าราชการคุยกันในที่มืดว่า พวกเขาหวังให้ราชสำนักเปลี่ยนจากสงคราม เป็นการก่อสร้างภายใน มุ่งเน้นการปกครองเป็นหลักและการทหารเป็นรอง

อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวไม่รู้ว่า ความรู้สึกเช่นนี้เป็นผลมาจากผลประโยชน์ของความคืบหน้าของราชวงศ์ หรือผลประโยชน์ส่วนตัว

การต่อสู้ในสงคราม ยกระดับตำแหน่งและศักดิ์ศรีของเหล่าขุนพลอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ไม่ต้องกล่าวถึงไปฉี เพียงแค่หานสินและจอมพลคนอื่นๆ แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้เข้ามาในราชสำนัก พวกเขาก็ยังคงมีตำแหน่งเทียบได้กับผู้อาวุโสคณะรัฐมนตรี แม้แต่ขุนพลแห่งกองทัพทหารบางคนก็ยังมีความเชื่อมั่นเช่นนั้น

เปรียบเทียบกันแล้ว ข้าราชการพลเรือนดูค้อยกว่ามาก

ไม่ต้องกล่าวถึงเรื่องอื่นๆ เพียงแค่ตำแหน่งของฉายาเพียงอย่างเดียว เหล่าขุนพลก็สูงกว่าเหล่าข้าราชการพลเรือนแล้ว

หากราชวงศ์เปลี่ยนไปมุ่งเน้นกิจการภายใน มันเป็นธรรมดาที่ตำแหน่งของเหล่าข้าราชการพลเรือนจะยกระดับขึ้น

มันดูเหมือนว่าราชวงศ์เจียบสงบอย่างแท้จริง แต่ในความเป็นจริงแล้ว กระแสที่ซ่อนตัวอยู่กำลังเคลื่อนไหว

ขณะที่โอหยางໂ໊วกำลังคิดอย่างลึกซึ้ง องค์กรักก็เข้ามารายงานว่า “องค์ราชาผู้บัญชาการองค์กรักซานไห่ เซ็นปู้ไห่ ขอเข้าพบเร่งด่วนพะยะค่ะ”

โอหยางໂ໊วตกใจ เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น “เชิญเขาเข้ามาเร็วเข้า”

“พะยะค่ะองค์ราชา!”